Kathleen Tessaro

Eleganța

DAMEN TANGO

Romane cu dragoste

traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

Editura Nemira

2016

NEMIRA

Kathleen Tessaro
ELEGANCE
Copyright © 2003

© Nemira 2016
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Anca COMAN
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimesuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TESSARO, KATHLEEN
Eleganța / Kathleen Tessaro; trad.: Andreea Florescu. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-534-6
ISBN epub: 978-606-758-567-4
ISBN mobi: 978-606-758-568-1

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

KATHLEEN TESSARO s-a născut în Pittsburgh, Pennsylvania, şi a studiat la universitatea din oraşul natal înainte de a se înscrie la un curs de teatru la Carnagie Mellon University. I-a luat mult până s-a hotărât asupra profesiei: a vrut să fie coregrafă, actriță, regizoare sau istoric de artă. O bursă de câteva luni a dus-o la Londra, oraş pe care nu l-a mai părăsit însă decât peste douăzeci şi trei de ani. A început să scrie literatură la sugestia unei prietene şi a frecventat în Wimpole Street Writer's Workshop. A debutat în volum cu romanul Elegance (în pregătire la Editura Nemira), care a devenit bestseller şi a avut mai multe ediții. Toate cărțile ei, printre care Innocence, The Flirt, The Debutante şi mai recent Colecționara de parfumuri interzise, au fost traduse în multe țări şi s-au vândut în milioane de exemplare. Este o mare admiratoare a scriitorilor Jane Austen, Edith Wharton, Francis Scott Fitzgerald, Henry James, Evelyn Waugh sau A.S. Byatt. Autoarea s-a întors la Pittsburgh în anul 2009, împreună cu soțul şi cu fiul ei.

Acum câțiva ani, am avut extraordinarul noroc de a da într-un anticariat peste volumul *Eleganța* de Geneviève Antoine Dariaux. Peste ani, când m-am hotărât să scriu eu însămi o carte, a devenit sursă de inspirație pentru acest roman.

Cu permisiunea generoasă a autoarei, mi-a fost îngăduit să folosesc o selecție dintre titlurile originale şi să le adaptez, astfel încât să se potrivească poveştii mele. (Numai a doua intrare – *Frumusețe* – este a mea în întregime.) Totuşi, în mare parte şi fără îndoială, tonul şi sfaturile mai mult decât

prețioase îi aparțin pe deplin chiar lui Madame Antoine Dariaux.

Cu o imensă recunoştință, vreau să-i mulțumesc pentru contribuția adusă cărții de față şi pentru faptul că în ultimii doi ani şi jumătate mi-a fost atât muză, cât şi un reper în tot ceea ce înseamnă eleganță. Ea este, vă asigur, mult mai grațioasă şi mai încântătoare în carne şi oase decât lasă să se întrevadă minunatele ei cuvinte de înțelepciune.

Aş vrea să le mulțumesc prietenilor mei dragi, Maria şi Gavin, pentru inspirație şi încurajări, tuturor fetelor de la Atelierul de Scriere Tuesday Night Wimpole Street pentru că m-au învățat meşteşugul literar, lui Johnny Geller, lui Lynne Drew şi întregii echipe de la HarperCollins, lui William Morrow şi lui Curtis Brown pentru sprijin şi viziune. De asemenea, aş vrea să mulțumesc celor de la Wellington Management, filiala din Londra, şi în special lui Stephen McDermott, care mi-au recuperat, nu o dată, manuscrisul din eter.

Prietenului şi mentorului meu, Jill Robinson

Este o noapte geroasă de februarie, iar eu şi soțul meu ne aflăm în fața clădirii National Portrait Gallery din Trafalgar Square.

— Am ajuns, zice el.

Însă niciunul din noi nu se clinteşte din loc.

— Uite cum facem, începe el să se tocmească cu mine, dacă o să fie chiar atât de îngrozitor, o să plecăm pur şi simplu. Doar bem ceva şi plecăm. O să folosim o parolă: cartof. Când vrei să plecăm, nu trebuie decât să foloseşti cuvântul cartof într-o propoziție, iar atunci voi şti că vrei să plecăm. În regulă?

— Aş putea să-ți spun direct că vreau să plec, am remarcat eu.

El se încruntă.

— Louise, ştiu că nu vrei să faci asta, dar ai putea măcar să faci un efort. E mama mea, pentru numele lui Dumnezeu, şi i-am promis că o să venim. Nu mergi în fiecare zi la o expoziție fotografică atât de importantă. Şi în plus, chiar te place. Mereu îmi zice că ar trebui să ieşim cândva împreună, doar noi trei.

Doar noi trei.

Am oftat şi am privit în jos. Îmi stătea pe limbă să spun „cartof”. Cartof, cartof, cartof.

Ştiu că este un clişeu absolut să spui că-ți urăşti soacra. Iar eu detest clişeele. Dar când soacra ta este un fost model din anii ’50, care se pricepe de minune să te facă praf de fiecare dată când te vede, ei bine, în momentele acelea nu mă pot gândi decât la un singur cuvânt: cartof.

Soțul meu îşi încolăceşte brațul în jurul meu şi zice:

— Chiar nu e mare lucru, dovlecel.

Mi-aş dori să nu-mi mai spună „dovlecel”.

Dar sunt anumite lucruri pe care le faci, dacă nu din dragoste, cel puțin din dorința de a avea o viață tihnită. Şi în plus, plătisem deja taxiul, el se bărbierise, iar eu mă îmbrăcasem cu rochia aceea lungă şi cenuşie, pe care de obicei o păstrez într-un sac de plastic. Merseserăm prea departe ca să mai dăm înapoi acum.

Mi-am ridicat privirea şi m-am străduit să zâmbesc.

— În regulă, să mergem atunci.

Trecem de cei doi paznici masivi de la uşă şi intrăm.

Eu îmi dau jos paltonul maro de lână şi i-l întind garderobierului, după care îmi trec discret mâna peste burtă pentru un control rapid. Simt că e puțin umflată. Prea multe paste pentru o singură seară. Mâncare reconfortantă. Mâncat compulsiv. Dintre toate serile, de ce a trebuit să m-apuce mâncatul tocmai acum? Încerc să-mi sug burta, dar treaba asta cere prea mult efort, aşa că renunț.

Întind mâna, el mi-o prinde şi astfel păşim împreună în lumea rece şi albă a Galeriei Secolului XX. Pe măsură ce ne

croim drum de-a lungul podelei din marmură albă, suntem cuprinşi de zarva şi freamătul mulțimii. Bărbați tineri şi femei îmbrăcate cu bluze albe, încrețite, se deplasează cu paşi uşori, încercând să țină în echilibru tăvile cu şampanie, iar de pe un podium, un trio de jazz se avântă pe acordurile sofisticate ale piesei *Mack the Knife*.

„Respiră, îmi zic în sinea mea, respiră."

Apoi dau cu ochii de fotografii. Rânduri întregi de portrete superbe în alb şi negru, de poze de modă. Colecția faimosului fotograf Horst şi a muncii depuse începând cu anii '30 şi până târziu în anii '70, atârnate pe pereții complet albi, netezi şi strălucitori. Chipurile acelea reci şi desăvârşite mă privesc fix în ochi. Mi-aş dori să pot zăbovi mai mult, să mă pierd în lumea fotografiilor.

Însă soțul meu mă prinde de umeri şi mă împinge înainte, în timp ce-i face semn cu mâna mamei lui, Mona, care stă la bar, în compania unor femei mai în vârstă şi stilate.

— Salut! strigă el însuflețit pe dată, înaintând impozant şi plin de bucurie.

Bărbatul obosit şi tăcut din taxi se transformase în acest om de lume jovial şi încântător.

Mona ne vede şi ne întoarce salutul, o mişcare a mâinii ca aceea a reginei Angliei, semn să ne alăturăm ei. Întorcându-ne pe lateral, ne strecurăm prin mulțime, printre pahare cu băuturi şi țigări aprinse. De îndată ce intrăm în raza ei vizuală, fac o grimasă care sper să treacă drept zâmbet.

Se ține nemaipomenit, fantastic şi supraomenesc de bine. Părul ei des şi argintiu este strâns la spate într-un coc

complicat, făcându-i pomeții să iasă şi mai mult în evidență şi dându-le ochilor un aspect de felină. Postura îi e perfect dreaptă, de parcă şi-ar fi petrecut copilăria legată de o scândură, iar costumul ei negru trădează eleganța firească a croielii în stil Donna Karan. Femeile care o însoțesc sunt îmbrăcate cu acelaşi gen de haine scumpe şi bănuiesc că suntem pe cale să ne alăturăm unui fel de reuniune a fostelor modele.

— Dragul meu! Îşi îmbrățişează fiul şi îl sărută pe amândoi obrajii. Sunt atât de bucuroasă că ați reuşit să ajungeți!

Soțul meu îi întoarce îmbrățişarea.

— N-am fi ratat expoziția pentru nimic în lume, nu-i aşa, Louise?

— Bineînțeles că nu! am exclamat eu, puțin cam prea entuziasmată ca să par sinceră.

Mă aprobă cu un gest scurt din cap, apoi îşi întoarce din nou atenția către fiul ei.

— Cum a fost piesa, dragule? Trebuie să fii extenuat! M-am întâlnit cu Gerald şi cu Rita alaltăieri. Mi-au spus că ai fost cel mai bun Constantine pe care l-au văzut ei. Nu v-am zis? Se întoarce spre grupul ei de prietene. Fiul meu joacă în *Pescăruşul* la National! Dacă vreți vreodată bilete, nu trebuie decât să-mi spuneți.

El îşi ridică mâinile a deznădejde.

— Se joacă cu casa închisă. Nu pot face nimic.

Mona se bosumflă.

— Nici măcar pentru mine?

— Ei bine, răspunde el înduplecat, aş putea să încerc.

Ea îşi aprinde o ţigară.

— Bun băiat. Ah, daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă: ea este Carmen, cea cu elefanţii de pe peretele de acolo, ea este Dorian, o veţi recunoaşte cel puţin după spate din faimoasa poză cu corsetul, iar ea este Penny care, ei bine, a fost chipul anilor ’50, ce să mai!

Izbucnim cu toţii în râs, iar Penny oftează nostalgic, scoţând din geantă un pachet de Dunhill.

— Ce vremuri! Mona, ai un foc?

Mona îi dă o brichetă de aur, gravată, iar soţul meu scutură din cap, dezaprobator.

— Mamă, ai promis că te laşi.

— Dar, dragule, e singurul mod prin care te poţi menţine, nu-i aşa, fetelor?

Toate dau aprobator din cap, de după o perdea groasă de fum.

Apoi minunea se întâmplă: sunt observată.

— Ea trebuie să fie soţiaaaaa ta! exclamă Penny, îndreptându-şi atenţia către mine.

Deschizându-şi braţele într-o îmbrăţişare largă, dă din cap, ca şi cum nu i-ar veni să creadă, şi preţ de un moment îngrozitor pare că s-ar aştepta să mă arunc în braţele ei.

Şovăi şi, stângace, sunt pe cale să fac un pas înainte, când deodată pare că nu mai poate de plăcere.

— Eşti adoraaaaabilă! gângureşte ea, îndreptându-se către ceilalți ca s-o aprobe. Nu-i aşa că e adoraaaabilă?

Eu rămân pe loc, zâmbind ca o nătângă, în vreme ce restul se holbează la mine.

Soțul meu îmi sare în ajutor.

— Doamnelor, ce ziceți de încă un rând?

Încearcă să-i atragă atenția barmanului.

— O, îngerul meu desăvârşit! Mona îi mângâie părul cu mâna. Şampanie pentru toată lumea!

— Şi tu? se întoarce el către mine.

— Da, şampanie, de ce nu?

Mona mă apucă autoritară de braț. Îl mângâie uşor, genul acela de mângâiere dezarmantă, pe care numai cel mai bun prieten putea să ți-o ofere când aveai zece ani şi care îți făcea inima să tresalte.

Inima îmi tresaltă şi acum ca urmare a acestei dovezi neaşteptate de afecțiune şi aproape că mă urăsc pentru asta. Am mai pățit-o şi înainte şi ştiu că e periculos să te laşi sedus de ea, chiar şi preț de o secundă.

— Acum, Louise, începe ea pe un ton surprinzător de sigur şi la fel de pătrunzător, zi-mi ce mai faci. Vreau să ştiu *totul*.

— Ei bine...

Îmi frământ mintea, trecând în revistă evenimentele din viața mea şi încercând cu disperare să găsesc ceva demn de împărtăşit. Cealaltă femeie mă priveşte şi ea, nerăbdătoare.

— Totul merge bine, Mona... foarte bine.

— Şi părinții tăi? Cum e vremea prin Pittsburgh? Louise e din Pittsburgh, precizează ea *sotto voce*.[1]

— Sunt bine, mulțumesc.

Mă aprobă dând din cap. Mă simt de parcă aş fi vreun concurent la cine ştie ce emisiune cu întrebări şi, ca orice gazdă bună, mă încurajează să continui atunci când mă încurc.

— Lucrezi undeva momentan?

Rostise cuvântul „lucrezi” cu acel înțeles subtil pe care îl au toți cei din showbiz. Căci, până la urmă, e o diferență între „a lucra” şi a avea o „profesie”.

Mi-am dat seama de toate astea, însă nu am vrut să-i fac jocul.

— Da, încă sunt la Phoenix Theatre Company.

— Are legătură cu actoria? Louise a noastră se crede un fel de actriță, adaugă ea în chip de explicație.

— Ei bine, *am fost* actriță, mă bâlbâi eu. Oricât m-aş strădui, reuşeşte tot timpul să mă prindă pe picior greşit. Adică, a trecut ceva vreme de când nu am mai avut vreun

[1] Cu voce joasă, în şoaptă (în it. în orig.) (n. red.).

rol. Şi nu, nu are legătură cu actoria. Lucrez în față, la casa de bilete.

— Înțeleg, spune ea zâmbind, ca şi cum ar fi desluşit un înțeles mai adânc de care eu nu eram conştientă.

După care Dorian pune cea mai îngrozitoare întrebare dintre toate.

— Ai jucat în ceva?

— Sigur, am apărut într-o reclamă din aceea mai dubioasă, am încercat eu să spun pe un ton cât mai firesc, ridicând din umeri, vrând parcă să adaug: „Cine n-a făcut-o?”

— Serios? Ridică o sprânceană, imitând perfect o femeie al cărei interes fusese trezit. Ce reclamă?

Fir-ar!

— Aaa... încerc eu să îmi amintesc. În campania aceea cu premii de la Reader’s Digest. Posibil să mă fi văzut în ea.

Mă priveşte absentă, ca şi cum n-ar avea habar despre ce vorbesc.

— Ştii tu, cea în care sunt mai mulți într-un balon cu aer cald şi zboară pe deasupra Angliei, bând şampanie şi fiind cu ochii în patru după câştigători. Eu eram cea din stânga, care ținea harta şi făcea semn spre Luton.

— A, da. Sună bine.

Încearcă să fie politicoasă.

— Şi acum lucrezi la casa de bilete. Mona trage concluzia, frumos şi simplu.

— Deocamdată, da. Aş cam avea câteva lucruri de pus la punct, ca să zic aşa... dar da, cu asta mă ocup acum.

Aş vrea să-mi recapăt braţul chiar în clipa asta. Ea mi-l strânge din nou.

— Actoria e o profesie grea, draga mea. Cel mai bine ar fi să-ţi cunoşti propriile limite. Dintotdeauna le-am sfătuit pe tinere să se ferească de ea ca de ciumă. Adevărul e că cere mai multă disciplină şi mai multe sacrificii decât sunt dispuse să facă majoritatea fetelor din ziua de azi. Mi-ai văzut portretul?

„Continuă să zâmbeşti", îmi spun în sinea mea. „Dacă o să faci asta, n-o să-şi dea niciodată seama că-ţi vine s-o omori."

— Nu încă, nu prea am avut timp să aruncăm o privire prin jur. De-abia am ajuns.

— În cazul ăsta, dă-mi voie.

Şi mă trage către o fotografie uriaşă de-a ei, de prin anii '50.

Arăta incredibil de tânără, aproape de nerecunoscut, cu excepţia formei specifice a ochilor săi migdalaţi, de felină, şi a faimoşilor săi pometi, neschimbaţi de trecerea timpului. Stătea sprijinită cu spatele de o coloană în stil clasic, cu chipul întors către cameră, pe jumătate în umbră, pe jumătate în lumină. Părul ei deschis la culoare îi cădea pe umeri în bucle coafate cu măiestrie şi era îmbrăcată cu o rochie fără bretele, bufantă, din valuri de şifon mătăsos.

— Ce crezi? mă întreabă ea, fixându-mă cu privirea.

— Cred că e frumoasă, spun eu cu sinceritate.

— Ai gusturi, răspunde ea zâmbind.

Un fotograf o recunoaşte şi o întreabă dacă îi poate face o poză.

— Povestea vieții mele! zice ea râzând.

O las să pozeze, iar eu reuşesc să scap. Mă uit prin camera plină de oameni după soțul meu. Îl zăresc în cele din urmă, stând într-un colț şi râzând împreună cu un grup de persoane. Are două pahare de şampanie în mâini şi, pe când îmi croiesc drum spre el, mă vede, iar privirile ni se încrucişează.

Eu zâmbesc, iar el spune ceva şi pleacă, venind spre mine înainte ca eu să ajung la ei.

— Cine sunt? întreb eu, în timp ce el îmi întinde un pahar.

— Doar nişte oameni de la unul dintre cluburile acelea de teatru. M-au recunoscut din piesă. Mă conduce înapoi către galerie. Cum te înțelegi cu mama?

— A, bine, mint eu. Foarte bine. Mă uit înapoi, însă cei din grup se risipiseră, înghițiți de mulțimea aceea care nu stătea o clipă în loc. Nu voiai să ne faci cunoştință?

El râde şi îmi dă o palmă peste fund, lucru pe care îl detest şi pe care se pare că îl face numai în public.

— Nu, nici vorbă! Nu mai fi aşa de paranoică! Ca să fiu sincer, sunt puțin cam prea entuziaşti, ca să spun aşa. N-aş vrea să o plictisească pe încântătoarea mea soție, nu-i aşa?

— Şi cine ar fi aceasta? întreb eu pe un ton mai tăios decât intenționasem.

El îmi dă o altă palmă peste fund şi mă ignoră.

Ne oprim în fața fotografiei unei femei care fumează o țigară şi a cărei privire este ascunsă sub borurile pălăriei. Stă sprijinită de tocul unei uşi, pe o stradă întunecată şi pustie. Probabil că a fost făcută imediat după Al Doilea Război Mondial. Este ceva tulburător în contrastul dintre ruinele dimprejur şi perfecțiunea deplină a costumului ei croit pe trup.

— *Asta* e ceea ce numesc eu stil, zice soțul meu cu un oftat.

Deodată parcă s-a făcut prea cald. Mă simt copleşită de marea de oameni, de fum şi de sunetul prea multor conversații înflăcărate. Mona ne face iar semn cu mâna, însă îi dau voie soțului meu să meargă la ea, în vreme ce eu îmi croiesc drum spre o încăpere mai mică şi mai puțin aglomerată, dincolo de galeria principală. În mijlocul ei se află o bancă lungă din lemn. Mă aşez şi închid ochii.

E o prostie din partea mea să mă frământ atâta. Într-o oră toate astea se vor fi terminat, Mona va fi avut parte de momentul ei de glorie, iar noi vom fi în siguranță, în drum spre casă. Tot ce am de făcut e să mă relaxez. Să mă bucur de moment. Deschid ochii şi respir adânc.

De-a lungul pereților sunt înşirate portrete – Picasso, Coco Chanel, Katharine Hepburn, Cary Grant –, rânduri şi

rânduri de chipuri fermecătoare, atent studiate. Ochii sunt mai închişi la culoare, privirile mai pătrunzătoare decât în mod firesc, nasurile mai drepte, mai distinse. Îmi îngădui să alunec într-un fel de contemplație, o stare de reverie datorată acestui exces de frumusețe.

Apoi zăresc un portret al cărui chip nu-l recunosc, o femeie cu un păr negru şi strălucitor, cu cărare pe mijloc, aranjat în onduleuri, ce-i încadrează fața. Are trăsături distincte: pomeți înalți, gură arcuită şi nişte ochi foarte negri, ce trădează o privire inteligentă. Aplecată, cu unul din obraji sprijinit alene în palmă, arată de parcă ar fi fost surprinsă în toiul celei mai aprinse conversații. Rochia, cu o croială simplă şi dreaptă, este dintr-un satin deschis la culoare, care străluceşte în contrast cu țesătura ternă a divanului, iar singura bijuterie pe care o poartă este un şirag de perle, care se asortează perfect. Nu este un chip celebru, nici de-o frumusețe răpitoare, însă, fără îndoială, este cât se poate de fermecător. Mă ridic şi traversez încăperea. Citesc numele: Geneviève Dariaux, Paris, 1934.

Momentul meu de răgaz s-a sfârşit.

— Aici erai! Mona ne-a trimis să te căutăm.

Penny vine agale spre mine, la brațul soțului meu, care se vede că n-are nicio tragere de inimă.

„Păstrează-ți calmul”, îmi spun luând o înghițitură de şampanie, lucru de care aveam atâta nevoie.

— Salut, Penny. Admiram şi eu expoziția.

Ea se apleacă şi începe să-mi agite în față degetul a mustrare.

— Louise, eşti o fată foarte, foarte obraznică! Face cu ochiul către soțul meu. Nu înțeleg cum de o laşi să bea! Vă meritați unul pe celălalt!

Eu şi soțul meu schimbăm priviri. Of, iar aceleaşi vorbe, nu!

Ea se apleacă şi mai mult şi-şi coboară vocea până când devine o şoaptă.

— Trebuie să recunosc, arăți minunat! Iar asta, continuă ea, pipăind cu grijă între degetul mare şi arătător țesătura rochiei mele, asta chiar nu e rea deloc. Adică, vreau să spun că cele mai multe sunt de-a dreptul şterse, dar asta e chiar drăguță! Fata mea trebuie să nască în mai şi e disperată după ceva asemănător în care să încapă.

Simt cum mi se scurge tot sângele din cap.

Ea zâmbeşte spre noi doi.

— Trebuie să fii atâââââââââât de fericită!

Eu înghit în sec.

— Nu sunt însărcinată.

Ea ridică nedumerită din sprâncene.

— Poftim?

— Nu sunt însărcinată, repet eu, de data asta mai tare.

Soțul meu râde nervos.

— Când o să fie, vei fi prima care va afla, te asigur!

— Nu, cred că eu am să fiu aceea, răspund, la care el râde şi mai tare, deşi puțin cam forțat.

Penny continuă să mă fixeze uimită cu privirea.

— Dar rochia asta... îmi pare rău, am crezut că...

Eu mă întorc către soțul meu.

— Scumpule?

El se pare că găsise ceva de-a dreptul fascinant la podea.

— Hmm?

— Cartof.

Nu ştiu la ce mă aşteptam să facă, poate să-mi ia apărarea ori măcar să dea dovadă de o oarecare compasiune. În schimb, continua să se holbeze la pantofi.

— Bine.

Mă întorc pe călcâie şi plec. Nu mă simt deloc în largul meu, dar cumva reuşesc să mă refugiez în siguranța toaletei. Când intru, zăresc câteva fete care-şi refăceau machiajul, aşa că mă aşez la rând pentru o cabină goală, după care încui uşa. Aştept, cu spatele sprijinit de metalul rece al uşii, şi închid ochii. „Nimeni n-a murit vreodată din cauza umilinței”, îmi zic în sinea mea. „Dacă ar fi fost adevărat, aş fi fost moartă de mult.”

În sfârşit, fetele pleacă. Deschid uşa şi mă duc în fața oglinzii. Ca orice femeie normală, mă privesc în oglindă de fiecare dată când mă spăl pe dinți sau când mă pieptăn. Doar că obişnuiesc să mă privesc pe bucăți, evitând să le

pun cap la cap. Nu ştiu de ce, dar mă simt mai în siguranță aşa.

Totuşi, în seara asta mă forțez să mă privesc în întregime. Şi iată că văd cum toate acele bucăți se îmbină, scoțând la iveală o imagine cu care nu sunt familiarizată, imaginea cuiva cu care nu vreau să semăn.

Am nevoie de o tunsoare şi chiar ar trebui să mă vopsesc, ca să scap de firele acelea albite prematur. Incredibil de drept şi de tern, părul îmi cade lipsit de formă în jurul feței. Chipul, întotdeauna palid, este acum nefiresc de alb. Nu ivoriu sau alabastru, ci mai degrabă lipsit complet de culoare, întocmai ca al unei vietăți marine care n-a văzut niciodată soarele. Pe lângă el, pata de un roşu aprins al rujului pare de prost gust şi îmi face gura să arate mult prea mare, ca o tăietură adâncă şi căscată ce se întinde de la un capăt la altul al feței. Toată acea aglomerație m-a făcut să transpir, nasul îmi luceşte, m-am înroşit în obraji, însă nu am pudra la mine.

Cât despre rochia mea preferată, cu toate că o dusesem la curățătorie, era scămoşată şi, să fim sinceri, lipsită de formă şi stil, deşi fusese la modă în urmă cu cinci ani. Îmi amintesc că mă făcea să mă simt sexy şi încrezătoare, pe vremea când îmi scotea în evidență silueta, şi să par grațioasă ca o silfidă. Dar acum, după ce m-am îngrăşat cu aproape cinci kilograme, efectul nu mai e acelaşi. Şi, ca să închei, pantofii, o pereche de balerini cu arici, îmi fac gleznele să pară două trunchiuri de copac. Decolorați şi scofâlciți, sunt nişte pantofi de zi cu zi, pe care îi am de cel puțin doi ani şi pe care nu ar trebui să-i port în altă parte, poate doar în casă, la cât sunt de uzați.

Sunt nevoită să trag concluzia că întreaga mea ținută mai că nu țipă: „Gravidă la orizont” sau, şi mai precis: „Asta e tot ce-am putut face, date fiind circumstanțele”.

Îmi privesc speriată reflexia din oglindă. Nu, persoana aceea nu pot fi eu. Totul e o greşeală îngrozitoare, un fel de Triunghiul Bermudelor al părului nearanjat, al rochiei urâte şi al pantofilor scofâlciți. Trebuie să mă calmez, să-mi recapăt echilibrul interior.

Fac un experiment.

— Salut, mă numesc Louise Canova, am treizeci şi doi de ani şi *nu* sunt însărcinată.

Vocea mea se aude cu ecou în toaleta pustie.

Nu funcționează. Inima începe să-mi bată cu putere şi intru în panică. Închid ochii şi mă străduiesc din răsputeri să mă concentrez, să gândesc pozitiv, însă în loc de asta îmi vin în minte o mie de chipuri atrăgătoare, în alb şi negru. E ca şi cum eu nici măcar nu aş face parte din aceeaşi specie.

Deodată, uşa din spatele meu se deschide şi intră Mona.

De trei ori cartof, la naiba!

Ea se sprijină teatral pe lavoar.

— Louise, doar ce am aflat. Ascultă, n-a vrut să facă o gafă. Sunt sigură de asta şi, în plus, e chioară ca un liliac.

De ce trebuie el să-i dea raportul?

— Mulțumesc, Mona. Apreciez.

— Totuşi, începe ea apropiindu-se de mine pe la spate şi dându-mi părul la o parte de pe faţă cu degetele ei cu manichiură perfectă, dacă vrei, aş putea să-ţi dau numele stilistului meu. E *foarte* priceput.

Când ies, văd că soţul meu mă aşteaptă. Îmi întinde paltonul şi plecăm de la petrecere fără să scoatem o vorbă. Iată-ne stând în exact acelaşi loc din Trafalgar Square, la nici treizeci de minute de la sosire. Scrutând strada după vreun taxi, el scoate un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinde una.

— Ce faci? îl întreb eu.

— Fumez, răspunde el. (Soţul meu nu fumează.)

O las baltă.

Din depărtare, lumina farurilor unui taxi se apropie repede spre noi, iar eu îi fac disperată semn cu mâna. Maşina încetineşte şi ne urcăm. Soţul meu se lasă greu pe bancheta din spate, după care se apleacă din nou în faţă ca să deschidă geamul.

Brusc, am chef să îl fac să râdă şi să-l alint sau mai degrabă să fiu alintată. Până la urmă, ce contează cum arăt sau ce cred alţii despre mine? El tot mă iubeşte. Îmi întind mâna şi o pun peste a lui.

— Scumpule, tu... tu *chiar* crezi că arăt bine?

El îmi prinde mâna şi mi-o strânge încetişor.

— Ascultă, dovlecel, arăți numai bine. Ca de obicei. Nu o lua în seamă. Probabil că e doar invidioasă pentru că eşti tânără şi căsătorită.

— Da, îl aprob eu sec, cu toate că nu e valul copleşitor de complimente la care mă aşteptam.

El îmi strânge încă o dată mâna şi mă sărută pe frunte.

— Şi în plus, ştii doar că nu îmi pasă de toate prostiile astea.

Taxiul goneşte prin întuneric, iar eu stau acolo, cu vântul rece al nopții suflându-mi în față, pradă unui singur gând care-mi frământă necontenit mintea: „Aşa o fi, dar mie îmi pasă".

Ce este Eleganța?

Este un fel de armonie care se aseamănă frumuseții, singura diferență fiind că cea din urmă este cel mai adesea un dar al naturii, pe când prima este rezultatul artei. Dacă îmi este îngăduit să folosesc o exprimare atât de prețioasă pentru a descrie o artă atât de neînsemnată, aş spune că scopul meu în viață este să transform o femeie simplă într-una elegantă.

Geneviève Antoine Dariaux

Era un volum subțire şi cenuşiu, intitulat *Eleganța*. Era îngropat sub un tom gros, evident neatins, despre istoria monarhiei franceze şi o ediție broşată a romanului lui D.H. Lawrence, *Femei îndrăgostite*. Mai lung şi mai subțire decât celelalte cărți de pe raft, se ridica deasupra mediului înconjurător modest cu un fel de autoritate zeflemitoare, iar

literele în relief ale titlului străluceau în contrast cu coperta argintie de satin, ca o monedă de aur la suprafața unui pârâu curgător.

Soțul meu crede că am dezvoltat o obsesie nesănătoasă pentru anticariate. Că petrec prea mult timp visând cu ochii deschiși. Dar fie înțelegi atracția căutării de comori ascunse printre rânduri întregi de rafturi prăfuite, fie nu. E o pasiune, asemănătoare cu o boală a spiritului, ce nu poate fi explicată celor care nu sunt atinși de ea.

Este adevărat, nu e pentru cei slabi de inimă. Sălbatice și haotice, capricioase și frustrante, există anumite legi ale fizicii care guvernează anticariatele și, întocmai ca legea gravitației, nu sunt negociabile. Edițiile broșate ale romanelor lui D. H. Lawrence trebuie să se găsească pe stoc într-un procent nu mai mic de 55% în toate librăriile. Tot legea naturii spune că restul de 45% trebuie să constea în cel puțin două rafturi pline cu critică literară despre *Paradisul pierdut*[2] și că întotdeauna ar trebui să existe o încăpere la subsol dedicată în întregime istoriei militare, încăpere care, printr-o simplă coincidență, va fi mereu bântuită de vreun bărbat de șaptezeci de ani. (Studiile personale arată că este vorba despre același bărbat. Indiferent de cât de repede ajungi de la un anticariat la altul, el este întotdeauna prezent. A uitat ceva în legătură cu un război despre care n-o să găsești în nicio carte, dar, întocmai ca un personaj din mitologia greacă, este condamnat să-și petreacă zilele cutreierând de la un subsol la altul, scotocind printre amintirile celei mai bune/rele zile din viața lui.)

---

[2] În engleză, în original, *Paradise Lost*, titlul unei faimoase poezii cu rimă albă, scrisă în secolul al XVII-lea de poetul englez John Milton (n. tr.).

Anticarii din zilele noastre nu se pot măsura cu aceste fermecătoare excentricități. Au un program fix, încălzire centrală şi angajați tineri, nişte stagiari în tricouri negre. Duc lipsă atât de încăperi la subsol, cât şi de eroi greci apuşi, în haine de tweed urât mirositoare. Nu vei da nici de pisici sau câini încolăciți pe sobă, ca nişte prieteni ai casei, nici de mirosul de igrasie şi mucegai, care ar fi putut să provină atât de la volumele inegal rânduite, cât şi de la proprietarul însuşi. Oamenii trec pe la Waterstone şi apoi pleacă. Însă anticariatele îşi au pelerinii lor. Cuvintele „stoc epuizat" sunt ca o chemare la arme pentru toți aceia care caută un Sfânt Graal făcut din hârtie şi cerneală.

M-am întins până la raft şi am luat cartea. Stând jos pe un maldăr de cărți despre istoria militară (care migrează, dacă nu eşti atent), am deschis la pagina de titlu.

Eleganța

de Geneviève Antoine Dariaux

anunță cartea, cu un font elaborat, iar dedesubt stă scris:

> *Un ghid complet pentru toate femeile*
> *care vor să fie îmbrăcate bine şi adecvat*
> *indiferent de ocazie.*

Dariaux. Numele îmi sună cunoscut. Să fie oare aceeaşi femeie din fotografie? Răsfoind cartea, un miros slab de levănțică se ridică din paginile ei îngălbenite. Fusese scrisă în 1964 şi părea un fel de enciclopedie, cu intrări pentru orice problemă de modă cunoscută, de la A până la Z. Nu

mai dădusem niciodată peste ceva asemănător. Am răsfoit-o până la capăt, căutând o poză a autoarei. Şi iată că, ajungând la coperta IV, eforturile îmi sunt răsplătite.

Pare o femeie pe la cincizeci de ani, cu trăsături clasice şi regulate, cu un păr alb, lucios, întocmai cum îl avea şi Margaret Thatcher înainte să-şi înceapă cariera. Aceiaşi ochi negri şi inteligenți mă fixau acum cu privirea. I-am recunoscut trăsăturile caracteristice şi imperioase ale gurii şi, strălucitoare în contrast cu cardiganul negru cu care e îmbrăcată, perlele care se potriveau perfect, semnul ei distinctiv. *Madame Georges Antoine Dariaux* stă scris imediat sub poză. Nu se uită înspre aparatul de fotografiat cu aceeaşi candoare dezarmantă ca în celălalt portret, ci parcă dincolo de el, ca şi cum nu s-ar fi cuvenit să ne întâlnească privirea. Fiind mai în vârstă în această fotografie, e firesc să dea dovadă de o discreție mai mare, căci până la urmă discreția este piatra de temelie a eleganței.

Mă întorc nerăbdătoare la prefață.

În zilele noastre, eleganța este un lucru rar, în mare parte pentru că necesită precizie, atenție la detaliu şi o minuțioasă dezvoltare a bunului-gust în ceea ce priveşte toate formele de conduită şi stilurile. Pe scurt, nu este la îndemâna tuturor femeilor şi nu va fi niciodată.

Cu toate acestea, de-a lungul carierei mele de treizeci de ani ca directoare a salonului Nina Ricci din Paris, m-am dedicat în întregime clientelor spre a le sfătui şi a le ajuta să aleagă lucrurile care să le avantajeze cel mai bine. Unele dintre acestea erau nespus de frumoase şi nu aveau câtuşi de puțin nevoie de ajutorul meu. Îmi plăcea să le admir aşa cum unora le place să admire o operă de artă, însă nu

acelea erau clientele pe care le prețuiam cel mai mult. Nu, cele mai dragi îmi sunt cele care nu au nici timp, nici experiența necesară ca să reuşească a stăpâni arta de a fi bine îmbrăcat. Pentru femeile acestea sunt gata să-mi pun la bătaie întreaga pricepere.

Ți-ar plăcea să te joci puțin de-a Pygmalion? Dacă ai o fărâmă de încredere în mine, îți voi împărtăşi câteva idei practice despre cea mai sigură cale de a te pune cât mai mult în valoare: prin eleganță, prin propria eleganță.

În sfârşit, mi-am găsit Sfântul Graal.

Este de-abia ora 16, dar când ies din anticariat, văd că deja se înserează. O iau printre străduțe, în jos pe Bell Street, trec de Marble Arch, traversez parcul St James's, apoi mă îndrept spre Palatul Westminster, ținând strâns pachetul meu fermecat.

Pe când descui uşa, aud Big Ben-ul răsunând în depărtare şi sunt întâmpinată de sunetul aspiratorului.

Soțul meu e acasă.

E ceva în stilul de viață domestic care îl atrage necontenit şi stăruitor pe soțul meu, ceva care seamănă cu chemarea la arme. (Aceia care îl cunosc doar drept o vedetă în ascensiune a teatrului londonez nu au habar de adevăratele lui talente.) În fiecare zi luptă plin de curaj împotriva unor duşmani ca mizeria, dezordinea, murdăria şi mucegaiul şi o face cu reînnoită hotărâre. Un individ plin de resurse, poate transforma orice debandadă într-un habitat curat şi ordonat, şi asta de obicei în mai puțin de o jumătate de oră.

Nu mă aude intrând, aşa că îmi bag capul pe uşa de la sufragerie, unde el struneşte cu furie aspiratorul pe podeaua cu parchet (el declară că poate într-adevăr să *vadă* cum se pune praful pe ea, atât de remarcabilă este sensibilitatea lui în legătură cu astfel de lucruri) şi îl strig.

— Salut!

Oprind aspiratorul, se sprijină cu brațele de mâner cu aceeaşi nonşalanță masculină cu care un cowboy de la televizor se sprijină de vreun gard. E un bărbat în elementul lui, restabilind ordinea în lume.

— Salut şi ție. Ce faci?

— Mai nimic, mint eu, ascunzând la spate pachetul învelit în hârtie maronie.

În comparație cu programul nesfârşit de orânduieli casnice al soțului meu, să pierzi o întreagă după-amiază scotocind prin anticariate pare un fel de trădare.

— Ai returnat abajurul?

— A, da... îngăim eu. Dar nu am găsit nimic care să-mi placă în schimb, aşa că mi-au dat un voucher.

El oftează şi amândoi ne uităm cu tristețe la veioza din marmură albă, pe care ne-a dăruit-o Mona în urmă cu o lună.

În orice căsnicie există anumite lucruri care te leagă. Mult mai substanțiale decât jurămintele de nuntă, acestea sunt adevăratele, nerostitele forțe care sudează un cuplu, zi de zi, an de an, pe parcursul a nenumărate încercări şi necazuri.

Pentru unii, acele lucruri sunt ambițiile lor sociale, pentru alții, copiii. Dar, în cazul nostru, găsirea abajurului perfect era tot ce aveam nevoie.

Eu şi soțul meu suntem legați unul de celălalt printr-un angajament definitiv şi implacabil, ce priveşte decorul interior al casei noastre. Iar această lampă este adolescentul turbulent, dependent de droguri care amenință să ne distrugă fericirea domestică prin refuzul de a se potrivi cu orice alt abajur găsit de-a gata şi la un preț rezonabil în vreun magazin. Este incredibil de grea şi aproape imposibil de ridicat. Suntem condamnați la o soartă de Sisif: să tot cumpărăm abajururi pe care să le returnăm a doua zi.

Soțul meu scutură din cap.

— Va trebui să mergem la Harrods, spune el grav.

Harrods va rămâne întotdeauna ultima opțiune. Acolo nu vom găsi niciun abajur „rezonabil”.

— Dar ştii ce? adaugă el, luminându-se la față. Poți să vii cu mine şi, dacă vrei, să facem din ziua aceea una de neuitat.

— Sigur, zâmbesc eu.

Ziua Abajurului, care mai mult ca sigur va fi urmată de Aventura Marelui Spalier din Grădină şi După-amiaza Furtunurilor de Duş la Duzină.

— N-aş rata-o pentru nimic în lume.

— Grozav.

El forțează una din ferestre, deschizând-o şi desfătându-se cu o gură de aer rece.

— Vei fi bucuroasă să afli că am avut parte de un succes considerabil cât ai fost plecată.

— Chiar aşa?

— Ştii porumbeii ăia care şi-au făcut cuib pe jgheabul de deasupra geamului de la dormitor?

— Mda... am mințit eu.

— Ei bine, am pus nişte sârmă ghimpată în jurul jgheabului. N-o să mai vedem nici urmă de ei!

Eu încă încerc să localizez mintal cuibul porumbeilor.

— Bravo ție!

— Şi asta nu e tot! Am nişte idei fantastice despre cum să drenez poteca din grădină, idei pe care am de gând să le aştern pe hârtie în timpul pauzei spectacolului de diseară. Poate am să ți le arăt şi ție mai târziu.

— Sună minunat! Auzi, mă duc să citesc puțin în camera cealaltă. Treci pe la mine înainte să pleci?

El dă aprobator din cap, uitându-se de jur împrejurul camerei, vizibil mulțumit.

— Pare că toate se pun cap la cap, Louise. Vreau să spun că locul începe să prindă formă. Singurul lucru care ne mai lipseşte este abajurul.

Îl urmăresc cu privirea în timp ce porneşte din nou aspiratorul.

Întotdeauna mai rămâne de luat un abajur sau un set de unelte pentru căminul în stil georgian, dar neautentic, sau un covor de iută naturală, antiderapant. Întocmai ca lumina verde a lui Daisy din *Marele Gatsby*, toate aceste lucruri te ademenesc cu promisiunea unei fericiri trainice şi de lungă durată, dar care, într-un fel sau altul, rămâne de neatins.

Retrăgându-mă în dormitor, închid uşa, îmi scot pantofii şi mă cuibăresc în pat.

Patul este enorm. Practic, sunt două paturi de o persoană unite. „Închise cu fermoar”[3] după cum ar spune un angajat de la John Lewis[4]. Aveam nevoie de un pat suficient de mare încât să nu ne deranjăm unul pe celălalt pe timpul nopții: soțul meu se zvârcoleşte ca un câine, iar eu nu suport să aud niciun zgomot ori să simt vreo mişcare.

— Sunteți *siguri* că vreți să dormiți împreună? ne-a întrebat vânzătorul după ce i-am explicat pe larg ce anume căutăm.

Dar soțul meu era de neclintit.

— Suntem proaspăt căsătoriți, l-a informat el disprețuitor pe neobrăzatul angajat, făcând aluzie la o activitate sexuală frenetică, tipică unor tineri însurăței, care nu s-ar putea desfăşura decât la adăpostul unui pat dublu cât mai solid.

---

[3] În engleză, în original, *Zipped and Linked* – două paturi de o persoană, unite între ele cu un sistem de prindere simplu, care ajută la formarea unui pat dublu (n. tr.).

[4] Lanț de magazine din Marea Britanie, care se ocupă cu vânzarea articolelor din diverse domenii (n. tr.).

Aşa se face că acum el se zvârcoleşte undeva la vest de mine, pe când eu îmi dorm somnul liniştit la vreo opt sute de metri depărtare, spre est.

Băgându-mă sub plapumă, scot delicatul volum din punga maronie de hârtie. Mă simt ca şi cum ar urma să fac o descoperire foarte însemnată şi cât se poate de reală.

Acum e acum.

Deschid cartea la primul capitol.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am adormit.

Când m-am trezit, soțul meu plecase deja la teatru. Pe masa din bucătărie se afla un bilet: „Sforăiai, aşa că nu am vrut să te scol." Dacă îl pot numi în vreun fel pe soțul meu, atunci cuvântul este „concis".

Iar asta nu e de bine.

Adevărul este că dorm mult prea mult: mă trezesc târziu, pe la prânz mai trag un pui de somn, mă culc odată cu găinile. Sunt cu un picior în groapa întunecată şi adâncă a inconştientului, gata în orice moment să alunec în uitare. Însă tot somnul ăsta te face o persoană cam nesociabilă, aşa că încerc să nu las să se vadă asta.

Îmi prăjesc nişte pâine. (Presupun că asta e ceea ce numesc unii să găteşti pentru o singură persoană.)

Mă întorc în pat. Dând pagina la cea dintâi literă a alfabetului, încerc să nu murdăresc cartea de unt.

A

Accesorii

Întotdeauna îți poți da seama de caracterul unei femei după grija şi atenția pe care le acordă detaliilor. Accesoriile – mănuşile, pălăria, pantofii şi geanta – se numără printre cele mai importante elemente ale unei apariții elegante. O rochie sau un costum modest poate arăta de trei ori mai scump atunci când este purtat împreună cu o pălărie, geantă, mănuşi şi pantofi eleganți, aşa cum şi creația unui designer îşi pierde mult din prestigiu atunci când accesoriile care vin în completarea ei sunt alese cu neglijență. Este absolut necesar să ai un set complet de accesorii pe negru şi, dacă se poate, încă unul pe maro, pe lângă o pereche de pantofi bej şi o geantă de paie, tot bej, pentru vară. Cu aceste elemente de bază aproape orice combinație devine una atractivă.

Bineînțeles, ideal ar fi să dispui de câte un set de astfel de accesorii în două variante diferite: unul de zi cu zi şi altul elegant. În această privință, nu-mi pot stăpâni disprețul care mă încearcă ori de câte ori văd o femeie cu o geantă model piele de crocodil purtând accesorii elegante, doar pentru că au costat-o o sumă considerabilă de bani. Modelul piele de crocodil este destinat strict pentru activitățile sportive sau pentru călătorii, pantofii deopotrivă cu genții, iar acestei mult respectate reptile ar trebui să-i fie îngăduit să se retragă serile, începând cu ora 17.

Iar în acest caz, mai mult decât în orice alt domeniu, calitatea este esențială. Fii strictă cu tine însăți. Pune

deoparte. Economiseşte din banii pentru mâncare dacă trebuie (crede-mă, o să-ți prindă bine), dar nu te zgârci la genți sau la pantofi. Nu te lăsa sedusă de nimic care nu e de primă calitate. Zicala „Sunt prea sărac să cumpăr lucruri ieftine" nu a fost nicicând mai adevărată. Cu toate că sunt departe de a fi bogată, de ani buni mi-am cumpărat genți de la Hermès, Germaine Guérin şi Roberta. Şi, fără nicio excepție, am sfârşit prin a da de pomană toate gențile ieftine şi de duzină pe care le găsisem atât de irezistibile la început. La fel am făcut şi cu pantofii şi mănuşile.

Îmi dau seama că totul pare mai degrabă auster şi cam prea costisitor. Însă toate aceste eforturi sunt doar primele dintre multele chei fermecate care îți vor deschide uşa către eleganță.

Privesc în jos la geanta mea, care stă pe podea. Este un rucsac bleumarin de la Gap, în genul celor care par să atragă pe fund firimituri de biscuiți, chiar dacă nu ai pus gura pe vreun biscuite de luni întregi. Nu mai e nevoie să spun că i-ar prinde bine o spălare.

Sau un pahar de lapte.

Mă întreb dacă se încadrează măcar în categoria genților sport. Îmi aduc aminte că l-am cumpărat de la raionul „Înapoi la şcoală" cu câteva sezoane în urmă şi că m-am simțit în culmea fericirii pentru că, dintr-o singură mişcare, rezolvasem problema tuturor genților. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să cumpăr mai multe genți, în stiluri sau culori diferite.

Singura geantă pe care o mai am este una turtită, de pus pe umăr, din piele maro, pe care am luat-o la reducere de la Hobbs acum patru ani. Pielea s-a ros şi a început să se vadă

interiorul genții. Şi totuşi, sunt prea ataşată de ea ca s-o pot arunca. Mă tot mint singură că am s-o duc la reparat, cu toate că nu mai e deloc la modă.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi vine mai greu să găsesc vreun accesoriu de-al meu care să poată fi descris măcar puțin ca fiind elegant, darămite să mai fie şi de primă calitate. Cu siguranță nu poate fi vorba de beretele maro şi gri din lână pe care le tot port, atât de practice tocmai pentru că-mi protejează capul în timpul iernilor vijelioase din Londra şi pentru că sunt atât de neprețuite în zilele (din ce în ce mai numeroase) în care nu m-am spălat pe cap sau nici măcar nu m-am pieptănat. Îmi place să mă gândesc la ele ca la nişte „salvatoare de păr".

Mă surprind holbându-mă la picioare sau mai degrabă la tenişii bej, mult prea uzați, cu care sunt încălțată. Plouase, aşa că sunt uzi leoarcă. Țesătura din jurul degetului mare s-a rărit de tot, astfel că pot vedea o fărâmă din roşul şi verdele şosetelor de dedesubt, pe care le-am primit de Crăciun. (Mama mi le-a trimis.) Îmi mişc puțin degetul mare.

Îmi curge nasul şi, pe când scotocesc în buzunarul de la haină după un şervețel, dau peste nişte mănuşi negre desperecheate pe care le-am găsit pe jos la cinematograf în urmă cu două săptămâni. Pe atunci îmi păruse un adevărat noroc, dar, brusc, îmi dau seama că *nu* am acordat nicicând prea multă atenție detaliilor ținutei mele.

Poate că eleganța constă în detalii, dar în cazul meu pare să fie vorba de ceva mai mult. Este necesară o intervenție rapidă şi drastică. Mă hotărăsc, într-o izbucnire de entuziasm fără precedent, să-mi încep transformarea cu o curățenie amănunțită în dulap. Lucrând cu cap şi după un

plan bine stabilit, voi scăpa mai întâi de elementele care nu mă avantajează. După care voi fi liberă să creez o înfăţişare nouă şi îmbunătăţită în jurul elementelor care mă avantajează.

În regulă, să trecem la treabă! Deschid larg uşile şifonierului cu un gest teatral al braţelor şi aproape că leşin de disperare.

Mă aflu în posesia unei colecţii impresionante de articole vestimentare la mâna a doua, culese de prin toate magazinele din ţară. Orice lucru pe care îmi alunecă privirea este, într-o mai mică sau mai mare măsură, întruchiparea compromisului. Fuste care îmi vin bine în talie, dar care în partea de jos sunt atât de evazate, încât numai Maria von Trapp le-ar purta. Grămezi de pulovere de lână, aspre şi pe jumătate mâncate de molii – niciunul pe mărimea mea. Jachete din materiale dubioase ori sacouri care nu se potrivesc cu nicio fustă, cumpărate din simplul motiv că îmi veneau bine, ceea ce e un eveniment în sine.

Dar ăsta nu e cel mai înfricoşător lucru. Nu, ceea ce mă frapează cel mai mult sunt culorile. Sau mai degrabă lipsa lor. Când am hotărât eu că maroul este noul negru, gri, purpuriu, bleumarin sau orice altă nuanţă pe care o poţi numi? Ce ar spune fetele de la *Colour Me Beautiful*[5] despre acest lucru? Sau Freud, că tot veni vorba?

Privesc fascinată şi râvnind la salonul casei de vizavi, zugrăvit într-un roşu aprins. Pereţii mei sunt de culoarea magnoliei. Magnolie mată, ca să fiu mai precisă. Şi iată-mă ajunsă aici: cumplitele urmări ale prudenţei mele. Şifonierul

[5] Firmă de cosmetice (n. tr.).

meu este plin cu hainele unui irlandez de optzeci de ani căruia nu-i pasă de felul cum arată.

Cu toate astea, n-am să dau înapoi.

Deschid sertarul cu lenjerie intimă.

Răstorn întregul conținut pe podea.

Trec în revistă mormanele de desuuri (toate la fel) purtate şi mai puțin purtate, boxerii lăbărțați, cei cu elasticul ieşit în afară, sutienele pe care nu trebuia să le pun în maşina de spălat şi care acum au capetele de sârmă desprinse. Le împart sârguincioasă în două grămezi: una de păstrat, alta de aruncat.

Gata.

Mă duc în bucătărie, iau un sac negru de gunoi şi încep să-l umplu. Mă simt cuprinsă de o energie stranie, nemaiîntâlnită, şi, fără să-mi dau seama, reuşesc să sortez şi restul lucrurilor.

Mormanele de haine urâte, anoste şi maro dispar cu repeziciune. Arunc puloverele, jachetele şi toate fustele care zici că sunt din *Sunetul muzicii*. Iau alt sac: în el intră pantofii uzați şi eşarfele înzorzonate. Urmează geanta din piele maro de la Hobbs. Pot oricând să cumpăr una nouă. Pe față îmi curg broboane de sudoare, iar în şifonier umeraşele goale se lovesc unele de altele ca nişte clopoței în vânt. Leg sacii la gură şi îi scot afară, ducându-i la tomberoanele de gunoi din spatele casei. E întuneric. Mă simt ca un ucigaş care vrea să scape de urmele vreunei crime sângeroase.

În cele din urmă, stau în fața șifonierului meu gol, examinând rezultatul strădaniilor mele. Pe umeraşe atârnă o cămaşă roz pal, cu mânecă lungă, o singură fustă neagră şi un sarafan bleumarin. În fața mea, pe podea, se află o grămăjoară de chiloți la limita purtabilului.

Asta e tot. Acestea sunt elementele de bază ale noii mele garderobe, ale noii mele identități şi ale noii mele vieți.

Iau un post-it de pe biroul din colț, scriu ceva pe el cu un marker roşu şi îl lipesc pe marginea oglinzii de la şifonier.

Nu te lăsa sedusă de nimic care nu e de primă calitate.

Nu, n-am s-o mai fac niciodată.

Sunt în trenul spre Brondesbury Park ca să mă întâlnesc cu terapeutul meu. Este ideea soțului meu. El crede că e ceva în neregulă cu mine.

După ce ne-am căsătorit, am început să am coşmaruri în mod repetat. Mă trezeam țipând, convinsă că la capătul patului era un bărbat. Încăperea în care mă aflam semăna până la cel mai mic detaliu cu cea adevărată şi, de nicăieri, omul acela apărea şi se apleca deasupra mea. Eu îl goneam, însă el continua să revină noapte de noapte. După o vreme, soțul meu s-a învățat să adoarmă printre coşmarurile mele nocturne, dar când într-o zi am izbucnit în plâns şi nu m-am mai putut opri, a pus piciorul în prag. Mi-a explicat că probabil am prea multe sentimente refulate şi că mai bine aş face ceva în privința asta.

Odată ajunsă la cabinetul terapeutului, sun la uşă şi sunt poftită în camera de aşteptare, care de fapt e totuna cu

holul, unde se află un scaun şi o măsuţă de cafea. Pe ea sunt trei reviste, aceleaşi de doi ani de când am început să fac terapie: un număr din *Casă şi grădină* din primăvara anului 1997 şi două din *National Geographic*. O ştiu pe de rost pe fiecare. Cu toate acestea, iau exemplarul *Casă şi grădină* şi mă uit din nou la cabana transformată într-o bijuterie a arhitecturii clasice suedeze numai cu ajutorul mobilierului de la Ikea şi a câtorva efecte obţinute din vopsea. Aţipesc, când în cele din urmă uşa se deschide, iar doamna P mă pofteşte înăuntru.

Îmi dau jos haina şi mă aşez pe marginea canapelei extensibile, versiunea ei pentru divanul psihologului. Camera este cufundată în linişte şi complet goală. Până şi tablourile de pe pereţi denotă o calmitate înfiorătoare, ca nişte picturi de Van Gogh – nici vorbă de haosul sălbatic, învălmăşit, pasional. Îmi place să cred că dincolo de uşa de sticlă ce separă cabinetul de restul casei există o explozie de artă falică primitivă şi de mobilier modern într-un amalgam de culori vii. Şansele sunt minime, însă trăiesc cu speranţa.

Doamna P este o nemţoaică de vârstă mijlocie. Şi la ea simţul modei este lipsit de acel *savoir-faire*, la fel cum e şi al meu. Astăzi e îmbrăcată cu o fustă de culoarea smântânii, cu nişte ciorapi până la genunchi, iar când stă jos, pot vedea cum elasticul lor îi strânge picioarele, cauzându-i o umflătură mare şi roşie chiar sub genunchi. Faptul că e nemţoaică nu ajută deloc. De fiecare dată când mă întreabă ceva, mă simt de parcă am reconstitui un interogatoriu prost regizat dintr-un film despre Al Doilea Război Mondial. Asta ar putea sau nu să fie originea problemei noastre de comunicare.

Stau pe canapea şi ea mă priveşte din spatele ramelor pătrăţoase ale ochelarilor ei.

Am ajuns într-un punct mort, lucru care face parte din rutina noastră săptămânală.

Eu zâmbesc timid.

— Cred că azi n-am să mai stau culcată.

Doamna P mă priveşte în continuare cu indiferență.

— Şi de ce ai vrea să faci asta?

— Ca să vă pot vedea.

— Şi de ce ai vrea să faci asta? repetă ea întrebarea.

Cei din breasla ei întotdeauna vor să ştie de ce; chiar nu e o diferență prea mare între un terapeut şi un copil de patru ani.

— Nu-mi place să fiu singură. Când stau culcată, mă simt ca şi cum aş fi singură.

— Dar nu eşti singură, subliniază ea. Sunt eu aici.

— Da, dar nu vă pot *vedea*.

Încep să mă cam enervez.

— Deci, continuă ea împingându-şi ochelarii mai sus pe nas, trebuie să *vezi* pe cineva ca să nu te simți singură?

Îmi vorbeşte apăsat, folosindu-mi cuvintele, aşa cum fac de obicei terapeuții. N-am să mă las intimidată.

— Nu, nu întotdeauna. Dar, de vreme ce vom purta o discuție, prefer să vă privesc în ochi.

Şi spunând acestea, mă las pe spate, sprijinindu-mă de perete.

Încep să adun scamele de pe cuvertura de pluş care acoperă canapeaua. (Am o relație foarte strânsă cu scamele astea.) Trei sau patru minute se scurg în tăcere.

— N-ai încredere în mine, zice ea în cele din urmă.

— Nu, nu am, recunosc eu, nu pentru că ar fi neapărat adevărat, ci pentru că ea e cea care a spus-o, iar ea este până la urmă terapeutul meu.

— Cred că ai nevoie de mai multe şedințe, oftează ea.

De fiecare dată când nu fac ce-mi cere, îmi spune că am nevoie de mai multe şedințe. Au fost luni întregi în care a trebuit să vin zilnic. Lucrul acesta e normal până la un punct. De doi ani mă lupt cu ea să mă lase să stau în capul oaselor pe canapea. Însă azi am ceva să-i comunic.

— Am cumpărat o carte ieri. Se numeşte *Eleganța*.

— E un roman?

— Nu, este o carte de dezvoltare personală, un ghid în care ți se spune cum poți deveni elegantă.

Ea ridică din sprâncene.

— Şi ce înseamnă pentru tine „să devii elegantă”?

— Să fii şic, sofisticată. Ştiți dumneavoastră, ca Audrey Hepburn sau Grace Kelly.

— Şi de ce ar fi asta important?

Brusc, mă simt frivolă, redusă la stadiul de fetişcană, ca o membră a Partidului Comunist prinsă în timp ce citea o revistă *Vogue*.

— Ei bine, nu ştiu dacă este important, însă este ceva care merită efortul, nu credeți?

Observ numaidecât sandalele ei bej, cu toc ortopedic.

Poate că nu e cazul.

Încerc o altă abordare.

— Ce vreau eu să spun este că întotdeauna ele erau ca scoase din cutie, niciodată prost îmbrăcate sau cu părul răvăşit. De fiecare dată când le vedeai erau coafate şi îmbrăcate fără cusur.

— Şi aşa ți-ar plăcea şi ție să fii: „ca scoasă din cutie, niciodată prost îmbrăcată sau cu părul răvăşit”?

Rămân pe gânduri o clipă.

— Da, spun eu în cele din urmă. Mi-ar plăcea la nebunie să fiu aranjată, şic, nu aşa înfiorător de dezlânată cum umblu de obicei.

— Înțeleg, dă ea aprobator din cap. Nu eşti aranjată. Asta te face să arăți neglijent. Nu eşti şic. Asta înseamnă că nu eşti la modă. O dezlânată, şi nu orice fel, ci una *înfiorătoare*. Prin urmare, nu te simți deloc atrăgătoare.

Face să sune totul mult mai rău decât este în realitate.

Cu toate astea, are dreptate.

— Ei bine, nu, nu mă simt foarte atrăgătoare, recunosc eu, făcându-mă cât mai mică. Adevărul este că mă simt tocmai opusul a ceea ce înseamnă atrăgător. Ca şi cum nu-mi pasă deloc cum arăt.

Doamna P mă priveşte pe deasupra ochelarilor ei.

— Şi de ce nu-ți pasă cum arăți?

Parcă mă loveşte un val uriaş de insensibilitate.

— Pentru că... nu ştiu... pentru că pur şi simplu nu contează.

Încerc, fără succes, să-mi înăbuş căscatul.

— Dar, fără îndoială, soțul tău observă aceste lucruri, insistă ea.

Mă întreb ce vrea să spună prin „observă”. Oare o fi un fel de eufemism? Oare soțul ei „observă” fusta şi ciorapii ei până la genunchi?

— Nu, el nu e aşa, explic eu, încercând să-mi alung din minte gândul neplăcut de a te „observa” unul pe celălalt. Pe el nu-l interesează lucrurile astea.

Îmi simt pleoapele ca de plumb, de parcă ar cântări o tonă.

— Ce nu-l interesează?

— Nu ştiu... corpurile, felul în care arată oamenii, hainele lor.

— Cum te face pe tine să te simți acest lucru? insistă ea. Faptul că soțul tău nu e interesat de corpul tău, de felul în care arăți, de hainele tale?

Rămân pe gânduri un moment.

— Obosită, conchid eu. Mă face să mă simt obosită. Şi, oricum, de ce ar trebui să-l intereseze treburile astea? Mă iubeşte pentru ceea ce sunt, nu pentru cum arăt.

Mă afund din ce în ce mai mult în canapea, ca un balon dezumflat.

— Da, dar dragostea nu este doar un sentiment, continuă ea neabătută. Sau doar o idee. Este absolut normal să aibă şi o latură fizică. Eşti tânără. Eşti atrăgătoare. Eşti... pe punctul să adormi, nu-i aşa?

Mă îndrept brusc.

— Nu, nu, sunt bine. Doar puțin somnoroasă. Am stat până târziu aseară.

Nu ştiu de ce mă obosesc să o mint. Poate că ceea ce a spus mai devreme e adevărat: nu am încredere în ea.

— În orice caz, am terminat pe ziua de azi.

De îndată ce a spus asta, încep să mă trezesc la viață.

Părăsesc cabinetul, mergând țintă la chioşcul de ziare de pe colț, de unde cumpăr două batoane KitKat. Le mănânc cu repeziciune, unul după altul, în timp ce aştept să vină trenul. N-am să pricep niciodată cum stă treaba cu terapia. Abia aştept să mă vindec şi să mi se dea un certificat, pe care să i-l pot arăta soțului meu.

O voce din eter anunță prin stație că, din cauza unor defecțiuni la semnalizatoare, următorul tren cu direcția sud va sosi în douăsprezece minute. Mă aşez pe o bancă într-un colț şi scot din geantă exemplarul meu din *Eleganța*. O rafală de vânt îi răsfoieşte paginile, lăsând cartea deschisă la prefață.

> *Încă din frageda-mi copilărie, una dintre preocupările mele cele mai mari a fost să fiu bine îmbrăcată, un fel de ambiție timpurie întreținută de mama mea, şi ea o la fel de mare împătimită a modei. Ne duceam împreună la croitor şi ne alegeam combinații de țesături şi stiluri care făceau ca ținutele noastre să fie pe deplin originale şi cu neputință de imitat.*

Mă gândesc la mama mea şi la cât ura ea să meargă la cumpărături, să se gătească ori să se admire în oglindă. Nu numai că nu aspira către eleganță, dar bănuiesc că o privea ca pe un țel. Nu se potrivea deloc cu strictețea catolicismului în care fusese crescută, văzând-o mai degrabă ca făcând parte din lumea vedetelor, a debutantelor şi a femeilor divorțate.

Palidă şi cu ochelari, având părul negru şi scurt, pe care şi-l tundea singură, mama prefera să-şi petreacă majoritatea timpului în papucii de plută cu catarame şi în pantalonii largi şi simpli, poate şi pentru că în cercurile ştiințifice dominate de bărbați, domeniu în care ea excela, moda nu era considerată de uz practic. Cu toate acestea, în termeni

freudieni, visurile şi ambiţiile ei neîmplinite ni s-au transmis mai departe mie şi surorii mele. Îşi dorea să devenim balerine profesioniste, întruchipări ale graţiei şi ale disciplinei, astfel că ne antrenam ore în şir după şcoală în vederea atingerii acelui scop. Ne răsfăţa cu sesiuni ciudate de cumpărături, cu atât mai neverosimile cu cât rareori cumpăram de-adevăratelea haine pentru noi, copiii. Era ca şi cum am fi mers la cumpărături pentru *alter ego*-ul ei.

Era într-o sâmbătă dimineaţa. Mama tocmai mă luase de la cursul de balet şi ne aflam într-unul dintre magazinele Kaufmann's din Pittsburgh. Eu aveam vreo doisprezece ani, dar deja purtam pantofi cu un început de toc, cu talpă ortopedică din cauciuc, ca să fiu mai exactă, şi o fustă strâmtă de blugi, întocmai ca idolul meu, Farrah Fawcett din *Îngerii lui Charlie*. La fel ca toate fetele de la şcoala de balet, şi eu voiam să arăt ca o prim-balerină. Eram machiate cu o tonă de fond de ten, creion de ochi şi rimel şi ne dădeam ochii peste cap ca nişte vedete din filmele mute. Eram toate nişte lebede pe moarte cu posturile noastre exagerate, cu apariţiile noastre ridicole şi cu părul dat pe spate. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că machiajul care se voia a fi observat şi de pe ultimul rând al Metropolitan Opera House nu era potrivit pentru a ieşi cu el pe stradă.

Eu şi mama facem cumpărături la raionul de rochii de seară. Este ora 10.30 dimineaţa, iar noi ne uităm la paiete şi la tafta. Urmează să se ducă la o petrecere formală de Crăciun împreună cu tata şi ne-am dus acolo ca să-şi ia o rochie, însă nu suportă să se privească în oglindă ori să probeze ceva. Eu car rochie după rochie în cabina de probă, unde ea, în sutien şi portjartier, stă prăbuşită pe scaun, cu capul în mâini.

— Probează-le tu, îmi spune ea, iar eu îi dau ascultare, aranjându-mă şi pozând în versiunea de-o şchioapă a Mariei Callas.

Pe lângă nepriceputul meu joc actoricesc, mama pare o nălucă, aşa cum stă acolo, deşirată şi cu părul tuns scurt.

— Eşti atât de slabă! îmi spune ea, pe când eu mă zbengui într-o rochie roz cu paiete, mulată pe corp. Îți stă bine cu orice!

Petrecem ore în şir căutând printre mormane de mătăsuri şi satin, iar în cele din urmă ea îmi cumpără o bluză neagră cu paiete şi o jachetă din pene de marabu[6] de culoarea smântânii, destul de scumpă, pe care am purtat-o peste uniforma de şcoală, cu toate că mi-a adus o lună de sancțiune.

Mama nu îşi cumpără nimic.

După cumpărături, mergem la magazinul cu ciocolată, de unde cumpărăm o cutie cu bomboane Godiva de 500 g, pe care le mâncăm în maşină în drum spre casă. Eu şi mama nu luăm niciodată prânzul. Căci prânzul te îngraşă. Aşa că iată-ne pe locurile din față ale maşinii, îndopându-ne în schimb cu ciocolată, fără să ne privim.

Când ajungem acasă, euforia cumpărăturilor a trecut. Nici urmă de ea. Mama este pe neaşteptate cuprinsă de o furie nestăpânită, iar pe mine mă încearcă un sentiment de teamă şi ruşine. Coboară trântind uşa de la maşină, trece pe

---

[6] Pasăre exotică asemănătoare berzei, cu pene foarte frumoase, răspândită în Africa şi India (n. red.).

lângă garaj şi intră în casă, de unde o aud ţipând la fratele meu. Face asta fără motiv: pentru vreun prosop neîmpăturit cum trebuie sau pentru că televizorul este pornit. Ţipă pentru că se urăşte pe sine, pentru că a cheltuit 300 de dolari pe ţinuta de seară a unei fete de doisprezece ani; pentru că este atât de furioasă, încât nu se mai poate stăpâni. Aruncă cu ceva, dar nu nimereşte.

O aud cum dă buzna la etaj, trântind uşa dormitorului. Coborând din maşină cu sacoşele de cumpărături, iau cu mine şi cutia, acum goală, de bomboane. Este important ca nimeni să nu o vadă. Intru, cu paşi legănaţi, ca de dansator, în casă. Fratele meu e înăuntru, plângând, iar dedesubt, pe podea, în locul unde obişnuia să fie un ceas de perete, se află acum o grămadă de cioburi şi de bucăţi de plastic. Se uită la mine şi mă vede cu sacoşele de la Kaufmann's şi având cutia de ciocolată Godiva în mâini şi ştiu că mă urăşte. Ridic capul şi îmi văd de drum. Sunt o fiinţă rea. O fiinţă foarte rea.

Mama nu s-a mai dus la petrecerea de Crăciun. S-a certat cu tata şi şi-a petrecut seara închisă în dormitorul ei.

Închid cartea, mă ridic în picioare şi mă plimb până la capătul peronului. În colţul unde betonul lasă loc pietrişului şi buruienilor, mă întorc cu spatele şi vomit cele două batoane de KitKat.

Lumina se estompează uşor şi bag de seamă, pe când mă şterg pe mâini cu un şerveţel curat, că păsările cântă, aşa cum fac câteodată pe la asfinţit, în serile de primăvară. Cântul lor este absurd de plin de speranţă.

Brusc, realizez că poate eu şi mama avem totuşi ceva în comun.

Poate că mă trag dintr-un lung şir de femei care s-au simţit şi ele ca un dezastru total.

B

Frumuseţe[7]

Încă de la începuturile timpului, femeile au râvnit la frumuseţe cu aceeaşi pasiune şi îndârjire cu care a râvnit şi Menelaus la Elena din Troia, deseori cu aceleaşi urmări devastatoare. Şi de ce n-ar face-o? Să fii frumoasă a fost dintotdeauna sinonim cu a avea lumea la degetul mic. Şi ce fată nu şi-ar dori acest lucru?

E trist însă când te gândeşti că numai Dumnezeu şi natura pot face o femeie frumoasă şi, ca să fim sincere, majoritatea dintre noi nu ne încadrăm, şi nici nu ne vom încadra, în această categorie exclusivistă. Poate crezi că sunt un pic cam dură? Aşa o fi. Dar sunt de părere că cel mai bine este să înfrunţi adevărul despre propria persoană, mai ales acela mai puţin plăcut, cât mai devreme, şi să te împaci cu el decât să-ţi iroseşti ani din viaţă, stăpânită de frustrări şi nelinişti, în încercarea de a-ţi îndeplini nişte ţeluri şi nişte aşteptări de neatins.

---

[7] În engleză, în original *Beauty*, de aici şi iniţiala B, intrările din volumul *Eleganţa* de Geneviève Antoine Dariaux fiind în ordine alfabetică (n. red.).

Că tot veni vorba, să fii frumoasă nu îți garantează fericirea. Am cunoscut multe femei frumoase a căror lipsă de eleganță şi de bună-creştere le-a făcut să fie atât de neatrăgătoare, încât ar fi fost mai simplu, şi mult mai puțin dureros pentru ele, dacă pur şi simplu s-ar fi născut cu o frumusețe comună. O femeie trebuie să aibă un caracter foarte puternic pentru a nu se lăsa năucită de puterea nefirească de a stârni admirația celorlalți, oriunde s-ar duce. Şi nu este nimic mai tragic decât să vezi o astfel de frumusețe îmbătrânită urât, care nu a fost niciodată nevoită să-şi pună mintea ori imaginația la contribuție ca să stârnească amuzamentul tovarăşilor ei şi care dintotdeauna s-a bizuit mai degrabă pe perfecțiunea siluetei decât pe eleganța hainelor pentru a face impresie. Acestea sunt o companie proastă şi tind în mod constant să facă „conversații goale".

În vreme ce frumusețea, în cea mai pură formă fizică a ei, este în totalitate un dar al naturii, eleganța, grația şi stilul sunt infinit mai democratice. Puțină disciplină şi o privire pătrunzătoare, împreună cu o doză generoasă de umor şi efort, sunt ingredientele necesare pentru a cultiva aceste calități admirabile. Iar o fată simplă, care îşi petrece o parte din timp reflectând sincer asupra propriei persoane şi care se dedică cu stăruință îmbunătățirii judecății şi caracterului ei, va descoperi nu peste multă vreme că s-a transformat într-o lebădă în toată regula. Timpul petrecut în propria companie, nedistrasă de restul lumii, o va întări, disciplina deprinsă o va ajuta să îmbătrânească cu grație şi curaj şi, mai presus de toate, va dobândi compasiune, calitate care nu dă greş niciodată în a face o femeie să pară mult mai atrăgătoare celor din jurul ei.

Mă întind până la masa de lângă pat şi, bând încă o gură de ceai, iau carnețelul cu post-ituri şi un pix. Dintre toate

plăcerile din lume, să citeşti dimineaţa în pat, cu o cană aburindă şi proaspătă de ceai trebuie să fie cea mai neprețuită. Adun muntele de perne dindărătul meu într-o grămadă şi mai compactă şi mă las pe spate.

Să fii frumoasă. Sunt anumite zile în care mă simt destul de încrezătoare că aş fi atrăgătoare, dar oare sunt sau aş putea să fiu vreodată frumoasă? Sau sunt mai degrabă una dintre acele femei care mai bine ar trebui să înfrunte „neplăcutele adevăruri ale vieții”?

Nu e chiar o problemă la care o fată ar trebui să cugete la nouă dimineaţa, cu părul vâlvoi de cum a dormit şi purtând bluza ei de pijama preferată şi decolorată cu Snoopy. (N-aş putea să mă hotărăsc vreodată s-o arunc.) Încerc să-mi îndepărtez astfel de gânduri din minte şi dezlipesc cu hotărâre un post-it nou. „Frumuseţea nu îți garantează fericirea”, scriu eu, sigură pe mine, „ţinteşte mai degrabă către eleganță, grație şi stil”, după care îl lipesc pe oglinda de la şifonier, lângă celălalt. Soţul meu, care se îmbracă pentru înregistrarea unei piese radiofonice la BBC, oftează obosit.

— Sper din suflet că n-ai să te transformi într-o gospodină veselă, cu mesaje drăgălaşe şi inspiraționale lipite peste tot prin casă.

Se întinde după o pereche de şosete bleumarin din batist şi după o cămaşă purtată cu mâneci lungi, pe care mama lui i-a cumpărat-o acum doi ani, de Crăciun.

— Nu vreau să arate casa noastră ca şcoala de duminică a parohiei.

— Ce ştii tu despre şcolile de duminică? parez eu întrebarea. Şi oricum, nici nu se văd când închizi uşile de la şifonier.

— Chiar şi aşa, stăruie el, vârându-şi picioarele într-o pereche de mocasini uzaţi, cred că e suficient. Nu vreau să mă îmbrac dimineaţa uitându-mă la o mie de sloganuri de genul: „M-am săturat" sau „Şi asta are să treacă" sau mai ştiu eu ce jargon motivaţional care e în vogă zilele astea.

— Bine, răspund eu, mai mult ca să pun punct conversaţiei. Am să le ţin numai pentru mine.

Atunci îmi dau seama că soţul meu o să fie plecat toată ziua, aşa că este ocazia perfectă pentru mine să-mi reînnoiesc abonamentul la sala de sport din cartier. Mă aplec şi cotrobăi sub pat, până dau de geanta mea veche de sport, plină de praf, înăuntrul căreia încă se mai află o pereche ponosită şi mototolită de pantaloni de trening.

Perfect.

Însă soţul meu nu terminase încă. Dezlipind ultimul post-it, îl cercetează mai îndeaproape.

— „Frumuseţea nu îţi garantează fericirea, ţinteşte mai degrabă către eleganţă, graţie şi stil." Ce e asta, Louise? O iei iar pe câmpii? Cum merg şedinţele cu terapeutul?

Sunt sigură că mai am pe undeva o pereche de pantaloni de trening şi trebuie să găsesc şi cealaltă şosetă. Scotocesc prin coşul de rufe.

— Nu, nu o iau pe câmpii, îl încredinţez eu, pe când sortez mormanele de haine murdare, iar cu terapeutul e totul bine.

Încerc doar să mă pun în valoare, asta e tot. E ceva ce-mi doresc să fac pentru mine însămi.

El nu pare prea convins, aşa că-mi schimb strategia.

— Vreau să spun că-mi doresc să fii mândru de mine.

Chipul i se îmblânzeşte.

— Dar, dovlecel, deja sunt mândru de tine. Eşti o fată foarte bună, adaugă el sărutându-mă pe frunte şi mângâindu-mă uşor pe creştet. Eşti o fată foarte bună şi un dovlecel minunat.

— Bine, mulțumesc, zic eu întorcându-i zâmbetul. Numai că te-ai supăra dacă nu mi-ai mai spune „dovlecel”?

El se uită la mine ca şi cum l-aş fi plesnit peste față.

— Să nu-ți mai spun „dovlecel”? Dar ce are „dovlecel”?

— Ştiu că e un nume de alint, însă sună atât de umflat! Atât de rotund şi de gras. N-am putea să găsim altceva? Ce-ar fi să-mi spui „scumpo” sau „îngeraşule” sau... nu ştiu, „frumoaso”?

El se încruntă.

— Bine, atunci ce-ai zice de „drăguță”? „Drăguța mea”? Sună bine, nu-i aşa?

— Dar dintotdeauna ți-am spus „dovlecel”. Tu *eşti* dovlecelul meu, răspunde el cu fermitate.

— Da, ştiu, dar avem voie să schimbăm poreclele, nu-i aşa?

Încerc să-l împac, cuprinzându-l în braţe, însă el se dă la o parte, luându-şi jacheta de pe spătarul scaunului din dormitor.

— Nu poţi să scorneşti porecle noi când ţi se năzare. Şi până la urmă, eu sunt cel care le rosteşte. Iar „draguţo” sună ca un plagiator pantomim.

— Bine, am înţeles. Nu cer decât să primesc o poreclă mai atrăgătoare... Nu ştiu... Dacă trebuie să fie ceva de mâncare, ce zici de „măzărică”? Mazărea e mult mai mică faţă de dovleac.

— Nu sunt vreo frumuseţe sudică de vârsta a doua, Louise, spune el cu un oftat, apăsându-şi degetele pe frunte şi închizând ochii, ca şi cum s-ar concentra. Am găsit! exclamă el în cele din urmă. Ce zici de „cârnat”? E ultima mea ofertă!

— „Cârnat”?!

— Sunt englez. Ştiai când te-ai căsătorit cu mine că n-am să-i pot spune nevestei „măzărică”, „dulceaţă”, „gogoşică” sau mai ştiu eu ce fel de mâncare, recunoscut pe plan internaţional pentru capacitatea de a fi folosit pe post de nume de alint.

— Dar îmi poţi spune „cârnat”?

— Ei, nu „cârnat” pur şi simplu. „Cârnăciorul meu”, zice el şi zâmbeşte. Chiar cred că sună foarte drăguţ.

E rândul meu să mă arăt neîncrezătoare.

El ridică din umeri.

— Ca să nu mai zic că nu am deloc timp de asta acum. Trebuie să plec.

Dă fuga în hol şi înşfacă scenariul de pe măsuța rotundă de lângă uşă. Se apleacă şi mă sărută pe frunte.

— Ne vedem diseară, cârnăcior.

Uşa se trânteşte în urma lui.

Eu mă întorc în dormitor şi privesc lung la geanta de sport prăfuită şi la pantalonii de trening mototoliți. Care mai e rostul să depun un efort atât de mare dacă în cele din urmă tot n-am să fiu frumoasă, iar lucrul cel mai flatant pe care mi-l poate spune soțul meu este „cârnăcior”?

Cântecul ademenitor al plăpumii mă cheamă, ispitindu-mă să mă întorc în pat, departe de sala de sport şi de încercarea zadarnică de autoperfecționare. La urma urmelor, am la dispoziție doar câteva ore prețioase pe care să le petrec cu mine însămi într-o stare de moleşeală deplină până când se va întoarce el acasă. Respirația îmi încetineşte, iar pleoapele îmi cad tot mai grele.

Dar zăresc apoi biletul mic şi galben pe care soțul meu îl examinase mai devreme, plutind ca un fluture pe perna mea: „Frumusețea nu îți garantează fericirea, ținteşte mai degrabă către eleganță, grație şi stil”. Îl iau de pe pernă şi îl lipesc la loc pe oglinda şifonierului.

— Nu sunt un dovleac, mă adresez eu propriei reflexii. Şi nici un cârnat!

Îmi iau geanta de sport şi părăsesc dormitorul cât mai repede cu putință.

Până nu mă răzgândesc.

C

Confort

Ideea de confort a pătruns în toate domeniile, devenind una dintre cele mai categorice cerințe ale vieții moderne. Nu mai putem câtuşi de puțin să suportăm gândul celei mai mici restricții, fie ea de natură fizică sau morală, iar multe dintre amănuntele care acum câțiva ani erau considerate un semn al eleganței sunt blamate astăzi în detrimentul confortului. Jos cu gulerele tari, cămăşile scrobite, pălăriile greoaie şi cocurile înalte! Practic, singurele obiecte menite să reziste de-a lungul istoriei sunt pantofii de damă.

Şi totuşi, dacă femeile vor continua să caute confortul mai mult decât orice, douăzeci şi patru de ore pe zi, douăsprezece luni pe an, îşi vor da seama în cele din urmă că au permis să devină sclavele pantofilor cu talpă de cauciuc, a hainelor din nailon, a mâncărurilor semipreparate, a excursiilor organizate, a uniformității funcționale şi a sluțirii generale. Când confortul ajunge să fie un scop în sine, devine Inamicul Numărul 1 al eleganței.

Este 7.15 într-o zi de vineri, iar eu mă pregătesc să mă duc la serviciu. Deşi o parte din mine încă se agață de visul de a deveni actriță, în realitate îmi câştig traiul din vânzarea biletelor la casieria unui mic teatru independent din Charing Cross.

Soțul meu doarme pe cealaltă parte a patului, aşa că mă îmbrac pe întuneric. Nu prea mi-au rămas multe haine din

care să aleg, aşa că-mi pun pe mine sarafanul bleumarin şi cămaşa roz. Sarafanul mă strânge rău, motiv pentru care nu l-am mai îmbrăcat de ani buni. Trăgând fermoarul, coloana mi se îndreaptă la maximum, prinsă în strânsoarea fermă a corsajului lipit de corp. Încerc să revin la postura normală, semiaplecată, însă aproape că mă sufoc. Apoi mă încalț repede cu o pereche de pantofi cu toc cui de culoare maro-închis, pe care i-am purtat la nunta mea. Sunt singurii pantofi cu toc care mi-au mai rămas în urma Marii Selecții şi mă trezesc împleticindu-mă prin casă de parcă aş fi Marilyn Monroe. După atâtea zile petrecute în adidaşi ieftini şi pantaloni largi din bumbac, toate astea se simt foarte ciudat pe mine. Îmi pieptăn părul făcându-mi cărare într-o parte, prinzându-l cu o clamă, şi mă dau cu un ruj roşu, nu foarte aprins. Când să ies din casă, zăresc în oglinda de pe hol propria reflexie.

Cine e femeia aceasta?

O să întârzii. Dar ceea ce am omis să iau în considerare este îngrozitoarea restricție a mişcărilor cauzată de fusta lungă şi strâmtă şi de pantofii cu toc înalt şi barete. Ținuta e numai bună de umblat cu ea prin împrejurimile casei, dar evident că nu e potrivită pentru zilele de alergătură. Cu cât încerc să merg mai repede, cu atât semăn mai mult cu o păpuşă cu cheiță. Singura modalitate prin care mă pot deplasa cât de cât este să-mi transfer întreaga greutate de pe un şold pe altul, într-o mişcare lină şi unduioasă. Sarafanul este acum la conducere, el dictează când şi cum am să ajung la serviciu. Aşa că înaintez cu grijă, mergând cu pas legănat.

E ceva aparte cu o femeie care merge fără nicio grabă prin traficul infernal al orelor de vârf. Toți şi toate se schimbă. Iar eu descopăr că mersul încet este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le poți face. N-are nicio legătură cu a fi

infirm sau slăbit. Sarafanul se asigură că stau perfect dreaptă, conferindu-mi o înfățișare demnă şi trufaşă, mai presus de frământările mărunte precum ajunsul la timp la serviciu. Par să mă deplasez pentru că îmi face plăcere, şi nu pentru că aş fi nevoită. Iar în marea de trecători grăbiți, eu mă disting de ei: am devenit maiestuoasă.

Şi dacă tot trebuie să mergi atât de încet, ai putea foarte bine să şi zâmbeşti. Şi atunci totul devine cu adevărat interesant: şoferii de taxi încetinesc, deşi semaforul arată verde, doar ca să mă lase să traversez, polițiştii din fața Casei Parlamentului îmi urează „Bună dimineața" şi mă salută scoțându-şi pălăriile, iar turiştii care se înghesuie enervați cu aparatele lor foto dinaintea Big Ben-ului îmi fac loc politicoşi, ca şi cum s-ar fi trezit deodată în mijlocul unui salon imens despre care tocmai au aflat că, de fapt, îmi aparține.

Da, lumea întreagă este salonul meu, iar eu sunt gazda plină de grație care-l traversează pentru a vedea dacă toată lumea se simte bine.

Mă uit în jur. Un alt avantaj al mersului încet: am o grămadă de timp la dispoziție ca să admir peisajul. Aerul este delicat şi înțepător, lumina soarelui înviorătoare şi cât se poate de binefăcătoare. Trag adânc aer în piept, sau mai bine zis pe cât de adânc mă lasă sarafanul, şi mă cuprinde o senzație stranie.

Totul este bine. Totul este într-adevăr bine.

Intrând agale în foaierul teatrului, inima îmi bate cu repeziciune, iar sângele mi se urcă în obraji. Când să deschid uşa casieriei, îmi zăresc propria mână: pare mică,

delicată şi frumoasă. Pentru o clipă, nici nu-mi vine să cred că e a mea. Dar este. Şi e mică, delicată şi frumoasă.

Colin e deja aici şi mă aşteaptă. Eu sunt cea care are cheile de la casierie.

— Ia uită-te la tine! exclamă el şi mă sărută pe amândoi obrajii.

Eu zâmbesc şireată.

— La ce anume vă referiți, domnule Riley?

Deschid uşa şi aprind luminile.

— Chiar aşa, oare la ce anume? Hai mai bine să punem de cafea, după care vreau să aflu tot!

Ceva uimitor s-a întâmplat, nu mai sunt invizibilă.

Colin este prietenul meu cel mai bun. Nu o ştie, dar aşa este. Întotdeauna îmi reproşează că sunt inabordabilă şi distantă, când de fapt mă cunoaşte mai bine decât terapeutul şi soțul meu la un loc. Fost dansator de succes prin teatrele de pe West End[8], obişnuia să joace în music-hallul *Cats*, până când o întindere musculară a pus capăt aparițiilor lui în colanți. Încă mai poate face o piruetă impresionantă atunci când vrea, însă acum se mulțumeşte să predea gimnastică aerobică seniorilor de la centrul comunitar din cartierul lui (îi place că toți i se adresează cu

[8] Unul dintre cele mai mari cartiere londoneze şi o importantă atracţie turistică; în această zonă se găsesc cele mai multe magazine, clădiri de birouri, cinematografe, teatre şi alte locuri de petrecere a timpului liber (n. tr.).

„tinere”) şi să vândă bilete part-time împreună cu mine. Avem în comun nu numai dragostea pentru dans şi teatru, ci şi faptul că am primit o educaţie în spiritul religiei catolice, ceea ce înseamnă că am avut parte de exact acelaşi fel de măicuţe sadice (sau de relaţiile lor) care ne-au lovit palmele cu liniile pe două maluri diferite ale Atlanticului.

— Văd că te-ai aranjat astăzi! Care-i treaba? Ai o aventură?

Se uită automat înăuntrul ibricului să vadă dacă nu s-a depus cumva calcar. Ibricul de la serviciu e curăţat de două ori pe săptămână, iar cănile dezinfectate cu înălbitor ori de câte ori Colin se plictiseşte. Suntem obişnuiţi cu cafeaua care face şi spumă şi care îţi curăţă şi petele de pe dinţi.

— Nici vorbă!

Îmi deschid calculatorul.

El scoate o sacoşă de plastic din rucsac, din ea două caserole bine împachetate în folie de plastic, pe care le bagă apoi în frigider.

— Ce-avem azi la prânz, Col?

Aceasta e încă una dintre pasiunile lui: nu poate rezista caserolelor cu mâncare din supermarketuri care sunt la ofertă din cauză că li se apropie termenul de expirare. Prin urmare, prânzul lui se compune din combinaţii îndrăzneţe de gusturi, dictate de marfa din raionul cu preţ redus de la Tesco.[9]

---

[9] Cea mai mare companie de desfacere cu amănuntul din Marea Britanie (n. red.).

— Astăzi avem o bucată nemaipomenită de friptură de miel, al cărei termen de valabilitate e doar puțin depăşit, dar care mirosea grozav de dimineață, şi o salată mică de ardei copți, rucola şi cartofi noi, deşi rucola nu este atât de proaspătă pe cât aş fi vrut. Dar se ştie că în viață nu le poți avea pe toate.

Colin este un bucătar priceput, însă trebuie să ai un stomac de fier ca să iei cina acasă la el.

— Deci, începe el privindu-mă de sus până jos, care-i povestea? Arăți grozav! Ceai sau cafea?

— Cafea, te rog, şi ai grijă cu înălbitorul. Nu e nicio poveste, zău. Mi-am făcut ordine în şifonier şi asta e tot ce mi-a mai rămas. Îți place?

— Foarte mult, Ouise. (Întotdeauna îmi spune Ouise, pronunțând mai accentuat ultima silabă, fiindcă Louise i se pare prea lung şi prea complicat ca să-l spună pe tot.) Era şi timpul. Începusem să mă tem pentru viața ta sexuală. Domnia lui ce crede?

— Nu m-a văzut astăzi, dormea. Şi ştii bine că nu am viață sexuală, sunt doar căsătorită.

— Ei bine, dacă aş fi în locul tău, mi-aş cumpăra nişte prezervative, să am o rezervă, şi m-aş pregăti să merg cu picioarele crăcănate vreo câteva zile. O să creadă că a venit Crăciunul!

— Colin Riley! Nu fi obraznic! râd eu. Adu-ți aminte, pruncul Isus te aude!

Dar în sinea mea mă simt ciudat, aproape că mi-e rău. Nu ştiu dacă mai vreau să încerc aşa ceva din nou.

Dar mai este un aspect periculos la a fi un catolic convins: noi credem în minuni.

În aceeaşi seară, când ajung acasă, mă hotărăsc să fac o încercare. La urma urmelor, a trecut o grămadă de timp. Apartamentul este gol, însă îmi zăresc soţul trebăluind prin grădină. Poartă mănuşi de cauciuc. Furişându-mă în baie, îmi aranjez părul şi-mi refac machiajul. Sunt atât de rare astfel de ocazii, încât nici nu mă mai străduiesc să-i par interesantă. Nici nu sunt sigură ce ar trebui să fac sau cum să încep, aşa că mă duc în sufragerie şi mă aşez pe marginea canapelei.

Mă simt de parcă aş fi într-un cabinet medical, aşteptându-l pe doctor.

Eu şi soţul meu ne-am bătut capul o grămadă cu încăperea asta, am devenit obsedaţi de ea. Am petrecut ore în şir încercând să o aranjăm şi să o rearanjăm, astfel încât să o facem primitoare, confortabilă şi îmbietoare. Am făcut desene, schiţe, planuri, am decupat modele din hârtie şi le-am mutat de colo colo cu priceperea unor jucători de şah de renume mondial. Însă rezultatul a fost mereu acelaşi. De jur împrejurul canapelei bate vântul. Un ocean de parchet se întinde de la fotoliul verde şi până la măsuţa de cafea. (Am văzut oaspeţi alunecând cu faţa în jos tot întinzându-se după ceaşca de cafea.) Iar masa mare zace într-un colţ al camerei, asemenea unui instrument de tortură recuperat de la Inchiziţia spaniolă. (Cinele cu invitaţi par să confirme acest lucru.)

Iau o revistă şi încep s-o răsfoiesc. Chiar atunci intră şi el în casă.

— Hei! mă salută el.

— Hei, aici sunt!

Simt un nod în gât, aşa că vocea îmi sună mai ascuțit decât de obicei.

El bagă capul pe uşă. Încă mai are mănuşile de cauciuc şi, pe deasupra, duce în braţe coşul de gunoi din dormitor.

— Louise, începe el.

— Da?

Mă ridic încet, astfel încât să mă vadă în deplina frumuseţe a rochiei mele strânse pe corp, zâmbind ştrengăreşte, chiar puţin obraznic. Îmi asum riscul. Fie arăt ca o zeiță a sexului, fie ca Jack Nicholson în *The Shining*.

Soţul meu a rămas încremenit. Arată drăguţ şi confuz în pantalonii lui de trening largi şi decoloraţi. Chicotesc şi fac un pas înainte.

— Da, spun eu din nou, de data asta pe un ton mai blând, ca şi cum aş răspunde la o întrebare, nu ca şi cum aş pune una.

Suntem destul de aproape unul de celălalt. Doar coşul de gunoi a rămas între noi. Pot simți căldura umedă care îi emană din păr şi mirosul proaspăt, a curat, al balsamului de rufe cu care i-am spălat tricoul. Îl fixez cu privirea şi, preț de o clipă, totul în jur pare că se estompează şi se pierde în neant. Acum zâmbesc din toată inima, căci ştiu că nu arăt ca Jack Nicholson. Îmi ridic mâna, mâna mea frumoasă şi delicată, în dorința de a-i mângâia tandru linia obrazului, când, brusc, observ ceva care mă opreşte.

Pe măsură ce mâna mea se apropie de el, corpul lui se încordează din ce în ce mai tare. Stă pur şi simplu în faţa mea, însă cumva, fără măcar să se clintească din loc, pare că dă înapoi. Pe chip i se aşterne o expresie care-i înăspreşte trăsăturile, o expresie de indiferenţă. Privirea lui e ca a unui copil care a fost forţat să îndure o pedeapsă fizică imposibil de evitat: expresia spontană a unei resemnări depline.

Fac un pas înapoi, uimită, mâna rămânându-mi în aer, ca a unei păpuşi Barbie. Soţul meu mă priveşte nedumerit, iar ochii ni se întâlnesc pentru o clipă. Aerul din jurul nostru a devenit apăsător, plin de ruşine şi umilinţă, sentimente imposibil de îndurat.

Soţul meu este primul care-şi vine în fire, purtând pe chip o mască de indignare. Strânge şi mai tare coşul de gunoi.

— Louise, ce vor să însemne toate *astea?*

Mă uit la conţinutul din coş. Mă holbez, dar nu reuşesc să văd de-adevăratelea ce e în el.

— Gunoi, e tot ce am putut să îngaim.

El bagă mâna, scoate o cutie de la hârtia pentru imprimantă şi începe să o vânture prin aer.

— Şi asta?

Acum m-a prins.

— Tot gunoi?

Îşi dă ochii peste cap şi scoate cel mai adânc oftat din istoria oftaturilor, care pare a zice: „Trebuie să mai spun asta o dată pentru cei reduşi mintal?”

— Bine atunci, priveşte aici, şi spunând asta, îndeasă cutia înapoi în coşul de gunoi. Ce vezi acum?

Lacrimile încep să mi se adune în colțurile ochilor. Clipesc, încercând să le alung.

— Văd o cutie într-un coş de gunoi.

— Nu, Louise, ce vezi tu este o cutie care umple *tot* coşul de gunoi şi, odată cu el, toată camera.

— Şi ce dacă? E un coş de gunoi! Goleşte-l!

Nu-l mai pot suferi. În niciun caz n-am să izbucnesc în plâns. În niciun caz.

— Şi cine o să facă asta? Eu, cine altul!

— Nu neapărat.

— O, te rog!

Îşi dă iarăşi ochii peste cap. M-am însurat cu o evreică pisăloagă.[10]

— Chiar nu eşti nevoit. Nu trebuie să faci pe şeful gunoierilor responsabil cu supravegherea deşeurilor. O să supraviețuim noi cumva şi fără asta.

---

[10] Stereotip conform căruia femeile evreice sunt deseori portretizate sub forma unor personaje cicălitoare, gălăgioase, vorbăreţe, excesiv de protectoare atunci când vine vorba de soţii sau de fiii lor, continuând să se amestece în vieţile acestora şi făcându-i să se simtă vinovați pentru acţiunile lor (n. tr.).

— Chiar nu pricepi, nu-i aşa? Tot ce-ți cer este să arunci gunoaiele mari în coşul din bucătărie, în regulă? S-a înțeles?

— Gunoaiele mari.

— Exact. Şi nu mai fi aşa, ştii perfect despre ce vorbesc.

— Fireşte.

Mi-e frig. Tot ce vreau este să mă bag sub plapumă şi să mă culc.

— Deci, ne-am înțeles?

— Da, gunoaiele mari în coşul mare din bucătărie. Înțeles.

— Nu cer atât de mult.

— Nu, nicidecum.

Dă să plece, însă, când ajunge în prag, se opreşte.

— Rochia asta... începe el.

— Da?

Chipul mi se înfierbântă şi îmi doresc să nu fi fost atât de palidă, de lipsită de culoare.

— Este... vreau să spun că arăți foarte bine.

Îl fixez cu privirea de-a lungul oceanului de parchet.

— Mulțumesc.

— Dar, dacă ai vrea să te schimbi în ceva mai potrivit, am putea să ne apucăm de curățatul aleii din grădină. Până la urmă, este o treabă de care trebuie să ne ocupăm amândoi.

El rămâne în uşă, în aşteptarea unui răspuns.

Însă nu e nimic de spus.

— Bine atunci, te aştept când eşti gata.

Se întoarce pe călcâie şi se duce înapoi în grădină.

Iar eu rămân de una singură.

În seara aceea, stau trează şi citesc, căutând nişte indicii prin paginile cărții *Eleganța*. Trebuie să existe o cale de scăpare. Fireşte că cineva înțelept şi cu experiență ca Madame Dariaux mă poate sfătui. Şi sunt sigură, destul de sigură, că nu a fost aşa dintotdeauna. Dacă aş putea găsi cheia, momentul în care am luat-o la stânga în loc de dreapta sau cel în care am spus „nu” în loc de „da”, poate că atunci aş fi în stare să înțeleg cu ce am greşit.

După aceea totul va fi floare la ureche.

O voi lua de la capăt în sens invers.

D

Fiice[11]

Se înțelege că fiicele, atunci când sunt mici, reprezintă mândria şi bucuria mamelor lor, însă deseori sunt, din păcate, şi expresia lipsei de eleganță a acestora. Când vezi o biată fetiță cu părul numai bucle şi fundițe, împovărată cu poşetă, umbrelă, cercei şi purtând pantofi cu talpă de cauciuc la o rochiță de mătase, îți dai seama de la o poştă că mama ei nu are nici cea mai mică noțiune a bunului-gust.

Să fii crescută astfel reprezintă un handicap major, iar copila ar trebui să fie înzestrată cu o personalitate foarte puternică pentru a putea scăpa de obiceiurile proaste care i-au fost inoculate în timpul copilăriei. Cu cât o fetiță este îmbrăcată mai simplu – pulovere şi fuste iarna, rochii cu talie înaltă din bumbac vara –, cu atât va fi mai şic. Nu este niciodată prea devreme să înveți că simplitatea şi discreția stau la baza eleganței.

Când aveam vreo nouă ani, am fost luată de la şcoala catolică şi dusă la o şcoală pregătitoare de fete. Acolo am întâlnit-o pe Lisa Finegold, care timp de un an şi jumătate a fost cea mai bună prietenă a mea, rămânând pe viață idolul meu în materie de modă. Mama ei, Nancy, era din New York, ceea ce o făcea să fie sofisticată. Subțire ca un creion, cu păr lung şi castaniu şi cu trăsături elegante, umbla de parcă ar fi fost făcută din cel mai fin porțelan.

---

[11] În engleză, în original *Daughters* (n. tr.).

Spre marea mea oroare, mama mea experimenta în acel an purtatul hainelor unisex. Citise o carte despre China comunistă şi fusese atât de impresionată de austeritatea stilului lor de viaţă, încât l-a adoptat îmbrăcându-se cu acelaşi compleu roşu cu model ecosez în fiecare zi, timp de o lună. (Asta se întâmpla prin anii ’70.) În vreme ce Nancy Finegold nu ieşea din casă fără tocuri cui, mama ne aduna pe toţi şi ne ducea cu regularitate în excursii lungi prin pădure, încălţată cu mocasini cu talpă groasă şi purtând unul dintre tricourile ei preferate de la Greenpeace. Îmi doream ca ea să-şi lase părul lung şi chiar scotocisem după o perucă pe care şi-o cumpărase prin anii ’60, însă a refuzat cu încăpăţânare să-şi strice stilul atât de personal. „Ăsta nu e un lucru atât de important”, obişnuia ea să spună. Însă nu mă puteam abţine să nu-mi doresc în secret să fi fost şi ea din New York sau alcătuită din porţelan fin.

Lisa avea dormitorul ei, întregit de un pat uriaş cu baldachin, doldora de volănaşe, exact ca acela din *Pe aripile vântului*. Pe el se găseau perne din dantelă, care nu erau pentru dormit, ci doar de decor. Deasupra căminului erau înşirate cu grijă păpuşi frumoase din porţelan, iar în colţul camerei se afla o vitrină din lemn de mahon plină cu colecţia ei de figurine din porţelan.

Apoi mai erau hainele Lisei, cumpărate de mama ei cu ocazia nenumăratelor sesiuni de cumpărături făcute la New York. Majoritatea erau din cele care se curăţau numai chimic şi erau atârnate pe umeraşe de mătase, în perfectă ordine. Totul era călcat, spălat şi, ce era mai uimitor, de mărimea potrivită. Lisa nu avea nici măcar un singur articol vestimentar primit de la altcineva.

Până să o întâlnesc pe ea, toţi ceilalţi prieteni ai mei erau exact ca mine. Ne împărţeam cu ciudă camera cu fratele sau

sora noastră, trăgeam linii invizibile de delimitare pe mijlocul podelei, nu foarte diferite de cele din Războiul Civil, într-un efort zadarnic de a căpăta o oarecare autonomie sau identitate proprie. Dormeam în paturi suprapuse, pe nişte perne pe care chiar puteai să-ți pui capul ori să salivezi şi care se spălau la maşină atunci când te îmbolnăveai. Până şi mobila era făcută din materiale durabile, uşor de curățat, genul acela de mobilier căruia puteai să-i faci ce vrei fără să mai stai pe gânduri. Iar colecțiile noastre erau vii: păianjeni, melci, gândaci şi viermi. Erau expuse în borcane sau cutii de carton păstrate în noroiul rece de sub treptele verandei din curtea din spate. Sunt multe astfel de însemne ale curajului, iar atingerea şi prinderea unui melc uriaş după o ploaie cu tunete şi fulgere este doar unul dintre ele.

În timpul recreației, eu şi Lisa obişnuiam să ne plimbăm braț la braț în jurul terenului de joacă, dându-i ocol la nesfârşit (Lisa nu fugea niciodată şi nici nu juca leapşa ori alte jocuri care ar fi făcut-o să transpire), în timp ce eu o copleşeam cu întrebări, dorind să aflu cât mai multe despre cum îşi petrecea ea zilele. Visam deseori ca părinții mei să moară într-un accident oribil de maşină, iar eu, cuprinsă de o suferință de neconsolat, să fiu adoptată de familia Finegold şi să devin astfel sora Lisei.

Prima dată când Lisa m-a chemat acasă la ea să ne jucăm, am crezut că am ajuns într-o lume de basm. Servitoarea a deschis uşa. Purta şorț, întocmai ca Alice din serialul *The Brady Bunch*. Ne-a pregătit prânzul, care nu numai că era fierbinte, ci fusese preparat chiar de ea: spaghete şi sos făcut în casă, nu din borcan. Şi de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, am avut budincă de tapioca la desert, care era dulce şi crănțănitoare şi, după cum mi-a spus Lisa, preparată cu

ouă de broască, motiv pentru care nu s-a atins de ea, iar eu am avut parte de două porții.

În cele din urmă, ne-am dus sus, în camera Lisei, şi ne-am aşezat pe pat. Când era făcut, arăta foarte sofisticat: nu prea puteai să-l atingi fără să strici efectul de ansamblu, aşa că ne-am aşezat pe margine, şi nu în mijloc. Lisa şi-a îndreptat pliurile fustei. Părea plictisită. (Asta era cea mai atrăgătoare calitate a ei: abilitatea incredibilă de a fi mai tot timpul plictisită.)

— De ce nu ne jucăm cu păpuşile? am propus eu, uitându-mă cu lăcomie la minunata ei colecție.

Deja alesesem care dintre ele să fie balerinele şi care posedate de diavol. În acel an se difuza *Exorcistul* şi, cu toate că eram prea mici ca să-l vedem, fratele şi sora mea erau fascinați de ideea de a fi posedat, de a vomita substanțe verzi şi de a vorbi cu voci înfricoşătoare. În plus, făcea un contrast frumos cu tema baletului.

— Ce zici de ideea mea ca brunetele să fie posedate, iar blondele să fie balerine?

Preț de o clipă, Lisa nu a răspuns nimic, uitându-se la mine de parcă aş fi fost bătută în cap.

— Sau vrei mai bine invers?

Eram maleabilă.

— Nu te *joci* cu ele, a spus ea. Doar le *priveşti*.

Aş fi vrut să o întreb de ce, însă dorința de a o impresiona m-a împiedicat să-i atrag atenția asupra faptului că nu

eram prea familiarizată cu regulile deținerii unor păpuşi de porțelan.

— A, bine, în regulă. Atunci hai să construim o căsuță în miniatură sub pat! Putem să luăm toate figurinele din vitrină şi, dacă facem rost de nişte şervețele verzi, putem să facem un iaz şi apoi putem folosi şi măsuța de lângă pat, ca să zicem că au ajuns în Ținutul Uriaşilor...

Îmi dădeam seama după expresia chinuită de pe fața ei că nu mai era atentă la ce-i spuneam.

— Louise, a început ea, după care s-a oprit.

Lisa nu putea să-mi explice modul în care funcționa lumea ei, după cum nici eu nu puteam să înțeleg acest lucru. Şi nici nu mai fusese nevoită să facă asta până atunci. În cele din urmă, ca un copil care recită pe de rost catehismul, mi-a spus:

— Pe unele lucruri doar le priveşti, fără să pui mâna.

— Ah!

Nu pricepeam nimic.

Mi-a zâmbit, aşa că i-am întors zâmbetul. Am rămas pe loc, zâmbindu-ne una alteia, în timp ce amândouă credeam că cealaltă este nebună.

— Ştiu, a zis ea în cele din urmă. Hai să mergem sus, în pod, şi să îmbrăcăm câinele cu haine de bebeluş.

Din fericire, există câteva experiențe omeneşti care transcend diferențele culturale.

În ziua aceea, familia Finegold m-a invitat să iau cina cu ei în oraş. Pentru a onora această ocazie, m-am îmbrăcat cu cea mai bună rochie a mea, croită întocmai după indicațiile mele de bunica Irene. Am ales împreună imprimeul şi materialul, o stofă albă cu floricele albastre şi roşii, iar ea mi-a făcut mâneci scurte, terminate cu dantelă şi în față nişte pliuri de mână.

Am luat rochia cu mine la şcoală şi am atârnat-o pe un umeraş în dulapul meu. Din când în când, le-o mai arătam celorlalte fete, însă pentru Lisa voiam să fie o surpriză. Eram sigură că atunci când mă va vedea îmbrăcată cu ea, va veni din partea ei ideea să fim surori.

După şcoală, ne-am dus la ea acasă să ne jucăm, lucru care, în acea zi, a însemnat să scoatem toate figurinele din vitrină, să ne uităm la ele, după care să le punem înapoi în exact aceeaşi ordine. După un timp, am auzit pe cineva intrând şi strigându-i Lisei că era timpul să plecăm. Ne-am îmbrăcat rochițele, ne-am pieptănat una alteia părul şi am coborât. Lisa nu-mi spusese nimic de rochie şi nici eu de a ei, care era din catifea neagră, cu un brâu din satin crem. Se înțelegea că amândouă arătam extraordinar.

În bucătărie am dat peste domnul Finegold, care mânca tapioca direct dintr-un castron din frigider. Înalt şi suplu, cu părul negru şi ondulat, cu o mustață romantică şi nişte ochi negri şi blânzi, era de departe cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Avea o colecție uriaşă de țestoase, pe care le ținea în diverse acvarii şi bazine gonflabile în pivniță şi despre care eu credeam că sunt grozave, în timp ce Lisei i se păreau scârboase. Şi partea cea mai bună era că îi plăcea la nebunie să cânte la pian.

— Tati, nu face asta, l-a mustrat Lisa fără prea multă tragere de inimă.

(Până şi părinţii ei erau doar motive minore de iritare.)

— E micul nostru secret, a spus el aruncând lingura în chiuvetă. Ştiu! Ce-aţi zice, fetelor, să vă cânt ceva?

Ne-am dus în camera de zi, iar el a început să cânte. Eu dansam în jurul pianului şi toţi râdeam, dându-ne unul altuia apă la moară. Eu făceam o piruetă, iar el îmi striga: „Hai, mai fă una!" El interpreta cu entuziasm o bucată muzicală, iar eu băteam din palme şi îl puneam să repete. Lisa nu se prea pricepea la dans. Se număra de altfel printre activităţile fizice de care avea atâta oroare. Aşa că stătea lângă pian, bosumflată şi fără chef. Doctorul Finegold a cântat *Mona Lisa,* ceea ce m-a făcut să mor de râs, în vreme ce Lisa l-a ignorat cu desăvârşire. Una peste alta, ne-am distrat grozav.

Nici nu am auzit-o venind pe Nancy, aşa că deodată ne-am trezit cu ea acolo. Doctorul Finegold s-a oprit din cântat. Eu radiam de fericire şi încercam să-mi recapăt răsuflarea. Acum era acum: tocmai făcusem patru piruete, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie din lume. Dacă se gândiseră vreodată să mă adopte, atunci acela era momentul.

Nancy Finegold a rămas în prag fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, a rostit:

— Fetelor, mai bine v-aţi pregăti de plecare.

— Suntem gata, mami.

Vocea Lisei era neobişnuit de stinsă.

Nancy s-a întors către mine.

— Ai de gând să porți aia?

Am dat din cap că da. Fusese o întrebare capcană?

S-a întors cu spatele la mine şi i s-a adresat Lisei.

— N-ai să-i împrumuți ceva?

Am simțit cum mă cuprinde brusc un val de răceală, aşa cum ți se întâmplă când cineva vorbeşte despre tine de parcă ai fi un scaun.

— Nan! a întrerupt-o doctorul Finegold.

Ea l-a expediat cu dispreț.

— Nu fi atât de dramatică, Mel!

S-a aplecat să-mi examineze rochia mai îndeaproape şi mi-a zâmbit dulce.

— Ai o rochie frumoasă, Louise, dar Lisa o să-ți împrumute una mai potrivită.

— Mamă!

Groaza de pe chipul Lisei era evidentă. Fără îndoială, până atunci nu mai fusese nevoită să-şi împartă lucrurile cu altcineva.

Nancy Finegold era geniul într-o lume plină de idioți. Oftă exasperată, îşi dădu ochii peste cap, versiunea matură a expresiei preferate a Lisei.

— Bine, am înțeles. Atunci, ce zici de un cardigan?

Doctorul Finegold ieşi din cameră, iar Lisa rămase cu privirea pironită în podea.

În haina ei lungă din blană de nurcă şi pe tocurile înalte şi subțiri, Nancy părea mult prea subțire ca să poată rămâne în picioare pentru multă vreme. Ochii ei uriaşi şi căprui cercetară încăperea în căutarea unui semn de aprobare ori de slăbiciune şi, negăsind nimic, deschise gura să vorbească, însă nu reuşi să spună nimic. O închise din nou, într-un fel care amintea de păpuşa unui ventriloc şi, preț de o clipă înspăimântătoare, am crezut că o să izbucnească în râs. Mâinile ei delicate se încleştară din pricina frustrării, după care căzură moi pe lângă corp, brățările de aur lovindu-se una de alta şi zornăind, ca şi cum cineva ar fi dat drumul sforilor.

Nu mai puteam suporta.

— Aş purta cardiganul, m-am oferit eu.

Preț de o clipă mă țintui cu privirea, după care zâmbi triumfător.

O împinse uşor pe Lisa.

— Hai, fugi sus şi adu unul dintre cardiganele tale albastre.

Lisa se urni din loc cu viteza unui melc uriaş din colecția mea.

Rămaseserăm doar noi două. Mă uitam fix la ea, însă ea nu s-a uitat la mine. În schimb, s-a lăsat în genunchi, mi-a ridicat ciorapii trei sferturi, făcându-le la capete îndoituri

perfecte. Îi puteam simți parfumul, fixativul şi mirosul de mosc, aproape ca de aluminiu, al hainei de blană pe care o purta. Îmi aranjă părul cu mâna. De luni întregi îmi tot doream să fiu atinsă de ea, să fug la ea şi să o cuprind în brațe, să-mi pun capul pe umerii ei şi să-i spun cât de mult o iubesc. Şi acum, în sfârşit, eram centrul atenției ei. Iar eu nu mă puteam mişca.

Pe unele lucruri doar le priveşti, fără să pui mâna. Nancy Finegold era unul dintre ele.

Am mers în oraş, iar eu purtam cardiganul.

După aceea, tatăl meu a venit să mă ia cu maşina, o dubă veche şi maro, iar când m-am aşezat pe locul din față, m-am simțit liberă şi foarte, foarte bătrână.

— Cum a fost, măzărică? m-a întrebat el. Le-a plăcut rochia?

— Nu cred că au înțeles-o, tati.

El a râs.

— Ce era de înțeles?

— Totul, am răspuns eu.

Pur şi simplu totul.

E

Sarcină[12]

Trebuie să recunoaştem că pentru o femeie perioada unei sarcini nu este întotdeauna cea mai favorabilă eleganței. Dispoziția proastă, talia care se îngroaşă şi o siluetă care se tot deformează până la finalul celor nouă luni, toate aceste aspecte fac ca imaginea de ansamblu să nu fie una prea plăcută de admirat în oglindă. Dar, de vreme ce fiecare femeie este nevoită să treacă prin această experiență mai devreme sau mai târziu, cel mai bine este să accepți situația cu zâmbetul pe buze şi profitând la maximum de ea.

Un plan bun este să nu cumperi decât câteva articole vestimentare pentru perioada sarcinii şi să porți aceleaşi rochii iar şi iar, până când vei ajunge să te saturi de ele. În felul acesta, când nu vei mai avea nevoie, vei putea scapa de ele fără nici cel mai mic regret. Cel mai important este să nici nu te gândeşti să le duci la croitor ca să le modifici după ce-ți vei recupera silueta. Hainele pe care le-ai purtat de-a lungul acestor nouă luni îți vor lăsa un sentiment de aversiune pentru tot restul vieții.

Eu şi soțul meu am primit vizita unor prieteni, un cuplu cu care nu ne-am mai văzut de multă vreme. Nu i-am mai văzut pentru că au copii: două fete gemene. Eu şi soțul meu nu prea ne pricepem la copii. Indiferent de cât de mult ne-am strădui s-o ascundem, e limpede că suntem îngroziți de această perspectivă: eu mă holbez la ei cu o expresie care

[12] În engleză, în original *Expecting* (n. tr.).

spune că nu mai am mult şi o să leşin, iar el e tot timpul cu ochii în patru, învârtind în mâini o lavetă, de parcă s-ar aştepta din clipă în clipă să fie nevoit să curețe vreo deversare de deşeu toxic.

Foarte curând, prietenii noştri încep să se simtă ca şi cum ar fi pângărit sanctuarul perfect igienizat al neîntinatei noastre sufragerii şi decid că gemenele trebuie să meargă acasă pentru somnul de după-amiază, după ce au petrecut numai patruzeci şi cinci de minute în compania noastră. Toată lumea răsuflă uşurată, până şi gemenele, care au doar nouă luni. Feţişoarele lor sunt vizibil relaxate odată aşezate în maşină.

Toți prietenii noştri au copii deja, noi suntem cei care nu ne încadrăm în tipar. Au încetat să ne tot pună întrebări despre acest lucru, să zâmbească şi să ne spună: „Mai mult ca sigur că *într-o bună zi* veți vrea şi voi o familie.” Dar acum este evident că doar printr-o minune de la Dumnezeu ar putea să devenim părinți. Le facem cu mâna în timp ce se îndepărtează, după care intrăm înapoi în casa noastră pustie, cea cu sufrageria fără pic de praf şi cu patul mare cât tot statul Kansas.

— Slavă Domnului că s-a terminat! exclamă soțul meu aplecându-se să ia ceva de pe podea.

E o şosetă micuță şi albastră de bebeluş, ce păstrează încă mirosul de copilaş şi căldura trupului său. El mi-o întinde, iar eu, neştiind ce să fac cu ea sau unde să o pun, o arunc la gunoi.

— Aşa e, îl aprob eu. Slavă Domnului!

Prima oară când am rămas însărcinată aveam şaisprezece ani, pe vremea când încă nu apăruseră testele de sarcină pentru acasă. A trebuit să mă duc la doctor ca să-mi spună ceea ce ştiam deja. Nu e nevoie să mai fi fost însărcinată ca să-ţi dai seama că ceva nu e în ordine. Aveam greţuri dimineaţa, de fapt, de-a lungul întregii zile, şi începusem să observ nişte schimbări ciudate şi nemaiîntâlnite până atunci. Lucrurile miroseau diferit sau aveau gust rău şi mi se tăiase pofta de pizza. Pentru prima oară în viaţa mea, am fost silită să acord atenţie propriului corp. Eram posedată, exact ca în *Invazia jefuitorilor de trupuri*, şi nu avea să treacă de la sine.

Nu puteam să merg la doctorul familiei, acelaşi care îmi făcuse vaccinul împotriva vărsatului de vânt şi care mă măsurase cu centimetrul pentru copii, lipit pe un perete plin cu animăluţe zâmbitoare şi colorate. Îmi era rău, însă a trebuit să mă ascund. La acea vreme eram deja obişnuită să ascund mai toate aspectele importante ale vieţii mele de zi cu zi.

Eram obişnuită să ascund faptul că vomitam tot ce mâncam, ducându-mă după fiecare masă în baia de oaspeţi şi băgându-mi degetele pe gât. Eram obişnuită să ascund pastilele mici şi negre cu amfetamină pe care le luam în fiecare dimineaţă, cele pe care le cumpărasem de la Sarah Blatz, o roşcată grasă din echipa de fete de hochei pe iarbă, căreia îi fuseseră prescrise de către doctorul ei ca să o ajute să slăbească. Şi mai eram obişnuită să ascund de părinţi unde îmi petreceam serile, ce făceam şi, mai ales, cu cine.

Prietena mea, Mary, m-a dus la doctoriţa ei, într-o altă parte a oraşului. Şi ea avea un centimetru pe perete, însă nu mă mai măsurase înainte, ceea ce făcea ca totul să fie în regulă.

Mary era înspăimântată. Ea nu era obişnuită să ascundă lucruri sau poate i se părea firesc să nu pomenească de ceea ce credea ea că ar fi normal. Ca de exemplu, faptul că a mers până la capăt cu iubitul ei, cu care era împreună de mai bine de un an şi jumătate, sau că se îmbătase sâmbăta trecută la petrecerea unui amic, fiind nevoită să rămână acolo peste noapte.

Eu nu aveam un iubit. Rămăsesem însărcinată cu un tip care nu a mai sunat niciodată şi obişnuiam să mă îmbăt în fiecare sâmbătă seara.

După şcoală, Mary m-a dus la doctoriță cu maşina, Cadillacul argintiu al mamei ei făcut la comandă, cu un claxon care, atunci când îl apăsai, suna melodia de la *Naşul*. (Tatăl ei lucra în comerțul cu carne.) Din când în când apăsa claxonul şi izbucneam amândouă în râs. Eu mai mult din politețe decât din alt motiv. Era limpede că încerca din răsputeri să mă înveselească, iar eu îi eram recunoscătoare pentru această dovadă de bunătate.

Doctorița mi-a luat o probă de sânge şi m-a consultat. Eu stăteam pe masa de examinare acoperită cu hârtie foşnitoare, în halatul medical tot din hârtie. Cabinetul era la etajul şapte al unei clădiri noi, cu vedere spre traficul ce ducea la mallul de dedesubt. Încercam să mă concentrez la albastrul cerului în timp ce ea îmi pipăia sânii, dând din cap cu tristețe.

— Eşti însărcinată, m-a anunțat ea. Abia mâine vom primi rezultatele analizelor, dar pot să-ți spun de pe-acum că eşti însărcinată.

„Ştiu”, m-am gândit eu. „Ştiu.”

Mary voia ca eu să-i spun mamei, pentru că ea aşa ar fi făcut. Dar eu ştiam că din acel moment trebuia să mă descurc singură. Mi-am făcut o programare, dar a trebuit să mai aştept încă o lună până să avortez.

Între timp, le spusesem părinților că am ulcer, lucru pe care l-au crezut neîndoielnic. În fiecare dimineață, pe la 4.30, mi se făcea rău, iar în fiecare dimineață la 4.15 tata se trezea să-mi facă un castron cu terci de ovăz care să-mi liniştească stomacul şi pe care mi-l lăsa pe noptiera de la capul patului. După care se furişa pe scări în capotul lui roşu, croindu-şi drum prin întuneric, ca să mai prindă o oră şi jumătate de somn. Nu mă întrebase niciodată dacă era nevoie să facă asta, o făcea pur şi simplu. Ca multe alte lucruri din casa noastră, până şi actele de bunătate se petreceau în linişte. Mă întrebam dacă ar mai fi făcut-o în condițiile în care ar fi ştiut adevărul. Dar cred că da.

Pielea mi se urâțise, iar în gură simțeam un gust metalic. În dulapul de la şcoală țineam o cutie uriaşă de biscuiți sărați, din care mâncam cu sutele. Dieta mea se limita la biscuiți sărați, piure de cartofi şi terci de ovăz. Orice altceva era mult prea apetisant. Indiferent cât de mult mâncam, tot mi se făcea rău. Şi indiferent cât de des vomitam, tot îmi era foame. Mi-era mai frică să nu mă îngraş decât de sarcina în sine.

Operația a costat două sute treizeci de dolari. Părinții mei mi-au dat două sute de dolari după ce i-am convins că aveam nevoie de un palton nou, iar pe restul i-am luat din alocație.

În cele din urmă, a sosit şi ziua cu pricina. Era o sâmbătă dimineață de la începutul lui martie. Când am plecat de acasă ploua şi se aşternuse o ceață uşoară.

Le-am spus alor mei că plec la cumpărături cu prietena mea Anne, după care m-am dus singură cu maşina la clinică şi mi-am făcut internarea. Era devreme, în jurul orei 9. Camera de aşteptare era plină de perne înflorate, imprimeuri plăcute şi culori vii şi delicate. Oamenii erau strânşi în grupuleţe: un cuplu tânăr ţinându-se de mâini şi vorbind în şoaptă, o fată cu familia ei. Era evident că cei de la clinică doriseră să facă din camera de aşteptare un loc cât mai plăcut şi mai normal cu putinţă, însă în ciuda acestui lucru, nimeni nu voia să se uite la altcineva.

Înainte de operaţie trebuia să stai de vorbă cu un consilier. Ne primeau pe rând, una câte una, în aşa fel încât nu treceam pe lângă vreo altă femeie din hol. Eu am fost condusă într-un birou micuţ, unde mă aştepta o femeie tânără, cu păr castaniu tuns scurt. Nu-mi amintesc cum o chema sau cum s-a prezentat, însă îmi aduc aminte bunătatea ei deliberată, aproape instituţionalizată. Şi îmi mai amintesc că m-a întrebat dacă eram singură, iar eu i-am răspuns că da.

Gura mi se uscase de tot. Biroul era întocmai ca un dulap, fără nicio fereastră. Înăuntru existau o masă cu două scaune, iar pe perete un tabel şi o diagramă ce reprezenta anatomia femeii. Până şi în acea încăpere se străduiseră să facă totul să pară cât mai normal, pictând pereţii în roz. Era ca un salon de înfrumuseţare, numai că pentru avorturi. În încăpere nu pătrundea niciun sunet, nici zgomotul traficului, nici conversaţiile de afară. Eram doar eu şi femeia aceea.

— Sunt aici ca să-ţi vorbesc despre operaţie şi despre felul cum va decurge, a început ea.

Eu am dat din cap.

Ea a scos un model din plastic reprezentând un uter tăiat pe jumătate.

— Acesta este modelul unui uter, a spus ea.

Eu am dat din nou din cap. Mă întrebam de unde îl avea, ce fel de companie făcea astfel de lucruri şi ce alte modele mai aveau în catalogul lor.

Ea a început să vorbească, arătând cu degetul spre modelul anatomic. O auzeam vorbind şi o vedeam gesticulând, însă mintea îmi era amorțită. Mă holbam în gol la uterul din plastic, gândindu-mă la cât de roşu era şi că în realitate n-avea cum să fie atât de roşu.

— Scuzați-mă, am întrerupt-o eu după o vreme. Mi se face rău.

— Înțeleg, a spus ea.

M-am dus să vomit într-o cămăruță cubică din apropiere. Se părea că astfel de cămăruțe erau pretutindeni, nişte încăperi mici şi curate, pline cu femei care vomitau. Când m-am întors, ea a continuat de unde rămăsese. Se vedea că era obişnuită ca oamenilor să li se facă rău şi să plece în toiul prezentării ei.

— În timpul operației, vom îndepărta stratul superior al mucoasei uterine, provocând astfel avortul. Acest lucru te va face să suferi toate simptomele unei întreruperi de sarcină: hemoragii, crampe şi dezechilibru hormonal. În această perioadă te vei simți mai slăbită decât de obicei. Este foarte important ca după operație să te odihneşti şi să nu faci efort în următoarele câteva zile. Vine cineva să te ia?

Am privit-o fix, fără să răspund.

— Ai condus singură până aici? a repetat ea.

Încăperea era cufundată în nemişcare. Femeia nu era machiată. Am încercat să mi-o imaginez într-un bar, vorbind cu un străin, cu mult peste ora de închidere. Nu am reuşit.

Ea aştepta. Era obişnuită să aştepte.

Am dat să-mi deschid gura. Am simţit un gust de vomă galbenă. Am închis-o la loc şi am încercat să înghit.

— Ai vrea nişte apă?

Am scuturat din cap. Nu ar fi făcut decât să-mi provoace o nouă serie de vărsături.

— Nu trebuie să faci asta, mi-a spus ea în cele din urmă.

S-a uitat la mine cu chipul ei proaspăt şi curat, ca al unei mame dintr-o reclamă la aspirine pentru copii.

Eu am izbucnit în plâns, însă ea era obişnuită şi cu asta.

Mă uram pentru că ştiam că toate femeile fac la fel. Ea mi-a întins un şervețel. Peste douăzeci de minute avea să întindă un alt şervețel, posibil fetei care venise cu prietenul ei.

— Poate ai vrea să te mai gândeşti la asta, mi-a propus ea.

Libertatea alegerii.

— Nu. Mă oprisem din plâns. M-am hotărât.

Totul a fost exact cum mi-a spus că va fi. O oră mai târziu eram întinsă pe un scaun de spital în genul celor de la La-Z-y Boy[13], bând ceai îndulcit cu zahăr şi mâncând biscuiți.

Patru ore mai târziu, eram la cumpărături cu prietena mea Anne, achiziționându-mi un nou palton cu cardul de credit pe care îl furasem de la părinții mei.

— Cred că ți-a trecut ulcerul, a remarcat tata câteva săptămâni mai târziu.

— Da, tată, cred că mi-a trecut.

Şi trecuse. Asta până data viitoare.

În casa părinților mei, în şifonierul de pe hol stă atârnat pe umeraş un palton. Este un palton gros de iarnă, de culoare bleumarin-deschis, cu un singur rând de nasturi. Are o croială clasică şi este într-o stare perfectă. Se află acolo de ani buni, însă nimeni nu pare să-l fi observat. Nu a fost purtat niciodată.

F

Blană[14]

Dacă femeile ar fi sincere cu ele însele, ar recunoaşte că atracția lor pentru blănuri nu are legătură numai cu faptul

---

[13] La-Z-y Boy, numele unei mari firme producătoare de mobilier din America, cu sediul în Monroe, Michigan (n. tr.).

[14] În engleză, în original *Fur* (n. tr.).

că acestea ţin de cald. La urma urmelor, o haină de blană nu este niciodată doar o haină de blană, ci reprezintă, mai mult decât orice alt articol vestimentar la care mă pot duce cu gândul, un simbol, iar o haină din blană de nurcă este simbolul cel mai uşor de recunoscut dintre toate. Înseamnă reuşită, atât pentru bărbatul care a cumpărat-o, cât şi pentru femeia care o poartă, un statut şi un lux incontestabile. S-a spus, fiind cât se poate de adevărat, că o haină din blană de nurcă este varianta feminină a Legiunii de Onoare.[15]

Blănurile sunt foarte importante în viaţa unei femei şi de obicei sunt achiziţionate numai după o lungă chibzuire şi nenumărate comparaţii. Aşa că alege cu grijă! Bărbaţii vin şi pleacă, însă o haină de blană de calitate este un simbol al destinului.

Există o poveste despre o faimoasă cântăreaţă de operă care făcea repetiţii pentru reprezentaţia de la Metropolitan a piesei *Tosca*. La sfârşitul repetiţiei, o trimite pe costumiera ei să-i strângă lucrurile, iar biata femeie se întoarce ţinând în mână o haină neagră de lână.

Vedeta e îngrozită. Scutură din cap şi o fixează pe femeie cu o privire de gheaţă.

— Scumpo, ştii că nu port *haine* din alte materiale!

Divele şi hainele de blană de nurcă au o mulţime de lucruri în comun. Ca să faci o haină din blană de nurcă trebuie să ucizi o nurcă. Frumuseţea ei este îngrozitor de privit. Aşa

---

[15] Din franceză, *Légion d'honneur*, cea mai înaltă distincţie civilă şi militară (n. tr.).

sunt şi divele. Şi, cu toate că nu trebuie să fii o divă ca să porți o haină din blană de nurcă, cu siguranță ajută să te simți ca atare.

Am avut prima haină din blană de nurcă la vârsta de nouăsprezece ani. O primisem de la prietena mamei mele, a cărei mamă murise nu de mult de Alzheimer. Fusese o femeie mărunțică şi nimeni altcineva din familie nu ar fi putut să poarte haina. Şi nici nu ar fi vrut.

Era o haină lungă, strălucitoare şi grea, care mirosea a mosc când ploua. Era cea mai neconvențională piesă de îmbrăcăminte pe care o puteai avea. Şi totuşi, emana autoritate şi un farmec puternic şi amenințător. Oamenii reacționau violent la vederea ei, se înfuriau, se simțeau jigniți, erau cuprinşi de gelozie ori de dorință. Era o haină de un simbolism aproape biblic. Nu ascundea nimic, nu se adapta după nimeni. Dacă o disprețuiai, atunci voia să se facă disprețuită. Dacă o adorai, nici că-i păsa. Ceea ce o făcea respingătoare îi oferea şi splendoare. Iar mie mi se potrivea ca o mănuşă.

Problema cu o haină ca asta este că poate să preia controlul asupra vieții tale, să-ți domine întreaga personalitate. Dacă nu ştii cine eşti, poți deveni cu uşurință o haină din blană de nurcă.

Pe atunci aveam un iubit. Furase maşini pe când era la liceu, iar acum era cu doi ani înaintea mea la şcoala de teatru. Purta o geacă de blugi, aceeaşi pe care o avusese şi când fusese urmărit de poliție şi care încă mai păstra urme de sânge pe ea de când fusese arestat. Purtată la greu, atârnau din ea o grămadă de ațe.

Ai fi zis că eram frate şi soră, amândoi cu părul deschis la culoare şi cu ochii verzi. Niciunul din noi nu ştia cine este sau ce vrea să ajungă, aşa că ne-am făcut actori. Ne petreceam nopţile mâncând într-un birt deschis non-stop, care se numea Chief's, el în blugii lui rupţi, eu în haina mea de blană, fumând, bând bere, mâncând ouă şi dezbătând subiecte precum pentametrul iambic sau întrebându-ne dacă Pinter[16] era cu adevărat un geniu sau doar un şarlatan. Aveam să devenim nişte actori grozavi, faimoşi şi bogaţi. Inventam poveşti despre noi înşine, ne costumam şi interpretam roluri. Fiecare era pentru sine personajul său preferat.

Doar că eu eram haina de blană, iar el geaca de blugi. Le purtam atunci când ne întâlneam, când ne luam la revedere şi, în ciuda tuturor beţiilor noastre, a partidelor de sex şi a certurilor, nu reuşeam să le dăm jos.

La spectacolul de licenţă, el l-a jucat pe Romeo cu un ochi vânăt. Se pricopsise cu el în vacanţa de Crăciun, după ce i-a tras un pumn în faţă unuia care mă ceruse în căsătorie pe când eram la o băută într-un club. Era ora trei dimineaţa şi noi începuserăm să bem de pe la şase. Bărbatul spusese ceva ce nu prea am reuşit să aud, iar deodată ne-am trezit cu toţii în frigul năprasnic.

Se rostogoleau prin zăpada îngheţată de pe mijlocul drumului, cărându-şi pumni şi picioare. Sângele se aduna în băltoace mici şi roz printre petele negre de pietriş. Oamenii s-au adunat în jurul lor, încurajându-i, strigând şi

[16] Harold Pinter – dramaturg, scenarist, regizor şi actor britanic, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 2005 (n. tr.).

aclamând. Erau exact genul de oameni la care te-ai fi aşteptat să fie pe afară la ora trei dimineața.

Urăsc să fiu eclipsată. Înfăşurându-mi blana de nurcă în jurul meu, m-am îndepărtat, clătinându-mă pe tocurile mele înalte în timp ce-mi croiam drum prin nămeți până la maşină. Tocmai filmam un prim-plan, eu şi blana mea, când îl văd pe el că vine alergând spre mine. Şchiopăta. Îi curgea sânge din nas, iar mâinile îi erau zdrelite. Tipul celălalt purta inel, astfel că pe unul din obraji avea o tăietură de sus până jos.

— Târfă ce eşti! a strigat el traversând parcarea. Târfă infectă şi nenorocită!

Şi uite cum începem cu Mamet.[17]

GEACA DE BLUGI: Eu îți apăr nenorocita de onoare şi tu îți iei tălpăşița ca o nemernică!

BLANA DE NURCĂ: Treci în maşină!

GEACA DE BLUGI: Du-te dracului!

BLANA DE NURCĂ: Treci în afurisita de maşină!

GEACA DE BLUGI: Am spus să te duci dracului! Sau poate nu m-ai auzit! Poate erai prea al naibii de ocupată să ştergi putina!

BLANA DE NURCĂ: Nu te-am pus eu să te iei la bătaie cu el, nu?

---

[17] David Mamet – dramaturg, eseist, scenarist şi regizor american, laureat al Premiului Pulitzer (n. tr.).

GEACA DE BLUGI: Niciun bărbat nu înghite aşa ceva.

BLANA DE NURCĂ: Dar mi-a spus-o mie!

GEACA DE BLUGI: Niciun nenorocit de bărbat nu înghite aşa ceva, pricepi? Eşti prietena mea. Dacă un bărbat îți spune ție ceva, îmi spune mie. Pricepi?

BLANA DE NURCĂ: Du-te dracului!

GEACA DE BLUGI: Du-te tu dracului!

(Pinter face o pauză.)

GEACA DE BLUGI: Ai plecat.

BLANA DE NURCĂ: N-am putut să privesc scena, iubitule. (Lacrimile se adună în colțul ochilor, lacrimi de gin, lacrimi de ora trei dimineața.) Pur şi simplu n-am putut să privesc cum îți face rău.

(Mă apucă de umeri; deja o dăm cu repeziciune înspre Tennessee Williams[18].)

GEACA DE BLUGI: Trebuie să te-ncrezi în mine, Louise. Te rog. *(Cap sângerând pe blana de nurcă.)* Am nevoie să te-ncrezi în mine. (*sotto voce*) Am nevoie de tine, iubito. Am nevoie de tine.

(Cortina.)

Numai că acea cortină n-a mai căzut.

---

[18] Unul dintre cei mai importanţi dramaturgi americani ai secolului XX (n. tr.).

Ne-am despărțit cu puțin înainte ca eu să mă întorc în Anglia, extenuată. Descoperisem că nu eram o divă, că nu aveam rezistența necesară pentru o operă de proporții. Şi sunt atât de multe feluri prin care poți să spui cuiva „Du-te dracului” înainte să începi s-o crezi cu adevărat!

Îmi închipuisem că pasiunea, teatrul şi dragostea sunt una şi aceeaşi – cea din urmă fiind dovada existenței celorlalte două. Însă exact contrariul era adevărat: teatrul şi pasiunea sunt nişte deghizări foarte ingenioase pentru o dragoste care nu a prins niciodată rădăcini.

Am dat haina de blană unei prietene din New York. Era greoaie la purtat şi m-am simțit foarte uşurată să scap de ea. Însă la puțin timp după aceea, am început să simt că-mi lipseşte ceva.

Am crezut că-mi pot schimba năravul cu uşurința cu care mi-am schimbat şi haina.

Însă de-atunci sunt încă în căutarea celei potrivite.

G

Prietene[19]

O idee bună este să nu mergi niciodată la cumpărături cu o prietenă. De vreme ce ea reprezintă un duşman inocent, va încerca inconştient să înlăture toate variantele care ți se potrivesc de minune. Chiar dacă este cea mai loială prietenă din lume, care

[19] În engleză, în original *Girl Friends* (n. tr.).

pur şi simplu te adoră şi îşi doreşte ca tu să fii cea mai frumoasă, eu rămân la convingerea mea: du-te singură la cumpărături şi apelează numai la specialişti pentru sfaturi. Cu toate că e posibil ca ei să aibă interesul să vândă, cel puțin nu sunt implicați emoțional.

Mie, personal, mi-e teamă de următoarele tipuri de prietene:

1. Cea care vrea să fie exact ca tine, care se îndrăgosteşte la prima vedere de aceeaşi rochie, care se scuză dinainte spunând: „Sper că nu te deranjează, dragă, dar noi două nu ieşim prea des împreună şi oricum ne putem telefona înainte ca să ne asigurăm că nu o purtăm în acelaşi timp etc., etc." Tu te înfurii, însă nu îndrăzneşti să te manifeşti, iar a doua zi returnezi rochia.
2. Prietena cu un buget mai redus decât al tău, care nu s-ar gândi niciodată să-şi cumpere acelaşi fel de haine ca tine (adevărul e că numai la asta visează). Probabil că tu crezi că pentru ea e o adevărată plăcere să meargă la cumpărături cu tine. Mie mi se pare o cruzime psihică şi sunt întotdeauna dureros de stânjenită de rolul de vioara a doua pe care unele femei le rezervă pentru prietenele lor. Şi, în plus, prezența ei nu îți este de niciun folos, pentru că acest tip de prietenă va fi de acord cu tot ce vei alege tu şi te va încuraja cu şi mai mare entuziasm atunci când se întâmplă ca vreun lucru să nu-ți stea tocmai bine.
3. În sfârşit, prietena care trăieşte pentru haine şi al cărei sfat ți-l doreşti. Această femeie răsfățată şi încrezătoare în forțele proprii va monopoliza atenția vânzătoarelor din magazin, care adulmecă numaidecât un potențial client. Te vei trezi uitată de toți şi încercând să-ți spui părerea nu referitor la ce-ți stă ție bine, ci la ce-i stă bine prietenei tale.

Morala: întotdeauna du-te singură la cumpărături. Femeile care merg la cumpărături însoțite de prietene or fi ele populare, dar elegante cu siguranță NU.

Sunt în drum spre Notting Hill ca să-i fac o vizită unei prietene cu care scriu, Nicki Sands. În urmă cu vreun an am început să lucrăm împreună la un scenariu. Niciuna din noi nu este cu adevărat o scriitoare, un posibil motiv pentru care proiectul nu prea avansează. Ne întâlnim cu religiozitate de două ori pe săptămână, pierzând vremea cu ceea ce aş putea numi o fundătură în cariera noastră. Totuşi, scrisul ne asigură un alibi folositor, cu ajutorul căruia reuşim să parăm orice întrebare stânjenitoare de tipul: „Şi, cu ce te ocupi?"

Nicki a fost model pe la sfârşitul anilor '70, începutul anilor '80, iar acum trăieşte împreună cu directorul unui studio de înregistrări într-o casă uriaşă cu două fațade în Notting Hill. Se urăsc unul pe celălalt fără ascunzişuri. Niciunul din ei nu este nevoit să muncească, aşa că îşi pierd vremea rătăcind dintr-o cameră în alta şi căutând noi modalități pentru a se tortura unul pe celălalt.

Eu ajung pe la 10.30 şi îi găsesc pe Nicki şi pe Dan tăind frunze la câini în bucătăria lor în stil Santa Fe. Au un aparat pentru capuccino pe care niciunul nu ştie să-l folosească, aşa că stau în picioare în fața şemineului decorativ şi a grătarului electric, cu ceştile goale în mâini.

Din când în când, unul din ei face o încercare, iar celălalt abia aşteaptă să comenteze.

— Aşa, pune cafeaua înăuntru şi învârte mânerul... Nu! Nu, nu, nu, nu, nu!

— Taci din gură!

— Isuse, *iar* faci totul pe dos!

— Nu-i adevărat!

— Aburi! Se presupune că ar trebui să iasă aburi!

— Taci din gură! Care-i problema ta?

— Care-i problema mea? Mai întrebi? M-am trezit de la şase şi încă n-am reuşit să-mi beau afurisita de cafea!

Să citeşti instrucțiunile e ca şi cum ai trişa.

După un timp, Dan se dă bătut şi îşi face un Nescafé. Triumful ingineriei italiene în valoare de trei sute de lire iese din nou victorios. Eu şi Nicki hotărâm să ne bem cafeaua în oraş şi să discutăm despre dezvoltarea subiectului. Dar nu facem decât să mergem până la Tom's, cafeneaua de la colțul străzii care are şi un magazin cu mâncare organică, şi să întoarcem pe toate părțile relația eşuată a lui Nicki.

— El crede că arată încă tânăr! izbucneşte ea printre dinți, aplecându-se cu un gest teatral peste masă, ca şi cum discreția ar fi totuna cu considerația. Adică, ieri mi-a spus că cică arată de treizeci şi cinci de ani, nicio zi în plus! Aproape că m-am înecat cu capuccino! (Probabil erau în oraş.)

Vorbeşte cu mine, însă privirea îi este ațintită asupra uşii, în caz că ar intra cineva mai slab, mai frumos ori mai la modă. Lucru care nu se întâmplă aproape niciodată. Sunt cât pe-aci să mă confesez ei cu privire la faptul că s-ar putea ca şi eu şi soțul meu

să avem o problemă, când deodată scoate un țipăt, mă apucă de mână cu putere şi mă trage peste masă.

— Dumnezeule, Louise! îngaimă ea cu răsuflarea tăiată. Uite geanta despre care vorbeam! Chiar acolo!

Eu zâmbesc şi dau din cap.

M-am obişnuit cu felul de-a fi al lui Nicki. Şi m-am obişnuit ca ea să mă ignore.

Nicki este una dintre acele femei care nu au decât o singură prietenă odată. Îşi sleieşte de puteri prietenii cu nevoia ei constantă de atenție, dar este prea competitivă pentru a tolera mai mult de o femeie în viața ei. Mi-am dat seama de lucrul ăsta de ceva vreme. Cu toate acestea, să cultiv noi prietenii nu a fost nicicând punctul meu forte. Deşi sunt o persoană întru totul sociabilă, adică sunt fericită să pierd o oră pălăvrăgind cu indiferent cât de multe persoane, nu mă pricep deloc la genul ăsta de destăinuri sincere şi de confidențe, ceea ce reprezintă temelia unei prietenii de durată cu o femeie. Tânjesc să mă deschid în fața cuiva şi să nu țin seama de formalități, dacă viața mea nu ar fi aşa o harababură. Însă acum nu e momentul potrivit. La urma urmelor, dacă aş începe să dezvălui cuiva cele mai intime probleme ale mele, ar însemna să fac şi ceva în privința lor. Iar pentru pasul ăsta nu sunt încă pregătită. Într-o zi, când o să mă mai adun, poate că o să am şi o amică de suflet.

Între timp, Nicki nu aşteaptă de la mine să-i fac vreo destăinuire intimă, ci doar să fiu cu ea şi să-i cânt în strună. Iar cântatul în strună îmi convine de minune. E uşor, deloc solicitant, căci nu atingem subiecte mai complicate decât ultimele apariții în materie de rujuri sau, cu toate că n-am să pot niciodată să-mi permit,

beneficiile gimnasticii Pilates față de tehnicile de yoga Hatha. Dar aceste escapade săptămânale au farmecul lor. Îmi place să mă lăfăi în excesul şi splendoarea haotică din Lumea lui Nicki, întregită de casele în valoare de mai multe milioane de lire sterline, de cremele de față de o sută de lire, de cafelele latte organice de patru lire, în vreme ce mă agăț cu îndârjire de convingerea că, în ciuda banilor lor, Nicki şi Dan sunt incredibil de nefericiți. Când propria viață rămâne un mister de neînțeles şi de nerezolvat, puține sunt lucrurile care îți aduc mai multă alinare decât să fii înconjurat de suflete la fel de zbuciumate.

După ce am dat pe gât destulă cofeină cât să ne podidească plânsul, ne-am întors pe jos acasă la Nicki şi ne-am azvârlit genţile pe podeaua sufrageriei în stil marocan. Cam orice lucru pe care Nicki şi Dan îl rătăcesc este găsit în cele din urmă ascuns printre pernele din chilim care acoperă încăperea. Au reuşit să facă până şi perdele din covoare orientale vechi, astfel încât atunci când te afli în sufragerie ai impresia că eşti înghițit de o geantă de voiaj uriaşă.

Apoi am urcat la etaj, în biroul în stil victorian al lui Nicki. Ea s-a pus în fața calculatorului, care iese dintr-o nişă făcută să arate ca o măsuță de toaletă vintage, iar eu m-am aşezat pe canapeaua extensibilă. Canapeaua este o piesă de mobilier autentică, dureros de incomodă şi evident concepută să le țină treze pe femeile din epoca victoriană.

— În regulă, spune Nicki, care se întoarce spre calculator, deschide documentul nostru şi rulează cursorul în jos până unde am rămas. Aici am ajuns, pagina 15! anunță ea triumfătoare.

Indiferent de cât de mult muncim sau cât de des ne întâlnim, tot la pagina 15 rămânem.

— Aşa, unde ne-am oprit? încerc eu să fiu cât mai entuziasmată.

— Jan era pe cale să-i dezvăluie lui Aaron motivul pentru care a plecat de acasă.

— A, da. Bun. Şi ce am decis în privința asta?

Nicki trece în revistă notițele pe care le-am făcut la cafea.

— Ştii, nu cred că am ajuns la vreo concluzie clară.

— Nu avem nicio idee?

Ea se uită din nou prin notițe.

— Nu prea văd nimic care să arate ca o idee *convingătoare*.

— Păi, bine atunci. Nu contează, spun eu, mutându-mă mai spre marginea canapelei. În regulă. Hai să ne punem mințile la contribuție!

În cameră se aşterne o linişte de mormânt. Undeva, în depărtare, se aude un câine lătrând. Nicki îşi roade pielița de la un deget.

Deodată, precum un glas divin, vocea lui Dionne Warwick cântând *Walk on By* răsună de pe scări. Într-o secundă, Nicki e în picioare.

— Dumnezeule, nu-mi vine *să cred* că face asta acum! Nemernicul!

— Ce face? întreb eu.

— Îl imită pe Dionne Warwick! țipă ea.

Dând uşa de perete, zbiară în josul scărilor:

— Ştiu ce vrei să faci, nemernicule! *Ştiu* exact ce vrei să faci!

— Dumnezeule, Nicki, dar ce face?

Nu mă prind deloc de ce se întâmplă.

— *Exersează!* ţipă ea dându-şi ochii peste cap. Nu pricepi? Acum urmează să ia cu asalt banda de alergat!

Îşi acoperă capul cu mâinile ei frumos îngrijite.

— M-a apucat o durere groaznică de cap! Simt cum îmi zvâcneşte o venă chiar *aici!* Şi arată cu degetul către tâmpla stângă. Nu pot lucra în condiţiile astea! Pur şi simplu nu pot! Te superi? *Trebuie* să plec de aici!

Aşa că ne ducem la cumpărături.

Ca să mergi la cumpărături cu Nicki ai nevoie de rezistenţă fizică, răbdare şi tărie de caracter.

Câtă vreme ne rezumăm la cafenele şi la casa ei mă simt în regulă, însă de îndată ce ne aventurăm la cumpărături, cumpărături de haine în adevăratul sens al cuvântului, prăpastia uriaşă dintre viaţa ei şi a mea iese la iveală fără milă. Brusc, tot acel farmec parcă scos din revista *Hello!* şi toate acele intimităţi pe care ni le-am împărtăşit una alteia se evaporă, iar eu devin pe deplin conştientă de diferenţa clară şi insurmontabilă a statutului meu.

În primul rând, ea este înaltă, incredibil de suplă, cu picioare lungi şi un bust nemaipomenit. Aşa că, ei bine, e ca şi cum m-aş duce la cumpărături cu un fotomodel.

În al doilea rând, se îmbracă de la Prada şi Loewe, Harvey Nichols şi Jo Malone, magazine cu mult peste bugetul meu modest. Sunt obişnuită să-mi joc rolul de Columbo, să-mi târăsc picioarele prin magazinul Harvey Nichols de la o cabină de probă la alta, îmbrăcată în trenciul meu la mâna a doua, în vreme ce ea defilează în chiloţi prin tot raionul, alegând mormane de haine de toate culorile şi stilurile posibile. Vânzătoarele o adoră. Iar la mine se uită ca la un câine pricăjit.

Ocazional, Nicki mă încurajează să probez şi eu ceva. Au existat câteva dăţi, adânc întipărite în memoria mea, în care m-am trezit stând în faţa unei oglinzi din cabina de probă, îmbrăcată cu o rochie care nu-mi venea bine, având păr pe picioare şi fiind încălţată cu o pereche de adidaşi ponosiţi, doar ca s-o văd pe Nicki ieşind din cabina alăturată, purtând exact aceeaşi rochie (doar că o mărime mai mică) şi arătând, aţi ghicit, ca un fotomodel!

De vânzătoare îmi este cel mai milă. Se fac că nu văd, zâmbesc şi te mint frumos. Minutele par ani când încearcă cu disperare să ne facă să cumpărăm ceva, fie pe una din noi, fie pe amândouă sau pe niciuna.

Nicki se încruntă, se bosumflă şi caută o colecţie inexistentă de lenjerie intimă, în timp ce eu mă târăsc înapoi în cabină, disperată să mă ascund din nou sub trenciul şi bereta mea. Mai târziu, o ajut să care pungile de cumpărături. Ea îmi zâmbeşte şi mă mângâie uşor pe cap, iar eu o aud în drum spre maşină

văitându-se cât de greu este să găseşti haine pe măsura ta atunci când porți 36 şi ai aproape 1,80 metri înălțime.

Dacă m-ar împuşca, ar fi mult mai rapid şi mai puțin dureros.

Cam aşa arată rutina noastră, doar că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

Mulțumită lui Madame Dariaux, următoarea dată când ne întâlnim nu mai port un trenci la mâna a doua şi nici bereta maro. Şi deja am fost la cumpărături. De una singură.

M-am gândit mult la asta şi m-am pregătit din vreme. În mod normal, nu mi-aş îngădui nici să mă uit la vitrine. Îmi spun mie însămi că nu am banii necesari, aşa că e o tortură şi simplul fapt de a privi. Sau îmi spun că sunt prea grasă. Voi cumpăra atunci când voi fi mai înaltă (când voi ajunge la 1,80 şi la măsura 36). Dar de când am purtat sarafanul bleumarin la serviciu, Colin m-a tachinat întruna, strigându-mă „vulpoaica". Apoi, într-o sâmbătă, s-a petrecut cel mai extraordinar lucru.

Cineva m-a observat.

Un bărbat.

Eram în pauza de prânz şi eram lihnită. Nu doar înfometată, ci pur şi simplu moartă de foame. Dădusem fuga până la un Prêt à Manger şi-mi cumpărasem o salată cu ton şi o negresă. Întorcându-mă la teatru, m-am ascuns înăuntrul amfiteatrului gol şi m-am ghemuit într-unul dintre acele separeuri capitonate cu catifea roşie ca să mănânc. Să mănânc este, de fapt, o exprimare frumoasă. Ce am făcut eu în realitate a fost să tabăr pe mâncare, acțiune întregită de mici plescăituri. Eram aplecată asupra caserolei în vederea unui consum maxim într-un interval

minim de timp. Aşa cum mănâncă o fată când e singură, de obicei în faţa televizorului şi îmbrăcată în pijamalele din care n-a ieşit o zi întreagă. Numai că eu nu eram singură. Cineva mă urmărea cu privirea.

Nu l-am recunoscut. Purta blugi şi un tricou de un albastru spălăcit, avea părul închis la culoare, aproape negru, şi ochi căprui, pătrunzători.

Stătea acolo, pur şi simplu, cu mâinile în buzunare, uitându-se fix la mine. Iar când i-am observat prezenţa, puţin mi-a lipsit să nu mă înec cu o caperă.

— Haios loc ţi-ai găsit să mănânci, a spus el zâmbind.

„O, Doamne, vreun tehnician", m-am gândit eu. „Unul dintre tipii ăia care pictează decorul şi în acelaşi timp îşi lasă la vedere posteriorul. Şterge-o şi lasă-mă în pace!"

— Dacă mă duc sus, o să-mi şterpelească cineva negresa şi chiar mi-e foame, am explicat eu pe un ton tăios.

Numaidecât, mi-am îndreptat din nou atenţia asupra devorării totale a ospăţului meu, însă el continua să stea acolo, vârându-şi şi mai adânc mâinile în buzunare şi legănându-se pe călcâie înainte şi înapoi.

— Eşti nouă pe-aici? Nu te-am mai văzut, a continuat el pe un ton politicos.

— Nu, lucrez la casa de bilete.

Eu terminam fiecare propoziţie de parcă aş fi încheiat întreaga conversaţie, însă el aştepta, îndurând cu stoicism tăcerea şi

indiferența mea. Mi-am privit fără poftă mâncarea. El îmi întrerupsese elanul şi mă făcuse să-mi dau seama că mâncam salata de ton cu o lingură.

Mi-a pus mai multe întrebări, despre orele de lucru de la casa de bilete, ce cred despre trupă, dar în cea mai mare parte a timpului s-a holbat la mine. Nu pricepeam ce voia de la mine, însă mă făcea să mă simt prost şi stânjenită. În cele din urmă, am aruncat restul salatei, mi-am cerut scuze şi am plecat. Odată ajunsă înapoi la casa de bilete, i-am povestit lui Colin despre prânzul meu ratat.

— Ei bine, mica mea vulpoaică, la ce te aştepți? a râs el turnându-mi o ceaşcă de ceai îndulcit cu zahăr. Te place.

— Pe mine?! Fii *serios,* Col!

— Acceptă realitatea, Ouise! Omul te place. Şi, apropo, nu e un simplu tehnician: el este noul şi îndemânaticul nostru director, iar numele lui e Oliver Wendt. O partidă bună, dacă mă întrebi pe mine!

M-am simțit ciudat, un pic rău, entuziasmată şi ca o adolescentă.

— Şi mă place? am repetat eu.

Colin se apropie şi mă îmbrățişează pe la spate.

— Da, Louise, te place. Mai bine te-ai obişnui cu gândul.

La sfârşitul zilei, când să plec de la teatru, l-am văzut pe Oliver Wendt fumând o țigară pe treptele clădirii.

Având în vedere că era o persoană pe care nu o mai văzusem până atunci, deodată apărea peste tot.

— Noapte bună, Louise! a strigat el după mine.

Eu m-am oprit şi m-am întors.

— Ştii cum mă cheamă!

— Da, a răspuns el stingând mucul de ţigară cu călcâiul. Iar numele meu este Oliver, aşa că acum îl ştii şi tu pe al meu.

Mă privea fix în ochi. Mi-am simţit inima bătându-mi cu putere în piept, răsunând până în capul meu aparent gol pe moment. M-am întors, zâmbind în sinea mea.

— Noapte bună, Oliver! am spus eu, iar pe măsură ce vocea s-a stins în urma mea, am fost sigură că şi el a zâmbit.

Am mers spre casă cât de încet am putut, dorindu-mi să nu pierd acel impuls de adrenalină pe care îl simţeam în toate membrele. În noaptea aceea, pe când stăteam în pat alături de soţul meu, a fost pentru prima oară când nu am căzut de-a dreptul într-un somn adânc.

Duminică m-am trezit devreme, cu mult înainte ca soţul meu să facă ochi, şi m-am îndreptat spre Oxford Street. M-am dus la Top Shop, rătăcind ore întregi prin magazinul cavernos, fascinată de monitoare, de muzica vibrantă şi vasta selecţie de articole de îmbrăcăminte.

În cele din urmă, după ce am probat cel puţin jumătate din marfă, m-am hotărât pentru o pereche de pantaloni largi, de un gri metalic, şi un cardigan mulat, de un roz pal. După care,

înviorată de noua mea achiziție, am intrat vizavi, la Jones, de unde mi-am cumpărat nişte botine negre, cu toc mic şi subțire. Şi iată că, într-o singură după-amiază, ceea ce n-am putut niciodată să fac s-a întâmplat: am scăpat de bereta maro şi de trenciul la mâna a doua, renăscând ca pasărea Phoenix în toată splendoarea hainelor mele de la Top Shop.

Luni la prânz trebuie să mă întâlnesc cu Nicki la Tom's. Ajung cam târziu, căci Nicki e deja acolo, dând pe gât un latte cu disperarea unui drogat. Îşi ridică privirea, iar eu îi fac semn cu mâna. Dar, în loc să-mi întoarcă salutul, se încruntă. Ceva nu se potriveşte în peisaj.

— Scuze că am întârziat, încep eu, punându-mi haina pe scaunul liber dintre noi. Ai ajuns de mult?

Ea mă examinează, privirea ei înregistrând fiecare detaliu al ființei mele.

— Arăți diferit, conchide ea.

— Da, zâmbesc eu, bucuroasă că a observat.

— Pantalonii ăştia sunt *noi!*

Asta nu este o observație, ci o acuzație ofensatoare.

— Da, spun eu trăgând un scaun şi unduindu-mi mândră şoldurile.

— Când ai fost la cumpărături? mă întreabă ea.

— Duminică.

Mă aşez, iar un tânăr cu păr țepos şi şorț vine să-mi ia comanda.

— Cu ce pot să vă servesc?

Zâmbeşte, iar ochii îi strălucesc. În mod normal, ar trebui să dau din mâini ca un controlor de la traficul aerian ca să mă bage cineva în seamă, aşa că asta e o schimbare plăcută. Îi întorc zâmbetul.

— Ce aveți bun azi? întreb eu.

— Păi... avem supă, care astăzi e de ardei roşii copți, adică se serveşte rece şi, se opreşte el făcându-mi cu ochiul, păreți exact genul de persoană care preferă supa rece.

— Chiar aşa? chicotesc eu.

Nicki nu se mai poate abține.

— N-avem timp pentru aşa ceva! Avem treabă!

— Pot s-o aduc numaidecât! se oferă el.

Totul e atât de plăcut!

— Ar fi minunat. Şi un suc de portocale, te rog.

— Nicio problemă. Proaspăt stors?

— Desigur.

— Mă gândeam eu, spune el zâmbind.

— Scuză-mă!

Nicki îşi trânteşte ceaşca pe farfurioară.

— Am comandat ceva acum mai bine de douăzeci de minute, dacă nu te superi!

— Imediat.

Când să plece, îmi mai face o dată cu ochiul. Nicki e scoasă din minți.

— Serviciile aici sunt îngrozitoare! Iar mâncarea e din ce în ce mai proastă! Doamne, m-am săturat! Haide! Şi aruncă o bancnotă de cinci lire pe masă. Hai mai bine să mergem la Angelo!

Îşi pune pe ea haina de sibir de la Prada şi coboară furtunos scările.

— Îmi cer scuze, apuc eu să-i spun tânărului cu păr țepos pe când fug s-o prind din urmă.

Nicki mă aşteaptă nerăbdătoare în stradă.

— Ascultă, hai mai bine să mergem acasă, spune ea. Pregătesc eu ceva de mâncare.

— Bine, accept eu şi o pornim spre casă în linişte.

Când ajungem, Dan este în bucătărie, trimițând un fax.

— Hei, Louise, arăți grozav! Ai mai slăbit?

— Nu, mersi, Dan. Doar mi-am cumpărat o pereche nouă de pantaloni.

— Sunt chiar frumoşi. Ia întoarce-te!

Fac o piruetă micuță, iar Nicki îşi dă ochii peste cap. Îşi aruncă haina pe cuier şi ne dă la o parte ca să treacă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dan! Sunt doar nişte pantaloni, spune ea printre dinți, scoțând alimentele din frigider şi azvârlindu-le pe masă.

— De unde i-ai luat? continuă el.

— Dan! exclamă Nicki, în timp ce bombardează un castron de lemn cu nişte roşii organice, crescute pe araci. Cui îi pasă?

— De la Top Shop, răspund eu.

— Top Shop! exclamă el, uimit. Fetele mele se îmbracă de la Top Shop!

— Nu, nu-i adevărat, spune Nicki trântind uşa frigiderului. Nimeni din cunoscuții tăi nu se îmbracă de la Top Shop.

— Ba uite că o fac acum. Cât au costat?

— O nimica toată, treizeci şi cinci de lire.

— Fugi de-aici!

Întregul concept de a cumpăra haine pentru o sumă atât de derizorie ca treizeci şi cinci de lire este complet nou pentru el.

— Dan, lasă-ne, avem treabă! îi ordonă Nicki arătând cu degetul către uşă.

Dar el rămâne pe loc, imperturbabil.

— Tu de ce nu te îmbraci de la Top Shop, Nicks?

— Nu-mi spune Nicks!

Taie ceva cu cuțitul şi bucățelele zboară în toate părțile.

— Haide, de ce nu-ți cumperi şi tu nişte pantaloni aşa frumoşi ca ai lui Louise?

Ea se întoarce, ținând cuțitul în mână şi cu ochii îngustați ca nişte dungi subțiri.

— Pentru că, dragul meu, nu sunt nevoită să-mi cumpăr haine de la Top Shop. Îmi permit să-mi cumpăr haine decente de la un designer bun. Cu toții încercăm să ne descurcăm cât mai bine în funcție de posibilități, iar Louise a făcut o treabă nemaipomenită. Nu e uşor pentru fetele care trebuie să se încadreze într-un buget şi, bineînțeles, unele siluete, să spunem aşa, îți dau mai multă bătaie de cap.

Se întoarce cu spatele, iar cuțitul loveşte tocătorul cu un pocnet.

Preț de un moment se aşterne o linişte deplină. Dan se uită la Nicki şi nu-i vine să creadă.

— Dumnezeule, dar eşti o scorpie impertinentă! spune el în cele din urmă.

Nicki se întoarce încă o dată şi mă priveşte. Ochii ei sunt lipsiți de viață, ca ai unui rechin.

— N-am vrut să sune aşa. Am vrut doar să...

Dan dă să plece.

— Îmi pare rău, Louise. Îmi pare sincer rău.

— Să nu îndrăzneşti să-ți ceri scuze în locul meu! strigă ea în urma lui.

El a plecat, iar bucătăria se cufundă în linişte.

— Bun, se întoarce ea către mine zâmbind. Când vorbeşte, tonul îi e dulce ca mierea. Vrei ton în salată?

— Nu. Nu, mulțumesc, e tot ce pot eu să îngaim.

Cu mişcări unduitoare, se întoarce la tocat.

— Serveşte-te!

Eu şi Nicki nu am trecut niciodată de pagina 15. Am decis că avem viziuni artistice diferite, aşa că am luat-o pe drumuri diferite. Nu observaserăm nimic până atunci, însă acum asta era tot ce puteam vedea.

Având în vedere că ne întâlneam de două ori pe săptămână, ar fi trebuit să-mi lipsească mai mult decât îmi lipseşte în realitate.

H

Soți[20]

Există trei tipuri de soți:

1. Nevăzătorul, care spune: „Ăla este un costum nou, dragă?” când în sfârşit îți observă compleul pe care l-ai purtat de

[20] În engleză, în original *Husbands* (n. tr.).

vreo doi ani încoace. Chiar nu are niciun rost să începi o discuție cu el, cel mai bine e să-l lași în pace. Căci o parte bună tot are: te lasă să te îmbraci după bunul plac.

2. Soțul Ideal, care observă tot, este cu adevărat interesat de hainele tale, îți dă sugestii, înțelege moda, o apreciază, îi place să vorbească pe acest subiect, știe ce te avantajează cel mai bine și de ce ai nevoie și te admiră mai mult decât pe toate femeile din lume la un loc. Dacă ești suficient de norocoasă să ai un astfel de bărbat, nu-l lăsa. Este un specimen extrem de rar.
3. Dictatorul, care știe mult mai bine decât tine ce ți se potrivește, decide dacă stilurile actuale sunt bune sau nu și îți spune la ce magazin sau croitor ar trebui să mergi. Ideile acestui tip de bărbat în materie de modă sunt câteodată învechite, dar de cele mai multe ori se întâmplă să fie atât de marcat de felul în care se îmbrăca mama lui, încât gusturile lui sunt cu cel puțin vreo douăzeci de ani în urmă.

Indiferent ce tip de soț ai, sfatul meu este să iei partea bună a lucrurilor și să încerci să-ți temperezi așteptările pe care le ai de la el. Până și cel mai devotat bărbat ajunge la un moment dat să fie distrat sau uituc, în ciuda tuturor eforturile tale de a-l cuceri. Dacă ești înțeleaptă, atunci vei îngădui ca acest lucru să treacă neobservat. Este mai bine să-ți dezvolți un simț puternic al stilului propriu decât să te bazezi prea mult pe părerea altuia... fie el chiar soțul tău.

Îi întind soțului meu, Nevăzătorul, o cană cu ceai tocmai pregătit.

Traversez sufrageria și pun cana pe măsuța rotundă de lângă el.

Își ridică privirea.

— Ai slăbit, observă el.

Mă opresc ca un iepure încremenit în luminile farurilor.

— Da, încuviinţez eu.

Şi preţ de o clipă sunt sigură că va observa. Preţ de o foarte lungă secundă, pare ca şi cum ar lua la cunoştinţă că încet, dar sigur, totul s-a schimbat în ceea ce mă priveşte. Îmi port altfel părul. Am cumpărat mai multe articole noi de îmbrăcăminte. Am început să frecventez cu seriozitate sala de sport. De câteva săptămâni încoace, am făcut zeci de mici modificări, aşteptând în tăcere un răspuns de orice fel.

Şi iată-l în sfârşit: a observat.

Apoi, la fel de brusc, nu vreau să-i ştiu părerea. După ce ani buni am fost ca şi invizibilă, mă aflu deodată în centrul atenţiei soţului meu, ceea ce e mult prea greu de îndurat. Ba chiar mă înfurie.

Dar se întâmplă să am noroc.

— Să nu slăbeşti prea mult, spune el dispărând din nou în spatele ziarului *The Sunday*.

Eu respir uşurată. Sunt în siguranţă.

Eu iau suplimentul de modă al ziarului *The Sunday Times* şi mă aşez pe marginea canapelei. Ia stai puţin. De ce e o uşurare? Care ar mai fi motivele schimbării mele de look dacă nici măcar nu vreau ca soţul meu să o observe?

Joc destul de bine rolul unei femei care citeşte ziarul, dar de fapt să-mi adun gândurile.

Mă schimb. Repede. Totul a pornit destul de treptat, însă acum deja capătă proporții. Nu pot să-mi explic: lucrurile care erau perfect acceptabile cu un minut în urmă sunt deodată de nesuportat. La început era vorba numai de haine, dar acum el se strecoară în toate aspectele vieții mele: felul în care mănânc, dorm, gândesc. Arunc o privire persoanei ascunse de după zidul de ziar din celălalt capăt al camerei. Aici e necazul: pot să ascund acest lucru de el? Şi chiar vreau să fac una ca asta?

Îl aud râzând pe înfundate.

— Emisiunea aia a lui Clive are nişte recenzii *groaznice*.

Clive Foster este cel mai vechi rival al soțului meu şi amândoi îl detestăm. Spun „amândoi” pentru că ăsta e unul dintre lucrurile care ne mențin relația. E un fel de camaraderie în a defăima oamenii de succes, ca o pasiune comună. Iar Clive este unul dintre preferații noştri. Nu numai că seamănă la fizic cu soțul meu, ceea ce înseamnă că vânează aceleaşi roluri, dar are în mod considerabil şi mai mult succes. Şi de parcă astea n-ar fi fost suficiente motive, în momentul de față împart seară de seară scena în piesa *Importanța de a fi onest*[21]. Soțul meu îşi petrece mare parte a serii încercând să-l eclipseze pe scenă, iar Clive se răzbună retezându-i replicile amuzante. E o treabă urâtă. Dar cel mai mult îl detestăm pe Clive pentru că se află acolo, plin de entuziasm şi hotărâre, iar asta e cât se poate de amenințător pentru oameni ca noi.

El izbucneşte din nou în râs.

---

[21] *The Importance of Being Earnest*, Oscar Wilde (n. tr.).

— Măi să fie! I-au precizat până şi numele! „Clive Foster este groaznic de prost distribuit în rolul lui Ellerby!” Superb!

— Bietul Clive! şoptesc eu.

Bietul Clive?

Pe neaşteptate, mi-e milă de Clive. Da, Clive, care obişnuia să reprezinte în casa noastră întruchiparea a tot ce e rău şi demn de dispreț. Deodată, să obții ce vrei, să te avânți în mijlocul scenei şi să-ți asumi riscuri nu mai pare atât de supărător. Ce e cu adevărat neplăcut este modul în care ne ascundem în spatele propriei mediocrități sterile şi în care ne desfătăm cu eşecurile altcuiva care măcar are curajul să încerce.

Atunci am început să pierd firul poveştii.

— Bietul Clive! am zis din nou, de data asta mai tare.

Ziarul se lasă în jos, iar soțul meu mă priveşte de parcă aş fi nebună.

— Bietul Clive? Ce, ai luat-o razna? Omul e o bestie!

Acum ar fi momentul să îi țin isonul. Dar n-o fac.

— Şi de ce, mă rog?

— Louise, ce-i cu tine? Ştii bine de ce!

Ziarul se ridică înapoi.

Simt cum înlăuntrul meu începe să clocotească o furie de neînțeles. Ar trebui s-o las baltă. Să închid ochii şi să mă fac că nu observ. Dar nu pot.

— Scuză-mă... dar cred că am uitat motivul pentru care Clive te deranjează atât de mult.

Niciun răspuns.

Haide, las-o baltă. Ridic, pentru a doua oară, suplimentul de modă. Apoi, dintr-un motiv dincolo de puterea mea de stăpânire, îl las jos din nou.

— Poate pentru că nu e aşa cum ai vrea tu să fie? Pentru că are curajul să-şi dea pe faţă ambiţiile?

Ziarul rămâne neclintit. Din spatele lui se aude glasul soţului meu:

— Te porţi ridicol. Nu vreau să am această discuţie cu tine.

— Nu vrei să ai această discuţie? Nu *vrei*... nu poţi alege tu ce discuţie să avem sau nu!

Ziarul tot nu se mişcă.

— Nu sunt nevoit să vorbesc cu tine atunci când eşti iraţională.

Simt cum mă înroşesc de mânie. Inima îmi bate atât de tare, încât aproape că urlu următoarele cuvinte:

— Nu sunt iraţională!

El pufneşte din spatele ziarului.

— Numai ascultă-te ce spui!

Îmi pierd controlul. Înainte să-mi dau seama, mă aflu în cealaltă parte a camerei, sfâşiindu-i în două ziarul care ne desparte. Soţul

meu mă priveşte cu o expresie de teamă amestecată cu neîncredere. Când vorbesc, vocea îmi este răguşită şi mi-e greu să-mi recapăt răsuflarea.

— Să nu mă mai ignori *niciodată!* Discuţiile se încheie când am terminat amândoi de vorbit! *Amândoi!*

Mototolesc ziarul în mâini, făcându-l ghemotoc. El mă apucă de încheietura mâinii.

— Şterge-o de aici! spune pe un ton absolut dezinvolt. Valea, Louise!

Eu mă dau înapoi. El se apucă să netezească ziarul, însă eu mă apropii, înşfac paginile şi le azvârl în cealaltă parte a camerei. De data asta are să mă bage în seamă.

— Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, atunci de ce m-ai luat de soţie?

El mă priveşte cu dezgust.

— Tu numeşti asta vorbit? Asta crezi tu că e arta conversaţiei? Soţul meu face acum pe englezul sadea. Aş fi foarte fericit să vorbesc cu tine într-un mod calm şi raţional.

— Ba nu, n-ai fi! Doar ce am încercat şi mi-ai spus că nu vrei să ai discuţia asta cu mine! Niciodată nu avem discuţia asta! Noi doi am purtat mai puţine discuţii decât toţi cei pe care îi cunosc! Şi cum de eşti tu arbitrul a tot ce e calm şi raţional? De ce nu putem avea o discuţie iraţională? De ce nu putem să spunem orice vrem?

El rămâne rece şi calm, uitându-se la mine cu ochii lui albaştri-deschis.

— Ca de exemplu?

Încep să mă simt prost şi încurcată. Apoi, ca din neant, spun:

— Nu facem sex niciodată.

Lumea din jur parcă se topeşte, întocmai precum cea a lui Salvador Dalí. Tocmai am atins un nou nivel al absurdului. El râde de mine, uimit din cale-afară.

— Ce legătură are asta cu Clive sau cu emisiunea lui TV?

Sunt nebună, aşa par. Însă ceea ce spun e adevărat. Aşa că repet.

— Nu facem sex niciodată.

El se opreşte din râs, destul de brusc, întocmai ca Anthony Hopkins în rolul unui psihopat.

— Şi ce? Sunt o grămadă de oameni care nu au parte de sex tot timpul.

Respirația îmi încetineşte şi mă calmez. Mă aud spunând un alt adevăr:

— Nu eşti atras de mine.

El chibzuieşte.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, Louise, când nu te porți ca o vrăjitoare.

Ridică din umeri şi începe să vorbească pe tonul lui de relaţii cu clienţii, cel pe care îl foloseşte când încearcă să obţină rambursuri de la agenţii de vânzări care nu vor să plătească:

— Îmi pare rău dacă nu te satisfac sexual. E evident că nu am acelaşi libido ca tine.

Cuvântul „libido” îl rosteşte printre dinţi, plin de dezgust.

Îmi e ruşine că sunt atât de vulgară. Doar că am obosit să-mi tot fie ruşine.

Mai spun un ultim adevăr:

— Nu cred că libidoul meu e neobişnuit de mare.

El se ridică, se îndreaptă spre uşă şi zâmbeşte graţios.

— Atunci e vina mea. Face o mică plecăciune. Eu sunt cel cu probleme.

El e mai presus de mine şi de libidoul meu animalic. Căci, la urma urmelor, eu sunt din Pittsburgh, un loc unde oamenii şi-o trag, se bat şi se băşesc.

— Unde te duci?

Vocea mea sună tânguitoare şi goală.

— În grădină. Asta dacă nu mai ai şi altceva să-mi spui.

Zici că joacă într-o piesă de Noël Coward.[22]

— Ah, cât îmi plac discuțiile noastre de duminică dimineața!

La naiba cu Noël Coward!

— Cred că ar trebui să mergem la un consilier marital, îmi scapă mie.

El mă priveşte de sus până jos.

— N-ai decât!

— Dar trebuie să mergem împreună!

— Louise, tu eşti cea care are probleme. Căsnicia mea e perfect în regulă.

Încă o dată mă trezesc de una singură în ținutul părăsit al sufrageriei. Ziarul rupt este singura dovadă a existenței umane.

Cuvintele „Dacă eşti înțeleaptă, atunci vei îngădui ca acest lucru să treacă neobservat" îmi răsună neîncetat în minte. Nu sunt înțeleaptă. Dar nu înțeleg de ce.

Mă duc în dormitor şi privesc afară pe fereastră. Cum poate face asta? Cum poate să-şi vadă în continuare de treburile casnice când totul în jurul nostru se destramă? Cumva reuşeşte.

---

[22] Dramaturg, scenarist şi regizor englez, cunoscut pentru stilul său flamboaiant, o combinație de inteligență, îndrăzneală şi cochetărie (n. tr.).

Îl urmăresc cum rearanjează tomberoanele de gunoi din spatele casei după mărime şi conţinut. Şi face treaba asta metodic, cu seriozitate. Aşa trebuie. Trebuie să creadă că e cu adevărat o chestiune importantă. Că astfel el ne ţine departe de haosul de orice fel: de cel al suprafeţelor prăfuite, de violenţa cărţilor aranjate inegal, de dauna ireparabilă a castronului cu fructe în care se află o ceapă lângă un măr. El este cavalerul rătăcitor, ce are drept misiune salvarea unei domniţe care nu doreşte să fie salvată. O domniţă care nici măcar nu vrea să fie domniţă şi care s-ar culca mai degrabă cu balaurul decât cu cavalerul.

Şi atunci îmi dau seama. Îmi amintesc de momentul în care a comentat faptul că am slăbit. Păstrez imaginea în minte. Iată că răspunsul iese la iveală, limpede ca lumina zilei. Adevărul este că nu vreau ca el să mă bage în seamă, să mă alinte, să mă atingă sau să-mi spună cât de drăguţă sunt. Tot ce vreau e să mă lase în pace.

La urma urmelor, nici eu nu vreau să mă culc cu el.

Amândoi am fost orbi.

Stau pe marginea celui mai mare pat pe care-l poţi cumpăra din Regatul Unit.

„Fermoarul” a fost desfăcut, paturile despărţite, iar în curând pereţii dormitorului vor fi neîncăpători pentru a cuprinde cele două siluete adormite, care continuă să se îndepărteze una de cealaltă.

În următoarele săptămâni am devenit obsedată de Oliver Wendt, cunoscut şi ca Bărbatul Care Mă Poate Vedea.

Petrec o grămadă de timp plimbându-mă aiurea prin teatru, cu slaba speranţă că îl voi întâlni şi că voi fugi apoi, în cazul în care s-ar întâmpla asta. Mă trezesc stând la pândă, ca un urmăritor, în preajma barului său preferat, ascunsă în întuneric pe strada de vizavi, ţintuită în loc de o dorinţă disperată şi confuză. Ciudat este că (pe atunci nici nu-mi dădusem seama) dorinţa pe care o simt este de fapt pentru propria persoană – pentru aceea pe care o văd reflectându-se în ochii lui. Nu ţin neapărat să intru în vorbă cu el sau să-l cunosc. Vreau doar să fiu văzută de el.

— Rapoartele astea trebuie duse jos? Le duc eu.

— Dar, Louise, de-abia te-ai întors de-acolo, le putem duce mai târziu.

— Oh, nu-i nicio problemă. Absolut nicio problemă.

Şi dusă am fost, bătând clădirea în lung şi-n lat ca o creatură de basm, condamnată prin cine ştie ce blestem malefic să rătăcească veşnic pe pământ în căutarea propriei oglindiri.

Treaba asta continuă o vreme: ne întâlnim, ne holbăm unul la celălalt, după care eu o iau la sănătoasa. Dar, într-o zi, când pur şi simplu nu am mai putut să îndur, m-am autoinvitat să bem ceva împreună.

El fumează în foaier. În seara asta urmează să fie premierea unei noi piese, iar amenajarea scenei nu merge tocmai ca pe roate. I-a

pus pe toți tehnicienii să lucreze peste program, în timp ce el se chinuieşte cu pachetul de Marlboro Lights.

Se presupune că terminasem programul, ca să nu mai spun că nici nu trebuia să vin azi la serviciu, dar aşa mi s-a întâmplat în ultima perioadă. Mă trezesc „apărând la serviciu" fără vreun motiv anume, pierzând vremea prin foaier, plimbându-mă pe holuri, ca posedată şi cu ochii în patru, de fiecare dată foarte aproape de pragul isteriei.

Îl văd, după care dau numaidecât fuga la toaleta doamnelor de la etaj, ca să-mi verific machiajul. Apoi îl mai verific o dată.

Trag adânc aer în piept, fac o rugăciune şi pornesc către Nemesisul meu.

— Salut, ce mai faci?

N-ai idee cât o să mă coste asta. Vocea mi-e cu trei octave mai ridicată, iar mâinile îmi tremură, însă toate astea nu mă opresc totuşi din a-mi închipui că sunt cea mai sexy şi ispititoare ființă de pe planetă şi că practic fac parte dintr-un film care se desfăşoară chiar sub ochii mei, completat de o senzațională coloană sonoră, lumini şi un scenariu de milioane.

Mă priveşte aşa cum obişnuiesc fumătorii atunci când expiră fumul, cu ochii pe jumătate deschişi, pe jumătate încruntați, evitând fumul înțepător al propriei țigări.

— Grozav, Louise. Tu?

Ah, vorbeşte! Inima îmi tresare, îmi palpită, iar eu mă înec cu a doua rotocoală de fum.

— Sunt, ei bine... sunt însetată, răspund eu dându-mi părul pe spate. Chiar aşa!

El mă priveşte ca şi cum n-aş fi în toate minţile.

— Însetată?

Eu zâmbesc. Ce diferit este când mă priveşte el de parcă n-aş fi în toate minţile faţă de cum o face soţul meu.

— Da, insist eu. N-am fost nicicând mai însetată. Aş putea spune chiar moartă de sete!

Atunci îi pică fisa. Aproape că o pot auzi căzând. Râde şi deschide larg uşa. Ieşim în aerul rece al nopţii şi traversăm strada până la barul lui preferat. Îmi comandă o băutură şi ne aşezăm amândoi pe scaunele periculos de înalte de la bar, încercând să legăm o conversaţie.

Fiecare relaţie are de trecut un obstacol. Al nostru s-a dovedit a fi conversaţia.

Este greu să începi o conversaţie dacă premisa ta de bază este să nu divulgi nimic despre tine însăţi. De exemplu, el îmi pune o întrebare: de unde vin şi ce caut la Londra, iar eu încerc, în cel mai încântător şi amuzant mod, să nu-i spun pe faţă că sunt măritată. Îmi învârt mâna prin aer, străduindu-mă să-mi ascund verigheta. Nu ştiu de ce nu o dau jos. Presupun că nu pot. Pur şi simplu. Aşa că iată-mă aici, cu mâna strânsă pumn, chicotind ca o maniacă şi parând fiecare întrebare cu o alta.

— Şi de când eşti în Londra?

— Nu ştiu, de ani buni. Care e culoarea ta preferată?

— Culoarea mea preferată?

(E minunat să fii atât de infantil... nu-i aşa?)

El îşi aprinde încă o ţigară.

— A... ei bine, cred că verde. A ta?

— Roz aprins şi auriu sclipitor.

— Adică auriul?

— Ei, nu chiar. Nu auriul simplu. Îmi place doar cel sclipitor.

O, Doamne, mă străduiesc *mult* prea tare. Îmi trec mâna prin păr şi încep să examinez sticlele de la bar ca un alcoolic inveterat. Te rog, te rog, să nu se aştearnă momentul ăla de linişte! Despre ce am putea vorbi, despre ce...

— Vorbeşte-mi despre tatăl tău!

El ridică din sprâncene şi îmi aruncă o privire care ar putea fi descrisă ca Privirea Fascinației Totale.

— Cum era?

— Bătrân. Dar al tău?

Întrebarea a fost rapidă.

— Cinstit, răspund eu cu amărăciune, prinsă cu garda jos. Tatăl meu este un om foarte cinstit.

Şi pentru că am spus ceva care chiar era adevărat, se uită la mine cu un real interes.

— E o calitate de apreciat.

— Da... presupun că aşa este.

Şi fixez cu privirea paharul de băutură de parcă ar fi un glob de cristal, în care urmează să citesc viitorul.

După douăzeci de minute, Oliver se scuză că trebuie să plece, motivând că seara premierii nu va mai avea loc dacă nu se duce să pună în ordine câteva lucruri. Ca decorul, de exemplu.

Ne întoarcem la teatru mergând cât mai lent cu putință, cât să nu ne oprim de-a dreptul în mijlocul străzii.

— Deci, când o să-ți pot face cinste de-adevăratelea cu o băutură? îndrăzneşte el privindu-mă dintr-o parte, de după o perdea de fum.

— Nu... nu sunt sigură, mă bâlbâi eu.

Oricât de ciudat ar părea, sunt prinsă cu garda jos. Una este să am fantezii şi să-mi fac scenarii ca o femeie nebună, şi cu totul alta e ca obiectul imaginației mele să-mi şi răspundă. Şi, pe lângă asta, ce fac mai exact? Nu pot să stabilesc o întâlnire cu altcineva, sunt măritată! Dar o altă voce din capul meu, una blândă şi înțelegătoare, îmi şopteşte: „Hei, care-i problema? Calmează-te! Nu e ca şi cum te-ai culca cu el... doar... doar o să... o să bei ceva, asta e tot! Nu?"

După care mă întorc la scenariul meu, încercând din răsputeri să întruchipez femeia fatală.

— Cred că mi-ar plăcea să merg undeva unde n-am mai fost niciodată, ocolesc eu răspunsul, arzând mocnit pe dinăuntru şi

aruncându-i o privire de după o şuviţă de păr à la Veronica Lake.[23]

Privirea „Ai luat-o razna?” îşi face din nou apariţia.

— Ei bine, spune el pe un ton cam iritat, de unde se presupune că ştiu eu pe unde ai mai fost tu?

Bună observaţie.

Ridic din umeri cu nonşalanţă şi intru direct în panoul publicitar al unui restaurant.

— O, Doamne! Îmi pare atât de rău! La naiba! Ce fac? Îi cer scuze unui panou din lemn!

El mă priveşte în vreme ce eu mă chinuiesc să scap de specialităţile zilei. Odată eliberată, mă apucă de braţ cu un fel de autoritate grijulie, pe care o foloseşti de obicei cu bătrânii, şi mă conduce în siguranţă înapoi la intrarea teatrului.

— În legătură cu băutura aia... el aşteaptă, însă eu nu pot gândi. Trebuie să fie într-un loc perfect, privat, cât mai departe de panourile publicitare ale restaurantelor şi de oamenii care mă cunosc...

El începe să devină agitat.

— Ce-ar fi să mă gândesc şi-ţi spun? sugerez eu.

— Chiar te rog.

---

[23] Actriţă americană de teatru şi de film, cunoscută în special pentru rolurile de femeie fatală din filmele noir ale anilor ’40 (n. tr.).

El zâmbeşte şi dispare în foaierul care se umple cu repeziciune. Eu rămân încremenită pe treptele de la intrare, cu inima bătându-mi nebuneşte şi palmele transpirate. Mulţimea de oameni mă înghite, învolburându-se în jurul meu ca un curent de apă în jurul unui bolovan dintr-un pârâu.

Am făcut-o. Am preluat controlul propriei vieţi şi, de bine, de rău, nimic nu o să mai fie la fel vreodată.

O săptămână mai târziu, las un bilețel în căsuța poştală a lui Oliver Wendt. În colțul din dreapta jos al bucății de hârtie verde smarald am scris:

N-am fost niciodată la Ritz.

Zilele trec, iar eu nu primesc niciun semn. Niciunul.

I

Garderobă ideală[24]

Pentru o femeie elegantă:

9 a.m. Fuste de tweed în nuanțe maronii de toamnă şi pulovere asortate, iar pe deasupra o haină de blană din cele obişnuite. Pantofi maro, cu toc mediu şi o geantă din piele

[24] În engleză, în original *Ideal Wardrobe* (n. tr.).

de aligator încăpătoare, tot maro. (O femeie cu adevărat elegantă nu poartă niciodată negru dimineața.)

1 p.m. Un costum cu manşete şi guler de blană, uni (nu negru şi nici maro) şi o căciulă de blană asortată. Pe sub sacou, un pulover asortat, o bluză din jerseu sau o rochie fără mâneci.

3 p.m. O rochie de lână într-o nuanță care să se asorteze sau să contrasteze cu: o haină frumoasă, viu colorată.

6 p.m. O rochie neagră de lână, nu foarte decoltată. Te va purta pretutindeni, de la bistro la teatru, oprindu-se pe drum la toate petrecerile şi cinele informale din agenda ta cu evenimente mondene.

7 p.m. O rochie neagră din crep, de data aceasta decoltată, pentru cinele mai formale şi restaurantele mai elegante. Cu o căciulă albă din blană de nurcă.

8 p.m. O haină asortată şi o rochie care la Paris se numeşte „de cocktail”, dar care în realitate este mult prea elegantă pentru o astfel de ocazie, însă numai bună pentru premierele de teatru şi cinele la patru ace.

10 p.m. O rochie lungă şi formală, care poate fi purtată de-a lungul întregului an (ceea ce înseamnă că ar trebui să ocoleşti catifeaua şi imprimeurile).

9 p.m., iar eu mă aflu în capătul străzii Whitehall îmbrăcată cu un costum bleumarin de gabardină, cu o bluză maro tricotată de la Kookai, cu anchior în V, şi o pereche neagră de pantofi cu baretă. Bluza de la Kookai se mulează frumos pe corp, însă are tendința să se deşire la subraț. Trebuie să țin minte să rămân cu sacoul pe mine. Trec pe la Sushi Express ca să-mi iau micul dejun: un smoothie de fructe şi un ceai verde la pachet. O parte din noul meu regim. Astăzi nu o să mănânc dulciuri. Nu am s-o fac. Îmi cumpăr totuşi o banană în plus, pentru orice eventualitate. Soarele e orbitor, iar eu fug de-a lungul străzii ca să prind verdele. M-am învățat acum să alerg pe tocuri – am fost nevoită. Am fost promovată manager la casa de bilete, aşa că-mi petrec toată ziua alergând în susul şi în josul scărilor, între ghişeul din hol şi biroul de la etaj. O alegere destul de neobişnuită pentru acest post; nimeni nu a fost mai surprins decât mine atunci când l-am primit. A fost un impuls enorm pentru încrederea mea în propria persoană. Pot spune că eu şi soțul meu nu ne mai vorbim. Cu noua mea slujbă ne este mult mai uşor să ne prefacem că suntem prea ocupați sau prea obosiți ca să comunicăm. Niciunul din noi nu e pregătit să-l asculte pe celălalt ce are de spus.

1 p.m. Sunt în vestiarul de la sala de sport, împreună cu vreo alte treizeci de femei, toate având cam o oră la dispoziție să ne îmbrăcăm în costumele de sport mulate, să lucrăm până năduşim, să facem un duş, să ne uscăm părul şi să ne grăbim înapoi la serviciu. De când mi-am reînnoit

abonamentul acum câteva luni, am reuşit, în mod miraculos, să vin aici de patru ori pe săptămână. N-am mai făcut atâta mişcare de când frecventam cursurile de dans. Şi încep să se vadă rezultatele.

Vestiarul sălii de sport este, de asemenea, locul unde descoperi cu adevărat corpurile şi ţinutele altor femei. Toate petrecem o grămadă de timp examinându-ne pe furiş una pe cealaltă cât timp lucrăm la banda de alergat. Şi toată lumea încremeneşte în loc când blonda înaltă şi bronzată iese de la duş. Ne prefacem că ne aranjăm părul, dar... da, chiar are celulită!

Viaţa e plină de surprize. Cine ar fi crezut că prezentatoarea de ştiri în costumul ei Armani şi cu telefonul lipit de ureche („Sunt la sală! L-A S-A-L-Ă!") ar purta nişte chiloţi albi şi demodaţi de la Marks&Spencers cu un sutien negru prin care se vede tot? Însă transformarea surpriză a săptămânii îi aparţine fetei cu părul castaniu-deschis, cu breton în stilul Laurei Ashley[25], aşa cum se purta prin 1984, în rochia ei înflorată care, când se dezbracă, scoate la iveală un sutien roz din mătase şi nişte chiloţi cu jartiere asortate, desuuri şi nişte picioare care ar fi făcut-o să plângă pe Ute Lemper[26]. Până şi blonda cea înaltă rămâne cu gura căscată în mijlocul încăperii cu duşuri. Eu îmi pun pe mine un tricou albastru scurt până la buric, o pereche asortată de colanţi, iar în picioare nişte adidaşi Nike caraghios de scumpi. Sunt sigură că ard mai multe calorii prin simpla încercare de a încăpea în colanţi decât făcând toate exerciţiile la un loc.

---

[25] Femeie de afaceri şi designer vestimentar (n. red.).

[26] Cântăreaţă şi actriţă de origine germană (n. tr.).

3 p.m. M-am întors la serviciu curată, dar cu părul încă umed (competiția pentru cele trei foehnuri e acerbă) şi îmbrăcată tot în costumul meu bleumarin. Singura diferență e că am renunțat la pantofii cu baretă. Atâta poate o femeie să țopăie pe propriile călcâie înainte să-şi dea duhul. Temperatura a crescut considerabil, astfel că sacoul meu atârnă pe spătarul scaunului, lăsând complet la vedere bluza deşirată de la Kookai. Am s-o repar eu. Aşa am să fac. Mâine. Între timp, o să scap de firul ăsta care atârnă... privesc cu un soi de indiferență cum jumătate din mânecă se desface în mâinile mele.

Se presupune că ar trebui să completez raportul săptămânal al vânzărilor, însă tocmai m-a lovit criza de după-amiază. E o defecțiune biologică ce mă face să fiu incredibil de deprimată între orele trei şi patru ale fiecărei după-amiezi, fără excepții. Teoria mea este că sunt genetic programată să trag un pui de somn în intervalul ăsta, dar din păcate nu trăiesc într-un climat favorabil siestei. Consecințele sunt dramatice. Dorința de viață se scurge din mine şi, în loc să mă concentrez asupra cifrelor sau a depresiei nervoase, vizualizez în minte tot felul de metode de sinucidere. Atârnând la capătul unei funii, zăcând fără cunoştință pe pat, plutind în josul unui râu. Sau o tunsoare drastică.

Telefonul de pe biroul opus sună şi, năspustindu-mă asupra lui să răspund, îmi prind piciorul într-o capcană invizibilă din linoleumul cenuşiu. Îmi agăț ciorapul şi reuşesc să ratez şi apelul telefonic. Din fericire, Colin pune ibricul pe foc (întâmplător se află în zonă) şi scoate ca prin minune o cutie cu biscuiți Jammie Dodgers. („Două la preț de una, dragă. Doar *puțin* fărâmați.") Eu îmi caut disperată banana pentru cazuri de urgență şi o găsesc pe fundul genții, devenită un

fel de pulpă maro. La naiba! Starea de bine îmi revine gândindu-mă la doza de zahăr, iar Colin mă asigură că a fost un noroc chior ce s-a întâmplat cu Sinéad O'Connor: cele mai multe dintre femei nu ar reuşi să poarte cu eleganţă un cap complet ras. Asta doar dacă nu ar aspira la vreo carieră de luptător profesionist.

6 p.m. aduce cu sine o a doua inevitabilă stare de agitaţie. Indispoziţia care se aşterne în birou pe la 4.45 – acea oră a deznădejdii, când mersul acasă pare un zvon crud şi nefondat – dispare, iar la 5.55 este înlocuită de o atmosferă de bâlci. Se dansează, se cântă şi se spun glume. Colegii se bat pe umăr unii pe alţii şi îşi ţin uşa deschisă între ei în timp ce ies în fugă din birouri, râzând şi cântând. Cei din tura de noapte îşi fac apariţia, arătând de parcă ar fi condamnaţi la închisoare pe viaţă. Am la dispoziţie o oră şi ceva să ajung acasă şi să mă schimb, după care trebuie să mă întorc la teatru pentru premiera noii piese în care joacă soţul meu. După spectacol ia cina cu agentul lui şi cu regizorul, care se aşteaptă să fiu şi eu acolo, în rolul meu de „soţie" mândră şi devotată. Simt cum mă apucă durerea de cap numai când mă gândesc la asta. Mă hotărăsc să-mi dau jos ciorapii, fiindcă ruptura e mult prea urâtă ca să ies aşa pe stradă, şi încerc să-mi bag din nou picioarele umflate în pantofii mei cu barete. Îmi îmbrac sacoul şi ies pe uşă, luând-o la goană pe strada Whitehall până acasă.

7 p.m. Am făcut repede un duş şi mi-am împrospătat machiajul. În încercarea de a arăta cât mai frapant şi mai sofisticată (stând pe WC am citit din revista *Vogue*), mi-am creionat sprâncenele cu un creion de la Kohl, iar acum arăt

de parcă aş avea sindromul Down. Încerc să compensez monosprânceana aplicând un strat gros de ruj roşu şi, înainte să-mi dau seama, sunt copia fidelă a lui Bette Davis din *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane?*[27]. Ştergându-mă frenetic cu nişte dischete demachiante, îmi dau seama că a experimenta un look nou cu zece minute înainte de a fi nevoită să ieşi pe uşă este evident o idee proastă. Reuşesc să-mi reduc machiajul la ceva asemănător lui Joan Crawford şi scotocesc prin sertarul cu lenjerie după o pereche de portjartiere asortate. O să scap oare vreodată de prostul obicei de a păstra ciorapii rupţi pentru situaţii de genul „în caz că"? În sfârşit găsesc portjartierele şi mă îmbrac cu noua mea rochie neagră, scurtă şi cu paiete, o croială în stil Karen Millen dintr-un satin gros şi negru, cel dintâi lucru pe care l-am cumpărat cu ocazia promovării. În rochia asta zici că sunt Audrey Hepburn şi îmi place la nebunie. Totuşi, NU pot spune acelaşi lucru şi despre pantofii cu baretă atunci când îi încalţ din nou. Picioarele mă dor îngrozitor. Apuc o poşetă mică de seară, din satin negru, pe care am găsit-o la reduceri, şi încerc, fără prea mult succes, să înghesui în ea întregul conţinut al genţii mele, dar mă gândesc că e în regulă, că probabil diseară nu o să-mi trebuiască agenda, acul şi aţa şi cele şapte tampoane. (Ciclul trebuie să-mi vină abia peste o săptămână.) Mă străduiesc să mă rezum la un ruj, o pudrieră şi la portmoneu, dar nu înainte de a face un scurt exerciţiu mintal de vizualizare, pe care l-am învăţat din cartea *Acceptă-ţi teama, dar nu te lăsa inhibat de ea*[28]. Pe când fac semn cu mâna unui taxi care să mă ducă la teatru,

---

[27] *Whatever Happened to Baby Jane?* (1962) (n. tr.).

[28] Susan Jeffers, *Acceptă-ţi teama, dar nu te lăsa inhibat de ea*, Editura Adevăr divin, Braşov, 2014 (n. red.).

îmi dau seama că sunt cu doar cincisprezece minute în întârziere.

8 p.m. Stăteam de una singură la barul teatrului, când, ca prin minune, zăresc doi vechi prieteni, pe Stephan şi pe Carlos. Stephan este scenograf, iar Carlos lucrează ca peruchier la Compania Regală Shakespeare. Îşi iau ceva de băut şi dintr-odată lucrurile par să se amelioreze. La urma urmelor, o să am şi eu nevoie de câteva băuturi ca să pot rezista până la sfârşitul serii şi ca să las impresia că eu şi soţul meu suntem cel mai fericit şi tăcut cuplu de pe faţa pământului. Asta a fost. Haide, dă-i înainte, încă una şi gata.

Măiculiţă, barmanul ăsta e tare drăguţ!

10 p.m. Cina cu agentul soţului meu şi cu regizorul lui la The Ivy. Sunt puţin cam cherchelită. Soţul meu tot nu-mi vorbeşte (ăsta e deja nivelul Tăcere Avansată), totuşi m-a salvat din a mă îneca în cadă. De obicei nu îmi ia atât de mult să fac baie, dar se pare că nu prea îmi nimeream gura la cină.

Aş putea să mă reapuc de actorie. Am flirtat toată noaptea cu regizorul, care nu-şi putea lua ochii de la mine. Cred că am făcut o adevărată impresie.

3 a.m. Mă întreb ce face Oliver Wendt şi cu cine.

J
Bijuterii[29]

Conţinutul cutiei de bijuterii a unei femei este o cronică a trecutului ei: cu mult mai grăitoare decât sertarul cu lenjerie intimă, dulăpiorul din baie sau chiar conţinutul genţii. Povestea pe care o spune cutia de bijuterii este una romantică şi, din fericire pentru tine, lungă şi plină de pasiune.

Bijuteriile sunt singurele elemente menite să exprime eleganţa unei ţinute, iar eleganţa bijuteriilor ţine de un aspect strict individual. Aşa că este imposibil să spui că numai un anume fel de bijuterii ar trebui să fie purtat. Un lucru este totuşi sigur: o femeie elegantă, fie ea o iubitoare de bijuterii la fel de împătimită pe cât sunt şi eu, nu ar trebui niciodată să cedeze propriei fantezii, riscând astfel să ajungă un pom de Crăciun.

La final, un cuvânt şi viitorilor soţi: un inel de logodnă este de cele mai multe ori singura bijuterie veritabilă a unei femei, aşa că vă rog: investiţi într-unul de o dimensiune respectabilă. Şocul provocat de preţul unui inel de bună calitate va dispărea pe dată atunci când vă veţi vedea logodnicele arătându-l mândre tuturor prietenelor şi rudelor. Şi, în al doilea rând, nu subestimaţi niciodată avantajele pe care le aveţi atunci când cumpăraţi de la cele mai bune magazine. O cutie de la Cartier, Asprey sau Tiffany va fi aproape la fel de apreciată ca inelul însuşi. Iar aceasta este o ocazie când nu vrei să fii acuzat că eşti zgârcit!

---

[29] În engleză, în original *Jewelry* (n. tr.).

Închid cartea şi o las uşor pe piept. Imaginează-ţi că primeşti o cutie de bijuterii de la Cartier sau de la Asprey! Cât despre Tiffany, nu am intrat niciodată, nici măcar să mă uit. Mă întreb cum o arăta înăuntru. Sau cum ar fi să intri acolo, la braţ cu bărbatul iubit, ştiind că, atunci când vei ieşi, vei purta un inel cu diamant sau poate cu un safir înconjurat de briliante. Mă holbez la mâna care mi se odihneşte pe plapumă şi încerc să-mi imaginez un diamant strălucitor, care-ţi ia ochii, chiar pe degetul meu inelar. Închizând un ochi, mă concentrez cât de tare pot, dar, chiar şi aşa, tot ce văd este carnea rozalie şi puţin ridată de la încheietura degetului.

Privesc către soţul meu, care citeşte în patul alăturat, şi-l urmăresc cum roade cu furie la o pieliţă inexistentă de pe degetul cel mare. Citeşte ziarul de seară de parcă ar fi scris codat, încruntându-se pe măsură ce cercetează pe îndelete paginile în căutare de indicii.

El nu mi-a dat niciodată un inel de logodnă.

A uitat.

Avea de gând să mă ceară de soţie, dar e evident că la fel de mult cum ai de gând să respecţi programarea de la dentist. Mai târziu mi-a spus că cică nu ştia că, atunci când ceri o femeie de soţie, obiceiul este să-i dai şi inel.

La vremea aceea mi-am spus că relaţia noastră e mai presus de gesturile astea romantice, că e unică şi neconvenţională. Şi ne-am felicitat unul pe celălalt pentru că nu recurgem la toate acele demonstraţii banale şi comune ale dragostei noastre. Cuvântul „romantic” l-am căutat o dată până şi în dicţionar, obsedată să-i justific absenţa din relaţia noastră.

— O iluzie pitorească, am citit eu cu glas tare, închizând triumfătoare dicționarul. Vezi? Nici măcar nu există. Romantismul este o minciună.

Iar el m-a aprobat dând din cap cu înțelepciune. Cât e de reconfortant să ştii că deşertăciunea din jurul tău e reală!

Dar pe când stau întinsă în pat şi-mi imaginez că pe degetul meu gol se află de fapt un inel cu diamant, îmi dau seama că intelectul poate fi teribil de înşelător.

Îmi amintesc ziua când m-a cerut de nevastă. Eram la Paris, în plină caniculă. El tocmai terminase de jucat într-o piesă în care avea rolul unui câine, umblând în patru labe de colo colo, astfel că se rănise rău la genunchi. El mergea şchiopătând, iar eu eram răcită. Supozitoarele franțuzeşti ale dragostei. Toate medicamentele pentru răceală presupuneau administrare intrarectală, aşa că am preferat să-mi trag nasul şi să strănut, în timp ce ne plimbam prin marele oraş, hotărâți să-i admirăm frumusețea.

Relația noastră ajunsese într-un impas de câteva luni încoace. Ştiam că urma să mă ceară în căsătorie, pentru că era următorul pas logic, fiind şi-aşa destul de iritată că nu mă ceruse până atunci. Eram obosită şi bolnavă şi nu voiam decât să mă întorc în cameră, să mă dezbrac de rochie şi să mă întind în pat. Dar ştiam că el analiza fiecare loc pe unde treceam ca potențial decor pentru cererea lui. Aşa că am intrat în joc, prefăcându-mă cât de minunat era totul în jur, căci nu voiam ca proasta mea dispoziție să strice totul şi astfel să amâne şi mai mult momentul.

Şi eram îmbrăcată în rochie pentru că asta porți când cineva te cere de soție.

Am colindat Parisul în lung şi-n lat, sperând să găsim pe o bancă ori pe vreo alee îngustă motivul continuării asocierii noastre. În cele din urmă, ne-am aşezat la umbra unor copaci din Grădina Luxemburgului.

— Nu eşti prea fericită, a spus el în cele din urmă.

— Mi-e teamă că aşa este, am aprobat eu.

A aşteaptat răbdător în arşiţa dogoritoare.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit prima oară, am început eu, simţind deja cum mă cuprinde o stare de leşin, iar tu aveai... aveai o relaţie cu...

El a închis strâns ochii din pricina soarelui puternic.

— E de domeniul trecutului, a spus el. Ştii că aşa este.

— Da, dar ce mă sperie este ce a fost înaintea ei.

El a rămas cu ochii închişi.

— Nu a fost nimic înaintea ei, Louise. Cu toţii am trecut prin aşa ceva.

Dar ştiam că nu avea cum să dispară. Era ca o a treia persoană sau ca banca aceea dintre noi.

— Vreau doar să spun că e o reflexie a propriului tău eu... insist.

El a deschis ochii.

— Nu există „propriul eu”. Sunt aşa cum vreau eu să fiu. A fost o relaţie normală de prietenie.

— Dar a trebuit să te desparți de ea. Când ne-am întâlnit noi, te-ai despărțit de ea. Prietenii ar trebui să se bucure când întâlnești pe cineva. Îți rămân alături și ajungi să îi cunoști. Nu te întâlnești cu ei în parc într-o după-amiază ploioasă de miercuri și îi anunți pur și simplu că „lucrurile s-au schimbat". Prietenii nu se evaporă sau cel puțin nu după ce ani la rândul, zi de zi, obișnuiau să te strige...

El m-a apucat de încheietură.

— Ce vrei de la mine? Ce vrei cu adevărat de la mine? Vrei să mă prefac că nu s-a întâmplat? Asta vrei?

— Nu, dar nu înțelegi? De unde știu că nu o să se întâmple din nou?

Am încercat să scap din strânsoare, dar mă ținea bine.

— Pentru că n-o să permit așa ceva. Nu o să permit. Glasul îi era sfidător, însă privirea îi era pierdută, istovită. Îți promit, Louise, îți promit că n-o să te dezamăgesc.

Îmi dă drumul, iar mâna îmi cade inertă pe lângă corp. Priveam în gol cărarea cu pietriș. Totul din mine îmi spunea să plec, s-o las în urmă.

Suntem în Paris. E romantic. O familie de francezi trece pe lângă noi, cu tot cu copii și bunici, de parcă ar fi primit indicații scenice de la un regizor nevăzut.

O spun încetișor, dar totuși o spun:

— Dacă asta e firea ta adevărată? Indiferent de cât de mult te-ai strădui, nu poți să negi adevărata ta natură.

El se ridică încet în picioare şi îmi întinde mâna.

— Nu vreau să iau de la capăt discuția asta. Ori mă accepți aşa cum sunt, ori nu. Totul depinde de tine.

Mă ridic şi eu. Îmi spun în sinea mea că sunt proastă, nebună. Mă iubeşte, nu-i aşa? Mi-a spus-o chiar el, nu? Sunt răcită şi dramatizez totul.

Şi nu vreau nici să rămân singură.

O luăm la pas. Înaintăm greu pe căldura asta. Ne provoacă o indispoziție din ce în ce mai mare.

În seara următoare mă cere în căsătorie chiar pe Pont des Arts, iar eu accept.

Închid cartea şi îmi privesc din nou soțul. Rezolvă jocul de cuvinte încrucişate, tăind metodic fiecare cuvânt pe măsură ce îl găseşte şi scriind răspunsul cu pixul.

S-a ținut de promisiune, nu m-a dezamăgit.

1. Am trăit tot timpul confortabil, în cele mai bune cartiere, uneori la o distanță de mers pe jos până la West End.
2. Nu a fost niciodată nepoliticos cu mine în public şi nici, din câte ştiu, nu m-a înşelat.
3. A avut grijă de mine, administrând finanțele gospodăriei, îngrijindu-mă atunci când am fost bolnavă şi încercând în mod constant să aducă îmbunătățiri locuinței noastre.

4. Spală rufele. De multe ori când vin acasă îmi găsesc hainele pe pat, împăturite în grămezi una peste alta.
5. Când are de lucru în West End, cumpără ziarele de duminică de la stația Charing Cross în drumul lui spre casă ca să putem sta până târziu şi să le citim împreună.
6. Deseori, facem plimbări lungi de-a lungul Londrei, târziu în noapte, când oraşul e cufundat în nemişcare.
7. Este un bun tovarăş de viață.
8. Iar de cinci ani încoace, mi-a adus în fiecare dimineață la pat ceaşca de ceai perfectă.

Cine sunt eu să spun că asta nu e dragoste?

L-am văzut pentru prima oară la petrecerea de după premiera piesei *5 iulie*[30]. Era primul meu rol mai important şi mă simțeam în al nouălea cer, bucuroasă că reuşisem să-l obțin. Publicul ne-a aplaudat la scenă deschisă şi toată lumea din trupă era sigură că piesa avea să ajungă în West End. Purtam rochia mea roşie preferată: era lungă, din mătase, strânsă pe corp. Ritmurile vesele şi ademenitoare ale muzicii latine umpleau locuința din Ladbroke Grove, unde se ținea petrecerea, iar în bucătărie, nişte indivizi făceau cocktailuri, amestecând mai multe

[30] Piesă de teatru scrisă de dramaturgul american Lanford Wilson (n. red.).

tipuri de Margarita. Noi ceilalți dansam în curte, legănându-ne şi făcând piruete cu mâinile în sus, râzând zgomotos în aerul rece al toamnei timpurii.

Când a venit, ca un musafir nepoftit, căci făcea parte dintr-o altă trupă de teatru, înalt şi suplu, cu părul deschis la culoare şi ochii albaştri, abia dacă l-am observat. Nu era genul meu. Juca într-o piesă nouă la Albery şi se descurca destul de bine. Însă eu aveam alte planuri. Iubitul cu care locuiam mă înşelase în urmă cu câteva luni. La vremea respectivă am încercat să ignor situația, dar în seara aceea, cu rochia mea roşie şi având deja la bord câteva pahare de Margarita, eram hotărâtă să fac o încercare.

Nu ştiu cum sau de ce, dar am ajuns să ne sărutăm. Dar a doua zi de dimineață, cu o durere îngrozitoare de cap, zăcând nemişcată pe canapeaua extensibilă şi rece din garsoniera pe care o împărțeam cu iubitul meu infidel, mi-am dat seama că am făcut o greşeală.

L-am sunat să-i spun că o făcusem de oaie, că a fost o prostie din partea mea şi să dea totul uitării, dar el probabil a desluşit confuzia şi teama din vocea mea.

— Hai să ne întâlnim la o cafea, a răspuns el. Spune-mi ce te supără cu adevărat. Poate te pot ajuta.

Şi uite aşa, ne-am întâlnit la o mică ceainărie poloneză de pe lângă Finchley Road, unde serveau ceai cu lămâie la pahar, iar aerul era greu de respirat din cauza mirosului de gulaş. Ploua, noi stăteam la o măsuță din colț, iar el asculta în tăcere povestea lungă şi sordidă despre iubitul meu infidel. Mi-am cerut scuze că „mă purtasem urât”, iar

el a dat din cap şi a spus că era de înţeles, date fiind circumstanţele. După aceea ne-am plimbat, foarte încet şi îndelung, pe străzile liniştite din New Hampstead. Mi-a zis că o să mă sune din nou, să vadă ce mai fac.

A doua zi, ne-am întâlnit la cafeneaua în aer liber din Regent's Park. Era prea frig pentru a sta afară, dar nu ne-a deranjat. Să ne fi mutat înăuntru ar fi presupus un angajament mai mare decât eram dispuşi să ne luăm, aşa că am rămas afară pe băncuţele din lemn, precauţi şi tremurând. Şi din nou i-am povestit lucruri pe care nu intenţionam să le spun nimănui, iar el m-a ascultat. Toate sentimentele care se acumulaseră în decursul celor şase luni începuseră acum să se reverse şi nu cred că aş mai fi rezistat să le ţin în mine.

În ziua următoare, ne-am întâlnit de cealaltă parte a parcului şi ne-am plimbat până am ajuns pe o stradă numită Fitzrovia. El s-a oprit şi mi-a spus:

— Aici e apartamentul meu.

L-am urmat sus, pe scările în spirală, şi am stat amândoi pe canapeaua din camera de zi. Era un apartament micuţ, dar totul era imaculat, impecabil. Atât de diferit de garsoniera pe care o împărţeam cu iubitul meu, plină de cărţi, hârtii şi haine. Aici aveai loc să respiri, totul era vizibil. Am vorbit, iar eu am plâns, spunându-i că nu ştiu ce să fac. El m-a ţinut mult timp în braţe, stând ghemuită la pieptul lui.

După care am mers în dormitor.

Patul era aranjat la dungă, atât de perfect, încât nu făcea nicio cută nicăieri. Cărțile erau aşezate pe raft în ordine alfabetică. Totul era alb: cearşafurile, covorul, raftul, biroul. El a luat din raft un volum de poezii. Ne-am aşezat pe pat, iar el mi-a citit *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*[31]. Când a terminat, lacrimile îi curgeau pe obraji.

Iar acolo, în camera aceea imaculată şi pură, ne-am smuls hainele unul altuia, zbătându-ne şi zvârcolindu-ne, mototolind cearşafurile perfecte şi spulberând liniştea din jur.

După ce am terminat, ne-am îmbrăcat repede, fără să ne privim unul pe celălalt, şi ne-am întors în neutralitatea deloc primejdioasă a parcului.

Iar acolo, la adăpostul crengilor unui castan, la o oră după ce făcuserăm dragoste, mi-a mărturisit că el crezuse că... după ce se despărțise de fosta lui prietenă, motivul ar fi fost că... îi era frică să nu cumva... ei bine, să nu cumva să fie ceva în neregulă cu el.

Din ziua aceea nu am mai vorbit timp de câteva săptămâni. Piesa ajunsese în West End. Eu l-am lăsat pe iubitul meu să doarmă pe canapeaua din apartamentul unei prietene. Dar în fiecare zi mă gândeam la celălalt, la cum m-a ascultat el şi m-a ținut în brațe şi la cât de paşnică, senină şi albă era lumea în care trăia.

Apoi a sunat.

---

[31] Poem compus de scriitorul anglo-american T.S. Eliot (n. tr.).

Ne-am întâlnit la aceeaşi cafenea în aer liber, numai că de data asta am stat înăuntru, unde era cald. După câteva momente de linişte stânjenitoare, eu am început să îngaim câteva cuvinte, spunându-i că puteam fi totuşi prieteni, însă chiar atunci el s-a întins peste masă şi m-a apucat de mâini.

Ochii îi scăpărau de nerăbdare, iar cuvintele i se revărsau unul după altul, ca într-un torent dezlănţuit cu care nu puteam ţine pasul. Nu mai fusese nicicând atât de animat, de pătimaş, de viu. Mi-a spus că până atunci îi fusese frică să recunoască. De multă vreme, de prea multă vreme, stătuse singur în apartamentul lui, zi de zi, aşteptând să se întâmple ceva, să primească un semn. Fusese cuprins de depresie, până şi de dorinţa de sinucidere şi nu ştiuse ce să facă, încotro s-o apuce. Cu bărbaţii... încercase, dar îi provocau dezgust. Era scârbit, ruşinat. Însă totul fusese doar praf în ochi, nimic mai mult decât o nălucă. Adevărul adevărat era că îi fusese teamă să mai iubească.

Însă asta era de domeniul trecutului.

Acum mă iubea pe mine.

Mi-a strâns şi mai tare mâinile. Mi-a spus că a încercat să mă uite, dar că nu a putut. Îl urmăream neîncetat, mă auzea şoptindu-i zi şi noapte, gândurile i se învălmăşeau în cap, gânduri despre mine.

M-a tras mai aproape de el şi m-a privit adânc în ochi. N-am să ştiu niciodată cât de disperat, de singur şi de fără de speranţă fusese sau cât de mult îl schimbasem. Din adâncurile sufletului său îl schimbasem.

Deodată, a izbucnit într-un râs euforic şi a început să-mi acopere faţa cu sărutări şi să-mi spună că, atunci când mă văzuse în rochia aceea roşie, a ştiut pe dată că urma să fiu a lui. Şi că tot ce voia era să mă ajute, să aibă grijă de mine şi să îmi fie alături.

— Te rog, Louise! Şifonează cearşafurile, umple chiuveta cu farfurii murdare, atârnă-ţi rochia pe umeraş de mijlocul tavanului din dormitorul meu rece şi gol! Numai rămâi cu mine!

I-am zâmbit, m-am aplecat şi l-am sărutat.

Părea cel mai blând şi mai bun om pe care îl întâlnisem vreodată.

— Pari obosită, spune doamna P sfâşiind liniştea dintre noi.

Eu mă uit în tavan.

— Nu mă odihnesc prea bine, răspund eu în cele din urmă.

Se aşteaptă să continui, dar nu o fac. Sunt prea obosită să vorbesc, prea obosită să fac orice în afară de a mă cuibări pe canapea şi de a dormi. Un păianjen micuţ încearcă să escaladeze mulura elaborată din colţ. Îl privesc cum alunecă iar şi iar câţiva centimetri în jos.

— De ce crezi că nu te odihneşti bine?

În glas i se simte frustrarea, tensiunea. Îmi e milă de ea fiindcă este nevoită să participe atât de activ pe durata întrevederii noastre. Probabil că se crede un fel de Freud în varianta feminină, vindecând pacienții de traume profunde şi de nevroze. În schimb, se alege cu mine, care nu mai pot de somn.

— Eu şi soțul meu... casc eu, încercând din răsputeri să-mi țin ochii deschişi. Nu mai suntem deloc apropiați. Totul în jurul nostru se destramă. Şi nu mai pot dormi ştiindu-l acolo, lângă mine.

— Ce vrei să spui prin „nu mai sunteți apropiați”?

Mă întorc pe o parte şi îmi trag genunchii la piept. Nu-mi găsesc nicicum o poziție confortabilă.

— Că ceea ce ne ținea împreună începe să dispară.

— Şi ce vă ținea împreună?

Răspunsul îmi vine în minte aproape instantaneu, însă mai rămân o clipă pe gânduri, căci nu era cel la care mă aşteptam.

— Frica, răspund.

— Frica de ce?

Păianjenul face o nouă încercare. Şi eşuează.

— Frica de singurătate.

Ea se aşază picior peste picior.

— Şi ce e rău la singurătate?

Păianjenul renunță. Îl văd cum coboară încet din tavan pe un fir invizibil de mătase.

— Nu ştiu. Obişnuiam să cred că e rău să fii singur. Că aş muri din cauza singurătății. Dar, în ultimul timp, nu mai sunt atât de sigură.

— Louise, îți iubeşti soțul?

Tonul vocii ei este provocator, dur.

Rămân tăcută pentru o vreme. O rafală de vânt pătrunde prin fereastra deschisă, iar păianjenul se clatină, bălăngănindu-se nesigur. Nu poate fi mai expus de atât primejdiei.

— Nu e vorba de iubire. De fapt, iubirea face totul să fie şi mai neclar. Nu e vorba că îl iubesc sau că nu îl iubesc. M-am schimbat. Şi nu-mi mai ajunge doar să mă ştiu la adăpost.

— Aşa te simțeai şi înainte, la „adăpost”?

— Aşa credeam. Dar acum îmi dau seama că de fapt îmi era frică.

Închid din nou ochii. Mă ia durerea de cap.

— E ca atunci când ştii ceva şi nu mai poți să dai înapoi şi să te prefaci că nu ştii. Nu mai poți să fii niciodată cum erai înainte.

— Dar poți merge mai departe, îmi aminteşte ea.

„Aşa e, mă gândesc eu, dar cu ce preț?”

Câteva săptămâni mai târziu, întorcându-mă de la serviciu, îl găsesc pe soțul meu stând pe canapeaua din sufragerie, cu haina încă pe el. Arată îngrozitor de la un timp. Prin nu ştiu ce lege ciudată a naturii, cu cât eu devin mai atrăgătoare, cu atât el mă respinge mai mult. Ca şi cum numai unuia din noi i-ar fi îngăduit să arate bine şi nicidecum amândurora deodată. În jurul ochilor are nişte cearcăne negre, părul îi este ciufulit şi neîngrijit, şi arată ca şi cum a uitat de existența lamei de ras. Ar fi trebuit să fi plecat deja la teatru, să se pregătească de spectacol, dar nu. El este încă aici.

— Oh! fac eu când îl văd stând pe canapea, cu privirea pierdută în neant. Nu ar trebui să pleci?

El îmi aruncă o privire de animal sălbatic, care a fost prins în capcană din întâmplare şi forțat să rămână în casă.

Ar trebui să fiu îngrijorată, neliniştită, dar adevărul este că sunt mai iritată decât oricând. Avem un acord nescris, o înțelegere pe care amândoi am respectat-o de luni bune: eu mă duc la serviciu în timpul zilei, iar seara, când ajung acasă, el pleacă. Acum îmi ia din timpul meu şi nu-l vreau deloc prin preajmă.

Dar mă aşez pe scaunul verde şi aştept.

— Trebuie să vorbim, spune el în cele din urmă.

A sosit momentul. Discuția pe care o evităm de luni bune. Nu mă simt prea bine şi totuşi mă cuprinde o stare ciudată de însuflețire, de calmitate chiar.

— Bine, îl aprob eu. Începe tu.

El mă priveşte preț de o clipă îndelungată, iar când începe să vorbească, glasul îi este plin de reproş:

— Eşti diferită. Te-ai schimbat. Şi mă simt de parcă aş fi făcut ceva greşit, dar nu ştiu ce anume. Cu ce am greşit, Louise? Ce am făcut?

Eu trag adânc aer în piept.

— E adevărat, m-am schimbat. Însă totul a fost spre bine. Cum de nu vezi asta?

— Tot ce văd este că eşti mult mai preocupată de felul cum arăți.

— Dar ăsta e un lucru bun. Arăt mult mai bine decât înainte, ar trebui să fii mândru de mine.

— Îmi plăcea mai mult cum erai înainte. Mă simțeam mult mai în largul meu cu tine.

— Vrei să spui că eram mai puțin pretențioasă.

— Vreau să spun că erai mai puțin vanitoasă, mă contrazice el. Mai puțin obsedată de tine însăți.

O să iasă ceva urât. Simt cum mă schimonosesc cu fiecare cuvânt pe care îl rosteşte. E greu de crezut că e acelaşi

bărbat pentru care, în urmă cu şase luni, mi-aş fi dat şi braţul drept ca să-i fiu pe plac.

— Ştii ceva, se presupune că oamenii se schimbă, îi amintesc eu. Şi e un lucru bun. Adevărul este că mă placi mai mult atunci când sunt deprimată. Ei bine, nu vreau să mai fiu deprimată. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii ascunzându-mă, fiindu-mi ruşine cu mine însămi şi părându-mi rău pentru felul cum arăt. Am dreptul să arăt bine şi să fiu fericită. Şi cu siguranţă am dreptul să mă schimb!

Tremur toată, resimţind în tot trupul forţa declaraţiei mele.

— Oricum, problema nu este schimbarea mea. Cred că adevărata problemă este faptul că nu-ţi mai doreşti aceleaşi lucruri.

— Cum ar fi? întreabă el cu glas stins.

— Nu ştiu... totul. Adică, nu o să avem copii, aşa-i? Şi atunci, ce o să facem? O să bântuim prin apartamentul ăsta, căutând până la adânci bătrâneţi abajurul perfect?

— E chiar aşa de rău?

Pur şi simplu nu pricepe.

— Da, da, e chiar aşa de rău! Nu vezi că ne face rău să stăm aici, ca doi pensionari, fără bucurii, fără pasiune, fără speranţă, aşteptând ca într-o zi să murim? Ţie nu ţi se pare un lucru rău?

Preț de o clipă arată ca şi cum o să izbucnească în plâns, iar când începe să vorbească, vocea îi este răguşită:

— Chiar aşa vezi tu viața noastră împreună? Aşa îți închipui că suntem, ca doi pensionari?

Ştiu că îl rănesc. Dar dacă nu suntem sinceri acum, nu o să mai fim niciodată.

— Da, exact aşa.

El rămâne încremenit, cu capul în mâini. Liniştea se aşterne între noi, vastă şi insurmontabilă. Apoi brusc, prea brusc, se ridică în picioare şi urmăresc îngrozită cum traversează încăperea şi îngenunchează în fața mea.

— Ar fi trebuit să fac asta mai demult, Louise. Îmi pare rău, am fost atât de egoist...

Se uită în sus la mine, cu ochii lui mari şi albaştri. Simt că mi se face rău.

Îşi vâră mâna în buzunar şi scoate o pungă micuță şi transparentă.

— Poate că nu am fost prea pasionali. Nu mă pricep prea bine să-ți arăt cât de importantă eşti pentru mine. Îmi pare rău şi aş vrea să mă revanşez.

Şi spunând acestea, îmi pune punguța în poală. Înăuntrul ei se află trei pietre prețioase mici şi de culori diferite. Pare de necrezut. Nu pot să-mi dau seama cum am ajuns de la discuția vieții noastre împreună la cererea asta în căsătorie, atât de bizară şi neaşteptată.

— Le-am luat de pe Hatton Garden[32]. Putem să facem un inel cu ele.

Ar trebui să spun ceva, să par surprinsă sau fericită, dar, în loc de asta, mă holbez la punguță, incapabilă să formulez vreo propoziție coerentă, care să nu exprime şoc sau groază.

— Louise, uite-mă aici, în genunchi în fața ta... Ştiu că am trecut printr-o perioadă dificilă. Şi...

(Am strania senzație că a repetat toate astea. Acum priveşte în jos, făcând o pauză lungă.) ...vreau să-ți dau asta, ca să ştii că te iubesc şi că îmi pare rău.

Se uită din nou la mine.

E rândul meu. Capul îmi zvâcneşte. „Spune ceva drăguț, împăciuitor", îmi zic în sinea mea. Dar când deschid gura, vocea îmi sună rece şi indiferentă.

— Ce ai vrut să-mi dai *mai exact?* Nişte pietricele colorate într-o pungă?

El nu pricepe.

— Nu e un inel, am dreptate?

— Nu, dar... ar putea să fie.

— Dar nu e. Ce pietre sunt astea?

---

[32] Stradă din Londra, faimoasă pentru magazinele de bijuterii (n. tr.).

El clatină din cap.

— Nu le ştiu după nume.

Apoi mă trezesc că fac ceva cu totul neaşteptat: îi înapoiez punguța.

— De ce nu te ridici? îi spun.

El mă priveşte uimit.

— Louise, te rog!

— Mă rogi ce?

Mă simt deodată cuprinsă de furie. Vreau să dispară din fața mea. M-am săturat de circul ăsta. E jignitor: pietrele, discursul, totul.

— De ce faci asta? îl întreb. De ce faci asta tocmai acum, după atâta timp?

— Pentru că... pentru că nu vreau să pleci.

— De ce? insist eu. Care e diferența dacă rămân sau plec?

El continuă să mă privească, îngenuncheat pe podea.

— Fii sincer, nu mă vrei cu adevărat, nu? Vreau să zic că nu-ți doreşti să mă *atingi*, nu-i aşa?

— Ba da, vreau să te ating, spune el ferindu-şi privirea.

— Atunci de ce n-o faci?

Însă el dă din cap, iar şi iar.

Şi atunci izbucnesc:

— De ce faci asta? ţip eu, cu o voce atât de tare şi de ascuţită, încât nici nu îmi mai vine să cred că e a mea. Doar spune-mi! Spune-o! De ce?

— Pentru că, şopteşte el acoperindu-şi faţa cu mâinile tremurânde, când nu eşti prin preajmă, nu am încredere în mine.

Eu şi soţul meu trecem printr-o „despărţire de probă".

Colin e în căutarea unui chiriaş pentru camera lui liberă. Îi spun că persoana pe care o caută sunt chiar eu, iar el mă priveşte cu uimire şi mă întreabă, cu ochii cât cepele, dacă poate să mă ajute cu ceva. Eu îi răspund că nu e nimic de făcut. Iar de răspunsul ăsta sunt cât se poate de sigură.

Au trecut câteva luni, câteva luni de discuţii, certuri, perioade de acalmie, lacrimi. Ne-am dat răgaz „încă o săptămână", iar şi iar. E ca şi cum ai încerca să amputezi o mână sau un picior cu o lingură.

Mai rezist până la sfârşitul lunii, încă o lună îngrozitoare, după care mă mut.

E marţi. Soţul meu mă ajută la împachetat.

— Nu plec în vacanţă, îi spun eu, dezgustată şi uimită de faptul că el se află lângă mine, dând hainele jos de pe umeraşe şi împăturindu-le una peste alta.

El mă priveşte nedumerit.

— Te părăsesc, îl lămuresc eu rostind cuvintele tare şi răspicat, aşa cum îi vorbeşti unui surd. Asta sunt eu împachetându-mi lucrurile şi plecând.

Dar el mă priveşte în continuare.

— Îți plătesc eu taxiul, spune el.

Îşi scoate portofelul şi numără bancnotele. Îl urmăresc cu privirea în timp ce el calculează în minte de câți bani se poate lipsi. Pune la loc hârtia de douăzeci de lire, păstrând-o pentru mai târziu. Îmi vine să-l lovesc, să plâng, să sfâşii țesătura vieții noastre împreună de parcă ar fi pânza unei picturi nereuşite şi să încerc să-i înțeleg în sfârşit semnificația. El bălmăjeşte ceva şi scoate o bancnotă de zece lire. Am mai trecut prin asta, prin exact aceeaşi situație, pentru foarte multă vreme.

Îl las să pună banii pe masă. Mă întorc, intru în dormitor, îmi dau jos valiza, cea pe care am adus-o cu mine din Anglia pe când credeam că aveam să ajung o actriță faimoasă, şi încep să o umplu cu haine.

Soțul meu iese să se plimbe şi, până se întoarce el, eu sunt deja plecată.

Colin locuieşte împreună cu colega lui de apartament, Ria, o suflătoare în sticlă şi managerul unei galerii, în partea de sud a Londrei, dincolo de farmecul urban al cartierului Brixton. A trecut vremea cafenelelor exclusiviste şi a concertelor de prânz din Westminster, înlocuite acum de splendoarea vulgară a sălii de bowling din Streatham şi a salonului de bingo Mecca, deschis până târziu în noapte.

Şoferul de taxi mă ajută să-mi descarc bagajele, pe care mi le lasă pe treptele din faţa clădirii. Sun la sonerie, iar uşa se deschide, din spatele ei ivindu-se Colin în halat de baie, cu părul ud de la duş şi pe fundal răsunând Madonna.

Mă holbez la grămada nedesluşită de bagaje, brusc devenită copleşitoare şi de neclintit.

— Îmi pare rău, Col. Ce fac? Ce am făcut?

El mă cuprinde delicat pe după umeri.

— Hai înăuntru. Ia loc. O să-ţi pregătesc o cană bună şi fierbinte de ceai.

K

Tricotaje[33]

Puţine sunt femeile care să reziste ispitei unui pulover pufos, de o nuanţă plăcută, şi câtă dreptate au! Dacă eşti friguroasă, ca mine, atunci acesta este într-adevăr singurul articol vestimentar în care te vei simţi confortabil şi mulţumită de dimineaţă şi până seara, indiferent de anotimp, atât la ţară, cât şi la oraş. Flanela este bunica universului modei: călduroasă, iubitoare şi pe deplin îngăduitoare. (Asta, desigur, dacă nu eşti dotată cu un bust generos. Altminteri, este numai în interesul tău să rămâi la nişte ţesături mai puţin mulate.)

[33] În engleză, în original *Knitwear* (n. tr.).

Confecționat din mătase, pentru zilele călduroase, sau din caşmir, un tricot de calitate nu are rival. Iar cu puțină grijă şi atenție, poate rezista ani buni, fără nici cel mai mic semn al trecerii timpului. În aceste vremuri tulburi în care trăim, cu moda în continuă schimbare, este liniştitor să ştii că acel compleu bluză-pulover, fie el bleumarin sau din păr de cămilă, va fi la fel de elegant şi în sezoanele următoare. Este exemplul perfect al tendinței moderne către comoditate şi confort.

În primele zile în apartamentul lui Colin n-am ştiut ce e cu mine, ducându-mă la serviciu năucă şi întorcându-mă numaidecât acasă, ca să-mi petrec nopțile ghemuită în pat, plângând şi cu privirea pierdută în tavan. Ținuta aleasă în această perioadă cenuşie a vieții mele se compunea, în chip morbid, dintr-un pulover bleumarin din caşmir, purtat, care aparținuse soțului meu. Ani întregi avusesem o relație clandestină cu respectivul pulover, cuibărindu-mă în moliciunea lui călduroasă şi îngăduitoare, întocmai ca un copil care nu se desparte de păturica lui preferată. Obişnuiam să i-l şterpelesc din şifonier când era plecat la teatru, grăbindu-mă să îl pun la loc de îndată ce auzeam cheia în uşă.

Nu intenționasem să i-l fur şi nici măcar nu sunt sigură de motivul pentru care am făcut-o. Era pus pe spătarul unui scaun din colțul dormitorului, aşa că l-am strecurat pur şi simplu în valiză, laolaltă cu restul hainelor mele. E preferatul lui, o să-i lipsească. Şi poate că acest lucru are o oarecare legătură cu motivul faptei mele. Poate că aştept să văd care dintre noi doi îl va revendica primul.

Apoi plicurile albastre încep să sosească, scrisori de la soțul meu.

Îmi pare rău... Te-am dezamăgit... Îmi pare atât de rău.

Curg una după alta, pline de regrete şi păreri de rău, însă în niciuna nu mi se cere să mă întorc acasă.

Mă aşteptasem la ceva mai mult. Un gest măreţ: el, venind cu un taxi în toiul nopţii şi cerând insistent să plec acasă cu el. Sau să mă surprindă pe drumul meu dinspre teatru, cu braţul plin de trandafiri. O parte din mine este îngrozită de ideea de a-l vedea la colţul străzii, slab şi tras la faţă, fumând şi aşteptându-mă. Dar sunt şi mai îngrozită de colţurile străzilor care îmi apar pustii, cu o regularitate obsedantă şi chinuitoare, pe măsură ce zilele trec, conştientă de uşurinţa cu care m-a lăsat să plec. Scrisorile nu sunt declaraţii de iubire, pledoariile unor rezoluţii şi nici măcar promisiuni pentru viitor, ci doar nişte scuze continue şi nefericite, la care nu am niciun răspuns. Îmi dă de ştire, în felul lui tăcut, că de acum încolo toate colţurile străzilor vor rămâne pustii.

Stau în camera mea, plângând cu sughiţuri şi vărsând peste tot lacrimi, legănându-mă înainte şi înapoi şi suflându-mi nasul cu role întregi de hârtie igienică. Nu mă pot întoarce de unde am venit, dar nu pot să sufăr nici situaţia în care mă aflu acum. Colin încearcă să mă convingă să ies din cameră, îmbiindu-mă cu tot felul de delicii culinare: biscuiţi Bourbon aproape neexpiraţi, eclere cu ciocolată doar puţin strivite, pui cu sos korma proaspăt, la borcan (ofertă specială, două la preţ de unul). Însă mi-am pierdut pofta de mâncare. În schimb, mă târăsc până la magazinul cu specific indian din colţ ca să-mi cumpăr conserve de

spaghete, pe care le mănânc, de cele mai multe ori, direct din cutie.

Până şi Ria, care nu mă mai întâlnise până atunci şi care avea toate motivele să fie îngrijorată din pricina indecentei absenţe a echilibrului psihic al noii ei colege de apartament, face câteva tentative vizibile de interacţiune. Se oferă să mă ajute să-mi despachetez bagajele şi să-mi îmbrac patul cu nişte cearşafuri frumoase de in, ba chiar îmi împrumută o veioză delicată din anii '30 din colecţia ei de obiecte preţioase. Dar totul e în zadar. Nu vreau să-mi despachetez bagajul. Patul e mult prea mic ca să-mi mai bat capul cu aşternuturi frumoase, cât despre decorarea camerei, cui îi pasă? S-a sfârşit. Sunt terminată. M-am transformat dintr-o actriţă tânără şi promiţătoare într-un manager dezamăgit, vânzând bilete pentru piese în care aş fi putut juca chiar eu. Am treizeci şi doi de ani şi locuiesc într-o debara împreună cu o vedetă a teatrului şi cu o fată bătrână.

Îmi iau câteva zile libere de la serviciu. Şi după aceea, alte câteva. Când mă întorc la serviciu, am ochii roşii şi umflaţi de atâta plâns şi puterea de concentrare a unui copil de trei ani. Trebuie să fac aceleaşi lucruri de trei sau patru ori până să îmi iasă. Fac greşeli. Colegii mei mă acoperă, dându-mi să fac numai treburi simple, manuale, la care îmi permit să greşesc. Toate deciziile pe care trebuie să le iau simt că mă copleşesc, până şi cele mai simple, cum ar fi ce fel de sendviş să-mi iau pentru prânz. Evit dilema nemaimâncând nimic. Am slăbit considerabil şi nu am putere nici să mă spăl pe cap sau să-mi aranjez hainele spălate. Port aceeaşi rochie zi de zi, întocmai ca o uniformă. Dar nu-mi pasă. Tot ce vreau este să ajung acasă, să închid uşa dormitorului şi să adorm în puloverul care încă îi mai poartă mirosul, atingerea şi care îmi aduce aminte de el.

Şi apoi, după vreo trei săptămâni de bocet necontenit, puloverul dispare.

De dimineaţă îl las strâns frumos pe patul meu, iar până după-amiază ia-l de unde nu-i. Îl caut frenetic prin toată cămăruţa mea, azvârlind afară lucrurile din bagajele pe jumătate nedespachetate şi smulgând cearşafurile de pe pat. Apoi îmi extind căutarea în sufragerie şi în împrejurimile ei, întorcând pernele de pe canapea şi scotocind prin coşul de rufe. Abia după ce am epuizat toate posibilităţile şi mă aflu în pragul isteriei, îmi trece prin minte că nu am de-a face cu un caz simplu de pierdere a puloverului, ci cu o răpire.

În mod suspicios, noii mei colegi de apartament s-au retras, amândoi, devreme. Bat mai întâi la uşa lui Colin:

— N-am fost eu! ţipă el, încercând să acopere muzica ce răsună de la noul CD al lui Robbie Williams.

— Dar se pare că ştii despre ce vorbesc, trădătorule! strig eu supărată, îndreptându-mă cu paşi furioşi de-a lungul holului ca să bat la uşa Riei.

— Ria, cred că ai ceva ce-mi aparţine şi îl vreau înapoi!

O voce subţire şi apăsată răspunde cu hotărâre:

— Nu.

Sunt uimită din cale-afară.

— Cum adică nu?! E puloverul *meu!* Trebuie să mi-l dai înapoi!

— Nu, nu e bine pentru armonia casei.

De data asta rămân de-a dreptul perplexă.

— Obrăznicătură mică şi neruşinată! Cum adică nu e bine pentru armonia casei? Nu are nicio legătură cu armonia casei! Şi încep să zgâlțâi amenințător clanța.

Ea întredeschide uşa. La un metru jumătate al ei şi cu şosetele cu care e încălțată, Ria seamănă cu un elf pus pe năzbâtii.

— Are foarte mare legătură cu armonia casei, atâta vreme cât cineva anume a renunțat complet până şi la încercarea de a-şi reveni.

Colin scoate şi el capul de după uşa dormitorului său.

— Are dreptate, Ouise.

E mai mult decât pot îndura. Ochii mă înțeapă, iar gâtul mi-e atât de uscat, încât abia pot înghiți.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Dați-mi-l înapoi. Nu am chef de glume.

Ria mă apucă de mână.

— Dar, draga mea, crede-mă, delăsarea asta nu este calea de a vindeca o inimă rănită. Îți faci mai mult rău decât bine.

Îmi trag mâna.

— Ce contează ce fac eu atâta vreme cât nu deranjez pe nimeni şi îmi plătesc chiria? Ce are a face cu voi? Şi de ce vă pasă, mă rog frumos?

— Louise...

Ea înlemneşte, dar nu mă pot abține.

— Nu! Nici să nu te prefaci că-ți pasă ce se întâmplă cu mine! Îți dai seama... cel puțin ai *observat* că soțul meu nu a sunat nici măcar o dată de când sunt aici? Ştii ce înseamnă asta? Ai măcar cea mai vagă *idee?*

— Scumpa mea, îmi pare rău...

— Înseamnă că nu mă vrea înapoi! îi arunc eu vorbele în față, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Nici afurisitul de pulover nu şi-l vrea înapoi!

Fug în dormitorul meu şi trântesc uşa. Mă port ca un copil care are o criză de nervi. Şocată de violența propriei reacții, mi-a dispărut şi ultima fărâmă de autocontrol. Mă chircesc pe pat, suspinând patetic în pernă şi lovind cu pumnii în saltea. Sunt la fel de neputincioasă ca un copil.

Deodată, îmi revine în minte un déjà-vu care mă copleşeşte. O amintire de demult.

Asta nu era prima oară când furam un pulover.

Primul a fost al tatălui meu: un pulover vechi de-al lui, verde ca muşchiul, care atârna pe un umeraş în spălătoria de lângă garaj. Îl îmbrăca doar când muncea prin gospodărie, dar, în zilele lui de glorie, puloverul fusese purtat, pe vremea când era elev, la nenumărate petreceri ale frăției şi la întâlniri romantice. Fusese tovarăşul nelipsit în serile lungi de studiu din timpul Facultății de Drept şi cu cât se uza, cu atât ținea mai mult la el. Când mama l-a exilat în cele din urmă din şifonierul tatei, a rămas acolo, aşteptându-l răbdător, întocmai ca un câine ce fusese

cândva mândria expoziției şi care acum îmbătrânise în toată splendoarea lui jalnică şi blajină.

Când mă gândesc la tatăl meu, îmi vine în minte cât era de distrat. Era mereu cu mintea în altă parte. O adevărată tornadă, ar fi putut slăbi doar îmbrăcându-se de dimineață.

— Am o listă întreagă de treburi de făcut azi, era veşnica lui replică. O listă întreagă.

Şi pleca. Îşi dădea singur sarcini eroice şi imposibil de dus la bun sfârşit.

— O să schimb cablurile din casă până la ora cinei.

Tata nu era electrician. Sau:

— Sunt sigur că există o modalitate prin care să-ți construieşti singur o piscină interioară.

După care se făcea nevăzut.

Întotdeauna mai era ceva de făcut, un ultim lucru care necesita îngrijire imediată, o îmbunătățire în plus care trebuia neapărat adusă casei până la lăsarea întunericului. Îmbrăcat doar cu puloverul lui verde şi credincios care să-i țină de cald, dispărea în amurg, fără să mai fie văzut, estompându-se în ceața mişcării continue.

Nu era uşor să atragi atenția tatei, dar puteai să-i furi puloverul dacă erai disperat.

Problema era că toți eram disperați, iar competiția pentru puloverul acela era acerbă.

Prin tradiție, mama era cea dintâi care să ridice astfel de pretenții. Însă ea dispunea în arsenalul ei de alte arme, mult mai eficiente. Își perfecționase tehnica de a-i atrage atenția tatei, o tehnică ce nu dădea greș și care ne lăsa pe toți cu gura căscată. De vreme ce tatălui meu îi plăcea la nebunie să repare lucruri, a dedus că cea mai sigură cale de a-i atrage atenția era să se „strice" și ea. Prin urmare, suferea de niște dureri de cap stranii și debilitante, care puteau lovi în orice moment și durau de la douăzeci de minute până la două săptămâni, după nevoie. Era o idee genială. Dacă tot era mai mereu ocupat, putea foarte bine să fie ocupat cu ea. Drept consecință, mama era cea care deținea drepturile de proprietate asupra oricărei suferințe psihice din familie. Din când în când, fratele și sora mea mai încercau și ei să o imite, ca un fel de tribut adus maestrului, însă e greu să concurezi cu cineva căruia nu îi e frică să leșine.

Așa eficientă cum era, tehnica avea dezavantajul ei. Cam pe când am împlinit eu șaptesprezece ani, mama începuse să se cam sature de rutina de a face pe retardata. Mai mult ca sigur că își dăduse seama că merită mai mult de atât, lucru care a înfuriat-o. Atât de tare, încât pur și simplu a încetat să-i mai vorbească tatei. Acel an e cunoscut ca „Anul Tăcerii".

A fost o perioadă tristă, agravată de refuzul lor de a recunoaște ceea ce se petrecea cu adevărat.

— Mamă, de ce tu și tata nu vă vorbiți?

— Ne vorbim. Doar că nu avem ce să ne spunem.

Vocea lui era la o frecvență pe care ea nu o mai recepționa. Furia plutea deasupra casei noastre ca o furtună care se încăpățânează să se dezlănțuie, presiunea acumulându-se zi

după zi. Tata se îndeletnicea tot cu reparatul lucrurilor, acum chiar mai mult ca niciodată, de vreme ce nu mai era distras de toate acele discuții, însă mama îi întâmpina fiecare realizare cu o indiferență de sfinx. Cu toții urmăream îngroziți cât de uşor îi era ei să se golească de emoții. În cele din urmă, omul invizibil a dispărut cu totul.

În tot acest timp, eu şi tata am devenit prieteni. Dimineața mă ducea la şcoală cu maşina şi, acolo, în sanctuarul automobilului, îmi asculta nesfârşita compilație a melodiilor lui Bowie şi mă întreba despre ce mai învățam pe la şcoală. Când l-am citit pe Dickens, a cumpărat un exemplar şi l-a citit şi el. Pe atunci am început eu să port puloverul verde ce stătea agățat pe uşă.

Într-o zi, am ajuns acasă de la şcoală îmbrăcată cu puloverul şi m-a văzut mama.

— Să nu-l mai porți niciodată! m-a amenințat ea.

Avea un fel particular de a se exprima.

Eu mi-am dat la o parte părul din ochii machiați din abundență cu dermatograf.

— De ce nu? am provocat-o eu.

Mama nu a răspuns. Tăcerea ei putea să se răsfrângă în toate direcțiile.

— Ce contează pentru tine, mamă? am insistat eu. Oricum, tu nu-l mai porți.

Ea mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Pur şi simplu nu-l mai purta nici tu.

În ziua următoare l-am îmbrăcat din nou.

Treaba asta a continuat timp de şase săptămâni. Mama m-a avertizat. Eu am ignorat-o. Tata nu era de găsit.

Iar apoi, în ziua sărbătoririi celor şaptesprezece ani ai mei, am venit acasă de la şcoală împreună cu tata şi cea mai bună prietenă a mea. Mama era în bucătărie, ținând în mâini un tort pe care îl cumpărase în drumul ei dinspre serviciu. Când am intrat pe uşă, i-a căzut fața. Iată-mă acolo, ținându-l de mână pe tata şi purtându-i puloverul. A trecut razant pe lângă tata, m-a apucat de braț, înfigându-mi adânc unghiile în carne, şi m-a târât în hol.

— Ăsta nu-ți aparține! a şuierat ea printre dinții încleştați, abia stăpânindu-şi ura din glas. M-ai înțeles? *Ăsta nu-ți aparține!*

M-a țintuit cu privirea, o privire ciudată şi aprigă. În cele din urmă, mi-a dat drumul la mână.

De atunci nu am mai purtat puloverul. S-a întors pe umeraşul lui de pe uşa spălătoriei şi a rămas atârnat acolo câteva luni, nebăgat în seamă.

Apoi, într-o după-amiază de primăvară, am văzut-o pe mama purtându-l în timp ce spăla maşina împreună cu tata. Tata aspira interiorul, cu atenția concentrată pe deplin asupra sarcinii pe care o îndeplinea, în vreme ce mama golea o găleată cu apă murdară. În ochii unui străin, arătau amândoi ca un cuplu normal, ocupați cu activitatea gospodărească specifică unei după-amiezi de duminică. Însă eu vedeam cu totul altceva.

Mama se dăduse bătută. „Anul Tăcerii” dăduse greş. Tata probabil că nici nu băgase de seamă că îi şterpelise puloverul, atât de prins era cu îndeplinirea sarcinilor de pe lista lui. Dar ea revenise la vechea metodă, aceea de a lua ce putea de la el: momente petrecute în compania lui şi apropierea intimă a puloverului.

Avea dreptate, nu-mi aparținea. Lucrurile furate niciodată nu-ți aparțin.

Afară soarele apune. Mă ridic din pat şi îmi suflu nasul. Când deschid uşa dormitorului, găsesc pe prag, frumos împăturit, puloverul bleumarin.

Păşind peste el, mă duc în sufragerie, unde Colin şi Ria urmăresc o emisiune târzie de dezbateri pe tema artiştilor care îi imită pe membrii familiei regale. Colin dă sonorul pe *mute* şi amândoi se întorc spre mine.

— Îmi pare rău... încep eu, ați avut dreptate în legătură cu... treaba cu puloverul... nu ajută.

Mă holbez la podea. Ca adult, nu am mai fost niciodată nevoită să-mi cer iertare pentru vreo criză de nervi. E mult mai greu şi mai umilitor decât am crezut.

— Adevărul este că nu mă descurc prea bine de una singură...

Şi chiar dacă sunt eu cea care rosteşte aceste vorbe, tot sună ca şi cum ar fi un adevăr spus doar pe jumătate.

— Nu prea ştiu cum să... mă înțelegeți voi, cum să fac asta.

Preț de o clipă, am senzația că o să izbucnească în râs. Dar apoi Colin vine la mine şi mă ia de mână.

— Niciunul dintre noi nu ştie. Dar nu eşti singură, Ouise. Noi suntem aici şi am trecut prin ce treci tu acum. Cu doi ani în urmă, când Alan m-a părăsit, tot ce voiam să fac era să-mi tai venele.

— Iar eu, mă crezi sau nu, am fost cândva logodită, adaugă Ria încetişor.

O privesc uimită. Micuță, abilă, concisă din punct de vedere emoțional, Ria pare mai presus de sfera haotică a relațiilor eşuate.

— Şi ce ai făcut când totul s-a terminat? întreb eu.

Mi-e aproape cu neputință să mi-o închipui trecând prin aceeaşi stare de nefericire devastatoare pe care mie îmi este atât de greu să o depăşesc.

Îi zâmbeşte lui Colin.

— Am plâns, la fel ca tine. După care am venit aici, aşa cum ai făcut şi tu. Îl ştiam pe Colin de la prietenul prietenului meu, iar după ce Alan l-a părăsit, Colin avea nevoie de un coleg de apartament. Restul e istorie.

Colin mă strânge uşor de mână.

— Bine ai venit la Adăpostul mamei Riley pentru femei neajutorate. O să fie mai bine, puştoaico. Crede-mă! Şmecheria este să rămâi în joc suficient de mult cât să fii prin preajmă când lucrurile bune încep din nou să apară. Echipează-te şi prezintă-te la datorie! Chiar dacă simți că

lumea-ntreagă vede că eşti alcătuită dintr-o mulțime de cioburi lipite la loc cu stângăcie.

Ria dă aprobator din cap.

— Iar când ai îndoieli, fă o baie.

Şi uite aşa, în absența unei direcții proprii, le urmez sfatul.

Ria îmi pregăteşte o baie cu ulei de levănțică, în vreme ce Colin pregăteşte nişte cârnați la grătar şi piure de cartofi. El şi Ria nu cad de acord în privința CD-ului pe care să-l ascult (*Variațiunile Goldberg* vs *Massive Club Hits*, volumul 2), însă câştigătorul este Bach. Dar cu condiția ca eu să am o dispoziție sinucigaşă. Colin pune masa cu nişte tacâmuri desperecheate şi cu porțelanurile pe care i le-a lăsat bunica lui preferată atunci când a murit. Cât timp fac baie, Ria îmi îmbracă patul cu cearşafurile frumoase pe care mi le dăduse mai demult, ba chiar începe să-mi aşeze pe umeraş câteva dintre haine. Când ies, proaspăt spălată, în halatul de baie, amândoi aplaudă.

În noaptea aceea, patul pare mai moale şi mai confortabil decât înainte, iar strada mult mai liniştită. Luna străluceşte printre şipcile înguste ale jaluzelelor orizontale, formând pe covor mici pătrate de lumină, iar foşnetul duios al frunzelor bătute de vânt este singurul zgomot care se aude. Cad într-un somn adânc, fără îndoială indus de combinația puternică dintre baia fierbinte şi cârnați, iar, când mă trezesc, mă simt ciudat de revigorată, în ciuda poverii sufleteşti care continuă să mă apese. După ce calc o cămaşă, îmi pun pe mine un costum şi prind autobuzul cu care trebuie să ajung la serviciu împreună cu Colin. Poate că încă mă mai simt ca o cochilie goală pe dinăuntru, dar cel puțin nu mai arăt ca atare.

O săptămână mai târziu, îi înapoiez puloverul soțului meu prin poştă, împreună cu un scurt mesaj:

L-am luat din greşeală. Îmi cer scuze pentru neplăceri.

Indiferent de cât de multă consolare mi-a adus, nu-l mai vreau.

La urma urmelor, nu mi-a aparținut niciodată.

Stau foarte relaxată pe marginea canapelei din cabinetul terapeutului meu. Mi-a crescut numărul şedințelor de când m-am despărțit de soțul meu, iar în ultimele dintre ele pur şi simplu am refuzat să-mi discut problemele stând întinsă. Am decis că nu e nimic greşit să vreau să stau în fund şi că m-am săturat să tot pierd timpul rezervat şedințelor de terapie ca să ne certăm pe tema asta. Găsesc decizia luată ca fiind liberatoare, dar există şi consecințe, urmări în dinamica relației, care au toate legătură cu statutul.

Doamna P închide uşa şi se aşază. Aşteaptă ca eu să mă întind pe canapea, dar nu o fac. Îi zâmbesc, dar ea nu-mi întoarce zâmbetul. În schimb, se uită la pantofii mei.

— Pantofii ăia au tocul foarte înalt, îmi spune ea.

Port perechea neagră din piele întoarsă, cu baretă, de la Bertie. Sunt înalți, dar şi foarte sexy.

— Da, aşa este.

Nu-şi poate lua ochii de la pantofii mei. Mă aşez picior peste picior, iar unul din ele se leagănă elegant în aer, făcându-mi glezna să pară delicată şi subțire. Mie îmi place la nebunie, dar se pare că pe doamna P o deranjează.

— Probabil că-ți este tare greu să mergi cu ei, adaugă ea.

— E în regulă, odată ce te obişnuieşti cu ei. Nu este chiar atât de dificil pe cât pare. Dar nu, nu sunt genul de pantofi cu care să umbli mult pe jos, spun eu şi râd.

Zâmbetul i se crispează. De ce vorbim despre pantofi?

Bineînțeles, acum nu mă pot abține să nu mă uit şi eu la pantofii ei. Sunt de la Marks&Spencer, genul de pantofi pe care îi încalți atunci când te duci să cumperi mazăre congelată de la magazin. Nu au toc, sunt bej şi au talpă de cauciuc. Privirile ni se încrucişează şi îşi schimbă poziția picioarelor, în defensivă.

— Se pare că gusturile tale în materie de modă s-au schimbat radical, conchide ea.

— Consider că este un lucru bun.

Ea mă priveşte pe deasupra ochelarilor.

— Mă îmbrac ca o femeie sigură pe sine, o lămuresc eu.

— Şi cum se îmbracă o femeie sigură pe sine? întreabă ea pe un ton provocator.

— Ca şi cum ar fi conştientă de faptul că e femeie şi îi place asta foarte mult. Ca şi cum s-ar aştepta de la ceilalți să o observe, zic eu îndreptându-mi o cută a fustei. În plus,

acum am o slujbă mult mai solicitantă şi mi se cere să am o ţinută mai profesională, îi amintesc eu.

— Da, mă aprobă ea dând din cap, cu toate că lasă impresia că nu prea e convinsă.

Şi de ce anume încerc eu s-o conving?

— De ce nu te-ai îmbrăcat ca „o femeie sigură pe sine” şi înainte?

— Pentru că nu eram sigură pe mine, presupun. Şi oricum, nu era nimeni care să mă observe.

Am mai atins subiectul ăsta şi nu-mi place deloc. În mod automat, mă uit prin jur după cutia cu şervețele. Iată-le acolo, pe măsuța de cafea, imitație de mahon. Tot ce trebuie să fac este să întind mâna; cât de convenabil! Oare îi învață la Facultatea de Psihiatrie unde să aşeze şervețelele? Dacă sunt mai aproape, se consideră că te face să te simți mai puțin neputincios?

— Cum rămâne cu soțul tău?

Se uită fix la mine, însă eu nu-i pot descifra privirea. Nu e nici blândă, dar nici indiferentă. Simt o presiune enormă ce mi se acumulează în piept şi care urcă înspre gât. Înghit, trag o gură de aer, iar apoi dau drumul vorbelor, pentru prima oară rostite cu glas tare în fața unei alte persoane:

— Soțul meu este homosexual.

Propoziția sună foarte firesc, ca şi cum aş fi spus: „Vreau nişte chipsuri”. Găsesc senzația destul de ciudată şi mă trezesc că îi adresez un zâmbet straniu, un fel de rânjet

scurt şi stânjenit. Ştiu că e nepotrivit, dar simpla certitudine a acestui fapt mă îmboldeşte şi mai mult. Încerc să-mi las în jos colţurile gurii cu un oarecare succes, dar se ridică din nou, de data aceasta acompaniate de o izbucnire în râs. Îmi acopăr numaidecât gura cu mâna, dar e prea târziu. Rânjetul se dezlănţuie într-o criză de râs, un râs isteric şi straniu ca de hienă.

Doamna P mă priveşte impasibilă. Îmi aduce aminte de călugăriţele care mă dăscăliseră în şcoală.

— Louise, mă întreabă ea cu o voce rece şi cât se poate de serioasă, de ce râzi?

Zici că am din nou şase ani şi mă aflu în biserică.

— Nu râd, răspund eu prosteşte, apăsându-mi gura cu mâna.

— Ba da, râzi.

— Nu, nu mai râd.

Îmi îndrept spatele. Mă gândesc la lucruri triste: accident de maşină, moartea părinţilor mei. Moartea părinţilor mei, moartea părinţilor mei, moartea părinţilor mei.

— Louise...

La naiba! Izbucnesc din nou în râs, făcându-mă covrig pe canapea.

— Mă scuzaţi, îngaim eu.

— Louise...

Scot nişte sunete pe care nu le-am mai auzit vreodată.

— Louise!

— Da?

— De ce râzi?

Reuşesc să-mi ridic capul.

— Dumneavoastră nu ați face-o? şoptesc eu, răguşită.

— Să fac ce, Louise?

Temperatura pare să fi scăzut brusc cu vreo zece grade în doar o secundă. Mă simt mică şi mi-e frig. Vocea îmi sună ca a unui copil.

— Nu ați râde dacă v-ați fi căsătorit cu un bărbat homosexual?

Tăcerea care urmează e zdrobitoare. Este tăcerea copilăriei mele, tăcerea mamei, care nu e nicidecum tăcere, ci ecoul prelung al absenței unui răspuns.

Doamna P se uită din nou la mine cu privirea aceea pe care nu reuşesc să o înțeleg şi spune:

— Nu, nu cred că aş face-o.

Cerul pare că a fost secat de lumină. Fața îmi este umedă, iar ochii mă înțeapă.

— Încercați, mormăi eu ştergându-mi uşor ochii cu unul din şervețelele folosite. E grozav de amuzant.

— Ce te face să crezi că soțul tău este homosexual? mă întreabă ea.

Sunt obosită. Vreau acasă.

— Mi-a spus-o. Mi-a zis că a crezut că era homosexual, sau cel puțin bisexual, când ne-am întâlnit.

— Dar asta nu înseamnă că este homosexual.

Mi-a intrat rimel în ochi şi mă ustură îngrozitor. N-am auzit bine oare?

— Poftim?

— Am spus că asta nu înseamnă că este gay.

Ah!

— Atunci ce înseamnă?

— Ei bine, începe, acum ea fiind cea care stă picior peste picior, înseamnă că îşi pune la îndoială propria sexualitate, ce înseamnă să fii bărbat. Dar asta nu înseamnă că e homosexual.

Ia stai puțin.

— Eu doar vă spun ce am aflat de la el. Nu credeți că ştie dacă e homosexual sau nu? Şi în plus, nu am făcut sex. Nu credeți că e un aspect important?

— Sunt multe motive pentru care un cuplu încetează să mai aibă relații sexuale, spune ea, potrivindu-şi ochelarii pe nas şi înclinându-şi capul într-o parte. Care crezi că ar fi?

— Ei bine, şi îmi las şi eu capul într-o parte, cred că motivul a fost faptul că soțul meu e homosexual şi că nu e interesat de mine. S-o spunem drept: dacă vrei să faci ceva, de obicei se găseşte o cale prin care să duci treaba la bun sfârşit. Iar noi nu am făcut sex, pentru că niciunul din noi nu a vrut. Pur şi simplu.

Ea ridică din sprânceană.

— Deci, nici tu nu ai vrut să faceți sex.

— Să fii respinsă douăzeci şi patru de ore pe zi nu e chiar un afrodiziac. E umilitor. Şi nu e nimic în neregulă cu mine, adaug eu, oarecum ca să mă apăr.

Ea îşi înclină capul în partea opusă, întocmai ca un papagal.

— Şi totuşi, susții că te-ai căsătorit cu un bărbat homosexual.

— Mda, mă rog, n-am ştiut.

Care-i problema ei? Asta nu e deloc atitudinea la care mă aşteptam. Mă simt de parcă aş fi într-un episod din *Perry Mason*.

— Şi nu *susțin*, vă *spun* ceea ce consider a fi adevărat.

Mă priveşte din nou pe deasupra ochelarilor.

— Uite cum stă treaba, continui eu, el nu vrea să fie homosexual, este al naibii de nepotrivit pentru el: este un tip foarte tradiționalist, care se trage dintr-o familie foarte tradiționalistă. Şi iată că eu îi ies în cale, ne-o tragem, el îmi mărturiseşte temerile sale, iar mie mi-e atât de frică de

singurătate, încât îi zic: „Nu, nu eşti. Uite, te-am reparat.” Iar lui îi convine, pentru că i-am rezolvat problema, ne căsătorim, dar cineva trebuie să o ia razna, căci aşa se întâmplă când o femeie normală se căsătoreşte cu un bărbat homosexual, unul din ei o ia razna, şi s-a întâmplat să fiu eu aceea. Aţi înţeles?

Ea nu răspunde nimic.

O urăsc.

— Ei bine, eu da, iar ăsta e mare lucru.

— Pari supărată, observă ea.

Amândouă mâinile îmi sunt încleştate în jurul unui smoc de franjuri de la cuvertura canapelei.

— Supărată? Mda, doar puţin. Doar un pic enervată.

Ea îşi îndepărtează o scamă de pe fustă.

— Şi care crezi că e motivul?

Nu-mi vine să cred! Îmi vine să arunc cu lucruri, să smulg pozele alea jalnice de pe pereţi şi să i le azvârl în faţă.

— Motivul? N-aţi auzit nimic din ce v-am spus? *Sunt măritată cu un bărbat homosexual!*

Ea chibzuieşte puţin, apoi spune:

— Asta este percepţia ta asupra situaţiei.

Nu mai suport.

— Ce înseamnă „percepția mea”? Ştiți ceva, e mai mult decât percepția mea, e propria *experiență,* experiență cu greu dobândită în urma acestei situații, fie că mă credeți sau nu! *Nu sunt nebună!* Experiențele mele sunt cât se poate de reale. Nu am nevoie de dumneavoastră sau de oricine altcineva ca să se asigure de acest lucru în ceea ce mă priveşte. Dacă am fost vreodată nebună, atunci s-a întâmplat când am crezut că cineva ca dumneavoastră, cu... cu mediocritatea dumneavoastră de necrezut, mă poate ajuta!

M-am ridicat în picioare.

— Să fii supărată poate fi foarte sănătos, spune ea.

— Du-te naibii! îi răspund eu, îmbrăcându-mi haina.

Taxa pentru facultățile copiilor ei se pregăteşte să iasă pe uşă. Se ridică şi ea în picioare.

— Cred că facem un adevărat progres, Louise. Dar cred că momentan te simți puțin cam nesigură, aşa că ar trebui să ne gândim la sporirea numărului de şedințe.

Mă întorc şi îi iau mâna într-a mea. Până acum nu ne-am mai atins. Simt cum dă să se retragă, dar nu-mi pasă.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. Nu vor fi necesare şedințele suplimentare. M-ați învățat că cea mai mare greşeală a mea este să mă las pe mâinile cuiva care nu are habar de nimic.

Îi dau drumul, iar mâna îi alunecă moale pe lângă corp.

A rămas fără cuvinte. Şi totuşi, reuşeşte cumva să-şi recapete graiul.

— Louise, ce faci? Nu poți să pui capăt terapiei pur şi simplu! Ar trebui să vorbim despre asta pe parcursul a mai multor şedințe... trebuie să îndreptăm cumva relația.

Mi-e milă de ea, e patetică.

— Nu, nu e nevoie. Nu trebuie să vorbim, să discutăm şi nici să rezolvăm nimic. Trimiteți-mi factura. Cumpărați-vă o pereche decentă de pantofi. Faceți ceva ca să vă schimbați. Altfel sunt doar vorbe goale.

Deschid uşa.

Şi trec dincolo de ea.

De ce e mai uşor să pleci atunci când eşti pe tocuri?

L

Lenjerie

De la începutul secolului XX, numărul de articole vestimentare purtate de o femeie la modă a scăzut considerabil. Cu toate acestea, deşi lenjeria intimă a unei femei poate fi redusă la două piese, ar trebui măcar ca acestea să se asorteze. Este culmea neglijenței să porți un sutien alb cu un portjartier negru sau invers. Lenjeria intimă colorată este fermecătoare, dar trebuie desigur purtată numai pe dedesubtul unor rochii opace sau închise la culoare. Pe timpul verii este de preferat să rămâneți la alb. Dacă sunteți nemaipomenit de rafinate şi înstărite, lenjeria intimă ar putea să se asorteze cu ținuta exterioară.

Femeile comit o greşeală atunci când neglijează potențialul acestei atracții suplimentare a farmecului lor. Pe scurt: atunci când te îmbraci, gândeşte-te mereu la eventualitatea că mai târziu va trebui să te dezbraci şi în fața cui. La urma urmelor, nimic nu trădează mai mult o femeie decât propria lenjerie. Este un aspect infinit mai revelator decât o mie de ore petrecute în cabinetul terapeutului.

Un ultim sfat: acesta este un domeniu în care trebuie să laşi discreția la voia întâmplării. Nu face confuzia între lenjeria frumoasă, în genul celei care rezistă bine şi rămâne în stare bună, cu articolele acelea vulgare şi ieftine din magazinele pentru bărbați. Fascinantă? Nu mă îndoiesc. Dar cu siguranță NU elegantă. Unui bărbat îi place să creadă că are o soție atractivă, care discerne chiar şi atunci când lui nu-i stă bine cu ceva, şi bineînțeles că aceasta este imaginea pe care vrei să o aibă despre tine şi cea care îi va trezi cea mai adâncă admirație.

Într-o zi, după ce mi-am întins pe uscătorul din bucătărie rufele proaspăt spălate, Ria mă ia deoparte şi îmi spune:

— Louise, ce sunt ăştia?

Şi arată spre o pereche veche de chiloți cu talie înaltă ce atârnă pe sârmă într-o resemnare tristă şi frântă. (Indiferent de câte perechi arunc, Blestemul Gogoşarilor mă urmăreşte, umplându-mi la loc, în mod misterios, sertarul cu chiloți de bunică.)

Din copilărie, de când eram mică şi făceam pe mine, nu a mai acordat cineva atâta atenție chiloților mei. Am privit perechea cu pricina îndeaproape.

— Chiloți? răspund eu şovăitor. (Până şi eu le pun la îndoială identitatea.)

— Nu, îmi spune ea ferm, luându-mă de mână. Ăia nu sunt chiloți. Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

Mă duce în camera ei, un sanctuar de neatins, cu excepția focului, hoților sau a vreunei fapte extreme săvârşite de Dumnezeu. Între cei patru pereți, Ria a creat cel mai minunat şi mai feminin rai. Patul este unul vintage, din lemn de mahon, acoperit cu o colecție de perne de diferite modele şi materiale, adunate de prin piețele din întreaga Londră. Pereții sunt plini de poze, picturi originale, iar peste tot prin cameră sunt împrăştiate obiecte menite să bucure ochiul şi să-ți încânte privirea: ceşcuțe de porțelan albe ca laptele, pahare subțiri de şampanie din sticlă suflată, eşarfe de mătase cu imprimeuri, papuci din satin în stil Emma Hope, grămezi de cutii pentru pălării de toate culorile şi teancuri de cărți despre artă, peste care a pus lumânări parfumate şi flori proaspete. În ghiveciul de la fereastră a plantat o colecție vastă de ierburi şi flori care parfumează aerul, intrând prin deschiderea largă a geamului. Cu toate că este o cameră mică, Ria a reuşit, printr-o multitudine de idei strălucite, să aducă un tribut fiecărui simț în parte, simțuri ce au fost neglijate de-a lungul celor zece ore rămase din zi.

O urmăresc cu privirea pe când îngenunchează în dreptul patului şi scoate de sub el o cutie plată şi roz de la Agent Provocateur, legată cu o fundă neagră, de mătase.

— Ăştia sunt chiloți, spune ea în timp ce deschide încet cutia.

Înăuntru, înfăşuraţi în hârtie fină de împachetat, se află un sutien negru de dantelă şi o pereche de chiloţi asortaţi, pe care sunt brodaţi manual maci purpurii, mici şi delicaţi, cum n-am mai văzut. Macii, simbolul euforiei, a senzualităţii vibrante, sunt atât de minusculi, atât de frumoşi şi de neînchipuit de mici, încât nu reprezintă altceva decât un *double entendre* abia şoptit, recunoaşterea unei fine aluzii sexuale. Firul de mătase străluceşte pe fundalul dantelei negre precum cerneala, ţesute de mână, croindu-şi sinuos drumul de-a lungul fiecărei curburi a sânilor şi răsfrângându-se spre exterior, aproape ţâşnind din răscroiala chilotului. Iată o lenjerie atrăgătoare, menită să fie erotică, cu sau fără compania unui bărbat.

Pentru o clipă, îi admirăm amândouă în tăcere.

— Chiar *porţi* aşa ceva? şoptesc eu.

(Nici nu ştiu de ce vorbesc în şoaptă, poate pentru că niciodată o altă femeie nu mi-a arătat lenjeria ei intimă.)

— Nu, răspunde ea, punând la loc capacul cutiei şi legând înapoi cu grijă funda. Adică, sper să le port într-o bună zi.

Sunt fascinată.

— Tu ţi i-ai cumpărat?

Ea se înroşeşte.

— Nu, altcineva i-a cumpărat pentru mine.

O spune atât de categoric, încât nu are rost să întreb cine anume.

— Dar, într-un fel, continuă ea repede, nu asta contează. Fireşte, nu orice pereche de chiloți o să fie la fel de frumoasă, nici nu ți-ai dori asta. Dar... şi spunând acestea mă priveşte fix în ochi, tot ce deții ar trebui să-şi îndeplinească rolul cu grație şi demnitate. Lenjeria intimă nu este doar lenjerie intimă, Louise, ci adevărata îmbrăcăminte a propriei naturi sexuale. Iar chiloții urâți îți sabotează pe deplin stima sexuală de sine.

O aprob solemn din cap şi încerc să-mi dau seama de ce mama mea nu m-a inițiat în aceste taine femeieşti cu ani în urmă. După care îmi aduc aminte cum arăta sertarul ei cu lenjerie intimă.

— Ai văzut ce înseamnă măreția, spune Ria zâmbind. Acum du-te şi cumpără-ți nişte chiloți de Doamne-ajută!

Ne întoarcem în bucătărie ca să pregătim cina. Eu mă minunez pe măsură ce Ria îşi scoate cumpărăturile: fileuri de ton pe care le-a luat de la pescărie, cartofi noi acoperiți de-adevăratelea cu pământ negru din Jersey, mentă proaspătă, parfumată şi moale la atingere, şi nişte zmeură desăvârşită pentru sosul de la salată. Ria nu face niciodată cumpărături en gros; cumpără mereu doar cele necesare pentru ziua respectivă, în funcție de dispoziție. Pregăteşte fiecare masă pe îndelete, cuprinsă de un fel de stare meditativă, şi îşi aranjează atent farfuria potrivit unor principii estetice.

Totul este precis şi sacru în lumea Riei. Asta e ceea ce defineşte un artist adevărat.

Cel mai remarcabil lucru este că nu găteşte decât pentru ea însăşi. Mi-o pot închipui bătându-şi atâta capul pentru vreo

petrecere sau altă ocazie specială, dar să facă toate astea doar pentru mine...?

Mă întind după încă o conservă cu ravioli, marca proprie Safeway, după care îmi ridic privirea către uscătorul care atârnă din tavan şi către colecţia mea de chiloţi ponosiţi de care în mod normal îmi este plin sertarul de lenjerie intimă. Nu pot să-i descriu decât ca fiind „chiloţi catolici", adică lenjerie croită special pentru a respinge avansurile carnale ale sexului opus. Ria are dreptate, nu se mai poate să-i port.

Mă gândesc la Madame Dariaux şi îmi vine în minte sfatul ei enigmatic: „Atunci când te îmbraci, gândeşte-te mereu la eventualitatea că mai târziu va trebui să te dezbraci şi în faţa cui."

Dezbrăcatul. Cu soţul meu, asta însemna mereu să mă schimb în cămaşa de noapte în baie şi să dau fuga în pat cu lumina stinsă. Închid ochii preţ de o secundă şi încerc să mă imaginez dezbrăcându-mă încet în faţa lui Oliver Wendt, ochii lui negri urmărindu-mă permanent de după o perdea de fum argintiu. Dar înainte să-mi dau seama, fantezia mi se scurtcircuitează şi mă trezesc înapoi în baie, în pijamaua mea cu Snoopy.

În regulă. Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele. Dau jos uscătorul care atârnă din tavan, smulg de pe sârmă articolele vestimentare ofensatoare şi le îndes în coşul de gunoi. Nici vorbă să mă dezbrac în faţa lui Oliver Wendt şi să rămân într-o pereche gri de „gogoşari".

A doua zi, mă duc la Agent Provocateur, în căutarea unei noi şi îmbunătăţite identităţi sexuale şi a unui sutien decent. Asta se dovedeşte a fi mult mai greu decât mi-am închipuit.

Magazinul este decorat tot numai în roz aprins şi cu dantela neagră, o versiune ironică la adresa unui magazin îndrăzneț de lenjerie intimă. Vânzătoarele sunt voluptoase, sexy, cu o atitudine de indiferență şi cu bluzele descheiate ca să-şi arate curbele sânilor plini, în timp ce pe fundal se aude melodia *Je t'aime*. Cu băgare de seamă, trec în revistă fâşiile numai din dantelă şi satin care parcă plutesc pe umeraşele lor din mătase roz, furouri minuscule în culori pastel cu margini împodobite cu puf şi chiloți tanga asortați, sutiene obraznice din dantelă şi jartiere, corsete cu întărituri care se termină chiar sub sâni, boxeri din dantelă şi sutiene brodate, transparente. În lumina roz, toate par un pic cam sinistre, cam prea în genul Barbie. Nu ştiu când a primit Ria setul cu broderii pe care mi l-a arătat, dar cu siguranță nu mai au aşa ceva. Contemplu un camizol de mătase destul de tradițional, cu o pereche de chiloți asortați, dar nu mă pot hotărî să le probez. Adevărul este că mă ruşinez numai privindu-le, darămite să le mai şi port. După o jumătate de oră de hoinărit prin magazin ca un bătrân pervers într-un magazin video, plec cu mâna goală.

Plimbându-mă prin Soho, încerc să-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am făcut sex şi nu reuşesc. Mă opresc în mijlocul pieței centrale, încercând din răsputeri să mă concentrez, dar tot nimic. Iar dacă asta nu e suficient de grav, îmi extind aria de căutare, incluzând până şi momentele „cu mine însămi", însă memoria mea rămâne ca un ecran alb. Lăsând la o parte fanteziile mele copilăreşti cu Oliver Wendt, care întotdeauna se sfârşesc cu o atingere uşoară a buzelor, nu sunt altceva decât o virgină la mâna a doua. O puritană. O frigidă.

Oricât ar fi de deprimant (şi e foarte), mă confrunt acum cu o problemă mult mai presantă: mi-am aruncat toți chiloții.

Nu-mi rămâne altceva de făcut. De vreme ce am eşuat în a-mi găsi identitatea sexuală la Agent Provocateur, nu-mi rămâne altă alternativă. S-o spunem drept, când identitatea ta sexuală se regăseşte în lenjeria de la Marks&Spencer, situaţia nu este prea roz.

Mă târăsc până la magazinul Marks&Spencer din oraş şi deodată cerul se întunecă ameninţător. Când picăturile de ploaie se transformă într-un potop de grindină, mă adăpostesc sub o copertină. După ce am stat în picioare timp de câteva minute bune, lipindu-mă cât mai mult de vitrină ca să mă protejez, bag de seamă că magazinul nu e altul decât La Perla.[34]

În ciuda convingerii ferme că de-acum mi-e sortit să trăiesc între zidurile unei mănăstiri, intru în magazin.

Ei bine, lenjeria de aici are o cu totul altă clasă. Aici nu există nimic deocheat sau vulgar. Magazinul însuşi are o sclipire aurie, ca a unei perle foarte scumpe, cu pereţii crem-albicioşi şi podeaua din marmură deschisă la culoare. La Perla nu găseşti sutiene transparente sau chiloţi fără bază şi nici urmă de dantelă neagră sau de puf. Asta e marfă adevărată. Lenjerie de lux care este şi frumoasă, şi suficient de confortabilă încât să o porţi zi de zi – asta, dacă îţi poţi permite.

Un bărbat şi o femeie fac cumpărături împreună. Sunt un cuplu frumos, amândoi tineri şi probabil italieni, îmbrăcaţi cu gust, în stilul acela desăvârşit şi lejer la care italienii excelează. El alege câteva modele de chiloţi pentru ea ca să

---

[34] Lanţ de magazine, originar din Italia, specializat în confecţionarea şi vânzarea articolelor de lenjerie intimă de lux pentru femei (n. tr.).

le probeze: bikini din mătase, boxeri şi cei mai mici tanga pe care i-am văzut, în vreme ce ea îşi dă părul lung şi negru peste cap, arătând oarecum plictisită, de parcă ar face lucrul ăsta în fiecare zi şi ar prefera mai degrabă să fie acasă, uitându-se la televizor. Mă simt puțin ca un voyeur urmărindu-i, dar tot îmi fac în minte o listă cu articolele pe care el le-a selectat. Oare asta le place bărbaților?

Dar nu te poți aştepta să intri într-un magazin ca La Perla şi doar să priveşti. La numai câteva secunde după ce i-am trecut pragul, o vânzătoare se îndreaptă spre mine. În mod îngrijorător, e întruchiparea vie a imaginii lui Madame Dariaux de pe spatele cărții mele, având acelaşi nas aristocratic, privire autoritară şi coafura sculpturală a lui Margaret Thatcher. Îşi drege glasul şi se uită în jos către mine, în timp ce eu rămân în loc, privind-o cu gura căscată.

— Arătați de parcă ați avea nevoie de ajutor.

Vorbeşte rar şi cu băgare de seamă, de parcă ar cântări până şi cuvintele astea simple.

Eu nu pot să-mi revin, asemănarea e izbitoare.

— Eu... da... am nevoie de nişte chiloți noi, adică lenjerie... mă bâlbâi eu. Şi nu mă pot hotărî care...

Înainte să-mi dau seama, ea îşi trece brațul în jurul pieptului meu, măsurându-mă.

— Purtați 32 B, spune ea, privindu-mă de sus în jos. Aş zice că un 38 pentru partea inferioară ar fi numai bun. Pentru ce ocazie? Trebuie să se potrivească cu vreo ținută anume? Poate cu o rochie fără bretele?

— Nu, nu, doar pentru purtare.

— În cazul ăsta, albul cred că e cel mai potrivit.

Îmi arată cu degetul în direcția unei game vizibil mai modeste, alungându-mi privirea de la exoticele mătăsuri italiene pe care le admiram.

Iată-mă înapoi de unde am plecat, dar la un preț de cinci ori mai mare. O urmez oricum, iar ea îmi întinde un sutien alb şi o pereche de boxeri.

— Ați dori să le probați? mă întreabă ea.

La naiba, de ce nu?

— Da, sigur.

Mă conduce către o cabină de probă de mărimea dormitorului meu, cu o canapea mică şi albă din catifea şi o lumină difuză, de culoarea chihlimbarului.

— Vedeți cum vă vin, spune ea trăgând perdelele cu o mişcare bruscă a mâinii.

Simplul fapt că mă aflu în cabina de probă mă linişteşte şi mă destinde. Mă aşez pe canapea şi îmi dau jos haina, scuturându-mi picăturile de ploaie din păr. După care îmi scot pantofii şi încep să mă dezbrac. Lenjeria de la La Perla îmi vine perfect, e catifelată la atingere şi fără cusături, cu o croială simplă şi atrăgătoare şi cu detalii fine din dantelă. Sunt elegante şi pun în valoare silueta. Dar oare sunt şi sexy?

Mă întorc ca să admir priveliştea şi de la spate. Nicio problemă. Fac o mică piruetă. Foarte drăguț, într-adevăr.

Strâng puțin una din bretelele sutienului. Atingând cupele din mătase fină, îmi aranjez sânii, astfel încât să stea puțin mai ridicați şi zâmbesc aprobator privindu-mi oglindirea. Chiar atunci bag de seamă că perdeaua nu a fost trasă complet şi că chipeşul italian mă priveşte fără nicio jenă, în timp ce-şi aşteaptă soția să iasă din cabina de probă alăturată.

Îl văd şi mă vede. Cu toate acestea, nu face nicio mişcare şi nici nu-şi întoarce privirea. În schimb, zâmbeşte uşor şi mă aprobă aproape imperceptibil din cap. Soția îl strigă, iar el îi răspunde, pe un ton calm, fără să-şi ia însă privirea de la mine.

Inima îmi bate nebuneşte. Mă simt stânjenită şi totodată neobişnuit de nepăsătoare. Rațiunea mea protestează: „Cum îndrăzneşte?", dar o altă latură, mult mai întunecată, este încântată şi sare în sus de fericire. Perdeaua se mişcă şi, dincolo de ea, vânzătoarea îşi drege glasul:

— Cum vi se pare?

— Îmi vin bine, răspund eu cu o voce mult mai caldă şi mai profundă decât de obicei.

Ea bagă capul pe după perdea.

— Îhî, mă aprobă ea dând din cap. Perfect. Câte bucăți ați dori?

— Ei bine...

Mă privesc din nou în oglindă.

Italianul a plecat.

Cumpăr trei seturi pe alb, două pe crem şi două pe negru. Mi-am făcut descoperire de card pentru o lună, dar a meritat.

În sfârşit, mi-am aflat identitatea sexuală secretă şi e un pic mai obraznică şi mult mai costisitoare decât am presupus.

Acum, când mă îmbrac, radiez de fericire la gândul că, mai târziu, o să mă şi dezbrac. Singura întrebare care rămâne este: în faţa cui?

M

Machiaj

Ah! Nu ar fi minunat dacă niciuna dintre noi nu ar avea nevoie de el? Dar, vai! În vreme ce unele sunt frumuseţi înnăscute, majoritatea sunt create. Machiajul este ca o haină pentru faţă, iar o femeie nici nu s-ar mai gândi să iasă în oraş fără machiaj, aşa cum nici pe stradă nu s-ar plimba dezbrăcată. Nimic nu este mai eficient pentru a aduce strălucire pe chipul unei femei şi a-i desăvârşi înfăţişarea decât o urmă de ruj, puţin rimel negru şi o umbră rozalie de fard de obraz.

Cu toate acestea, în vreme ce tendinţele în machiaj se schimbă necontenit, există câteva lucruri care vor rămâne mereu declasate. Ca să fiu sinceră, ce-i prea mult întotdeauna strică. E lipsit de valoare dacă oamenii îţi complimentează ochii pentru frumuseţea lor, dar nu şi pentru machiaj. Şi dacă nu poţi să îmbrăţişezi un bărbat fără să-i laşi o tonă de pudră pe reverul costumului (o situaţie mult prea oribilă pentru a putea fi descrisă în

cuvinte!), atunci înseamnă că este timpul să-ți reevaluezi motivele, dar şi metodele. Machiajul îți poate aduce multe îmbunătățiri ingenioase, dar nu îți va ascunde vârsta, dezamăgirea sau alte o mie de complexe de sine care împânzesc mintea femeii. Încearcă, prin orice mijloace, să foloseşti machiajul în avantajul tău, în limitele rezonabile propriei înfățişări, şi fii destul de deşteaptă încât să ştii când să te opreşti.

Mă trezesc brusc într-o dimineață şi descopăr că, pe lângă încercarea de a face față căsniciei mele ratate, a noii slujbe şi a, să spunem aşa, provocărilor unei independențe financiare, ba chiar şi a certitudinii că îmi voi petrece restul vieții de una singură, în plus, ca un fel de *pièce de résistance*, am tenul unei adolescente: roz, gras şi plin de coşuri.

Nu e suficient că viața îmi scapă periculos de sub control, dar acum şi fața face la fel. O fată poate foarte frumos să evite contactul cu realitatea atâta vreme cât arată bine. Dar atunci când acest ultim aspect lasă de dorit, trebuie luate măsuri drastice.

Iar asta se traduce prin machiaj, mult machiaj.

Trezindu-mă cu noaptea-n cap în ziua mea liberă, iau autobuzul care duce în oraş şi ajung în dreptul imperiului cosmetic Selfridge chiar la ora deschiderii. Ascunsă în spatele ochelarilor de soare, cu capul plecat, mă strecor prin labirintul standurilor cu parfumuri şi printre vânzătoarele plictisite care fac reclamă la parfumuri, până când dau de singura soluție în materie de probleme ale tenului pe care o ştiu.

Vitrinele sunt la fel de ordonate şi de curate, vânzătoarele sunt îmbrăcate tot în halate albe de laborator, sticluțele sunt tot mate, de acelaşi verde pal. După atâția ani şi după ce am cutreierat jumătate de lume, iată-mă înapoi de unde am plecat.

Mama, şi ea un supraviețuitor al acneei, trecut prin grele încercări, m-a condus pentru prima oară dinaintea unei tejghele identice pe când aveam doisprezece ani. Nu avea de gând să mă lase să mă chinuiesc aşa cum pățise ea în tinerețea ei, într-o epocă în care nu se inventaseră încă formula machiajului fără ulei şi săpunurile hipoalergenice. Cu mâna ei strângându-mă ferm de umăr, m-a condus prin raionul cu machiaje al magazinului Horne până când am ajuns dinaintea aceluiaşi stand de un alb strălucitor.

— Mă scuzați, fiica mea suferă de acnee, a anunțat ea, spre marea mea groază. Şi aş vrea să ştiu dacă mă puteți ajuta.

Bineînțeles, cel mai rău lucru pe care poți să-l faci este să te duci țintă la vânzătoare şi să recunoşti că ai nevoie de ajutor.

În prima oră cât am stat acolo, vânzătoarea, care avea pe puțin patruzeci şi cinci de ani şi care părea să folosească toate produsele din gamă la un loc, a insistat să-mi identifice tipul de ten folosind tehnologia, pe atunci de ultimă generație, a unui aparat de analiză a pielii, care se afla chiar în centrul raionului de cosmetice. Aparatul era alcătuit din două scaune înalte şi albe şi o cutie de plastic, iluminatoare, care avea nişte panouri glisante, etichetate Ten Gras, Ten Mixt şi Ten Uscat. Ne-am aşezat pe scaune, vânzătoarea şi-a pus pe ea un halat alb de laborator, a scos un carnet şi un pix şi a început să-mi pună o serie de

întrebări serioase de genul: „Tenul tău este uscat şi se descuamează?”, la care mama răspundea ca un ecou:

— Este gras! Gras! Are un ten foarte gras!

Vânzătoarea dă din cap a înțelegere şi mută panoul din cutia iluminatoare înspre secțiunea de un verde pal, astringent, denumită „Gras”. După care îşi reia şirul întrebărilor:

— Ai spune că porii tăi sunt mici, normali sau mari?

— Aruncați o privire!

Mama îmi împinge capul înainte şi, până să-mi dau seama, eu şi vânzătoarea ne holbăm una la porii alteia.

— Da, mari, confirmă ea, tocmai pe când eu mă gândeam că ai ei sunt cât casa.

Şi mută panoul din nou în secțiunea pentru ten gras.

Deja se strânseseră câțiva oameni, atât de inovatoare era priveliştea acelui aparat în acțiune, mai ales folosit în cazul unei persoane atât de tinere şi cu o nevoie disperată de ajutor. Vânzătoarea, folosindu-se cu iscusință de cei din mulțime, îşi ridică glasul şi strigă atât de tare următoarea întrebare, încât se auzi pe tot etajul:

— De câte ori pe zi ai nevoie de hidratare?

— Hidratare? Nu înțelegeți? Are tenul gras! Gras! Ultimul lucru de care are nevoie este hidratarea!

La care femeile din mulțime, ba chiar şi câțiva bărbați din raionul cu încălțăminte bărbătească de vizavi, dădură din cap aprobator.

După ce fiecare panou a arătat în cele din urmă, în mod ştiințific, că da, aveam tenul gras, vânzătoarea a rupt foaia din carnetul ei, s-a dezbrăcat de halatul de laborator şi ne-a condus printr-un nor de parfum înapoi la casa de marcat.

— Din fericire, avem o mulțime de produse extrem de eficiente pentru combaterea afecțiunilor tenului gras, a început ea, iar din următoarele patruzeci şi cinci de minute nu-mi mai aduc aminte nimic.

Şi uite-aşa am ajuns eu să arăt ca versiunea de doisprezece ani a actriței Joan Collins.

Acum, fiind primejdios de aproape de a intra sub jurisdicția vânzătoarelor în halate albe de laborator, sunt pe punctul de a repeta întâmplarea. Îmi dau jos ochelarii şi trag adânc aer în piept. Vremurile disperate cer măsuri disperate.

O oră mai târziu, ies înarmată cu o nouă colecție de loțiuni, tonice, fonduri de ten rezistente la transfer, batoane corectoare, şervețele de față pentru înlăturarea sebumului în exces, un fard de pleoape cu patru culori (dintre care trei nu-mi plac) şi un ruj pe care l-am primit gratis, de o nuanță pe care nu o s-o port niciodată. De acum încolo, cuvintele „ten curat” sunt doar o amintire îndepărtată.

Totuşi, sunt unele lucruri pe care nici cea mai reuşită imitație a lui Joan Collins nu le poate ascunde.

A doua zi, la serviciu, îmi verific e-mailul şi nu găsesc nimic nou. Nici de data asta. Niciun mesaj sau semn de la Oliver

Wendt, pe care nu l-am mai văzut de săptămâni bune. Cu ce am greşit? Sunt în biroul meu de la etaj şi privesc în gol la pagina deschisă a e-mailului, reproducând în minte întreaga întâmplare. Din nou şi din nou.

A trecut mult timp de când i-am lăsat biletul, gest pe care îl regret acum din toată inima. Mă simt ca o neghioabă. Şi ce e mai rău este că încă mă mai gândesc la el tot timpul, că încă mai cutreier holurile teatrului în speranța că am să-l întâlnesc, nici un alt bărbat nu mi se mai pare atrăgător, iar eu încă stărui în obsesia asta veche.

Dacă Oliver Wendt mă poate vedea, înseamnă că exist. Aceasta este premisa filozofică pe baza căreia mi-am clădit noua viață. Iar dacă tot exist, îmi este îngăduit să particip în dinamica deplină a vieții fără nicio scuză: să ocup spațiu şi timp, să-mi doresc lucruri, să am aspirații, să încerc, să dau greş. Cu toate acestea, mi se pare imposibil de crezut că am ajuns atât de departe, m-am schimbat atât de mult şi totuşi nu am reuşit să pun mâna pe Oliver însuşi. El este premiul, recompensa efortului depus, motivul pentru care am trecut prin atâtea greutăți.

Probabil că îl iubesc. Mă gândesc la el neîncetat.

Sau oare gândindu-mă la el mă gândesc de fapt la mine? Să fie Oliver doar o suprafață reflectantă în care mi-am văzut oglindirea propriului chip pentru prima dată?

Brusc, telefonul sună. Să fie el, după atâta amar de vreme? Trag adânc aer în piept, iar pe când mă întind după receptor, inima îmi bate nebuneşte.

— Casa de bilete a teatrului Phoenix, murmur eu cu cel mai calm ton posibil. Cu ce vă pot ajuta?

O pauză.

— Eu sunt, spune soțul meu. Trebuie să vorbim.

Ne întâlnim să luăm prânzul la restaurantul Spaghetti House, din apropierea teatrului. Niciunul din noi nu reuşeşte să ascundă şocul revederii. El pare stors de vlagă, slab şi la capătul puterilor, iar eu arăt ca o damă de pantomimă. Stăm amândoi la intrare, stânjeniți, neştiind cum să ne salutăm şi temându-ne să ne privim în ochi.

Ne-am aşezat la o masă pe colț. Mâncarea pe care am comandat-o ne este servită şi rămâne pe masă, neatinsă. După ceea ce par ore de chinuitoare flecăreli şi tăceri apăsătoare, el întreabă în sfârşit:

— Şi ce ai de gând să faci?

Ăsta nu e un subiect pe care sunt pregătită să-l discut, cu toate că am impresia că amândoi cunoaştem răspunsul. Mă joc cu tacâmurile, încercând să pun în echilibru cuțitul pe o latură.

— Nu sunt sigură, mă eschivez eu.

— Ție ce ți-ar plăcea să faci?

Cuțitul cade, iar eu îmi văd oglindirea în luciul lamei. Un chip distorsionat dintr-o oglindă de bâlci mă priveşte înapoi.

— Să înțeleg că nu te întorci la mine.

Încearcă să-mi forțeze mâna. Totul e mult prea brusc, prea repede, prea real.

Chelnerul ne aduce cafeaua. Eu cuprind cu amândouă mâinile ceaşca de porţelan, fierbinte şi alinătoare.

— Nu s-a schimbat nimic, spun eu în cele din urmă.

Până şi mie mi se pare că vorbele au sunat prea vag.

El oftează nemulţumit. O tăcere stânjenitoare se aşterne.

Eu îmi ridic linguriţa şi sunt pe cale să-mi torn nişte lapte, când, din nou, propria imagine, palidă şi schimonosită, mă priveşte, reflectându-se în curbura linguriței. O afund imediat în zaharniță.

— M-am văzut cu un avocat. El rămâne ferm pe poziții în fața şovăielii mele. Doar ca o măsură de precauție.

Deschid gura ca să spun ceva. Dar nu iese niciun sunet.

— Spune-mi sincer, ți-ai găsit pe altcineva?

Îmi ridic privirea, uimită din cale-afară. Şi mă văd din nou, în sticla fumurie din spatele lui, un chip roşu şi aprins, aproape de nerecunoscut dincolo de masca de machiaj.

— Te-ai înroşit.

— Nu! Nu, sunt doar şocată că te-ai gândit la aşa ceva! mă bâlbâi eu, convinsă că îmi poate citi gândurile vinovate.

— Ei bine, atunci poate că am putea repara stricăciunile, ce crezi?

Se întinde peste masă şi mă prinde de mână.

— Îmi pare rău... Mă chinuiesc să împing scaunul de la masă. Chiar... chiar nu pot să fac asta acum.

Capul îmi zvâcneşte, iar mâinile îmi tremură pe când încerc să-mi iau geanta.

— Louise, trebuie să vorbim despre asta!

— Da, da, ştiu. Mă ridic în picioare. Dar, te rog, nu acum!

Cuvintele rămân în urma mea, în timp ce eu mă îndrept către uşă.

Alerg tot drumul până la teatru şi până la adăpostul toaletei femeilor. Stropindu-mă cu apă, îmi umplu căuşul palmei cu săpun lichid ieftin şi roz şi mă spăl bine pe faţă. Machiajul mi se duce de tot, rimelul mi se întinde, la fel şi rujul, formând nişte pete groteşti. Deodată, mă trezesc plângând cu faţa cufundată în apa caldă.

Totul merge cât se poate de prost. Şi niciun machiaj de pe lumea asta nu o poate ascunde.

În seara aceea, când ajung acasă, închid uşa şi mă aşez pe pat, cu pixul şi post-iturile în mână, făcând bileţele cu vorbele înţelepte ale lui Madame Dariaux. Dacă aş putea să mă concentrez, dacă aş putea să îmi dau seama cum stau lucrurile, totul s-ar limpezi. Şi aş şti exact ce să fac.

A doua zi, la serviciu, primesc un telefon din foaier cum că cineva vrea să mă vadă.

— E un bărbat? am întrebat eu temătoare.

— Nu. Paznicul îşi reţine un râgâit. E o băbăciune acră.

Mona stă impunătoare în mijlocul holului, fumând o țigară şi privind cu dispreț posterul care anunță stagiunea noilor piese după scenariul unor lesbiene pe care le vom găzdui luna viitoare. În jurul umerilor poartă un şal gri, de caşmir, împodobit cu blană de vulpe, iar de încheietura mâinii îi atârnă o geantă mică şi verde de la Harrods.

Fiecare părticică din mine vrea să se întoarcă pe călcâie şi să o ia la fugă pe scări înainte ca ea să mă observe.

De unde norocul ăsta?!

Ea se întoarce, îşi ridică privirea, iar pe chip începe să-i apară treptat rânjetul motanului Cheshire.

— Louise! strigă ea, de parcă nu am fi soacră şi noră, ci doi îndrăgostiți care nu s-au mai văzut de mult, iar după o clipă, mă trezesc învăluită în îmbrățişarea Monei, un soi de sufocare prin caşmir şi mirosul parfumului ei Fracas.

După ce mă eliberez din strânsoare, mă ține la distanță şi începe să gesticuleze teatral.

— Dar, vai, draga mea, nu te simți deloc bine, nu-i aşa? Este evident că toată aberația asta îți face rău. Priveşte doar! Eşti numai piele şi os! Calvin ăla cu care stai nu are şi mâncare?

— Mă bucur să te văd, Mona, mint eu. Şi îl cheamă Colin, pe colegul meu de apartament îl cheamă Colin.

— Atunci, ne-am înțeles! Nici nu se discută: luăm prânzul împreună! Mergem oriunde vrei tu: The Ivy, Le Caprice... spune-mi numai şi mergem să-ți luăm nişte mâncare *adevărată!*

Mă târăşte prin foaier, dar reuşesc să scap din strânsoarea ei.

— Îmi pare rău, Mona, dar nu pot. De-abia am ajuns la birou şi o să mai dureze o veşnicie până la următoarea pauză.

— Atunci, hai la o cafea. Numai cinci minute.

Mâna ei este pe spatele meu, împingându-mă ferm către uşă. Mă simt ca o frunză, mică, uscată şi imponderabilă, silită să merg în sensul curentului ce duce înspre o cascadă primejdioasă. În cei cinci ani de când o ştiu pe Mona, nu am reuşit nici măcar o dată să mă opun ei şi doar n-o să pot s-o fac de-acum încolo.

Suntem la Café Nero, faţă în faţă cu teatrul. Mona comandă un espresso dublu, iar eu beau apă plată, întorcând sticla pe toate părţile, dezlipindu-i eticheta şi rupând-o în fâşii subţiri, în timp ce ea vorbeşte.

— Louise, începe Mona şi îmi dau seama din tonul vocii ei că ceea ce urmează nu o să fie o discuţie care să-mi facă plăcere. Băgând de seamă acest lucru, se opreşte, după care începe iar. Întâi de toate, asta e pentru tine! Pune pe masa dintre noi, cu un gest măreţ, poşeta de la Harrods, iar eu simt cum totul în sinea mea se năruie de ciudă.

— Serios, nu trebuia! Tonul vocii mele este la fel de flasc ca o clătită.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să trec prin toată seria de galanterii stupide şi emfaze de recunoştinţă în faţa Monei. Nici azi, nici altă dată.

— Ei, nu e *originală*... am luat-o dintr-un butic din Hampstead, dar eu aveam una acasă şi m-am gândit că ar fi *distractiv*.

Nu sunt prea sigură ce e aşa de distractiv să faci pe cineva să creadă că un obiect este luat dintr-un alt magazin, mult mai scump, dar ajută într-un fel ca tot acest circ să fie mult mai uşor de suportat să ştii că darul făcut nu reprezintă în realitate un gest extravagant, ci doar o paradă de doi bani. Înăuntrul poşetei se află un pachețel învelit în şervețele de hârtie. Îl desfac ca să descopăr o broşă de argint în formă de peşte.

— O, ce frumos din partea ta! E foarte drăguță!

— M-am gândit că o să-ți placă, tu fiind şi zodia Peşti. Nici nu ştiu dacă crezi în aşa ceva, dar... e *distractiv*.

Totul e distractiv astăzi. Ne distrăm de minune.

— Foarte drăguță, spun eu din nou, ambalând la loc broşa şi punând-o înapoi în poşeta de la „Harrods".

Nici nu mai am puterea să-i spun că ziua mea e în iunie.

Rup o altă fâşie din eticheta sticlei de apă şi o privesc cum scoate din geantă un flacon mic, smălțuit şi cum toarnă cu grijă din el două pastiluțe de zaharină în cafea. Lingurița cu care amestecă se loveşte de ceaşcă cu un clinchet vesel.

— N-am să te întreb cum te simți, Louise. Se vede că toată treaba asta te-a afectat foarte mult. Bineînțeles, sunt aici să-ți ofer ajutorul şi îndrumarea mea. Vine o vreme în viața oricărei femei când are nevoie de sfatul şi sprijinul unei, să spunem, mult mai *experimentate* confidente.

Eu continui să dezlipesc eticheta.

Ea îşi drege glasul.

— Dă-mi voie să-ți vorbesc sincer. Toate căsniciile trec printr-o perioadă mai proastă, vine la pachet, nu-i aşa? La bine şi la rău. Am dreptate?

Face o pauză, dar fără efectul scontat.

— Louise, ştiu că fiul meu poate fi dificil. E sensibil, un artist. Tatăl lui, Dumnezeu să-l odihnească, era la fel ca el. Dar tu şi cu mine suntem femei, noi suntem cele mature. Am dreptate? Bineînțeles, toate vrem ca viața să ne fie plină de romantism, de flori şi aşa mai departe, dar câteodată pur şi simplu nu se poate. Şi ca să faci să meargă o relație, ai nevoie de mult mai mult, nu doar de sex! Râde, stânjenită. Câteodată, căsnicia înseamnă bunătate, pasiuni comune, înțelegere unul pentru celălalt...

Nu merge deloc. Ea rămâne un moment cu privirea ațintită asupra petei mici şi întunecate a ceştii de cafea, iar când reia firul discuției, vocea îi este obosită şi fără vlagă.

— Ştiu cum e fiul meu. Ştiu că e... dificil. Dar te iubeşte, Louise. În felul lui.

Eu mă holbez la masă.

Ea oftează adânc şi mă priveşte în ochi. Vocea îi sună acum aspră.

— Nu prea uşurezi situația, nu?

— Nu e deloc uşoară, răspund eu.

Ea zâmbeşte, cu buzele strânse.

— Nu, fireşte că nu. Dar te-ai gândit încotro ai s-o apuci? Ce o să faci? Situaţia nu o fi ea ideală, dar, până la urmă, eşti suficient de matură încât să-ţi dai seama că sunt mai multe tipuri de dragoste pe lumea asta. Trebuie să învăţaţi să acceptaţi şi binele, şi răul.

Împing scaunul şi mă ridic de la masă.

— Îmi pare rău, Mona, dar chiar trebuie să plec. Îţi mulţumesc mult pentru broşă.

Ea nu se clinteşte.

— Cu mare plăcere, Louise. După care se întinde peste masă şi mă apucă de mână. Gândeşte-te numai la ce ţi-am zis. Câteodată, cel mai bun, cel mai *inteligent* lucru pe care poţi să-l faci este să-ţi săruţi partenerul şi să vă împăcaţi.

Îmi dă drumul la mână, iar eu mă întorc pe călcâie şi ies din cafenea.

În seara aceea, eu şi Colin suntem în autobuzul care ne duce spre casă, când, deodată, el îşi ridică privirea spre mine şi îmi spune:

— Nu te mişca, ai ceva pe obraz.

Şi, ridicând un deget, începe să-mi şteargă ceva de pe faţă.

Eu reacţionez violent.

— Nu mă atinge! izbucnesc eu. Lasă-mă în pace!

Dar el nu renunţă.

— Nu, Ouise, e aici un punctuleț negru, şi, punând nişte scuipat pe deget, aşa cum obişnuia să facă mama când eram copil, începe să frece şi mai tare. Nu te mişca, aproape a dispărut.

Dar eu ştiu că nu e doar un punctuleț, e un abces supurant, pentru care a fost nevoie de zece minute şi două produse diferite ca să-l ascund, iar acum Colin nu face altceva decât să-l irite şi mai rău.

Îl împing într-o parte.

— Încetează, am zis! Nu pricepi engleza? Dă-te de pe mine!

Autobuzul ajunge în stația noastră, iar eu țâşnesc pe culoarul dintre scaune să i-o iau înainte, în vreme ce el se chinuieşte sub povara cumpărăturilor, în spatele meu.

— Dar ce te-a apucat? mă întreabă el, după ce ne dăm jos. De ce eşti aşa de țâfnoasă?

— Nu sunt țâfnoasă, i-o întorc eu mergând, sau mai bine zis fugind, cât mai repede de-a lungul străzii şi cât mai departe de el.

— Bine! Dacă vrei să umbli pe stradă cu un semn mare şi negru pe față, atunci n-ai decât! Nu încercam decât să te ajut. Dumnezeule, Louise, începi să fii tare dificilă, ştiai asta?

— Cui îi pasă? şuier eu printre dinți, brusc enervată din cale-afară.

Întorc cheia în broasca uşii de la intrare şi dau fuga la etaj.

El pune piciorul în uşă tocmai când e gata să se închidă.

— Mie îmi pasă!

Dar eu am intrat deja în apartament, fiind la jumătatea drumului spre camera mea. Când el ajunge pe palier, eu intru în dormitor şi trântesc uşa. Dar el vine după mine, dând buzna înăuntru cu toate pungile de cumpărături în mâini şi strigând:

— Mie îmi pasă!

Apoi se opreşte.

Şi se uită în jur.

Peste tot, pe oglindă, pe perete, sunt numai post-ituri mici şi galbene.

Care îmi amintesc ce este eleganța.

Şi ce nu este.

— Isuse, Louise, ce înseamnă toate astea?

— Nimic, răspund eu, brusc liniştită. Sunt dintr-o carte pe care o citesc.

— Ce carte? El lasă jos sacoşele de cumpărături. Draga mea, asta nu e normal.

— Ei bine, nu sunt normală, nu sunt normală deloc. Ceva nu e în regulă cu mine. Îmi ridic părul şi îi arăt obrazul. Vezi asta? Ăsta nu e un semn, e o pată. O mulțime de pete. Dacă m-ar vedea Oliver Wendt în halul ăsta...

— Oliver Wendt? Ce legătură are el cu toate astea?

— Niciuna.

Am mers prea departe.

Oh, la naiba!

— Ne-am întâlnit să bem ceva şi a spus că mă scoate în oraş, aşa că i-am lăsat un bilet şi n-am mai auzit nimic de el de-atunci. Nimic. Mă evită în mod intenționat. Probabil că s-a uitat la mine şi a gândit: „Ce fac eu cu ratata asta?”

Colin se aşază cu grijă pe marginea patului.

— E în Australia, Ouise. A fost trimis în Australia să regizeze *Gale Force*.

— Oh, fac eu, prosteşte.

Nu îmi trecuse niciodată prin cap că ar putea fi plecat.

— Ce sunt toate astea?

Şi arată către post-ituri. Iar înainte să-l pot opri, se întinde şi dezlipeşte unul de pe perete:

— „Frumusețea nu îți garantează fericirea”, citeşte el cu voce tare, „ținteşte mai degrabă către eleganță, grație şi stil.” Ce se presupune că înseamnă asta, Louise?

Vorbeşte cu mine, însă vocea lui se aude parcă de departe. Am mai trecut prin asta şi înainte.

— Ouise!

Dar tot ce pot să rostesc este:

— Nu merge, orice aş face, nu merge. Nu o să fiu niciodată elegantă. Nu-mi iese nimic. Totul a ieşit prost, cât se poate de prost.

— Scumpo, stai jos. Colin mă prinde de mână, genunchii mi se îndoaie şi mă prăbuşesc pe pat. Spune-mi, despre ce e vorba?

Îi întind cartea, biblia mea, luând-o de unde o ţin de obicei, la loc de cinste, pe noptiera de la capul patului. După care, aproape imediat, regret gestul.

— *Eleganţa*, citeşte cu glas tare şi începe să-i răsfoiască paginile. Ce e asta? Vreo carte antică de dezvoltare personală?

Se uită prin ea de parcă nu ar fi altceva decât o ciudăţenie amuzantă.

— Nu contează. Încerc să i-o smulg din mâini, dar el o ridică în aer, unde nu pot ajunge.

— Nu aşa repede! Serios, vrei să-mi spui că tu crezi că femeia asta, care i-o fi numele, Madame Dariaux asta, ştie ce înseamnă să fii elegantă? Că are ceva ce ţie îţi lipseşte? Şi, apropo, are părul ca al lui Margaret Thatcher.

— Ba nu!

Şi îi trag un pumn în umăr, puţin mai tare decât intenţionasem.

El ripostează.

— Ba da! Ascultă, Ouise, cartea asta nu reprezintă altceva decât părerea unei singure femei. Şi din câte se vede,

părerea unei femei dintr-o cu totul altă epocă! Ce ştie ea? A fost vreodată nevoită să treacă prin ce ai trecut tu? Şi-a părăsit vreodată soțul ca să înceapă o nouă viață? De ce te torturezi singură? Pentru că asta e ceea ce faci: te torturezi. Nu eşti destul de sigură pe tine încât să te încrezi propriilor instincte? Ce dacă ai făcut câteva greşeli şi ai nişte pete pe față? Isuse, dacă mi-aş fi părăsit eu soțul, aş fi avut mult mai multe, nu doar câteva pete!

— Nu înțelegi! Nimeni dintre voi nu înțelege! Nu e vorba de pete sau să o iau cu binişorul! Sau orice altă prostie! Acum dă-mi-o înapoi!

Şi încerc să-i smulg din nou cartea şi el o ridică iar ca eu să nu pot ajunge la ea.

— Nu, spune-mi mai întâi, de ce e atât de important să fii elegantă?

— Pentru că... pentru că... Mintea mi se goleşte complet, contractându-se şi cedând din pricina frustrării. Dumnezeule! De ce n-o ştergi naibii de aici, Colin? izbucnesc eu. Încetează să mai faci pe virtuosul şi lasă-mă în pace!

El mă priveşte o clipă. După care îmi azvârle cartea, se ridică şi îşi adună pungile pline de cumpărături.

— Bine, spune el glacial. Fă cum vrei.

Iese cu paşi mari din cameră, iar uşa se trânteşte în urma lui. Iată-mă singură, cu cartea mea, cu post-iturile mele, cu petele şi cu poşeta contrafăcută.

În viața mea nu m-am mai răstit așa la cineva. Strângând cartea la piept, simt cum îmi tremură mâinile și încerc să pricep ce s-a întâmplat adineaori. De ce reacționez în halul ăsta? De ce nu-i pot răspunde la întrebare ca o persoană rațională? Și, până la urmă, de ce este atât de important pentru mine să fiu elegantă?

Atunci îmi vine și răspunsul, ieșind pe furiș din întunecimea minții mele: poate că, dacă eu aș fi fost o femeie mai bună, și el ar fi fost un bărbat mai bun.

Când în cele din urmă îndrăznesc să ies din cameră, îl găsesc pe Colin în bucătărie, făcând plăcinta ciobanului și ascultând un meci de fotbal la radio. Rămân o vreme în prag, urmărindu-l cum pisează cartofii. Mă ignoră. Așa că mă mut în mijlocul bucătăriei, acolo unde devin un adevărat obstacol, și refuz să mă dau din drum.

— Îmi pare rău, am greșit. Și m-am purtat urât. Ca o nemernică.

El se oprește din treabă pentru o clipă, privind fix podeaua.

— Am greșit și m-am purtat urât, ca o nemernică, repet eu.

El își ridică privirea.

— Nu e vorba numai de asta. Sunt îngrijorat pentru tine. Te porți ca o nebună.

— Știu. *Sunt* nebună. Te rog, Col, nu mă urî. O să scap de post-ituri și de carte. Numai iartă-mă! Spune-mi că încă mai suntem prieteni!

— Vino-ncoace! Face un pas înainte şi mă cuprinde în braţe. Ascultă, Ouise, indiferent de ce se întâmplă între noi, indiferent de ce spunem sau facem, un lucru pot să-ţi promit: o să ne împăcăm *întotdeauna*.

M-a ţinut în braţe mult timp.

O săptămână mai târziu, eu şi soţul meu am hotărât să depunem actele pentru divorţ.

Iar la scurtă vreme după aceea, au început să-mi treacă şi petele.

N

Neglijeuri

Unul dintre cele mai de neînţeles aspecte de inconsecvenţă la multe femei, de altfel elegante, este modul în care neglijează pe deplin felul cum arăta în orele de intimitate petrecute acasă – întocmai timpul şi locul când ar trebui să fie cele mai atractive.

Pentru fiecare femeie care, la sfârşitul zilei, îşi şterge machiajul şi îl înlocuieşte cu unul mai puţin strident, îşi leagă părul bine pieptănat cu o fundă şi se schimbă într-o rochie de casă lungă şi drăguţă sau într-un capot şi în nişte papuci asortaţi, câte nu sunt care îşi petrec serile acasă îmbrăcate cu o rochie veche, cu părul pus pe bigudiuri, cu cremă întinsă pe toată faţa (asta când nu e vreo mască neagră sau verde) şi cu nişte papuci imenşi şi fără formă în picioare? Te face să te întrebi pe cine este menit să impresioneze rezultatul acestui proces de înfrumuseţare –

fără îndoială pe comis-voiajorii cu care or să se întâlnească când se vor duce a doua zi la cumpărături. Între timp, bietul ei soț învață să-şi întoarcă privirea de la soția lui, sperietoarea de ciori, ațintindu-şi mai degrabă ochii asupra rubricii sportive din ziar sau contemplând ecranul televizorului.

Până la urmă, nu de asta au fost inventate saloanele de înfrumusețare, pentru ca scumpii şi sărmanii soți să fie scutiți de oroarea de a vedea toate acestea?

Am treizeci şi doi de ani şi pentru prima dată în viața mea de adult locuiesc cu nişte oameni cu care nu mă culc, denumiți, în general, colegi de apartament. Împărțim bucătăria, baia şi sufrageria.

Viața la comun nu este deloc uşoară pentru mine. La început, am pornit-o cu stângul. Nu ştiu cum să fac cumpărături doar pentru mine sau cum să stau pe canapea în sufragerie împreună cu alții şi să mă uit la televizor. Totuşi, mă pricep la spălat şi la dus gunoiul. În fiecare zi învăț lucruri noi. De la Colin, cum să facem să încapă cumpărăturile a trei oameni într-un singur frigider (Aşază-le una peste alta, de la mic la mare, scumpo! Gândeşte pe verticală, pe verticală!), iar de la Ria, cum să fac o baie cu spumă, săpun special, sare de baie şi bureți de baie abrazivi.

— Comunici cu propriul eu, mă instruieşte ea. Apa e viața ta emoțională. Dacă eşti când înăuntru, când în afară, relațiile tale vor fi întotdeauna sortite eşecului.

Ah, bine.

Dar amândoi pun bani şi îmi cumpără un halat nou, sub pretextul unui extrem de întârziat cadou de Crăciun.

— Avem ceva pentru tine, spune Colin într-o seară, pe când pregătim împreună cina.

Şi îmi dă un pachet voluminos şi înfăşurat în hârtie. Ria zâmbeşte şi se uită la propriii pantofi.

— O, Doamne! Nu trebuia!

Sunt peste măsură de încântată, chicotind şi sfâşiind hârtia de împachetat întocmai ca un copil. Când deschid cutia, pare să fie un prosop uriaş.

— Wow, spun eu, gândindu-mă de ce oare mi-or fi cumpărat un prosop uriaş. E grozav! Nu trebuia!

— Mă bucur că îți place, spune Colin aruncându-i o privire Riei, care încearcă atât de tare să nu râdă, încât e nevoită să se întoarcă cu spatele. Şi, apropo, Louise, e un halat.

— Aaa! Acum îmi dau seama! E grozav, spun eu văzând cât e de mare. Şi albastru. Şi fără formă. E fantastic, numai că am deja un halat. Ăla mic şi alb. L-ați văzut, nu?

Mă uit pe rând la fiecare, dar ei îmi ocolesc privirea. Brusc, podeaua a devenit de-a dreptul captivantă.

Asta e ciudat.

— Mi-ai văzut halatul, Colin, nu-i aşa?

Colin îşi drege vocea.

— Da, draga mea, cu toții l-am văzut. De fapt, şi Mick l-a văzut, când a rămas aici peste noapte, acum vreo două zile, iar tu tocmai ieşeai din baie. Iar Mick nu e gay. Chestia cu halatul ăla este că e în regulă dacă vrei să seduci pe cineva...

— Dar nu e prea potrivit pentru traiul la comun, sfârşeşte Ria propoziția.

Simt cum îmi arde fața, iar mâinile mă furnică.

— Ce vreți să spuneți? Ce are halatul? Se vede prin el? Ce?

— Ce vrem să spunem, continuă Ria, şi poate că nu o facem cu prea mult tact este că...

— Îți vedem țâțele, conchide Colin.

— Complet, adaugă şi Ria.

— Dumnezeule mare! exclam eu, chircindu-mă ruşinată la podea şi strângând în brațe halatul uriaş şi gros. Dumnezeule mare! Îmi pare rău! Cât... cât de stânjenitor!

— Linişteşte-te, scumpo. Colin mă mângâie pe păr şi râde. Sunt minunate, sincer. Doar că te cam distrag puțin când vrei să-ți bei ceaiul dimineața.

Îmi ridic sfioasă privirea.

— Îmi pare rău, sincer, nici nu mi-am dat seama. În toți anii ăştia de când îl port, nimeni nu mi-a spus nimic... niciodată nu... adică... vorbele mi se poticnesc şi nu ştiu cum să continui.

Aparent, m-am fâțâit de colo colo într-un halat transparent de câteva luni bune, dar întocmai ca o versiune modernă a poveştii *Hainele cele noi ale împăratului*, nu mi-am văzut propria goliciune. După ani întregi de locuit împreună cu un bărbat complet imun în ceea ce priveşte fizicul meu, am tras evident concluzia că toată lumea este la fel. În absența unei reacții, am pretins că sunt îmbrăcată, când, de fapt, nu făceam altceva decât să cerşesc atenție.

Şi am primit-o.

Problema este că nu e prima oară. Când ies să dansăm împreună cu Colin şi prietenii lui, el se tot fâțâie pe lângă mine şi îmi ridică bretelele rochiei mele cu spatele gol. Iar Ria m-a întâlnit de câteva ori în uşă, fluturând după mine un cardigan şi refuzând să mă lase să plec aşa dezgolită. Până acum, am ignorat aceste evenimente fără legătură unul cu celelalte, dar, brusc, obiectivul a fost focalizat, iar acum pot vedea limpede. E ca şi cum aş fi avut radarul stricat. După atâția ani de stat ascunsă, balanța s-a înclinat acum în partea opusă, iar eu am devenit peste noapte o exhibiționistă care strigă: „Uitați-vă la mine! Priviți-mă! Sunt în viață! Ţâțele o dovedesc!” Cât de jalnic şi de degradant! Şi totuşi, am făcut-o în repetate rânduri.

Iar acum sunt subiectul unei stranii intervenții a colegilor de apartament.

Îmi îngrop capul în muntele de pluş pe care Colin îl numeşte halat. Aş vrea să mă pot ascunde pentru totdeauna, să-mi pierd cunoştința de ruşine ce-mi e şi să nu-mi mai revin niciodată.

De un singur lucru vreau să fiu sigură înainte de a face asta:

— Chiar sunt minunate?

— Poftim? mă întreabă Colin.

Îmi dreg glasul. Nu am nevoie să ştiu asta, dar tot vreau să aflu.

— Am întrebat dacă sunt chiar minunate.

— Ce anume?

Ria şi Colin se uită unul la altul, confuzi.

Studiez cu atenție vrejul albastru care separă pătratul roşu de pe covorul oriental. Modelul se repetă la nesfârşit, de-a lungul întregii margini.

— Sânii mei. Vocea mi-e înăbuşită, abia şoptită. Ai spus... ai spus că sunt minunați.

Se aşterne o tăcere adâncă, neaşteptată. Izbucnesc în plâns – vrejul albastru se întrepătrunde cu pătratul roşu. Clipesc, şi iată-le din nou despărțite.

Ria este cea care răspunde:

— Sunt minunați şi tu eşti minunată. Suficient de minunată încât să-ți pui hainele înapoi pe tine, Louise.

O

Ocazii

În viață, există nenumărate ocazii în care până şi cea mai modestă femeie, aproape lipsită complet de un simț al modei, îşi dă seama de adevărata importanță a unui eveniment şi de faptul că trebuie să fie bine îmbrăcată. Cuprinsă brusc de panică la gândul că va fi în centrul atenției, se întreabă îngrijorată: „Cu ce să mă îmbrac?”, dând iama să-şi cumpere prima rochie care îi va cădea în mână.

Indiferent de ceremonia la care tu şi soțul tău va trebui să jucați rolul principal, ca de exemplu: naşi la un botez, membri ai comitetului unui bal organizat pentru strângere de fonduri sau poate doar gazdele unei petreceri de Crăciun la locul de muncă, întotdeauna ar trebui să mizezi pe simplitate ca fiind cea mai potrivită abordare şi să încerci să nu-ți transformi radical înfățişarea pentru acel eveniment special. Ar însemna să uimeşti pe toată lumea, iar în astfel de ocazii nu vrei să faci senzație, ci doar să fii o prezență plăcută şi atrăgătoare.

Într-o sâmbătă dimineața, mă trezesc în sunetul unor voci înăbuşite. Furişându-mă până în hol, mă opresc în dreptul uşii de la sufragerie ca să trag cu urechea.

— Şi crezi că o să divorțeze?

E o voce de femeie, dar nu o recunosc.

— Da, răspunde Colin, mai mult ca sigur.

Femeia oftează.

— Sex sau bani, dragă. Ia aminte la cuvintele mele. Întotdeauna totul se rezumă la sex sau la bani.

Ciocănesc uşor.

— Bună. Îmi cer scuze că vă deranjez.

Colin se ridică în picioare, iar femeia, mică de înălțime şi subțirică, cu un păr roşu ca focul, îmi zâmbeşte. Poartă o fustă din tweed, cu un sacou şi o bluză verzi ca smaraldul; stă picior peste picior, cu glezna ridicată şi frumos arcuită.

— Neața, Ouise! Te-am trezit? Nu cred că v-ați mai întâlnit: ea e mama mea.

Zâmbesc cerându-mi scuze, conştientă că arăt în ultimul hal şi că am o nevoie disperată de cafea.

— Este o plăcere să vă cunosc, doamnă Riley.

Traversez camera şi îi strâng mâna micuță.

— Te rog, spune-mi Ada.

Vocea ei, blândă şi cultivată, trădează un vag accent irlandez.

— Tocmai voiam să-mi fac o cafea. Ai dori şi tu una? m-am oferit eu.

— Nu. Se ridică în picioare. Trebuie să plec, înainte ca tatălui tău să i se facă dor de mine. Mi-a părut bine să te cunosc, Louise.

Colin îi ține haina, iar ea o îmbracă.

— Te conduc până la uşă, mamă.

Şi îi aud şuşotind pe când coboară scările.

După ce se întoarce, Colin mi se alătură în bucătărie.

— Mama ta e foarte matinală. Ce a fost asta? întreb eu, punându-mi cereale într-un castron.

El îşi sprijină capul de tocul uşii şi închide ochii.

— E vorba de tatăl meu. Iar o supără.

Tatăl lui Colin, Patrick Riley, fusese cândva un faimos tenor irlandez, în timp ce mama lui, Ada, dansatoare la Şcoala Regală de Balet. S-au întâlnit în Covent Garden prin anii ’50 şi s-au căsătorit la scurt timp. Foarte curând au urmat şi cei cinci copii, printre care şi Colin, mezinul. Cu toate acestea, prin anii ’60, cariera lui Patrick a avut parte de un deznodământ brusc şi tragic atunci când şi-a pierdut vocea în timpul unei interpretări a operei *Cavalleria Rusticana*. Neputând să lucreze în alt domeniu decât în cel al muzicii, s-a străduit să-şi întreţină familia ca profesor de canto sau predând muzică, însă nu şi-a revenit niciodată pe deplin după pierderea prestigiului său din perioada când cânta în Covent Garden. Întotdeauna foarte sensibil, a început să cadă pradă unor perioade de depresie şi să se încuie în biroul său, unde rămânea zile în şir. Pe măsură ce a înaintat în vârstă, iar copiii au părăsit cuibul părintesc, a început să fie din ce în ce mai violent. Au urmat crize bruşte şi neaşteptate de plâns şi promisiuni jalnice că se va schimba. Dar nu a fost în stare să ducă la bun sfârşit nicio schimbare reală sau de lungă durată. Familia rareori vorbea despre „starea tatei”, dar în ultimul timp situaţia s-a înrăutăţit, iar Ada era copleşită. Cel mai urât se purta în preajma aniversării ultimei şi devastatoarei sale interpretări, care avea să fie peste o lună.

— Mama crede că poate ar trebui să organizăm un fel de tribut în cinstea lui. Ştii tu, să-i chemăm toţi prietenii şi să dăm o petrecere ca să-i sărbătorim cariera, dar nu sunt prea sigur. Ar putea să funcţioneze în ambele sensuri: fie o să se simtă cu adevărat bine, fie o să-l apuce o altă criză urâtă de gânduri morbide. Cu toate că, indiferent de ce facem noi, există şansa să-l apuce una oricum. Scutură din cap. Nu ştiu, Ouise. Chiar nu ştiu ce să fac.

— E greu. Îi torn o ceaşcă de cafea. Aş vrea să te pot ajuta.

— Ei bine, ar fi ceva... şovăie el.

— Doar spune-mi.

— Dacă mama hotărăşte să meargă înainte cu petrecerea, o să vii cu mine?

— Sigur, Col, nicio problemă. Deşi poate că şi-ar dori să fie doar membrii familiei, nu crezi?

El studiază podeaua bucătăriei timp de o clipă.

— Şi partenerii lor, adaugă el abia şoptit.

— Parteneri?

El îşi ridică privirea.

— Vezi tu, nu le-am spus niciodată că sunt gay.

Preţ de o clipă am crezut că o să izbucnesc în râs.

— Şi nu crezi că şi-au dat seama?

El oftează din toţi rărunchii.

— Nu e vorba dacă şi-au dat seama sau nu, Louise. Dar ei nu fac parte din generația celor care consideră necesar să vorbeşti despre lucrurile astea. Înțelegi? Ce ştiu sau nu ştiu ei chiar nu mă priveşte pe mine. Dacă le *mărturisesc*, nu o să le folosească la nimic. Ne înțelegem bine atât timp cât nu există nicio problemă.

— Şi cum reuşeşti să faci asta?

— Nu vorbesc fățiş despre subiectul ăsta, iar ei nu mă întreabă.

— Asta e în regulă acum, cât eşti singur, dar ce o să faci când o să ai un iubit?

— Louise, vocea îi sună obosită şi enervată, ai încredere în mine la capitolul ăsta. Nu vor să ştie. Vor ca eu să fiu fericit, dar nu-i interesează în ce fel. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Trei zile mai târziu, Colin îmi confirmă faptul că mama lui a hotărât să-şi pună planul în aplicare; petrecerea urma să aibă loc la reşedința cea mare a familiei şi să fie o surpriză. În săptămânile care au urmat, Colin şi-a petrecut fiecare moment liber coordonând pregătirile între mama lui şi rudele apropiate. Voiau să aibă o cină de tip bufet, trei interpreți de jazz, iar Ada aranjase ca trei dintre fostele eleve strălucite ale lui Patrick să vină să cânte. Familia şi prietenii trebuiau să sosească tocmai din îndepărtatul Dublin, iar fratele lui Colin, Ewan, reuşise să facă rost de o veche filmare de-a tatălui lor cântând *La Bohème*, pe care o restaurase şi care urma să fie proiectată la sfârşitul serii. Telefonul suna încontinuu, iar în aer plutea un sentiment de emoție şi nerăbdare. Energia şi entuziasmul cu care

clanul Riley se avântase în plănuirea petrecerii pentru Patrick era ceva nemaiîntâlnit.

Cu o săptămână înainte de marele eveniment, Colin m-a încolțit pe când spălam farfuriile.

— Cred că trebuie să vorbim în legătură cu ce o să ne îmbrăcăm.

Eu i-am întins prosopul de vase.

— Bună idee. Hai să începem cu tine.

— Ei bine, spune el, în timp ce lustruieşte câteva pahare şi le aşază pe raft, cred că e posibil să mă îmbrac în costumul meu bleumarin cu dungi, o cămaşă albastru-deschis şi o cravată roşie. Ştii tu, ceva foarte conservator, formal, dar nici foarte... tu ce crezi?

L-am privit mirată.

— Ai un costum cu dungi? Nu mi te pot închipui deloc îmbrăcat în ceva atât de sobru!

El zâmbeşte.

— Ei, o să trebuiască să-l duc la curățat, dar, da, am aşa ceva. Alan mi l-a cumpărat pe când încerca să mă facă să mă angajez la bancă. Am încercat să o conving pe mama să fie o petrecere formală – toată lumea arată bine la costum negru şi cravată –, dar ea mi-a spus că poate nu toată lumea are un smoching. Şi e posibil să aibă dreptate.

— La *bancă!* Nu mi te pot închipui încercând să ai sub control cheltuielile cuiva, Col!

El râde.

— Acum e rândul tău. La ce te-ai gândit?

— Păi, am şovăit eu, nu sunt prea sigură. Aş avea rochia mea neagră de la Karen Millen.

— Hmmm.

Îmi puteam da seama din felul în care se concentra asupra ştergerii farfuriilor că nu era tocmai la ce se gândea el.

— Dar, mă rog, ar putea fi puțin cam... care e cuvântul?

— Strâmtă? îşi dădu el cu părerea.

Eu mă întorc cu fața către el.

— Strâmtă?!

— Atunci, strânsă pe corp. Puțin cam mult, aş zice.

Am făcut ochii mari.

— Colin, nu e absolut nimic în neregulă cu rochia aia! Sau cu felul în care îmi stă!

— Da, da, da, da! Fireşte că nu! Îmi place la nebunie, Ouise! Sincer. Dar mă gândeam la ceva mai subtil, mai cuminte... mai... cum să-ți spun? Ceva mai catolic.

— Cum ar fi? O sutană?

El oftează şi lasă jos şervetul de vase.

— Va trebui să înțelegi, Louise. E vorba de familia mea aici. La urma urmelor, sunt puțin cam de modă veche. Chiar tradiționali aş zice. În ciuda faptului că se trag dintr-o lume a spectacolului. Noi doi o să fim ca o echipă, bine? Eu o să port costumul meu bleumarin cu dungi, iar tu ceva care să se asorteze... ce zici de asta?

Mă încrunt. Ăsta nu era Colin pe care îl ştiam eu. Brusc, era ca şi cum ar fi fost răpit şi înlocuit cu geamănul malefic – unul care ar fi vrut să joace un fel de şaradă neobişnuită în fața părinților.

După care mi-am dat seama.

— Colin, le-ai spus cumva, din întâmplare, că sunt iubita ta?

El ia din nou şervetul şi începe să şteargă de parcă viața lui ar fi depins de asta.

— Nu, nu! Fireşte că nu!

— Eşti sigur? Pentru că te porți cam ciudat.

El îmi evită privirea şi începe să pună farfuriile unele peste altele.

— Absolut, Louise! Sincer!

— Dar nici *nu* le-ai spus că nu sunt. Asta e, nu-i aşa? Ai de gând să nu le zici nimic şi să tragă singuri concluziile.

El lasă farfuriile din mână.

— E chiar ceva atât de rău?

Eu scutur din cap.

— De ce faci asta, Col? Ştii, sper, că nu ai de ce să-ți fie ruşine, nu?

El închide ochii şi îi acoperă obosit cu o mână.

— Asta nu-i ocazia potrivită ca să le mărturisesc alor mei, Louise. Nu poți să înțelegi? Petrecerea asta, seara asta, nu e pentru mine. Tot ce-ți cer e să ne amestecăm în mulțime, să ne afundăm în anonimat. Doar pentru o noapte. Uite, nu am de gând să pretind că eşti iubita mea, bine? În ceea ce-i priveşte pe toți, tu eşti prietena şi colega mea de apartament, da? Dar tot ce vreau este ca totul să meargă ca pe roate doar în noaptea asta. Poți să înțelegi asta?

Pot.

Îmi înfăşor brațele în jurul lui.

— Ascultă, o să mă îmbrac cu ce vrei tu, bine? Şi o să ne simțim bine, iar noaptea o să fie un adevărat succes. Aşteaptă numai şi ai să vezi.

El mă strânge uşor în brațe.

— Mi-am luat libertatea de a împrumuta ceva de la magazin.

Dă fuga în sufragerie şi se întoarce cu o pungă de cumpărături, pe care mi-o întinde.

— Haide, vezi dacă îți place.

O iau şi scot dinăuntru o rochie originală marca Diane Von Furstenberg, strânsă în talie, cu un imprimeu îndrăzneț de culoare stacojie.

— Wow, spun eu punând-o pe lângă mine. E incredibilă!

El mă priveşte radiind.

— *Acum* arăți ca o soție de bancher!

Cu toate acestea, eu şi Colin nu am avut ocazia să ne purtăm ținutele atent alese.

Cu două zile înainte de petrecere, în timp ce Colin se afla la părinții lui pentru a-i duce mamei lui farfuriile de rezervă şi tacâmurile, amândoi aud un zgomot ciudat venind din biroul lui Patrick. Îl găsesc prăbuşit pe covor, după ce înghițise o doză fatală de tranchilizante. Nu a lăsat niciun bilet.

Colin rămâne o săptămână cu mama lui, ca să o ajute cu funeraliile, iar apoi, după înmormântare, Ada pleacă în Irlanda, ca să stea cu familia ei.

În ziua în care Colin se întoarce în apartament, eu şi Ria ne luăm liber de la serviciu. Când ajunge, se duce direct în pat, unde rămâne patru ore, timp în care eu şi Ria pregătim nişte brioşe. (Ea le face, eu privesc.) Când în cele din urmă se trezeşte, cu ochii umflați şi roşii, noi pregătim un ibric proaspăt de ceai şi încercăm din răsputeri să-l facem să mănânce nişte brioşe. Dându-ne seama că nu-l putem convinge, ne mulțumim să stăm împreună în sufragerie, urmărind cum soarele se topeşte dincolo de orizontul Londrei şi ascultând o înregistrare veche de-a lui Patrick interpretând nişte faimoase arii italiene. Înregistrarea se sfârşeşte, iar noi rămânem cufundați în linişte, pe întuneric. Apoi Ria aprinde lumina şi se duce în bucătărie ca să ne

facă tuturor pâine cu caşcaval la cuptor. Colin stă întins, cu capul în poala mea.

— Era un om atât de dificil, spune el în cele din urmă. Atât de imprevizibil. Şi totuşi, nu ştiu ce o să ne facem fără el.

Îl mângâi uşor pe păr.

Aş vrea să-i spun că îl înțeleg, dar n-ar fi adevărat. Eu fac parte dintre cei norocoşi.

Când aveam treisprezece ani, m-am întors într-o zi de la şcoală şi am găsit-o pe mama stând pe un scaun din sufragerie, în cămaşa de noapte. Ar fi trebuit să fie îmbrăcată. Şi plecată la serviciu. Dar nu era. În schimb, se afla acolo, trasă la față, cu ochii înlăcrimați şi umflați. Cămaşa de noapte pe care o purta era decolorată şi umedă. Atârna pe trupul ei subțire, iar acolo, în mijloc, era un fel de pată. Mama nu era niciodată acasă când mă întorceam eu de la şcoală.

Am întrebat-o dacă se simte bine şi nu mi-a răspuns, stând în continuare cu privirea ațintită drept în față, cu capul bălăngănindu-i-se, de parcă în orice clipă ar fi fost gata să se desprindă de gât. M-am pus exact în fața ei şi am mai întrebat-o o dată, dar m-a privit ca şi cum nu m-ar fi cunoscut, clipind rar. Mult prea rar. După care a deschis gura şi, într-o singură, groaznică clipă, mi-am dat seama că era pe moarte. Întreaga lume părea că se mişcă cu încetinitorul. Am simțit cum ghiozdanul îmi alunecă de pe umeri şi cade pe podea şi, cu toate că fugeam, picioarele îmi erau ca de plumb. Am smuls telefonul de pe perete şi am format un număr. O voce s-a auzit pe fir, iar eu m-am trezit strigând adresa de acasă şi spunându-le să se grăbească, iar când m-am întors, am văzut-o alunecând în față, cu

capul în piept, cu un firicel subțire de salivă prelingându-i-se pe bărbie. Am dat drumul telefonului, care s-a izbit de perete, în timp ce ea se prăbuşea pe podea.

Câteva minute mai târziu, a sosit ambulanța. Eu o țineam în brațe, legănând-o înainte şi înapoi, încercând să o trezesc. Au luat-o de lângă mine, au întins-o pe o targă şi i-au pus pe gură o mască de oxigen. După care au căutat prin baie până au dat de nişte flacoane. Peste alte câteva minute, nu mai era nimeni în casă. O vecină, doamna Klavinski, a trecut pe la noi şi l-a sunat pe tata. Era poloneză şi, cu toate că încerca să fie de ajutor, nu vorbea prea bine engleză. Când sora şi fratele meu au ajuns acasă, i-a întâmpinat spunându-le că mama are „o boală la cap şi fost dus la spital".

Au trecut luni întregi până să se întoarcă acasă.

Iar când s-a întors, se schimbase. În bine.

În timp ce Col îşi ținea capul în poala mea, mă gândeam la toate pregătirile care se făcuseră în ultima lună şi la faptul că el şi mama lui l-au găsit pe Patrick prea târziu. Şi m-am gândit din nou, pentru a suta, mia oară, cum ar fi fost totul dacă în ziua aceea m-aş fi întors mai târziu de la şcoală, dacă aş fi pierdut autobuzul, căscând ochii la băieții de la St Andrew sau dacă aş fi rămas după ore, pedepsită.

Mai târziu, în aceeaşi seară, am sunat acasă. Stând în întuneric, la fereastră, am ascultat țârâitul telefonului, care făcea legătura la mii de kilometri depărtare. Apoi am auzit un clic şi vocea mamei pe fir.

— Alo?

— Bună, mamă.

— Louise! Cât e ceasul? Cam târziu, nu crezi?

— Puțin.

— Eşti bine?

— Da, mamă, sunt bine. Am sunat doar să văd ce faci.

— Grozav, puştoaico. Cum nu se poate mai bine. Tatăl tău e ca un ghimpe în coastă, dar îl țin bine din scurt, aşa că foarte curând totul o să fie sub control. E vorba de şopronul ăsta nou pe care vrea să-l construiască în curtea din spate. Ştiai că sora ta încearcă să aibă încă un copil? Până acum n-a fost cu noroc, dar te țin la curent. Cum îți merge la serviciu? Mi-am petrecut toată ziua plantând bulbi, pe care presimt că iar o să-i mănânce căprioarele. Dar încerc an de an, aşa că nu pot să renunț tocmai acum, nu-i aşa?

— Fireşte că nu.

— Deci, puştoaico, cu ce ocazie?

O aud cum îşi aprinde o țigară.

Privesc pe fereastră. Afară lumea e cufundată în întuneric şi în nemişcare.

— Nicio ocazie, mamă. Am sunat doar ca să-ți aud vocea.

P

Kilograme[35]

În fiecare primăvară, revistele de modă şi cele pentru femei inventează noi diete care, urmate întocmai, garantează o siluetă suplă şi, prin urmare, elegantă. Cu toate că nu e neapărat necesar să fii slabă asemenea unui model ca să fii elegantă, probabil că este adevărat că topul Celor mai bine 10 îmbrăcate femei este şi topul Celor mai înfometate 10 femei.

Să slăbeşti a devenit practic o nouă religie. În general, era practicată foarte discret, aproape clandestin, iar cei dintâi adepți se mulțumeau cu o suplețe moderată, care îngăduia totuşi păstrarea unor curbe fine. Dar secta a convertit zi de zi noi simpatizanți, până când a ajuns ca în zilele noastre să decreteze cu încredere că salvarea a devenit imposibilă pentru puținii necredincioşi rămaşi, care refuză să creadă în silueta şnur şi în ideea de a fi numai piele şi os.

Ar trebui sau nu să te converteşti şi tu la această nouă religie? Poate, dar cu ce preț? Persoanele care țin regim pot dezvolta o adevărată obsesie pentru noul lor scop. Îți recomand să pui în balanță nu numai propria persoană, ci şi prioritățile pe care le ai. La urma urmelor, Dumnezeu te-a creat aşa cum eşti şi nu are rost să lupți împotriva naturii într-o asemenea măsură, încât să-ți îndepărtezi familia şi prietenii cu reguli nesfârşite şi impuneri în legătură cu ce poți sau nu să mănânci.

---

[35] În engleză, în original *Pounds* (n. tr.).

Supleţea înseamnă, fără îndoială, eleganţă, dar obsesia nevrotică de sine NU.

Stau la coadă la Starbucks, încercând să-mi dau seama de conţinutul grăsimilor, de numărul de calorii şi de indicele de carbohidraţi din brioşa dietetică cu afine. Ceea ce-mi doresc însă cu adevărat este o porţie dublă din tortul cu ciocolată. Sunt iritată şi confuză, continuând să privesc tortul ca un leming hipnotizat. Ria mă întreabă ce vreau, ca să poată da comanda, cei din spatele meu încep să se agite, iar fata de la casă îşi dă ochii peste cap. Tot ce vreau să fac este să sparg cu pumnul vitrina de sticlă, să înşfac tortul şi să ies cu el în stradă, urlând ca o creatură dintr-un film de groază.

Dar n-o fac.

Nu, fac ceea ce trebuie. Pentru că lumea e împărţită în ce trebuie şi ce nu trebuie, în bine şi rău, în graşi şi slabi. Aşa că, în schimb, comand un espresso dublu fără zahăr.

Când Ria întreabă dacă sunt sigură, pentru că mă văzuse că rămăsesem cu privirea la tort, mă reped la ea spunându-i că „Da, sunt sigură!", de parcă aş urî-o, ceea ce e adevărat. Îi urăsc pe ea şi pe toţi cei care pot să comande ce vor fără să facă o mie de exerciţii de gimnastică mintală, care se pot duce până la spanioloaica aia cu pistrui de la casă şi-i pot spune: „Aş vrea un latte cu gheaţă şi o porţie dublă de tort cu ciocolată", fără să treacă prin iad, chinuiţi de sentimente de vină şi panică.

Aşa că, în schimb, am comandat latte-ul dublu, am luat-o complet razna din cauza cofeinei şi mi-am petrecut restul zilei învăluită într-un abur de resentimente, pentru că, încă o dată, mi-am refuzat plăcerile. Sunt trei mese pe zi, o zi are douăzeci şi patru de ore, care se succed una după alta,

până la sfârşitul vieţii tale. Iar asta înseamnă o perioadă a naibii de lungă, în care să nu te bucuri de ce îţi doreşti.

Prima oară când am ţinut regim aveam nouă ani. Ca dansatoare, eram încurajate să ne înfometăm. Îmi amintesc cum profesoara noastră ne-a adunat şi ne-a spus că era timpul să ne ţinem greutatea sub control. Ne-a învăţat să purtăm tot timpul în genţi borcănaşe cu miere sau cu gem, astfel încât, după o zi întreagă de antrenamente, când, fără să fi mâncat nimic, am fi simţit că ne ia cu leşin, să putem lua o linguriţă de miere şi să ne întoarcem la treabă. Aşa că toate aveam prin genţi borcănaşe lipicioase cu miere, ale căror capace se desfăceau, costumaşele murdărindu-ni-se de substanţa aceea vâscoasă şi dulce.

Obişnuiam să stăm în vestiar, ascultându-le cu nesaţ pe fetele mai mari dându-ne ponturi legate de dietă. Trebuia să consumi numai iaurt degresat, cola dietetică, cafea şi cartofi fierţi, fără nimic altceva. Sau doar proteine şi legume, după pofta inimii, dar cu cât mai puţin, cu atât mai bine. Cu toate acestea, mult prea des sfârşeam mâncând hamburgeri de la McDonald's după ore, iar dacă tot îţi iei un hamburger, ai putea foarte bine să comanzi şi nişte cartofi prăjiţi şi shake. Dar asta era în regulă, pentru că tocmai ce învăţasem de la Melissa Formby minunata scornească de a vomita tot imediat după ce ai mâncat. Ea însăşi tocmai descoperise soluţia magică, iar acum dădea lecţii despre cum să obţii cele mai bune rezultate cu un efort minim.

— Întotdeauna să beţi înainte un pahar mare cu apă, ne învăţa ea. După care folosiţi-vă de degetul cel mai lung. Nici unghia nu strică. Apoi gândiţi-vă la ceva scârbos. Dacă puteţi să vă gândiţi la ceva *cu adevărat* scârbos, atunci n-aţi pierde prea mult timp, iar mamele voastre n-ar bănui nimic.

Noi aprobam dând din cap. Ce înțeleaptă era!

— Ah, şi folosiți baia personală. Mai ales până când învățați s-o faceți fără zgomot.

Bun sfat. La urma urmelor, ca balerine, întotdeauna eram învățate să facem lucrurile cât mai silențios: să sărim dintr-o parte în alta a camerei şi să aterizăm fără niciun sunet, să dansăm bourrée pe poantele însângerate fără să zicem nici pâs, să ne întindem piciorul până pe după ureche fără să țipăm de durere. Floare la ureche.

Până pe la vârsta de treisprezece ani, îmi dezvoltasem propria metodă. Aveam o singură masă pe zi, de obicei ceva cu totul dezgustător şi lipsit de orice aport nutrițional, ca de exemplu un tort de ciocolată, acoperit pe deasupra cu bomboane M&M, cu înghețată şi sos de ciocolată la micul dejun, şi nimic altceva tot restul zilei în afară de amfetamină, cafea şi cola dietetică. Dacă aş mai fi mâncat ceva în afară de singura mea masă, aş fi vomitat imediat în baia de oaspeți.

Situația asta a continuat o vreme până când, într-o seară, după ce-mi luasem doza de amfetamină şi terminasem de vizionat un film foarte trist de-a lui Ingmar Bergman[36] despre necrofilie, timp în care mă îndopasem cu o cutie întreagă de biscuiți foarte dulci, am vomitat din nou. Am rămas pe podeaua băii, tremurând toată şi gândindu-mă că nu mai vreau să trăiesc. Sau, cel puțin, că nu mai vreau să trăiesc aşa. Nu mai puteam suporta obsesia zilnică ce se

---

[36] Ernst Ingmar Bergman a fost un regizor suedez de teatru şi unul dintre cei mai influenți regizori de film ai celei de-a doua jumătăți a secolului XX (n. red.).

reducea la ce urma să mănânc, când urma să mănânc şi, ce era cel mai rău, ce nu aveam voie să mănânc. (Încercasem deja laxativele, cu rezultate dezastruoase.) Aşa că m-am hotărât ca, indiferent de ce aveam să mănânc, să rămână în stomac, chiar dacă era bun sau rău. Şi astfel a început un nou capitol din istoria regimurilor mele de slăbit.

Când m-am căsătorit, mi-am ţinut secrete obiceiurile alimentare. Dar cu soţul meu plecat în fiecare seară la teatru, a fost uşor să intru într-o rutină a mâncatului în exces în absenţa lui.

Locuiam în Stratford, el era cu trupa de teatru. Aveam o locuinţă nouă, el o slujbă nouă, iar eu o nouă dietă. Ca una dintre dietele Hay, doar că toate ingredientele erau organice. În fiecare zi mâncam vreo douăsprezece kilograme de fructe şi legume murdare, deformate şi păroase. Trăgeam vânturi încontinuu şi miroseam a varză.

Regulile sunt simple. (Dietele au reguli, întocmai ca jocurile. Serios, nu e nicio diferenţă, zici că te joci Twister cu mâncare.) Carbohidraţii îi poţi mânca împreună cu legume şi lactate, dar nu cu proteine. Proteinele le poţi mânca doar împreună cu legume. Cât despre fructe, ei bine, fructele sunt atât de periculoase, încât nu le poţi mânca fără să le asociezi cu ceva şi trebuie consumate cu câteva ore înainte sau după masă. Deci, am voie friptură cu salată, pui cu salată, peşte cu salată. Dar nu brânză. Brânza e dăunătoare. E lucrarea diavolului. Am voie, în schimb, să mănânc un fel ciudat de caş de capră, dar este un singur magazin în Notting Hill unde îl pot găsi, ca să nu mai zic că are gust de lipici. Iar la prânz, salată. Salată cu orez, salată cu nuci, salată cu pâine. Când zic pâine, mă refer de fapt la pâinea cu mei şi seminţe de in, fără gluten şi fără drojdie. Arată ca o cărămidă, dar dacă o prăjeşti, devine chiar

crocantă. (În absența gustului, trebuie să mă mulțumesc cu textura.) Şi fără zahăr de niciun fel, fără cofeină, fără grăsimi.

Cartea face să pară totul foarte simplu. De fapt, mai mult decât simplu: ca şi cum ai fi un idiot dacă nu mănânci în felul acesta. Coperta înfățişează un cuplu pe la vreo şaptezeci de ani, râzând isteric şi alergând la maraton. Fără pic de cofeină. Mă simt prost doar uitându-mă la ei. Se pune mare accent pe fasole. Fasole şi supă de varză, condimentată cu usturoi. Ar fi trebuit să mă avertizeze cineva că voi fi pe punctul de a exploda. Sunt nevoită să mă încui singură în cameră, cu geamul deschis. Soțul meu doarme pe canapea.

Se presupune că trebuie să mănânci cât de multe crudități poți. De-a lungul zilei, ronțăi o cantitate considerabilă de crudități, însă nu reuşesc decât să mă simt balonată şi înfometată în acelaşi timp. Visez la hamburgeri, chipsuri, plăcinte cu carne. Mă trezesc muşcând din pernă. Să-i privesc pe alții cum mănâncă a devenit o experiență erotică pentru mine. Mă holbez înăuntru la McDonald's, cu ochii lipiți de geam, gata să ucid pentru un Happy Meal.

Se presupune că o să-mi meargă din ce în ce mai bine. Se presupune că ar trebui să fiu plină de viață şi de energie, iar pielea să îmi strălucească. Dar tot ce se întâmplă este faptul că reuşesc să dezvolt un caz grav al sindromului de colon iritabil. Mă chircesc de durere, astfel că soțul meu mă duce la doctor.

— Ce mănânci? mă întreabă doctorul după ce mă examinează.

— Păi, azi am mâncat müsli fără gluten cu lapte din orez, broccoli şi pui rumenit cu ghimbir, nişte morcovi cruzi, puţină pâine de secară prăjită, cu brânză tartinabilă de soia şi nişte gem de zmeură fără zahăr...

El ridică mâna să mă oprească; deja a întârziat la golf.

— Dumnezeule mare! Mă priveşte cu dezgust. Mănâncă un cartof, femeie! Un cârnat! Nu-i de mirare că nu te poţi ţine pe picioare!

— Dar... dar...

Nu-mi vine să cred. El nu vrea să alerge la maraton când o să ajungă la şaptezeci de ani?

Aparent nu.

Până să locuiesc împreună cu Ria şi Colin, eram atât de confuză după o viaţă întreagă de urmat diete, încât mă simţeam dincolo de orice redresare sau salvare. Singura diferenţă este că acum nu mă mai pot ascunde. Împărţim bucătăria, deseori mâncăm împreună, iar în timp ce Colin mă tachinează cu veselie în privinţa meselor mele şi, ocazional, mă hrăneşte forţat cu pui cu sos curry şi budincă cu gem, Ria îmi analizează în linişte obiceiurile alimentare, observând tacit toate lucrurile pe care aş prefera să le uite.

După care, într-o noapte, mă găseşte în bucătărie.

E trecut de două jumătate, iar eu sunt în pijama, îndopându-mă cu biscuiţi. Sunt biscuiţii ei; îi primise de Crăciun, în urmă cu câteva luni, şi, nefiind înnebunită după dulciuri, i-a lăsat acolo, să se învechească pe un raft de deasupra chiuvetei. În mod normal, nu m-aş atinge de

mâncarea ei fără să-i cer voie, dar mă trezisem brusc, înfricoşată şi înfometată, nemaiavând nimic de mâncare. Mi-a fost frică să-mi cumpăr, ca nu cumva să-i mănânc pe toți odată. Mă uram pentru că mâncam pe ascuns biscuiți vechi, exact ceea ce, în mod normal, aş fi evitat cu orice preț. Dar iată-mă aici, ghemuită în întuneric, îndesându-mi biscuiți în gură, când intră ea şi aprinde lumina.

Clipesc uimită, ca un animal sălbatic surprins în timp ce fură dintr-un tomberon de gunoi. Nu suport să fiu privită atunci când mănânc, nici când sunt în cea mai bună dispoziție, şi e absolut esențial ca aceste raiduri nocturne să rămână secrete.

— Ce faci?

Mă ridic de pe podea şi încerc să zâmbesc.

— Îmi pare rău. Sincer.

— Dar ce anume faci? mă întreabă ea din nou.

Vreau să mor, să dispar, să fiu absorbită în eter. Încă țin în mână punga de biscuiți, aşa că o pun pe blatul de bucătărie, mişcându-mă cu încetinitorul, de parcă asta m-ar ajuta să anulez totul.

— Ăia sunt vechi, îmi spune ea. De ce îi mănânci? Şi de ce îi mănânci pe întuneric?

— Mi-era foame. Îmi pare rău. O să-ți iau alții în loc. O să-ți cumpăr mai mulți.

— Louise, nu-mi plac biscuiții ăia, de-aia nici nu i-am mâncat. Nu asta contează. Dar ceea ce faci tu e ciudat.

— Ştiu. Îmi pare rău. N-o să mai fac.

Ea mă priveşte îngrijorată.

— Ba da, ai să mai faci.

E trecut de ora două jumătate, iar afară nu se aude nimic, niciun sunet îndepărtat al maşinilor care trec, niciun zgomot care să alunge ecoul vorbelor noastre. Ele rămân acolo, ca un zid între noi, iar din cine ştie ce motiv pe care nu mi-l pot explica, nu-mi vine nici s-o mint sau s-o linguşesc, dar nici să râd sau să protestez.

— Ai dreptate, mă aud eu recunoscând.

„Cât de ciudat e să spui asta", mă gândesc eu în sinea mea. „Nimeni nu ar trebui să ştie şi iată-te aici, mărturisind cu voce tare." Însă nu mă opresc aici.

— Nu pot mânca, continuă glasul care vorbeşte prin mine, ca păpuşa unui ventriloc. Chiar nu... nu ştiu cum.

Rămânem nemişcate. O briză de vânt pătrunde prin fereastra deschisă a bucătăriei, răzbind prin bezna solidă ce apasă împrejurul casei. Ne învăluie, rece şi fluidă ca mercurul, trecându-şi degetele prin părul Riei şi făcându-l să-i joace pe chip. Cămaşa ei de noapte albă, din bumbac, se umflă ca nişte pânze în vânt, iar preț de o clipă pare o ființă nepământeană, imponderabilă, plutind în aer ca o nălucă dinaintea dulapurilor strâmbe din bucătărie. După care pleacă, gonind nerăbdătoare pe lângă noi în drumul ei spre destinații mai exotice, lăsându-ne din nou singure. Cămaşa de noapte a Riei se înfăşoară liniştită în jurul gleznelor ei, iar părul îi coboară încetişor înapoi pe creştetul capului.

— Încă îți mai e foame? mă întreabă ea.

— Nu.

— Păi, atunci să ne întoarcem în pat. Îmi întinde mâna, iar eu i-o prind. Gândeşti prea mult, Louise. Se presupune că nu trebuie să gândeşti atât.

Şi mă conduce prin întuneric, înapoi în dormitorul meu.

Lumea este plină de sfaturi despre cum să mănânci, dar uite o idee nouă.

Mănâncă trei mese normale pe zi. Mănâncă ce vrei. Şi opreşte-te atunci când te simți sătulă.

Recunosc, câteodată e uşor, alteori greu, foarte greu.

Dar să amintesc cuvintele nemuritoare ale lui Madame Dariaux: „Dumnezeu te-a creat aşa cum eşti."

Şi pe cele ale Riei: „Treci peste."

Q

Calitate/Cantitate[37]

Una dintre cele mai izbitoare diferențe dintre o englezoaică şi o franțuzoaică bine îmbrăcate constă în dimensiunea garderobelor lor. Englezoiaca ar fi probabil uimită de numărul limitat al articolelor de vestimentație care se găsesc

[37] În engleză, în original *Quality/Quantity* (n. tr.).

în şifonierul franţuzoaicei, dar va observa, fără doar şi poate, că fiecare dintre acestea este de o calitate excelentă, considerate poate scumpe, după standardul englezesc, şi perfect adaptate stilului de viaţă al franţuzoaicei. Aceasta le poartă în repetate rânduri, debarasându-se de ele abia când se uzează sau se demodează, şi va considera un compliment (aşa cum ar şi trebui să fie) atunci când cea mai bună prietenă a ei îi va spune: „Ce mă bucur că te-ai hotărât să porţi rochia ta roşie, întotdeauna mi-a plăcut foarte mult!"

Vizitatorii străini sunt deseori şocaţi de preţurile ridicate din magazinele pariziene şi se întreabă cum o tânără femeie de succes, de exemplu, care nu câştigă mai mult decât omoloaga ei englezoaică, îşi permite să aibă o geantă din piele de aligator şi un costum de la Balmain[38]. Răspunsul este faptul că îşi cumpără foarte puţine haine: scopul ei este să aibă mai degrabă un set perfect pentru fiecare ocazie în parte decât o selecţie variată de articole care să se potrivească unor dispoziţii trecătoare.

Mă întreb dacă englezoaica nu ar avea de câştigat dacă ar înclina din când în când balanţa în favoarea calităţii, şi nu a cantităţii. Ar putea descoperi nu numai că ar deveni mai elegantă, dar şi că s-ar bucura mai mult să poarte acele haine, iar încrederea ei de sine ar spori.

Eu şi Colin am adoptat un nou slogan şi o nouă filozofie care, în esenţă, este următoarea: viaţa e prea scurtă. Nu e foarte original, dar, cu toate acestea, este exact ceea ce ne trebuie.

---

[38] Casă de modă de înaltă clasă (n. tr.).

Nu sunt prea sigură când am ajuns noi la concluzia asta, dar momentul hotărâtor ar fi putut foarte bine să aibă loc în autobuzul 159. Mergeam împreună la serviciu într-o dimineață ploioasă, înghesuiți la un loc cu ceilalți călători de la ora de vârf. Totul era ud, geamurile erau aburite, scaunele îmbibate de apă, umbrelele din care picura apa zăceau pe culoarul dintre scaune. Colin era strivit pe scaunul de lângă mine. În poală i se bălăngănea o sacoşă de plastic mare, plină cu nişte costume uzate de-ale lui Patrick, pe care voia să le doneze unui magazin de caritate[39], încercând totodată să țină de rucsac şi de umbrelă, ca să nu se rostogolească pe culoar la fiecare zdruncinătură a autobuzului. Stăteam chiar lângă el, cu picioarele ude şi înghețate bocnă în noua pereche de mocasini din piele întoarsă, acum făcută praf.

Verificându-mi corespondența, găsesc o altă serie de acte pentru divorț. Pe măsură ce autobuzul se târăşte, îl aud deodată scârțâind şi punând o frână bruscă, ce mă izbeşte de spatele unui negru bine îmbrăcat, de pe scaunul din fața mea.

— Îmi pare atât de rău! mă scuz eu, începând să-mi culeg scrisorile de pe unde aterizaseră pe podea.

— Nu face nimic, mi-a zâmbit el amabil. Nu e vina dumneavoastră.

I-am zâmbit şi eu.

---

[39] În Anglia, există aşa-numitele *charity shops* – magazine de caritate – care vând haine donate de alții la preţuri foarte mici, astfel încât şi cei nevoiaşi să-şi poată permite să le cumpere (n. tr.).

— Dacă vă mai pot deranja doar un singur moment, a continuat el. Aş vrea să vă vorbesc despre bucuria de a trăi în lumina mântuirii lui Hristos.

Şi exact atunci s-a întâmplat. M-am uitat la Col, iar el s-a uitat la mine.

— Viaţa e prea scurtă, a spus el, probabil cea dintâi propoziţie completă pe care o rostise în întreaga zi.

Eu am înclinat să-i dau dreptate.

— Ce facem noi până la urmă? a continuat el, brusc de neoprit în indignarea lui. Ce aşteptăm?

M-am săturat de moarte. M-am săturat să tot iau autobuzul până la serviciu. M-am săturat să îmi petrec serile acasă, aşteptând să sosească tipul potrivit şi să-mi bată la uşă.

— M-am săturat de divorţ! am adăugat eu. Şi m-am săturat de pantofi uzi!

— La naiba cu pantofii uzi! S-a ridicat şi a apăsat butonul de coborâre. M-am săturat să nu-mi asum niciun risc! Fir-ar să fie, Ouise, suntem tineri, suntem sexy şi talentaţi! Ştii ceva? Viaţa e prea al naibii de scurtă şi cred că e timpul să ne simţim şi noi bine!

— Bine!

Am coborât din autobuz şi am luat în schimb un taxi.

Şi aşa a început totul. Brusc, să fii adult devenise mult prea greu, aşa că am renunţat. În acelaşi timp, am hotărât să nu mai ţin cont pentru o vreme de sfaturile absurde şi sobre legate de modă ale lui Madame Dariaux. Gândul de a pune

fiecare bănuț deoparte pentru acel cardigan perfect din caşmir părea prea învechit, prea responsabil şi prea, prea îndepărtat. Voiam să fiu una dintre acele fete care au tot atâtea ținute câți bărbați de schimb: veseli, exuberanți, răpitor de chipeşi şi plini de viață. La fel ca şi Colin, mă săturasem să tot aştept ca timpul să-mi vindece inima rănită şi să mă facă să mă simt din nou normală. Şi, la fel ca şi Colin, eram gata să iau măsuri drastice.

Acela a fost momentul în care am decis că încercarea de a fi elegantă a dat greş. În schimb, voiam să fiu la modă.

E joi seara, iar eu şi Colin am ieşit în oraş împreună cu vreo douăzeci dintre noii noştri prieteni şi ne aflăm într-un bar numit Cube. Barul este ca Mink Bikini, numai că Mink Bikini a fost pe val luna trecută, în timp ce Cube e pe val acum. Localul este ticsit de ziarişti cu păr țepos, îmbrăcați în haine cenuşii şi unisex, fotomodele aspirante, îmbufnate şi deşirate, îmbrăcate cu tricouri rupte de la Chloe şi tocuri cu ținte, bărbați din domeniul publicității în costume negre de la Armani şi cu cravate în culori stridente, cu toții țipând, înghiontindu-se, vărsându-şi băuturile unul pe celălalt şi împiedicându-se de canapelele în stil suedez, de culoarea lămâii verzi, care alcătuiesc zona lounge.

Muzica de pe fundal este suprarealistă, ritmuri eterice franțuzeşti remixate după muzica celor de la KC şi Sunshine Band şi dublate de vocea Vanessei Paradis. Sunt o mulțime de trucuri neruşinate pentru a-i amuza pe clienți, inclusiv camere de luat vederi ascunse discret în toaleta bărbaților şi un ecran, nu la fel de discret, pe care sunt transmise înregistrările în cea a femeilor (paza bună trece primejdia rea). Precum şi un panou la intrare care afişează tot felul de mesaje ori de câte ori cineva intră pe uşă. „Isus te iubeşte, dar el nu o să-şi lase nevasta” bipăie, ca o persoană vicleană

cu răvaş mecanic. „Să fie iubire sau atracție?” bipăie din nou atunci când o tânără se adăposteşte înăuntru de ploaia neagră, scuturându-şi părul şi trăgându-şi în jos fusta mini. Cineva din fundul încăperii strigă „Atracție!” şi izbucnim cu toții în râs, pe când ea încremeneşte ca un iepure prins în lumina reflectoarelor, habar n-având de titlul care luminează intermitent chiar deasupra capului ei.

E o zarvă de nedescris. Cu toții am reuşit. I-am supraviețuit paznicului de la intrare şi celor două femei bodyguard, îmbrăcate de la Gucci din cap până în picioare, care stăteau pe poziții, picotind din pricina oboselii şi a plictisului, pregătite să nu lase să intre pe nimeni prea urât, prea gras, prea bătrân sau prea „trecut” (cu o ținută prea retro). Sărbătorim acest lucru fluturând cu furie bancnote de douăzeci de lire către barmanul tatuat, cu păr albastru, care chicoteşte urmărind filmarea cu ziarişstii beți (lucru de care ei habar n-au) care îşi fac nevoile şi flirtează cu bărbații din publicitate, care, la rândul lor, flirtează cu fotomodelele. Acestea, la rândul lor, nu flirtează cu nimeni.

Port o fustă creion neagră de la Kookai, foarte asemănătoare cu cea din sezonul curent de la Prada, un tricou scurt, cu mai multe straturi de material, ca acela din vitrina de la Versace (numai că al meu e din Brixton Market) şi o pereche dureros de înaltă de sandale roz cu baretă de la Office, care seamănă leit cu sandalele de la Manolo purtate de Kate în numărul de luna aceasta al revistei *Vogue*. Părul blond îmi este uscat cu foehnul într-un mod uniform, complet îndreptat, cu o cărare „naturală” pe mijloc, pentru care nu mi-au trebuit decât cincizeci de minute şi trei produse diferite ca să o aranjez. Rujul este de la Mac, oja de la picioare de la Chanel, iar eu miros ca un amestec de smochine sălbatice cu glicină, care se vrea a fi sexy, dar şi

uniform în acelaşi timp. Am parcurs un drum lung, foarte lung, de la sarafanul bleumarin. Şi sunt din ce în ce mai sexy.

Din nefericire, nu toți cei pe care i-am invitat sunt la fel. Câțiva dintre prietenii mei nu reuşesc să treacă de paznic. Pur şi simplu, ei nu înțeleg că trebuie să-ți joci rolul.

Darren este student la Conservator. Duce cu el o geantă sport uzată şi urât mirositoare, iar la gât poartă o eşarfă galbenă ca a Ursulețului Rupert[40]. Iar dacă geanta nu era suficientă, mai are şi o pufoaică de la Gap, de un roşu aprins, care se vede că e veche de cel puțin zece ani, şi mai flutură prin aer şi abonamentul de transport, de parcă ar fi un permis de liberă trecere la vreo paradă de modă.

Brigada Gucci salivează pe măsură ce el se îndreaptă agale spre uşă, fără să bănuiască nimic. Eu intru în acțiune, năpustindu-mă asupra lui ca o vijelie, smulgând de pe el pufoaica şi eşarfa, vârându-i iute abonamentul în buzunarul de la piept (se smiorcăie la sugestia mea de a-l pune în geantă) şi încercând, cam fără succes, să-i netezesc cu mâna coama de păr, o variantă afro pentru albi. După care îi întind mormanul, adică geanta şi restul lucrurilor, controlorului norvegian, cam scârbit, care apucă eşarfa Ursulețului Rupert de parcă ar fi un deşeu toxic şi care insistă să ne dea câte un bilet pentru fiecare articol în parte, ca şi cum l-ar pedepsi pe Darren pentru înfiorătorul prost gust de care dă dovadă, dar şi pentru incapacitatea lui de a merge pe stradă lejer. Fetele Gucci îşi îngustează ochii, iar una dintre ele dă să vorbească, dar se abține, făcându-ne

[40] Personaj animat din benzile desenate pentru copii (n. tr.).

semn să trecem şi ţuguindu-şi buzele într-un mic zâmbet, de parcă ar spune: „Îmi rămâneţi datori”.

Rămân cu Darren care, amuzat şi uimit, dar câtuşi de puţin impresionat, se întoarce spre mine, strângând în mână teancul de bilete primite în schimbul lucrurilor, şi-mi zice:

— Nu am ştiut, Louise... nu am ştiut că e genul *ăsta* de local.

Eu râd, un râs ca al Cruellei de Vil, şi îl împing către bar.

— Nu fi prostuţ, dragule! strig eu încercând să acopăr intonaţia letargică a Vanessei Paradis. Haide să-ţi luăm ceva de băut! Ia uite: putem să ne uităm la oamenii care vin şi să râdem de ce scrie deasupra capetelor lor!

— Serios? Ridică privirea spre panou cu acel *savoir faire* al unui copil cu nevoi speciale. Ce tareee! Louise, hai înăuntru ca să văd ce scrie!

— Nu, Darren, spun eu pe un ton ferm, împingându-l cu şi mai multă forţă în direcţia barului şi cât mai departe de zona Gucci. Se intră o singură dată. Va trebui să aştepţi pe cineva nou să vină înăuntru. Astea sunt regulile.

— Wow, spune el pe un ton plin de admiraţie. Suntem într-un loc cu *reguli*.

În modă este vorba numai despre reguli şi la fel se întâmplă şi cu locurile la modă. Nu am vrut să bem în pub-ul de peste drum de serviciu. Am vrut să fie ceva diferit. Regulile fac diferenţa: dă-ne ceva de făcut, dă-ne ceva asupra căruia să ne concentrăm atenţia în detrimentul altui lucru. Şi e un succes. Toată lumea e încântată că se află aici, zbierându-şi

în față unul altuia, cheltuind prea mulți bani pe băuturi scumpe, încercând să danseze printre mese şi căzând în poalele străinilor. Ne îmbătăm din ce în ce mai mult, banii ni se termină şi atunci vine rândul cardurilor de credit. Trec de la un grup de oameni la altul, purtând frânturi de conversații, prinzând din zbor nişte cuvinte, de aici un verb, de colo un adjectiv, aducându-mi şi eu contribuția.

— Fantastic! strig eu trimițându-i bezele în partea cealaltă a camerei bărbatului pe care îl văzusem pe ecran pe când era la toaletă.

— Pur şi simplu *zbierau* unul la celălalt! exclam eu, furând poanta din istorisirea lui Colin, precum şi o înghițitură din paharul lui cu martini.

— Foarte, *foarte* dezgustător! dramatizez eu, şoptind cu mâna la gura unei prietene, în timp ce urmărim cum un fotomodel îşi face „vânt” spre toaleta femeilor.

Tot ceea ce rostesc se încheie cu semnul exclamării. Multă vreme nu mă adresez nimănui, dar cu toții ne îmbrățişăm mult şi ne spunem chestii de genul: „Ar trebui să ne vedem şi noi într-o zi!” Mai pe seară, când statul în picioare devine din ce în ce mai dificil, ne luăm pe după gât, îngropându-ne fețele în umărul celuilalt şi suspinând: „Te iubesc! Chiar te iubesc!”, apoi privindu-ne plini de afecțiune în ochi, ceea ce nu e deloc uşor atunci când vezi dublu.

A doua zi de dimineață încerc să-mi revin din mahmureală, bând cafea şi ronțăind grămezi de felii de pâine prăjită împreună cu Ria. Ea nu a putut să vină aseară. Eu am făcut ocol până la galeria unde lucrează ca să mergem împreună, dar ea a renunțat în ultima clipă. Mi-a spus că nu are chef de toți oamenii ăia, de tot zgomotul ăla.

— Nu o să întâlneşti niciodată pe nimeni dacă singurele locuri în care mergi sunt cele din jurul casei! o cert eu din celălalt capăt al bucătăriei, fluturând un deget în semn de reproş.

Ea întoarce o pagină a revistei pe care o citeşte.

— Şi tu pe cine ai întâlnit?

Îmi amintesc vag de un reprezentant al unei agenţii care mă trăgea de braţ, de un fotograf însurat care voia să facă nişte „cadre artistice" cu mine şi cu încă o fată, de un fost soldat bisexual...

— Nu asta e ceea ce vreau să zic, izbucnesc eu, văzând ce greu era să-mi întind untul pe pâine agitându-mă întruna. Eu sunt acolo, am intrat în joc. Trebuie să intri şi tu în joc, Ria. Ascultă-mă pe mine, ştiu ce zic.

— Aha, îngaimă ea, dând o altă pagină şi afişând un zâmbet de Mona Lisa.

Citeşte *Vogue* şi, de unde stau, observ, cu o iritare majoră, că au renunţat complet la lookul retro al anilor '70, iar acum scot la înaintare o poveste de genul „debutanta şic întâlneşte puicuţa rock", lucru care îmi zădărniceşte toate strădaniile. Fotomodelele sunt fotografiate în haine Pucci în valoare de 700 de lire, purtând ciorapi plasă rupţi şi părul tapat în proporţii grandioase. Nu e numai un look nou, ci şi un etos complet diferit. Mă simt total descurajată. Cum pot să-mi facă una ca asta? Abia am învăţat să-mi îndrept părul în timp ce-l usuc.

— Nu-mi pot închipui de ce ar vrea cineva să cheltuiască atâţia bani pe haine de designer, răbufnesc eu, întrebându-

mă dacă mai am vreo pereche de ciorapi plasă prin sertarul meu cu lenjerie. Peste câteva luni, o să treacă şi moda asta. Care e scopul să arunci şapte sute de lire pe ceva ce poți cumpăra cu treizeci şi cinci de la Top Shop în două săptămâni? Dă-mi zahărul, te rog.

Ria mi-l dă peste masă, fără să-şi ridice privirea.

— Vorbesc serios, care e scopul? continui eu, amestecându-mi furioasă în cafea linguriţe întregi de zahăr. Cine s-ar obosi să dea atâția bani doar ca să fie la modă?

— Ei bine, spune ea încetişor, sorbind din ceai, în primul rând, moda nu înseamnă stil. În al doilea rând, ai putea foarte bine să cheltuieşti şapte sute de lire pe ceva cu adevărat veritabil.

Veritabil? Îmi vorbeşte oare de sus?

— Şi ce înseamnă mai exact „veritabil”? întreb eu.

Simt că e rost de ceartă. Cineva trebuie să plătească pentru timpul irosit în Miss Selfridge.[41]

— Veritabil înseamnă ceea ce rămâne după ce trece moda, continuă ea turnându-şi încă o ceaşcă de ceai. Înseamnă forță durabilă, caracter. Este acea pereche de pantaloni bine croiți, acel costum care îți vine ca turnat, acel pulover pe gât negru, din caşmir...

— Da, sigur! Vrei să spui haine *plicticoase!* o corectez eu, frustrată până la Dumnezeu din cauză că botinele mele roşii din piele, cu imprimeu de şarpe, sunt deja trecute, iar ea îmi

[41] Magazin de haine de damă (n. tr.).

tot vorbeşte de pulovere cu gât de parcă ar fi piesele zen ale modei.

— Clasice! parează ea.

O fixez cu privirea. Mi-o fi citit cartea? Ori asta, ori începe să-i semene lui Madame Dariaux.

— Astea clasice sunt pentru când renunți, stărui eu. Când renunți la ieşirile în oraş, la dans, la a fi la modă. Dacă vrei să fii tânără şi sexy, trebuie să fii la modă.

— Sau poate că, începe ea privindu-mă timidă, acest gen de lucruri încep să-ți pară atrăgătoare de-abia când te maturizezi.

O tăcere apăsătoare se aşterne între noi. O urăsc. Şi urăsc puloverele negre cu gât.

— Deci, cum a fost aseară? întreabă ea, schimbând repede subiectul.

Îi dau ei câştig de cauză. La urma urmelor, chibzuiesc eu, ea este evident unul dintre acei oameni care deja au renunțat şi ar fi nepoliticos din partea mea să continui.

— A fost grozav. Serios, foarte, foarte bine. Toată lumea a fost acolo: Colin, Sanam, Nelson, Darren. Am o sclipire de inspirație. Ar trebui să vii şi tu data viitoare. Cred că tu şi Darren v-ați înțelege bine.

Ea strâmbă din nas.

— Mai vedem.

Eu ridic din umeri.

— Sigur. Poate data viitoare.

Şi mă gândesc cât de neînduplecată este în privinţa mâncărurilor ei gătite în casă şi a vrafurilor de cataloage de artă, draga de ea! Nu ştie că ceasul ticăie? O mângâi uşor pe cap, înainte să dau o fugă până la Brixton Market ca să caut ceva care să semene cu marca Pucci şi pe care să-l pot purta în următoarea seară de vineri.

Apoi, într-o duminică, mă trezesc că sunt singură în apartament cu Ria. Sufăr de o răceală iritantă şi persistentă, iar, în favoarea somnului, am fost nevoită, fără tragere de inimă, să-mi anulez toate planurile pentru sfârşitul de săptămână. Zac cu faţa în jos pe canapea toată după-amiaza, într-o stare de semiletargie până când apune soarele. Când, în cele din urmă, mă târăsc până în bucătărie ca să-mi pregătesc cina, dau peste Ria, care s-a dat şi ea jos din pat cu acelaşi scop, după o după-amiază de lectură. Ne mişcăm cu greu amândouă prin bucătăria micuţă, dându-ne una din calea celeilalte, înmânându-ne ustensile, vorbind atunci când avem chef şi împăcate cu tăcerea care se aşterne din când în când. Rămân surprinsă cât de liniştită sunt în compania ei.

Aprindem televizorul şi, la ce noroc avem, nimerim primul episod dintr-un serial de epocă. Ne cuibărim amândouă pe canapeaua enormă şi confortabilă şi ne pregătim de o seară plină de corsete cu sâni ce se revarsă.

Ne antrenăm într-o dezbatere aprinsă în legătură cu virgina oprimată, dacă aceasta ar trebui sau nu să aibă o aventură, şi nu cădem deloc de acord în ceea ce priveşte atracţia sexuală a personajului principal masculin. (E oare posibil să te îndrăgosteşti de un bărbat care are părul mai lung decât al tău? Eu nu cred, dar Ria crede că totul este o chestiune

de proporții.) Dar, fără îndoială, suntem de acord că în tot serialul nu apar decât trei figuranți, pe care echipa de producție îi îmbracă în costume diferite şi îi pun cu forța pe fundalul fiecărui cadru.

La sfârşitul serii, descopăr, spre marea mea mirare, că mă simt mult mai bine şi mai revigorată, cum nu mi s-a mai întâmplat de mult, cu toate că nu am făcut nimic special, nu am ieşit nicăieri şi ne-am vorbit foarte puțin. Mă trezesc că aştept cu nerăbdare să vină duminica viitoare şi apoi duminica următoare acesteia.

Şi foarte repede duminica devine cea mai îndrăgită zi a săptămânii.

Şi iată că astfel a trecut un an.

Este ziua de naştere a Riei. Eu, Colin şi noul lui prieten, Andy, o scoatem la o cină în oraş. Port rochia mea roşie de mătase marca Joseph şi un cardigan din caşmir asortat. Le-am purtat de o mie de ori în vara asta. Este „ținuta mea de vară". Dar e atât de minunată, atât de frumos croită, încât nu-mi pasă că m-au mai văzut îmbrăcată cu ea.

Când ajung eu, Ria aşteaptă deja în fața restaurantului nostru preferat, Villandry. Ea, Colin şi Andy sorb din şampaniile lor şi stau la taclale în lumina caldă şi strălucitoare a soarelui de după-amiază. Ea ține în mână un buchet de flori primit de la colegii de serviciu. În cămaşa ei albă de olandă şi în pantaloni arată proaspătă şi însuflețită. Nu e o petrecere mare, suntem doar noi patru, însă chipul i se luminează când mă vede coborând din taxi şi este atât de emoționată când ne aşezăm la masă, încât abia dacă poate mânca. I-am rugat pe băieți să îi pregătească un tort, pe care i l-au oferit la cafea. Este un bloc masiv, aproape

impenetrabil, de ciocolată pură, pe care scrie „La mulți ani, Ria!” din glazură roz, iar în mijloc o singură lumânărică. Când îi cântăm „La mulți ani”, se înroşeşte toată şi începe să plângă.

Am văzut-o pe Ria de mii de ori de când am cunoscut-o. De acum ne cunoaştem atât de bine, încât ne terminăm frazele una alteia. Îi întind cadoul meu. Este o carte despre Barbara Hepworth pe care şi-o doreşte de foarte mult timp.

Şi ştiam asta. Ştiam că îşi dorea cartea asta. Şi mai ştiu că o să-şi comande peşte la aperitiv şi peşte la felul principal. Ştiu că nu o să bea decât un singur pahar de şampanie, pentru că oricum nu bea de obicei, şi mai ştiu că râvnise mult timp la cămaşa albă din olandă pe care o poartă. Ştiu ce număr poartă la pantofi, de ce nu-i place să ia metroul şi faptul că orice lucru sau gest frumos o face să plângă.

Ea este veritabilă. Clasică. Un prieten adevărat, întocmai ca un pulover negru cu gât din caşmir.

La urma urmelor, viața e mult prea scurtă pentru orice altceva.

R

Restaurante

Întrebarea „Unde mergem diseară?” nu este niciodată una de sine stătătoare. Îți oferă informații prețioase ce te vor ajuta să-ți alcătuieşti ținuta care să se potrivească perfect cu mediul în care îți vei petrece seara şi este la fel de neconceput pentru o femeie să-şi facă apariția la un

restaurant îmbrăcată nepotrivit, cum este şi să ajungă cu o oră întârziere.

De exemplu: dacă eşti invitată la o cină sofisticată într-un bistro modern, pregăteşte-te pentru mâncăruri destul de comune, dar pentru o clientelă care mai mult ca sigur va fi îmbrăcată după ultimele tendinţe. Te vei simţi cât se poate de confortabil dacă te vei conforma indicaţiilor şi vei alege ceva în stilul unei rochii negre, şic, completată de accesorii foarte elegante şi în vogă. Totuşi, dacă însoţitorul tău a ales un local cu renume şi tradiţie, atunci ţi-aş sugera să te îmbraci în ceva conservator, luxos şi poate chiar puţin banal. Neapărat să-ţi arunci pe umăr un şarpe boa din blană de nurcă şi să te acoperi din cap până în picioare cu diamante – asta este exact la ce se aşteaptă el. În plus, mai mult ca sigur că ţi-ai irosi ţinuta mai modernă şi mai avangardistă într-un local cu o clientelă bătrână şi afluentă, care a venit acolo doar ca să mănânce.

Nu uita niciodată că, atunci când te îmbraci pentru cină, nu te îmbraci doar pentru tine însăţi, ci şi pentru plăcerea şi confortul partenerului tău. Iar când un bărbat cheltuieşte o mică avere doar pentru o singură seară, îi place de obicei să fie înconjurat de un decor extravagant, de mâncare savuroasă şi de o însoţitoare care să se potrivească perfect cu ambele.

Şi dintr-odată se întâmplă. Cu mult după ce i-am lăsat biletul fatidic, Oliver Wendt îşi face o apariţie scurtă şi de mult aşteptată în holul teatrului. Eu sunt în genunchi, numărând listele cu programe din arhivă, când brusc simt miros de ţigară venind din spatele meu. Mă întorc şi-l găsesc cu privirea aţintită asupra mea, sprijinit de uşă şi exalând cercuri de fum în aerul prăfos, luminat de razele de soare

care străbat prin geamul murdar de deasupra intrării. E bronzat şi pare relaxat, aşa cum stă acolo, în tricoul lui albastru-deschis şi în blugi.

— Presupun că trebuie să porți costum şi cravată la Ritz, reflectează el, urmărind gânditor cercurile de fum care dispăreau uşor şi scuturând scrumul într-un coş de gunoi cu scrumieră, din alamă, cu gesturi atent studiate din încheietură.

Eu înghit cu noduri. „Ia-o uşor, fato! Cu calm şi stăpânire."

— Aşa cred, răspund eu ridicând din sprâncene. Asta, bineînțeles, dacă te duci într-adevăr la Ritz.

Zâmbesc timid.

Zâmbeşte şi el timid.

Apoi, brusc, mâinile încep să-mi tremure. Mă fac roşie toată şi încerc să ascund acest lucru strângând cât mai tare teancul de foi. Dar situația nu face altceva decât să se înrăutățească. Zici că sunt posedată; mâinile mele au o voință proprie, iar eu nu pot decât să zâmbesc prosteşte la teancul de foi care deodată zboară prin aer, împrăştiindu-se prin tot foaierul, ca şi cum ar fi fost vreun atac supranatural.

— Rahat! spun eu, cât mai calmă şi mai stăpână pe mine, năpustindu-mă asupra lor să le adun.

Oliver rânjeşte, îşi pune țigara cu grijă în colțul gurii şi se apleacă să mă ajute.

— Te descurci de minune cu obiectele neanimate, observă el.

— În mod normal, nu sunt chiar atât de nepricepută, mă apăr eu punând cu furie foile una peste alta.

Îmi doresc să intru în pământ de ruşine.

— Sunt zile, fie că mă crezi sau nu, când sunt de-a dreptul grațioasă.

— Să sperăm că vineri este una dintre zilele bune, o întoarce el, adunând cu repeziciune foile într-o cutie goală.

Încremenesc.

— Vineri?

Încerc să par cât mai liniştită şi mai degajată. Din nefericire, vocea mea capătă un vibrato ciudat care mă face să semăn cu Edith Evans când îşi spune faimoasa ei replică despre geantă din piesa *Importanța de a fi onest*. El pare să nu fi băgat de seamă.

După ce terminăm de strâns foile, el ridică cutia.

— Unde ai vrea să le pun? întreabă el, ignorând întrebarea mea.

— Ăăă... nu pot deloc să mă concentrez. Ăăă... aici. Aici e perfect.

El se uită la mine.

— Aici, repetă.

— Da, te rog, ar fi minunat.

Zâmbesc.

— Dar de aici le-ai luat.

— Ah! Bine... Atunci, ce zici de acolo? Şi arăt frenetic cu degetul spre un loc de dincolo de foaier. Hai să le punem acolo!

El duce cutia până la locul indicat şi o lasă jos.

— Îți mulțumesc mult! A fost grozav ce ai făcut! exagerez eu.

Va trebui să aştept să plece ca să le pot duce înapoi la locul lor.

— Cu plăcere, zice el şi trage vârtos din țigară.

Preț de o clipă, contemplăm în linişte cutia.

— Deci, rămâne pe vineri, începe el.

Acum vocea lui se aseamănă în mod straniu cu cea a lui Edith Evans. Se mută de pe un picior pe altul.

— Adică, asta dacă nu ai alte planuri.

— Nu. Nu mă clintesc din loc, străduindu-mă din răsputeri să nu vomit, să nu cad de-a-n picioarelea sau să mai distrug ceva. Nu, mă prefac eu că îmi verific în minte agenda, cred că vineri e în regulă.

— Foarte bine. Să vin să te iau?

Parcă ar vorbi de un colet.

— Nu, nu!

Sunt îngrozită la gândul că el ar putea să vadă unde stau, mai ales dormitorul meu cât o debara sau colecția dubioasă a lui Colin de *obiecte de artă*.

— Ne întâlnim acolo.

— La şapte?

Mi se usucă gura.

— La şapte e bine, aprob eu răguşită.

— Ne vedem acolo, spune el îndreptându-se către amfiteatru.

Brusc, mă simt ca o victimă al cărei agresor fuge de la locul accidentului.

— Bine, dar unde? strig după el.

El se întoarce şi rânjeşte.

— Undeva unde nu am mai fost până acum, Louise. La Ritz.

Apoi totul se sfârşeşte. El a plecat. Şi numai o cutie plină cu foi incredibil de ordonate şi o grămadă de scrum de țigară sunt dovezile care confirmă că a fost într-adevăr aici.

— Presupun că trebuie să porți ceva foarte elegant când te duci la Ritz, îi ciripesc eu veselă lui Colin când ajung în seara aceea acasă, cu ochii strălucind.

El şterge praful din apartament şi, în special, de pe colecția lui de figurine din porțelan. Iată-le acolo, frumos aliniate pe masă: neastâmpărații de cioban şi ciobăniță, tigrul săltăreț, costelivul Don Quijote atacând cu lancea o moară de vânt. El ridică privirea.

— La Ritz! Aşa cred, dragă. Băieții ca mine nu se avântă mai departe de KFC-ul din cartierul Walthamstow când ies în oraş. Şi cine, adaugă el rânjind viclean, o duce pe micuța mea americancă la Ritz?

Păşesc vesel în cameră.

— A, nimeni. Doar că numele lui începe cu O şi se termină cu *liver Wendt*.

— Dumnezeule mare, *nu* e gay! Aleluia! O, Ouise! Micuța mea Ouise! Strânge teatral la piept pămătuful cu care ştergea praful. Fetița mea a crescut! Următorul lucru pe care o să-l faci e să mă părăseşti!

— Col, lasă repetițiile pentru *Coronation Street* şi vino să mă ajuți!

— Nu ştiu de ce ar trebui să fac asta, se bosumflă el. Nu mă laşi niciodată să-mi termin scena.

O secundă mai târziu, bagă capul pe uşă şi mă găseşte scoțând tot ce am în şifonier şi punând pe pat.

— Deci, cu ce ai de gând să te îmbraci?

Simt cum îmi cercetează din priviri camera. Post-iturile au dispărut, dar nu cu asta îşi frământă el mintea acum.

— Dumnezeule, tu nu ştergi niciodată praful? izbucneşte el cu disperare, iar ochii îi alunecă pe noptiera mult prea încărcată.

Dând dezaprobator din cap, se aşază pe marginea patului şi începe să-mi cureţe sticluţele de parfum cu un aer de resemnare tăcută. E blestemul lui Colin, din cauza căruia nu poate trece pe lângă niciun obiect fără să-l cerceteze de praf.

— Nu ştiu... răspund eu, îngrijorată. Nu am nimic... absolut nimic!

Şi arunc încă o grămadă de haine pe pat.

— Am o idee. După ce termini de aruncat totul afară, putem să le aranjăm înapoi pe culori. Uite, zâmbeşte el, dându-se un pas înapoi ca să-şi admire isprava, spune-mi tu că nu arată mai bine! Acum poţi să citeşti şi numele de pe sticluţă: *Amarige*.

— Colin, nu eşti deloc atent la ce îţi spun! Nu am nimic de purtat!

— Nu fi o gâsculiţă prostuţă, fireşte că ai! Curăţă abajurul cu pămătuful de praf dintr-o singură mişcare, dus pe gânduri. Dar îţi spun de pe acum că o să avem nevoie de o ceaşcă zdravănă de ceai înainte să ne apucăm cu adevărat de treabă. Of, Ouise! Scutură din cap, nevenindu-i să creadă atunci când eu arunc încă o bluză pe pat. Nu ştiu cum o fată ca tine mai foloseşte încă umeraşe din sârmă! Laşi impresia că ai fost crescută de o ceată de ţigani!

Şi spunând acestea, se duce în bucătărie să pună ibricul pe foc.

Câteva minute mai târziu, se întoarce cu două „duble” aşa cum le numeşte el, adică un fel de espresso, numai că din ceai; o specialitate de-a lui, preparată dintr-o mână de pliculeţe de ceai îngrămădite într-un ibric mic, care sunt lăsate să infuzeze până când apa devine neagră ca smoala. El susţine că aşa au câştigat britanicii războiul, ceea ce mă face să mă gândesc la trupe de soldaţi, scăldaţi în sudoare şi spasmodici, ahtiaţi după doza lor de cofeină.

— Acum, spune el aşezându-se pe singurul colţ rămas liber al patului, să o luăm pe rând. Opţiunea numărul unu, te rog.

— Ei bine, asta ar fi. Şi îi arăt un costum din tweed. Cu bluza asta, adaug, arătând spre o cămaşă cu dantelă neagră.

— Hmmmmmm, face el, ţuguindu-şi buzele şi atingându-le gânditor cu degetul. Un mesaj foarte confuz. Foarte „Sunt o pudică, ups! Nu, nu sunt!”, dacă mă înţelegi ce zic. Ceva în genul: „Vreau, nu vreau.” Puţin din „Vai, domnişoara Jones, eşti atât de frumoasă!” combinat cu o notă de „Oooo, stăpână!”, lucru care, personal, îmi place, numai că nu prea par să se potrivească.

— Bine. Atunci, ce zici de asta?

Şi îi arăt o rochie neagră de seară.

— Louise, are fundă. Cum poate o femeie de treizeci de ani să aibă o haină cu o fundă pe ea?

— Am crezut că mă face să arăt mai tânără, protestez eu fără prea multă convingere.

— Tânăr e una, infantil e altceva.

Şi face semn cu mâna să i-o iau din față.

— Bine, în regulă. Întotdeauna rămâne ca opțiune fusta în stil Pucci şi bluza care se prinde după gât.

I le arăt, dar le expediază numaidecât.

— Ouise, ținuta asta este atââââât de învechită!

— Ce pot să fac?

Mă prăbuşesc la podea, cuprinsă de deznădejde.

— Ce s-a întâmplat cu rochia aia neagră a ta? Ştii despre care vorbesc.

Scutur din cap.

— Cea de la Karen Millen. I s-a rupt tivul pe când dansam la Mink Bikini şi nu am mai dus-o la reparat.

— Ei bine, ce ar avea de spus Madame Care I-o fi Numele într-o situație ca asta?

Mă uit la el.

— Col! Eşti ultima persoană despre care credeam că m-ar trimite înapoi la Madame Dariaux!

— Ei bine, îngeraşule, nu *trebuie* să devii complet obsedată de tot ce spune, doar citeşte şi ține cont de sfaturile ei, fără să le iei de bune, aşa cum ar face orice persoană normală.

Scot limba la el.

— Nu prea cred.

El ridică din umeri.

— Atunci nu putem face nimic. Va trebui să împrumuți ceva de la Ria.

— Ria! Probabil că glumeşti!

Încerc să râd, dar, în schimb, nu scot decât un sunet înfundat şi sec. Colin se uită la mine, insensibil.

— Acceptă realitatea, Ouise. E un restaurant cu clasă, iar tu, îmi pare rău să ți-o spun, nu ai haine de clasă. Nu te supăra, scumpo, tu eşti drăguță şi sexy, dar când vine vorba de o cină de 200 de lire, avem nevoie de o Audrey Hepburn, nu de o Barbara Windsor. Şi, continuă el, ridicând o mână ca să mă facă să-mi țin gura, indiferent de părerea ta despre mica noastră dictatoare, trebuie să recunoşti că e mereu foarte frumos îmbrăcată!

— Poartă haine de oameni bătrâni! strig eu străduindu-mă din răsputeri să mă abțin pentru a nu-i turna ceaşca de ceai în cap.

— Ahaaa! Aici te înşeli tu, micuța mea prietenă care se îmbracă din bazar! Ria se îmbracă în stilul clasic, iar Ritz este un astfel de loc. Scopul tău este să te potriveşti cu decorul, îngeraşule. Să fii în armonie cu el... să fii în armonie cu el... repetă după mine. Ouise, spune el devenind serios, ai încredere în mine. Sunt o găină bătrână, ştiu despre ce vorbesc.

— Ai treizeci şi cinci de ani, Colin.

— Da, dar la gay, e ca şi cum ai avea şaizeci şi cinci şi ai trage după tine şi căruciorul de cumpărături.

— Nu ai prins ideea! Eu vreau să ies în evidenţă, nu să mă pierd în decor! De luni întregi aştept să mă scoată la întâlnire. Vreau să mă observe!

— Nu, spune el scuturând din cap şi mustrându-mă cu degetul de parcă aş fi un câine prins pe picior greşit. Nu la Ritz. Crede-mă, dragă, *chiar* vrei să te pierzi în decor, numai că nu ştii. Şi deja te-a observat, altfel, în primul rând, nu v-aţi duce acolo.

— Dar dacă ar vedea cât de sexy sunt... încep eu.

Dar Colin continuă să dea din cap în semn de nu.

— Atunci mă mai gândesc, spun îmbufnată.

— Nu te gândi. Acţionează. Acum. Se ridică în picioare, cuprins de înflăcărare. Aranjăm hainele astea pe culori?

— Nu, nu acum. Vreau să rămân singură.

Îl împing spre uşă.

— Ouise, sper că nu te-ai supărat, nu, păpuşă?

Îl conduc afară şi trântesc uşa în urma lui.

— Ouise? Se uită pe gaura cheii, însă eu o acopăr cu mâna. Nu fi supărată, e pentru binele tău! Nici Audrey nu avea nimic până nu l-a întâlnit pe Givenchy.

— Cu tot respectul, răspund eu cu aroganță, am treizeci şi doi de ani, Colin, şi consider că ştiu cum să mă îmbrac. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea puțină intimitate.

Cere-i Riei ceva de îmbrăcat! Serios!

Pe când ridic de jos geanta mea Pucci neoriginală şi scotocesc după tricoul meu cu mai multe straturi de material, dau de volumul *Eleganța,* care este deasupra unui teanc de cărți sprijinite de pervaz. Poate că de data asta Colin are dreptate. Poate că nu ar strica să mai consult oracolul încă o dată. Îl iau şi privesc pentru o clipă coperta gri şi deteriorată, simțindu-i în palme greutatea atât de familiară. Mă gândesc la toate orele petrecute răsfoindu-i paginile, căutând răspunsuri şi sfaturi. Pe atunci eram disperată. Însă acum nu mai sunt. La urma urmelor, mi-a dat întâlnire, nu-i aşa? Presupun că fac bine ceea ce fac.

Şi totuşi, ezit. Deschizând cartea, dau paginile până ajung la litera R. „Îmbracă-te cu ceva conservator, luxos şi poate chiar puțin banal."

Îmi arunc din nou privirea către costumul meu din tweed întins pe pat. Bine, de ce n-aş face o încercare? Peste câteva minute, îmi examinez imaginea din oglinda şifonierului. Îmbrăcată din cap până în picioare în tweed, nu numai că arăt conservatoare, ci şi *de-a dreptul* îmbălsămată. Atacul Bibliotecarei Asexuate. Îmi dau jos costumul şi îl arunc înapoi pe pat, frustrată. N-are rost; tot scotocind prin şifonier, găsesc rochia mea deteriorată de la Karen Millen. O să trebuiască să o repar cu mâna mea. Şi, fiindcă tot sunt la capitolul ăsta, arunc volumul *Eleganța* în spatele unui morman de tricouri uzate şi închid uşa.

Am aşteptat mult prea mult această ocazie ca să îi dau acum cu piciorul.

Şi nu mai am nevoie de ajutor din partea nimănui.

Este vineri seară. Ies de la staţia de metrou Green Park proaspăt epilată, exfoliată, parfumată, dată cu cremă, coafată. Sunt, în limbajul supermarketurilor, ambalată şi gata de a fi mâncată.

Îmbrăcatul a fost un adevărat coşmar. Mi-am dat seama că am o singură şansă, doar una. Aşadar, cel mai bine era să nu las nimic la voia întâmplării. Dacă voiam să îl seduc cu succes pe Oliver Wendt, trebuia să scot artileria grea. Aşa că mi-am pus la bătaie câteva dintre atuurile mele.

Cu toate că nu sunt cea mai pricepută croitoreasă din lume (şi nu mă încadrez nici măcar în top 5000), am reuşit să cos tivul rupt al rochiei mele negre de la Karen Millen. Bucuroasă că mi-am îndeplinit sarcina cu destulă uşurinţă, am decis să fac încă un pas înainte. La urma urmelor, rochia este deja sexy şi până la genunchi, dar ia să ne imaginăm cum ar fi dacă aş mai scurta-o cu câţiva centimetri. Ar semăna şi mai mult cu stilul Versace. Iar în seara asta sunt hotărâtă să-i fac concurenţă până şi lui Liz Hurley[42] în cursa pentru cea mai elegantă femeie. Ca să-mi desăvârşesc ţinuta, mi-am încălţat sandalele cu toc cui şi cu baretuţe, ca să mă facă să par mai înaltă, ciorapi cu plasă

[42] Elizabeth Hurley, actriţă şi fotomodel de origine britanică, numele ei a fost asociat cu cel al companiei de cosmetice Estée Lauder, de când aceasta a ajutat-o să debuteze în cariera de fotomodel (n. tr.).

ca să-mi facă picioarele mai subțiri şi un sutien cu push-up, numit, pe bună dreptate, „Ta-daa”. După care mi-am pieptănat părul pe spate, ca să-l fac să pară mai voluminos, mi-am dat cu puțin sclipici auriu pe la ochi, ca să-i scot în evidență, iar pe decolteu am aplicat puțină pudră de obraz. Nu sunt îmbrăcată pe cât sunt de înarmată. El n-o să reziste farmecelor mele naturale.

Totuşi, cu toate că sunt o apariție destul de impresionantă, puțin în stilul MTV, atrag mai multă atenție decât mi-aş dori mergând cu metroul de la Brixton. Sunt practic urmărită până la peron de un individ cu codițe rasta care vrea să-mi vândă o cartelă, strigând după mine: „Ooo, arăți *mişto*, fato!” Nu e chiar reacția la care mă aşteptam.

Ies din stația Green Park. Îmbrăcată cu paltonul meu încheiat până la bărbie, mă simt mai mult decât ciudat. În comparație cu isteria uscatului cu foehnul, pensatului, călcatului etc., să-mi fac cu adevărat apariția pare ceva mai mult decât un anticlimax.

Este şapte fix. Mă întorc şi pornesc către Ritz.

Las în urmă întunericul rece şi umed al parcului şi trec de o armată de portari îmbrăcați în uniforme, cu paltoane decorate cu butoni de alamă şi epoleți, de hamali cu toci pe cap şi de angajați în smoching.

Primul lucru pe care îl observ este cât de auriu e totul. Lumina e, de fapt, orbitoare, năucitoare. Se răsfrânge strălucitoare în oglinzi, se reflectă în candelabrele de cristal, sclipeşte de-a lungul suprafețelor aurite. Mă opresc pentru o clipă, sprijinindu-mă de un colț al biroului de la recepție, ca un bețiv, ca să-mi pot recăpăta răsuflarea şi să-mi pot obişnui ochii cu ce-i în jur.

Al doilea lucru pe care îl bag de seamă este imensitatea localului: autoritatea îndrăzneață şi incontestabilă a atâtor decorațiuni în stil rococo înfloreşte, fără sfială, concentrată într-un singur loc. Cupidoni durdulii şi îmbujorați se zbenguie pe fundalul unui cer albastru cu nori de culoarea smântânii, aducând cu tinerii membri conservatori care se dezlănțuie în timpul unei conferințe a partidului. Candelabrele inundă în lumină mobilierul acoperit cu catifea, în stil Ludovic al XIV-lea. Atmosfera vibrează de atâta siguranță de sine. Din încăperea alăturată se aude discret o melodie la pian. „Nu e romantic?" pare că şoptește. Ba da.

Apoi observ încă un lucru: e ca şi cum forța de atracție gravitațională ar fi mai mare la Ritz. Toată lumea pare să se mişte puțin mai încet decât oamenii obişnuiți. Observ o blondă stând la o masă din colț. Este îmbrăcată într-o rochie neagră pentru cocktail cu umerii goi, împodobită doar cu un şirag de perle. Ar putea să aibă douăzeci şi cinci, treizeci şi cinci sau chiar patruzeci de ani. Este angajată într-o conversație cu un bărbat elegant de vreo cincizeci de ani, care ar putea foarte bine să-i fie tată, soț sau iubit. El îi oferă o punguță turcoaz de la Tiffany, care pare să plutească între ei. Ea zâmbeşte. El zâmbeşte. Ea deschide cutia şi lasă să-i scape un râset scurt înainte să o închidă la loc, după care schimbă amândoi o privire plină de înțeles. Nu e nimic pripit sau impulsiv în legătură cu tranzacția: amândoi se mişcă într-un fel de încetineală emoțională, indusă de un medicament mult mai puternic decât Prozac sau Vallium. Este bunăstarea însăşi care le nivelează viețile, reducându-le la o singură coală de hârtie albă, cu o textură fină.

Treptat, încep să fiu conştientă de faptul că pe scaunele tapițate cu catifea verde-smarald din jurul meu se petrec

toate momentele definitorii ale vieții: cereri în căsătorie, aniversări, infidelități. Nu e de mirare că toată lumea se mişcă parcă în reluare.

Şi iată-mă aici, gata să intru în acest club exclusivist şi să am parte de propriul moment decisiv din viața mea.

Îl zăresc înainte ca el să mă vadă. Stă abătut la una dintre măsuțele rotunde de la bar, bând bere dintr-un pahar şi aranjându-şi stânjenit cravata. E o cravată demodată, îți dai seama din combinația stranie de culori. Însă în momentul acela realizez, cu o senzație îngrozitoare şi apăsătoare în stomac, că am făcut o greşeală cumplită.

S

Sex

Inconştient sau nu, bărbații şi femeile recurg la tot felul de trucuri pentru a atrage sexul opus, iar tristul adevăr este că, aproape întotdeauna, femeile sunt mult mai puțin discrete decât bărbații. În realitate, de cele mai multe ori, încercarea de a-şi pune cât mai mult în valoare avantajele naturale distruge toate şansele de a fi elegante. Aşa-zisele stiluri „sexy" nu sunt niciodată cu adevărat elegante, ci se potrivesc doar vampelor din filmele cu gangsteri sau din benzile desenate.

Se pare că s-a creat un fel de mit în jurul preocupării masculine legate de modă, având drept rezultat că multe femei tinere, care se îmbracă anume pentru a atrage admirația bărbaților, trezesc, de cele mai multe ori, doar

uimire. Pentru a separa o dată pentru totdeauna realitatea de ficțiune, avem următoarele:

Ce îi atrage cu adevărat pe bărbați:

— Fustele pline, taliile subțiri şi o înfățişare care să sugereze picioare lungi.

— Hainele care sunt la modă, dar nu avangardiste; bărbații sunt la curent cu ultimele tendințe mai mult decât vă dați seama.

— Blănurile şi, în general, o atitudine care să inspire luxul.

— Aproape orice nuanță de albastru, albul, griul foarte deschis şi foarte închis; unii bărbați urăsc să-şi vadă soțiile în negru, alții pur şi simplu adoră acest lucru.

— Parfumul – însă bărbații moderni preferă parfumurile mai subtile, spre deosebire de tații lor, combinațiile mai sofisticate şi mai discrete în detrimentul celor simpliste.

Ce cred bărbații că le place:

(însă doar în filme)

— Fuste scurte şi strâmte şi sâni ridicați provocator

— Gene false

— Lenjerie intimă de femeie fatală

— Arome moscate, orientale

— Tocuri cui

— Metri întregi de franjuri negre şi kilometri de volane din şifon roşu

Pe scurt, bărbaților le place să fie invidiați, dar urăsc să atragă atenția în mod ostentativ. Şi, mai ales, le displace ca femeia iubită să fie vulgară.

O sun pe Ria de la telefonul din toaleta femeilor.

— Louise? Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— Ria, Ria, am făcut o greşeală cumplită, cumplită! spun eu, cu vocea înăbuşită de plâns.

— Linişteşte-te, scumpo. Unde eşti?

— La Ritz.

— Nemernicul ăla n-a venit, nu-i aşa?

— Nu, nu, e aici, dar... aproape că pot simți gustul ruşinii. E vorba de mine. Am... *am greşit enorm!*

— Ai greşit? Ce vrei să spui?

— Zici că am ieşit de la Studio 54[43]! Sunt îmbrăcată cu rochia mea neagră de la Karen Millen.

— Da? Ce e în neregulă cu ea?

---

[43] Club de noapte din New York, foarte popular în anii ’70–’80 (n. tr.).

— Am... am scurtat-o, Ria.

— Cât? 3 centimetri? 5?

— 9, şoptesc eu.

Se lasă o tăcere îndelungată.

— Oh, Louise!

Parcă o şi văd cum dă dezaprobator din cap.

— Ria, trebuie să mă ajuți, o implor eu. El e destinul meu. O ştiu. Dar nu pot să iau cina la Ritz aşa!

Ria oftează.

— Bine, spune ea în cele din urmă. Rămâi unde eşti. Adică, nu, ieşi, du-te şi vorbeşte-i. Nu e politicos să-l laşi să aştepte. Dar orice ai face, nu-ți da jos paltonul! Ajung imediat. Şi închide.

Când mă întorc la bar, el e încă acolo. Se ridică şi vine în întâmpinarea mea, ținându-şi cravata cu mâna de parcă i-ar fi fost frică să nu-i cadă în bolul cu alune. Zâmbesc, un zâmbet forțat şi morbid, îmi strâng şi mai tare paltonul pe lângă mine şi rânjesc ca o hienă.

— Îmi cer scuze că am întârziat, doar că a trebuit să... să...

— Ai venit la timp. Zâmbeşte, poftindu-mă să mă aşez pe scaunul tapițat cu catifea verde. Te rog. Se apropie de scaun şi ajunge în spatele meu. Pot să-ți iau haina?

Eu mă îndepărtez ca de foc.

— Nu, nu, spun eu, cu vocea lui Glenn Close.

Apoi, văzându-i expresia şocată de pe faţă, mă chinui să afişez din nou zâmbetul forţat şi să vorbesc cât mai blând cu putinţă.

— Mi-e foarte frig, atâta tot.

Şi mă cuibăresc în scaun ca un sac de cartofi.

El îi face semn chelnerului.

„Poartă-te ca un om normal, poartă-te ca un om normal”, îmi repet în minte. „Adună-te!”

În regulă, gândesc. O să mă prefac. Nu ştie ce port pe dedesubtul hainei ăsteia – aş putea fi îmbrăcată în Dior şi acoperită cu diamante. Începând din acest moment, sunt blonda cu acea cutie de la Tiffany.

— Ce ar dori doamna? mormăie chelnerul.

Îmi îndrept umerii, spatele şi mă aşez picior peste picior.

— Mi-aş dori foarte mult un pahar de Chablis, te rog.

Oliver zâmbeşte.

— Un pahar de Chablis pentru doamna şi încă o Heineken pentru mine, comandă el.

— Prea bine, domnule.

Şi chelnerul dispare în eterul auriu.

Oliver mă priveşte cu admiraţie şi îşi îndreaptă cravata.

— Cred că o să ne simțim bine în seara asta. Adică, aveam îndoielile mele în privința acestui loc. Nu sunt tocmai genul care să poarte costum şi cravată. Ca să fiu sincer cu tine, îmi place atmosfera, felul în care sunt îmbrăcați oamenii. Cred că în sinea mea sunt un snob, râde el.

Râd şi eu cu veselie, străduindu-mă din răsputeri să nu încep să hohotesc de-a dreptul.

— Cine nu e? replic eu cu dezinvoltură.

Sunt femeia cu acea cutie de la Tiffany, sunt femeia de la Tiffany.

— Îmi place la Ritz. E un loc atât de liniştit şi de discret! adaug eu.

El mă priveşte cu atenție.

— Credeam că nu ai mai fost aici.

Încă sunt blonda Tiffany, încă sunt blonda Tiffany.

— A, nu, dar acum că sunt aici, îmi dau seama că iubesc locul ăsta. Şi e discret, repet eu. Discreția este atât de subapreciată, nu crezi?

Parcă aş fi un personaj dintr-o piesă de Oscar Wilde.

— Adevărat.

Mă pofteşte să servesc din alune.

Eu îl refuz cu o mişcare delicată a mâinii. Femeile cu cutii de la Tiffany nu au nevoie de alune; ele servesc, fără îndoială, sendvişuri cu somon afumat la prânz.

O tăcere amenință să se aştearnă între noi. Când eşti în impas, pune o întrebare.

— Povesteşte-mi cum ți-ai petrecut ziua, îl îndemn eu, nerăbdătoare să abandonez continuarea discuției metafizice despre avantajele discreției.

— Ei bine, începe el, azi toată lumea de la serviciu m-a tachinat pentru că m-a văzut la costum. Zâmbeşte. Voiau să ştie pe cine încerc să seduc.

Inima îmi tresaltă.

— Şi ce le-ai răspuns?

— Că mă întâlnesc cu cineva la Ritz şi că, din moment ce ei nu înțeleg conceptul de cravată şi costum, cel mai bine ar fi s-o lase baltă. Fireşte, asta nu i-a împiedicat să mă urmărească peste tot, încercând să scoată vreun nume de la mine.

Brusc, m-am panicat.

— Şi le-ai spus?

Încerc să par cât mai normală şi relaxată.

El ia o înghițitură de bere.

— Nu ştiu ce crezi tu, dar eu consider că discreția este atât de subapreciată în zilele noastre, încât m-am decis că o fată cu gusturi atât de rafinate nu ar trebui deconspirată aşa de uşor.

Aş fi vrut să-i zic că nu toate gusturile mele sunt atât de rafinate, dar în schimb am sorbit şi eu din paharul meu cu

vin. După care zăresc silueta minionă a Riei trecând în goană chiar pe lângă noi şi aruncându-mi o privire plină de înțeles. Cavaleria a sosit!

Sar numaidecât în sus.

— Mă scuzi o clipă, te rog?

— A, da... eşti bine?

— Da, da! Absolut! Până la urmă, e puțin cam cald aici, aşa că mă duc să-mi las haina la garderobă.

Zâmbesc şi mă îndrept grăbită spre toaleta femeilor, unde Ria mă aşteaptă, sprijinită de chiuvetă, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Scuze, am fugit tot drumul de la galerie, gâfâie ea făcându-şi aer cu mâna. El pare în regulă, nu-i aşa? Cum merge treaba?

— Ăăă, bine. Cred. Adevărul e că nu prea ştiu.

— Hm, poate că ar trebui să te relaxezi. Bine, hai să vedem stricăciunile, oftează ea.

Îmi deschei paltonul, simțindu-mă foarte mult ca un exhibiționist în escapada lui de duminică după-amiaza. Ea se cutremură şi, preț de o secundă, pare complet descurajată, după care îşi revine şi mă priveşte cu severitate.

— Vreau doar să ştii că nu am mai făcut asta până acum şi nici nu o să se mai repete vreodată. În regulă, continuă ea pe acelaşi ton aspru, nu ne rămâne decât un singur lucru: va trebui să facem schimb. Dă-o jos!

Şi începe să se dezbrace. Garderobiera în vârstă nu este câtuşi de puţin mirată de această tranzacţie bizară. Ria vine direct de la serviciu. Simt cum mi se înmoaie picioarele la vederea fustei negre şi austere în stil Sonja Nuttall şi a bluzei mulate din gabardină cu care e îmbrăcată. Dar nici ea nu e prea încântată de rochia mea mini retuşată manual, pe care i-o întind, dar pe care refuză cu încăpăţânare să o îmbrace.

— Dacă e să mor într-un accident de maşină, aş prefera mai degrabă să mă găsească în chiloţi, spune ea strecurând-o în geantă.

Trei minute mai târziu, mă transform ca prin minune din protagonista filmului *Sweet Charity* într-o adevărată Tiffany. Fusta, care pare searbădă în simplitatea ei, se mulează pe corp cu o fluiditate remarcabilă. Iar răscroiala bluzei mulate îmi pune în evidenţă linia umerilor într-un stil subtil şi atrăgător.

Ria mă priveşte cu neîncredere.

— Poftim, şi îmi întinde un şerveţel. Şterge-ţi rujul, repede!

După care îmi şterge cu grijă şi sclipiciul auriu de pe pleoape.

— Faţa îmi pare prea albă şi ştearsă, protestez eu.

— Ştt!

Scoate un ruj cremos de un roşu stacojiu şi îmi desenează o gură roşie şi drăguţă. Spre mirarea mea, chiar arăt mai tânără. Apoi îşi umezeşte mâinile şi începe să-mi netezească părul. Privesc îngrozită cum îmi strică în treizeci de secunde

ceea ce eu m-am chinuit să obțin în patruzeci şi cinci de minute de uscare cu foehnul. Dar pe măsură ce-mi îndreaptă părul într-un bob neted şi îngrijit, îmi dau seama că arăt mult mai sigură pe mine fără coama mea de păr rigid coafată.

— Acum ce mai e de făcut? Şi mă cercetează atent cu privirea. Astea trebuie să dispară. Şi îmi dă jos lanțul şi cerceii strălucitori, punându-mi în schimb la încheietura mâinii brățara ei latră de argint de la Georg Jensen. Gata! Se îndepărtează câțiva paşi ca să-şi admire opera de artă, în timp ce se îmbracă cu paltonul. Eşti o femeie, nu o păpuşă Barbie. Sper că asta a fost o lecție pentru tine. Acum du-te la el, altfel o să creadă că eşti vreo dependentă de droguri.

O îmbrățişez şi o oblig să primească o bancnotă de douăzeci de lire pentru taxiul până acasă.

— Ria, nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns! Eşti atât de bună, de minunată! Ai săvârşit un miracol!

Ea mă împinge către uşă.

— Nu eu am fost aceea, ci tu, Louise. Ține minte, nu o să mai pomenim în *vecii vecilor* despre asta.

În sfârşit, la o oră după ce am ajuns, sunt gata să-mi las haina la garderobă. Întinzându-mi bonul de ordine, garderobiera se apleacă spre mine şi îmi şopteşte:

— Asta numesc eu o prietenă adevărată.

Păşesc agale în postura reincarnării mele şic şi mă aşez încă o dată alături de viitorul bărbat al visurilor mele. Doar că se petrece ceva ciudat, ceva neaşteptat. Hainele reprezintă o

femeie, iar hainele Riei cu siguranță că au avut un efect asupra mea. Mă simt mult mai vulnerabilă. Mai expusă. Fără coafura voluminoasă, fără accesoriile cu aluzii sexuale, fără masca de machiaj în spatele căreia să mă ascund.

Şi Oliver pare diferit. În absența mea şi-a mai comandat o Heineken, iar acum fumează, jucându-se cu bricheta.

— Arăți uimitor. Mă bucur că în sfârşit te-ai hotărât să-ți dai haina jos.

Zâmbeşte şi îmi dau seama că e mândru să fie văzut cu mine. Totuşi, întrebarea lui mă ia prin surprindere:

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Eşti căsătorită?

Iată dovada că forța gravitațională chiar este mai mare la Ritz.

— Da.

Mă simt ciudat şi detaşată, ca şi cum aş fi dat cărțile pe față. Am fost descoperită că pozam într-o femeie tânără şi singură.

— Am intentat divorțul. Momentan, locuim separat.

El mă priveşte cu atenție.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Chiar nu vreau să deschidem subiectul ăsta. Nu ne-am înțeles.

Orice urmă de impuls sexual a dispărut. Între noi se lasă un val stânjenitor de seriozitate.

— Şi ce vrei de la mine? întreabă el.

Chiar şi în ziua de azi mă cutremur când mă gândesc la răspunsul pe care i l-am dat.

Îl privesc cum stă în fotoliu la Ritz, fumându-şi țigara, şi îmi vin în minte toate acele dăți când cutreieram holurile pustii ale teatrului în speranța că îl voi întâlni, închipuindu-mi că şi el simte acelaşi lucru pentru mine.

— Să mă joc, răspund eu. Vocea îmi sună tânguitoare, aşa că zâmbesc şi încerc ca afirmația mea să pară cât mai drăguță, atrăgătoare şi plină de farmec. Ştii tu, cum făceam când eram copii: doar să te joci, să te simți bine.

El mă priveşte foarte serios, deloc ca un copil care se simte bine.

— Înțeleg, spune el în cele din urmă lăsându-se pe spatele fotoliului.

Sunt o actriță. Dau probă pentru rolul de amantă, însă regizorul nu este convins.

— Am fost cu cineva vreme de şapte ani, începe el.

Mă simt ca şi cum aş cădea în gol de la o înălțime foarte mare. Asta nu e discuția pe care mi-am imaginat-o de-a lungul acelor luni de obsesie. Aparent, nu ne îndreptăm

către seara romantică, strălucitoare şi magică. În schimb, se pare că vom vorbi despre foştii parteneri.

— Urma să ne căsătorim. Scoate un pachet de Marlboro roşu şi îl pune pe masă. Te deranjează dacă fumez?

Eu dau din cap în semn că nu. La urma urmelor, deja începuse să fumeze.

— Ea era însărcinată. A pierdut copilul. Face semn către chelner. Mai vrei ceva de băut?

Mă holbez la paharul de vin neatins.

— Nu, mulțumesc.

— Încă un Heineken, comandă el. Şi un shot de whisky.

Chelnerul dă din cap, după care dispare încă o dată.

— O chema Angela. Era minunată.

Brusc, totul s-a sfârşit.

Înainte ca măcar să înceapă.

Fumează, bea şi îmi povesteşte cât de minunată era Angela, cât de curajoasă şi de cumpătată. Îmi arată bricheta pe care ea i-o cumpărase cu ocazia unui Crăciun şi mă pune să o iau în mână, ca să văd cât de grea este. Îmi vorbeşte despre cât de greu e să plăteşti pentru două chirii: ea încă mai locuieşte în fosta lor casă, iar el s-a mutat într-o garsonieră micuță, nu departe de locul în care ne aflam. Şi despre cum îl critica ea pentru obiceiul lui de a bea, reproşându-i că era un alcoolic, dar el era sigur că e doar ceva trecător.

Zâmbesc, dau din cap şi mă joc cu brăţara de argint de la mână. Iar în lumina aurie din salonul celui mai mare hotel din lume de unde răsună muzică, îmbrăcată impecabil, frumos coafată şi cu cinci kilograme mai uşoară decât am fost vreodată, îmi dau seama în cele din urmă că nu am să obţin ceea ce-mi doresc. Nu am să fiu salvată de o relaţie palpitantă şi tumultuoasă cu Oliver Wendt. Şi nici măcar faptul că arăt ca blonda Tiffany nu mă poate proteja de realitatea brută care mă înconjoară. Mi-am părăsit soţul şi e prea târziu să dau fuga înapoi la el. Diseară mă voi duce acasă, iar mâine mă voi trezi şi nu va fi nimic acolo care să mă distragă.

Sunt singură. Am trăit cu groază la gândul că acest moment va veni şi iată-l. Sigur şi detaşat, ca o notiţă mâzgălită în agendă:

Vineri, 18 martie, 8.21 pm – descoperi
că eşti singură.
Cu adevărat singură.

Întrebarea e: ce o să se întâmple la 8.22?

Şi, poate că pentru prima oară de când am pus ochii pe el, îl văd pe Oliver Wendt exact aşa cum este. Are burtă. Ochii îi sunt încercuiţi de inele întunecate. Fumează ţigară după ţigară şi comandă întruna de băut. Dar cel mai important, se află în compania unei femei frumoase, vorbind despre cineva care l-a părăsit cu patru ani în urmă.

Trebuie să zâmbesc.

Vineri, 18 martie, 8.22 pm – descoperi
că ți-e mai bine fără.
Sincer.

Cred că acesta e ceea ce se cheamă un moment de limpezime. Bunica mea obişnuia să o aline pe mătuşa mea văduvă spunându-i: „Mai bine singură decât în companie proastă.” Nişte vorbe de care m-am temut mereu. Însă în seara asta încep să le înțeleg cu adevărat.

După o vreme, mă ridic, îi întind mâna lui Oliver şi îi mulțumesc pentru amabilitatea de a ne întâlni.

— Dar credeam... se bâlbâie el, credeam că o să luăm cina împreună, să ne cunoaştem mai bine.

— Încă eşti îndrăgostit de Angela, îi amintesc eu.

Pare sincer şocat să audă aşa ceva.

— Nu, nu sunt! Sunt sigur că nu sunt. Adică, am s-o iubesc întotdeauna, fireşte...

— Şi în plus, îl întrerup eu, cred că de data asta prefer să iau cina singură.

Pe când se ridică, legănându-se pe picioare în fața mea, îmi dau seama că e beat.

— Am făcut o greşeală, spune el clipind. Am... am dat-o în bară, nu-i aşa?

Nu ştiu ce să fac sau ce să-i spun. Arată jalnic, încurcat şi complet depăşit de situație.

— Ai vrea să chem un taxi? îl întreb eu încetişor.

— Da, da, cred că e cel mai bine, bălmăjeşte el, căutând zadarnic o haină cu care nu a venit, nefiind în stare să mă privească în ochi.

Ieşim afară în aerul rece şi înviorător, portarul face semn unui taxi negru şi deschide portiera pentru Oliver. Preţ de o clipă, rămâne în faţa mea, şovăitor, după care îmi spune brusc, cu un glas răguşit:

— Sărută-mă!

Iată-le, cuvintele la care am visat. Dar în sinea mea nu simt nimic. Mecanic, fără să gândesc, îi întind obrazul. El clipeşte, vizibil şocat de disponibilitatea mea de a-i îndeplini cererea. Totuşi, îl sărută, atingându-mi pielea cu buzele lui uscate. După care se prăbuşeşte în taxi, iar portarul trânteşte portiera. Îl urmăresc cu privirea cum se pierde în noapte.

Intru cu paşi mărunţi înapoi. Nu e deloc cum am plănuit. Şi acum ce fac? Sunt singură, în mijlocul holului. Să-mi iau haina şi să plec?

Ce ar face o femeie adevărată în acest caz?

Ospătarul-şef îmi zâmbeşte pe măsură ce mă apropii.

— Bună seara, doamnă.

— Bună seara.

— O masă pentru o persoană? întreabă el, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Da, vă rog, răspund eu. O masă pentru o persoană.

T

Bronz[44]

Deşi sper sincer să nu fie nevoie să vă avertizez în privința pericolului de a sta prea mult la soare, care vă distruge pielea, cu greu îmi vine a crede că veți ține cont de sfatul meu, mai ales dacă aveți de gând să vă petreceți vacanța de vară arătând ca o felie de pâine prăjită. Era o vreme când un bronz puternic era absolut esențial la întoarcerea din concediu pentru a stârni invidia tuturor prietenilor care erau condamnați să-şi petreacă lunile de vară în oraş. Dar, în zilele noastre, mijloacele moderne permit oricui să aibă acces la țări cu climat cald, iar un corp bronzat nu mai este câtuşi de puțin ceva unic şi exclusivist. Aşa că, până la urmă, care e avantajul?

Un ten uşor bronzat lasă o impresie plăcută de sănătate, dar o epidermă mult prea prăjită te îmbătrâneşte şi nu este deloc elegantă atunci când te întorci în oraş, la sfârşitul verii. Pentru a fi atrăgător, un bronz puternic are nevoie de aer, de bluze decoltate şi culori uni şi vii (în special albastru, galben şi alb). Îmbrăcămintea de oraş în nuanțe mai neutre face, în general, ca frumusețea bronzului să pară o versiune mai anemică a pielii africanilor şi un asemenea aspect nu denotă nimic elegant!

---

[44] În engleză, în original *Tan* (n. tr.).

Vine un moment în viața oricărei femei când este în sfârşit pregătită să meargă mai departe. Eşecul cu Oliver Wendt mi-a fost de ajutor. Dar acum, după două săptămâni, sentința de divorț provizorie a sosit prin poştă, la fel de definitivă şi impersonală ca o factură de gaze. Mesajul este cât se poate de clar. Sunt singură: nu doar în sensul de a aştepta pe cineva să-mi întoarcă apelul telefonic, ci şi în sensul că nu am niciun fel de ataşament față de nimeni, fiind lipsită atât de legături vechi şi tărăgănate, cât şi de orice fărâmă de speranță pentru viitor. Acum că atenția îmi este îndreptată în totalitate asupra propriei persoane şi a propriei vieți, a devenit limpede că şi timpul petrecut la compania de teatru Phoenix se apropie de sfârşit.

Cândva, slujba asta era raiul pe pământ pentru mine. Am început ca plasatoare în săli, muncind în weekenduri pentru nişte bani de buzunar pe vremea când m-am măritat prima oară. Acum eram unul din cei doi manageri la casa de bilete (sau, mai degrabă, Director de Vânzări, cum îmi plăcea mie să mă numesc). Nu pot să neg că, dacă lucrurile ar fi stat puțin altfel cu domnul Wendt, poate că încă aş mai fi completat fericită rapoarte de vânzări, cu un rânjet ridicol pe față. Dar acum, când gândul de a da peste el pe holuri nu mă mai umple de plăcere, sunt nevoită să mă concentrez la ceea ce fac. Iar ceea ce fac este plictisitor.

— Mă gândesc să fac o schimbare în carieră, îi spun lui Colin într-o zi, pe când ne luam prânzul.

— Ah? Îşi inspectează farfuria. Pompier sau polițist?

— Ei bine, e un post liber în departamentul pentru dezvoltare din cadrul Şcolii Regale de Balet, şovăi eu. De fapt, mi-am depus CV-ul de ceva vreme. Săptămâna viitoare mă duc la interviu.

Aştept cu nerăbdare răspunsul lui. La urma urmelor, am fost colegi ani întregi. Dar el se mulțumeşte să ofteze abătut.

— Sună minunat, Ouise. Să-mi spui cum te-ai descurcat.

Împinge cu furculița aceeaşi bucată de plăcintă cu peşte dintr-o parte în alta a farfuriei. Ceva nu e deloc în regulă. Mă aşteptam să fie dezamăgit sau entuziasmat, dar nimic nu m-a pregătit pentru această lipsă totală de interes.

— Col, nu pot să nu observ că azi eşti cu gândul în altă parte. Eşti bine? îl întreb eu.

El scutură din cap cu tristețe.

— Mi-e teamă că n-am ce-i face.

— N-ai ce-i face în legătură cu ce? insist eu.

El îşi ridică ochii şi îmi aruncă cea mai dezolantă şi deznădăjduită privire pe care am văzut-o vreodată.

— Vechea poveste, Ouise. Sunt îndrăgostit.

Râd uşurată.

— Dar asta e grozav! Ar trebui să fii în al nouălea cer! Nu?

El împinge farfuria într-o parte, arătând mai îndurerat ca niciodată.

— Mda, bine. Problema e că el nici măcar nu ştie că exist. Pentru el sunt doar un fanfaron dezgustător.

Îmi imaginez vreun puştan de şaptesprezece ani, umblând încă în uniforma şcolară.

— Câți ani are?

— Douăzeci şi trei, răspunde el, cu entuziasmul unui prizonier care-şi repetă sentința.

— Dar asta e numai bine, dragule. Ce nu e în regulă? Mă sperii. Pentru o clipă, am crezut că dai târcoale pe la porțile şcolii.

El scutură din nou din cap.

— Nu înțelegi, Louise. Băiatul ăsta e un Adonis, un adevărat zeu. Singura cale prin care un astfel de băiat s-ar uita vreodată la mine ar fi ca eu să fiu vreun tătic cu bani. Şi, să recunoaştem, trei tricouri Armani, un apartament în Streatham şi un abonament lunar la autobuz nu fac din mine un tătic cu bani.

Nu-mi vine să cred ce aud.

— Să-ți fie ruşine, Col! Cum poți vorbi aşa? Nu numai că te denigrezi pe tine, dar eşti incredibil de aspru şi cu el! Aşa o părere proastă ai despre amândoi? Dacă asta crezi tu despre el, mă mir că îți mai bați capul să alergi după el!

— Nu alerg după el, doar îl țin sub observație, mă corectează Colin. De aceea îmi permit să emit judecăți amare şi eronate cu privire la obiectul pasiunii mele. Şi, în plus, nu mă aştept ca tu să înțelegi, adaugă el cu superioritate. Sufăr de o boală pe care tu poți doar să ți-o imaginezi, Louise, o iubire căreia nu îndrăzneşti să-i pronunți numele.

Nu-i iau în seamă ultima ieşire dramatică.

— Şi unde l-ai întâlnit pe acest Adonis? Bănuiesc că e vreun obişnuit al clubului Heaven sau vreun pelvis unduitor de la GAY.

Colin se înroşeşte şi începe să se joace cu breteaua de la rucsacul lui, ca un copil de paisprezece ani.

— El e... l-am întâlnit în ziua când m-ai trimis la Copy Cat cu afişele pentru stagiunea de toamnă.

— Copiatorul? Nu pot să cred. Col, te-ai îndrăgostit de Andy, copiatorul?

El mă priveşte uimit.

— Îi ştii numele?

— Normal. E un drăguț! Are grijă de conturile noastre. Ne ştim de ani buni.

— Andy, îi repetă el numele cu un glas dulce, de parcă ar invoca vreo creatură magică.

— Col, asta nu e o iubire căreia nu îndrăzneşti să-i rosteşti numele, este Andy, copiatorul! E foarte simpatic! Pur şi simplu invită-l în oraş!

Ne-am întors la bălmăjitul puştiului de paisprezece ani.

— Ei bine, o să... o să mă gândesc la asta...

— Nu te gândi, acționează! îl îndemn eu.

El continuă să mormăie, iar cuvintele „dar”, „nu pot” şi „Adonis” se mai repetă de câteva ori.

— În fine, care e treaba cu interviul ăla? mă întreabă el brusc, vizibil disperat să schimbe subiectul.

— Îmi cer scuze că nu ți-am spus mai devreme, dar m-am gândit că nu avea rost să-ți pomenesc de el dacă nu ar fi ieşit nimic.

— Şi chiar în departamentul de dezvoltare! Acum se vede că mă ascultă cu adevărat. Foarte tare!

Zâmbesc, iar el se întinde şi mă prinde de mână.

— Deci, ne părăseşti, nu-i aşa?

Eu dau din cap că da.

— E timpul să merg mai departe, dragule. Să merg mai departe.

În zilele care urmează, mă apuc să fac ceea ce fac tot timpul când e rost de schimbări majore: intru în panică. Intru în panică din cauza formării mele profesionale, a vârstei, a lipsei de experiență, a calificărilor mele, a părului, a ținutei pentru interviu, a ceea ce se va întâmpla dacă voi fi acceptată, a ceea ce se va întâmpla dacă nu voi fi acceptată, a întrebărilor pe care mi le-ar putea pune, dar, cel mai mult, din cauza răspunsurilor la toate întrebările astea închipuite. Stau singură la masa de la cantina angajaților, încercând să le dau de cap, asta până când unul dintre colegi mărturiseşte că încep să-l cam bag în sperieți şi mă roagă să încetez.

Între timp, Colin pare că a căpătat un nou avânt. Nu numai că a scăpat de depresie, dar pur şi simplu străluceşte de atâta sănătate şi vigoare. Când, în cele din urmă, ridic din

nou capul din noianul meu de obsesii, suficient de sus încât să-l observ, dau peste un om complet schimbat.

— Arăți destul de bine.

Îl urmăresc cu privirea cum sare peste biroul lui şi ajunge până la dulapul cu articole de papetărie dintr-o singură mişcare.

El se mulțumeşte doar să-mi zâmbească.

— Ai slăbit?

E ceva diferit la el, dar nu-mi dau seama ce anume; o mică schimbare, dar pe care nu pot s-o identific. E frustrant. Încep să fiu de-a dreptul invidioasă pe el. Iar în starea mea hipersensibilă, e mai mult decât pot suporta.

— Haide, răbufnesc eu. Ce e? Ce ai făcut?

— Dumnezeule, Ouise! Ia o pastilă să te liniştești! chicoteşte el, după care, văzând expresia mea psihotică, adaugă cu blândețe: Oricum aveam de gând să-ți spun şi ție. A apărut o loțiune nouă de autobronzant şi e grozavă; te face să arăți cu zece ani mai tânăr şi cu cinci kilograme mai slab peste noapte! Ascultă, dragă, este exact imboldul de care tu şi restul londonezilor plouați aveți nevoie! El se apleacă spre mine. O să mă opresc chiar şi pe la tipografie în drum spre casă, poate îl ademenesc pe Andy să iasă cu mine să bem ceva! Serios, ar trebui s-o încerci şi tu. A făcut minuni în ceea ce priveşte stima mea.

Mă uit la el sceptică.

— Doar nu vorbeşti de flaconul cu chestia aia portocalie înăuntru?

El îşi atinge vârful nasului.

— Când o să ajung acasă diseară, DACĂ ajung acasă diseară, o să-ți arăt tot, îți promit.

Şi o şterge înainte să-i pot răspunde.

În seara aceea, pe când stăteam de una singură în autobuzul care mă ducea spre casă, mă gândeam că, în ajunul interviului meu, nu mi-ar strica să-mi dau cu puțină stimă de sine. După ce repetasem în minte fiecare scenariu şi rezultat posibil, inclusiv pe cele cu incendii, atacuri teroriste, pierdere bruscă a capacităților mintale şi paralizia vreunui membru din comisie, sunt încă departe de a mă simți relaxată sau încrezătoare în legătură cu ziua cea mare. În plus, pe Colin l-a schimbat atât de radical şi pe neobservate, prin urmare, ce rău s-ar putea întâmpla? Aşa că mă hotărăsc să-i accept oferta.

E deja 12.30 noaptea, iar Colin tot nu a ajuns acasă. Dacă vreau să văd cu ochii mei că autobronzatul dă rezultate, atunci acesta e momentul. Totuşi, după ce l-am aşteptat răbdătoare trei ore şi jumătate să se întoarcă, simt cum sunt pe cale să ating culmea agitației, cauzate de lipsa de somn şi de începutul unei nopți albe. Astfel că, pe jumătate cuprinsă de isterie, dar mai hotărâtă ca niciodată să mă prezint la interviu ca o zeiță sărutată de razele soarelui, decid să umblu în dulapul din baie al lui Colin de una singură. La urma umelor, nu am nevoie de un manual de instrucțiuni şi de un asistent personal care să mă ajute să-mi dau cu nişte bronz fals.

Dulapul din baie al lui Colin geme de produse de înfrumusețare, mai multe decât ale mele şi ale Riei la un loc. Nu e uşor să fii un bărbat gay. În lumea nemiloasă a barurilor din Soho şi a aventurilor de-o noapte, doar cel mai tânăr şi mai puternic supraviețuieşte. Găsesc în dulap tonice, creme hidratante, batoane corectoare, fonduri de ten, creioane iluminatoare şi o mulțime de borcănaşe cu creme antiîmbătrânire, pe lângă produsele obişnuite de îngrijire pentru bărbați: creme de ras, deodorante, dar şi o gamă variată şi impresionantă de loțiuni după bărbierit şi de ape de colonie, aşezate în ordine alfabetică, începând cu Armani şi terminând cu Yves Saint Laurent, de-a lungul întregii polițe. Îmi ia ceva până găsesc ceea ce caut, dar, în cele din urmă, descopăr flaconul magic de loțiune autobronzantă pitit în spatele unei sticle mari de şampon Regain.

Mă aşez pe marginea căzii ca să citesc instrucțiunile.

Înainte de folosire, exfoliați pielea şi hidratați-o cu un balsam emolient pentru corp.

Cotrobăi din nou prin colecția uriaşă a lui Colin de loțiuni şi poțiuni, dar nu găsesc nimic. Tipic. Cumperi un produs şi mereu te fac să crezi că ți-ar mai trebui încă alte zece. Ei bine, dacă a reuşit Colin să obțină nişte rezultate atât de uimitoare fără celelalte produse, pot şi eu. Continui să citesc.

Aplicați loțiunea autobronzantă cu mişcări uşoare şi egale, pe fiecare parte a corpului, pentru a facilita uniformizarea. Se recomandă folosirea mănuşilor de cauciuc.

Mănuşi de cauciuc? Mă uit prin baie. În afară de o pereche galbenă, făcută ghem lângă un produs de curățare, nici urmă de alte mănuşi. Nici nu cred că e atât de important.

Cel mai probabil sunt obligați să scrie aşa ceva, în cazul în care cineva suferă de vreo alergie ciudată. Şi, în plus, pot oricând să mă spăl.

Evitați contactul cu orice material sau suprafață până când partea respectivă a corpului nu este complet uscată. Loțiunea ar trebui să intre în piele în decurs de zece minute.

Sună destul de simplu. Să-i dăm bătaie!

Mă dezbrac de haine şi încep să mă dau cu loțiune. E mult mai închisă la culoare decât am crezut şi e ca şi cum m-aş acoperi cu nămol uleios. Consult din nou instrucțiunile de pe flacon.

Culoarea va fi inițial mai închisă, ca apoi, până dimineață, să se deschidă lăsând pielea mătăsoasă, fină, cu un aspect de bronz natural şi auriu.

Perfect. Exact ce-mi trebuie. Îmi dau puțin şi pe față şi pe gât, după care rămân goală, în mijlocul băii, aşteptând să se usuce. O jumătate de oră mai târziu, încă mai e lipicios la atingere, dar după patruzeci şi cinci de minute, hotărăsc că noțiunea de „uscat” poate fi probabil extinsă şi la „să nu curgă”. În cele din urmă, pe la 1.30 sau 2 noaptea, mă trântesc în pat şi mă cufund într-un somn adânc.

A doua zi de dimineață, mă duc în bucătărie ca să-mi pregătesc o ceaşcă de cafea şi sunt întâmpinată de un strigăt de groază:

— Dumnezeule mare, Louise! Ce ți-ai făcut?

Aproape că uitasem.

— Nu te panica, Ria, o liniştesc eu, este o nouă loţiune fantastică de autobronzant. După ce o să fac duş, ai să vezi. Ce e pe deasupra se spală, iar eu o să rămân cu o strălucire aurie şi minunată.

— Arăţi ca un figurant din *Războiul focului*. Scutură din cap neîncrezătoare. Şi mâinile tale, Louise, sunt portocalii!

Mă uit în jos. Palmele mele sunt cu cel puţin două nuanţe de portocaliu mai închise decât restul corpului, evident, de la întinsul loţiunii fără mănuşi. Rezultatul: semăn îngrozitor de mult cu o maimuţă. Încrederea mea de sine începe să se evapore. Pun pe masă ceaşca de cafea, iar mâinile mi le îndes în buzunar.

— Ascultă, Ria, o să iasă la spălat! Uite, o să-ţi demonstrez.

Şi dau fuga în baie ca să deschid duşul.

Zece minute mai târziu, ies din duş, udă şi triumfătoare.

— Vezi? radiez eu de fericire. Ce ţi-am spus? Nu-i aşa că arăt cu zece ani mai tânără şi cu cinci kilograme mai slabă?

Ea continuă să mă privească îngrozită.

— Eşti portocalie, spune ea în cele din urmă. Ca o portocală *vărgată*.

Începe să mă enerveze de-a dreptul.

— Ha, ha, ha, foarte amuzant, Ria.

Dar ea se mulţumeşte să scuture din cap.

— Nu glumesc, Louise.

Dau fuga în cameră şi mă privesc în oglindă. Are dreptate. Corpul meu este brăzdat de dungi portocalii care nu mă arată nici cu cinci kilograme mai slabă şi nici cu zece ani mai tânără, ci lasă impresia că aş putea străluci în întuneric.

— La naiba! Ce mă fac acum? Intru în panică. Ria, ce pot să mai fac acum?

Un zâmbet mic şi răutăcios îi apare pe față.

— Să aplici pentru un post în fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka?

Rămân cu privirea ațintită asupra ei, după care, spre ruşinea mea, izbucnesc în plâns.

— Am un interviu la ora unsprezece! mă vait eu, cu două lacrimi mari rostogolindu-se pe obraji. La Şcoala Regală de Balet! Şi mai mult ca sigur că nu angajează oameni portocalii!

— Bine, bine, calmează-te! Gata cu glumele, promit. Haide.

Mă ia de mână şi mă duce înapoi în baie. După ce scotoceşte preț de câteva minute într-un coş uriaş de răchită, vine spre mine având în mână un burete abraziv imens.

— Treci înapoi în cadă! îmi porunceşte ea. Dacă avem noroc, poate iese la frecat.

N-am fost niciodată contaminată cu radiații, dar îmi închipui că a sta gol şi dârdâind într-o cadă, în vreme ce altcineva, despre care nu credeai vreodată că o să te vadă

dezbrăcat, îți râcâie trei straturi de piele cu un obiect uscat şi aspru, face parte din program. Mai memorabilă decât încercarea însăşi este umilința, care abia dacă face să merite tenta roşcată ce ar trebui să treacă drept „bronzul meu auriu cu aspect natural”.

În cele din urmă, amândouă ne dăm bătute.

— Uite ce e, Louise, oricât de multă plăcere îmi face această ocazie rară de a crea o legătură strânsă între noi, am de lucru, iar tu trebuie să te prezinți la un interviu. Recunoaşte: va trebui să înduri situația cu stoicism.

Îmi acopăr cu grijă membrele iritate cu un prosop.

— Pot oricând să reprogramez. Aş putea spune că am o indigestie sau ceva de genul ăsta.

Ea ridică din umeri.

— E decizia ta. Cu toate că, dacă nu te duci azi, s-ar putea să găsească foarte uşor pe altcineva între timp. Şi întotdeauna laşi o impresie proastă când nu te prezinți la interviu.

Are dreptate. Trebuie să mă duc.

Pentru a diminua pagubele, mă îmbrac cu un costum de culoare bleumarin, ascunzându-mi adânc mâinile de maimuță în buzunar. Frumoasa rochie roşie pe care o dusesem la curățat şi pantofii cei noi de la Kurt Geiger pe care am cheltuit o avere îmi fac cu ochiul, însă ar presupune o expunere a pielii mult prea mare. În plus, aşa cum a subliniat şi Ria, roşul şi portocaliul nu prea se potrivesc. După ce mi-am încheiat bluza până la bărbie, nu-

mi mai rămâne decât să mă ocup de fața mea de culoarea morcovului. Fondul de ten o face să arate prea albicioasă, dar, din fericire, un strat subțire de pudră translucidă face minuni, reducând aspectul fluorescent.

La zece fără zece ies din casă, îndreptându-mă către stația de autobuz şi rugându-mă ca interviul să nu aibă loc într-o încăpere cu lumină fluorescentă.

O oră mai târziu, am fost poftită să iau loc pe o bancă din fața biroului, aşteptând să fiu chemată înăuntru. În cele din urmă, iese o femeie pe la vreo patruzeci de ani, dând mâna cu o altă candidată.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Portia, spune ea zâmbind. Ținem legătura. Şi, te rog, trimite-i salutări tatălui tău!

Fata, cu cel puțin zece ani mai tânără decât mine şi cu o nuanță a tenului perfect normală, se îndepărtează pe coridor, părul ei lung şi blond fluturându-i în urmă. Mi se face un gol în stomac. Mi-aş fi dorit să fi sunat şi să le fi spus că am indigestie.

Apoi, femeia se întoarce spre mine.

— Louise Cassova?

— Canova, o corectez eu, ridicându-mă şi întinzându-i mâna. E un nume italienesc.

— Ce drăguț!

Se uită cu băgare de seamă la palma mea de maimuță, astfel că o afund înapoi în buzunar.

— Te rog, intră!

O urmez în biroul gol. Ea îmi face semn către o masă şi nişte scaune de lângă fereastră.

— Te rog, ia un loc. Numele meu este Charlotte Thorne, director Resurse Umane. Directorul Departamentului de Dezvoltare, Robert Brooks, ni se va alătura în scurt timp, dar mă gândeam că aş putea să-ți pun eu însămi câteva întrebări înainte.

Dau din cap nerăbdătoare şi simt cum fața mi se schimonoseşte într-un zâmbet ce exprimă o adevărată groază.

Ea se aşază şi deschide dosarul cu CV-uri.

— Văd că te numeri printre norocoşii care au plecat în vacanța de Paşte. Face şi ea puțină conversație în timp ce scotoceşte prin teancul de hârtii. Unde te-ai dus?

— Poftim?

— Nu am putut să nu-ți observ bronzul. Ai fost într-un loc drăguț?

A găsit ceea ce căuta, iar acum îmi acordă întreaga ei atenție, sprijinindu-se grațios în mâini pe masa din fața ei.

Încremenesc. Unde se duc oamenii în vacanța de Paşte? În insulele Cayman? La schi? Ea stă nemişcată şi mă priveşte. Practic pot să aud cum se scurge timpul, în vreme ce eu o privesc absentă.

— Aaa, nu. De data asta nu am plecat nicăieri... doar că... doar că... ei bine, ştiți cum suntem noi, italienii! Câteva zile cu soare şi ne prăjim de tot!

Râd prosteşte, iar ea afişează un zâmbet, lansând numaidecât strategia standard de atac.

— Norocul tău. Spune-mi, Louise, de ce ți-ar plăcea să faci parte din echipa noastră?

Din fericire, aceasta *este* una dintre întrebările pentru care m-am pregătit. Trag adânc aer în piept.

— Ei bine, Charlotte, în primul rând, am o mare pasiune pentru arte...

Şi continui în felul acesta, bombardând-o cu entuziasmul meu, până când domnul Brooks îşi face apariția.

Una peste alta, totul a decurs mai bine decât aş fi putut să-mi imaginez, cu toate că, după ce doamna Thorne m-a prezentat ca fiind o persoană „multiculturală", au fost câteva ocazii delicate când el a tot insistat să-mi vorbească în italiană (limbă pe care nu o vorbesc câtuşi de puțin) şi să-mi povestească despre studenții lui din Florența (unde nu am fost niciodată). Dar, cumva, ignoranța mea absolută trece neobservată; aceasta este misiunea lui. Şi, în afara faptului că eu chicotesc întruna nervos ori de câte ori mi se adresează, pare că nu mai poate după mine.

— Nu numai că suntem o mare instituție britanică, dar ne aflăm şi în topul celor mai bune opere la nivel internațional, doamnă Canova. (Îmi rosteşte numele grijuliu şi plin de zel, cu ceea ce-şi închipuie el că ar fi pronunția corectă, lucru de care eu nu am deloc habar.) Şi simt că a sosit timpul ca acest lucru să se vadă şi în rândul angajaților noştri. Îmi strânge mâna cu putere. Cu siguranță că ne vom reîntâlni.

Părăsesc clădirea cât mai repede cu putință, înainte ca el să aibă timp să-şi aducă aminte de altă colecție de artă sau de vreo cafenea retrasă de pe străzile Florenței, despre care se presupune că trebuie să am habar.

După ce am reuşit să scap, mă opresc pe treptele din fața clădirii ca să-mi trag sufletul, când un tânăr chipeş mi se adresează.

— Scuză-mă, ai un foc?

Sunt atât de confuză în urma interviului, încât pur şi simplu mă holbez la el.

— Un foc? repet eu, de parcă ar fi vorbit codat.

— Da, ştii tu, ca să-mi aprind țigara, mă lămureşte el.

— Ah! Îmi vine mintea la loc. Da, desigur! Stai puțin să caut.

Şi cotrobăi până la fundul genții, unde reuşesc să dau de o cutie stâlcită de chibrituri, destul de ciudată, pe care am şterpelit-o de la Ritz. Încerc să aprind unul, dar bag de seamă, spre ruşinea mea, că mâinile îmi tremură tare.

Chibritul ia foc, însă mâna mea se apropie periculos de mult de fața lui.

— Te rog să mă scuzi, intervine el, prinzându-mă de încheietură ca s-o țină pe loc înainte să se aplece. Sper că nu te superi.

— Nu, nu, îmi pare rău. Doar ce am ieşit de la un interviu şi încă tremur toată.

El zâmbeşte.

— Te rog, permite-mi să-ți întorc favoarea. Şi îmi oferă una dintre țigările lui. S-ar putea să-ți prindă bine una.

Ezit.

— Nu sunt chiar o fumătoare.

— Bine faci, dă el din cap. Urât obicei. Absolut dezgustător.

Îl privesc în timp ce trage un fum lung, pe îndelete.

— Ei bine, poate că una n-ar strica.

El îmi aprinde țigara şi, preț de un moment, rămânem în tăcere, fumând. E abia 12.30, dar simt că a fost deja o zi lungă.

— Şi, cum ți-a mers? întreabă el, sprijinindu-se dezinvolt de un poster cu *Lacul lebedelor*.

Brusc, aşa cum zâmbeşte în bătaia soarelui, îmi dau seama că e de departe cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată: slab, dar nu din cale-afară de înalt, înzestrat cu un păr negru şi răvăşit şi cu nişte ochi şi mai negri şi imenşi. Când zâmbeşte, buzele i se destind într-un rânjet sangvin, obraznic şi totodată complet nevinovat.

Realizez că pur şi simplu mă holbez la el.

— Scuze, zic eu venindu-mi în fire. Ce spuneai?

— Slujba... crezi că ai obținut-o?

Dau din cap.

— Habar n-am. N-aş şti să-ți spun. Lucrezi aici?

— Doar pe timpul verii. Sunt pianist de muzică clasică. Sora mea lucrează aici şi a reuşit să-mi facă rost de slujba asta, să cânt la pian pentru repetiţiile celor de la Şcoala Regală de Balet. Mă duc să studiez la Paris din toamnă, iar banii ăştia îmi prind chiar bine.

— Doamne, Şcoala de Balet a Operei din Paris! Trebuie să fii nemaipomenit!

El rânjeşte, brusc cuprins de sfială.

— Sunt norocos, mărturiseşte. Ai fost vreodată la Paris? schimbă el repede subiectul. Este oraşul meu preferat din întreaga lume! Ai trăit degeaba dacă nu ai pierdut o întreagă după-amiază bând şampanie şi fumând într-una dintre cafenelele de pe bulevardul St Germain!

Râd.

— Am fost la Paris, dar nu pot să zic că am făcut aşa ceva.

— Atunci trebuie să mai mergi o dată, spune el încetişor.

Îmi ridic ochii, iar privirile ni se încrucişează. El îmi zâmbeşte din nou şi simt cum mă înroşesc.

— Îţi place baletul? întreabă el.

— La nebunie. Sau, cel puţin, cu mulţi ani în urmă îmi plăcea la nebunie. Nu am mai fost la un spectacol de mult timp.

— Poftim. Bagă mâna în buzunarul de la spate şi scoate un bilet. Nu ştiu ce planuri ai pentru restul după-amiezii, dar chiar în acest moment a început repetiţia cu costume pentru *Lacul lebedelor*. Primesc mereu biletele astea şi tot timpul

îmi aduc aminte de ele când e prea târziu. Că tot am adus vorba, şi se uită la ceas, trebuia să fiu la repetiții de acum cinci minute.

— E foarte frumos din partea ta... mă bâlbâi eu, luată prin surprindere de generozitatea lui.

Stinge țigara cu călcâiul şi dă să plece.

— Vizionare plăcută! Şi, cine ştie, poate o să primeşti slujba şi o să ne vedem mai des!

O clipă mai târziu, a dispărut.

Trag încă un fum. Asta cu siguranță se dovedeşte a fi o zi neobişnuită, mai ales că a început atât de dezastruos.

Plănuisem să mă duc direct la apartament şi să mă ascund în casă pentru restul după-amiezei. Mă uit încă o dată la biletul din mână.

A trecut multă vreme de când nu am mai fost la un spectacol de balet. Optsprezece ani mai precis. Din vara când am renunțat la dans. Aceeaşi vară când mama a încercat să se sinucidă.

În acel an, mi se ceruse să dau probă pentru compania locală de balet. Dar nu m-am prezentat. Am dat vina pe mama, mi-am spus că aveam prea multe pe cap, că trebuia să am grijă de ea.

Poate că nu aş fi suportat să încerc şi să dau greş. Sau poate că voiam să fiu doar o adolescentă normală, măcar o dată în viață, fără presiunea de a-mi construi o întreagă carieră până la vârsta de şaisprezece ani. Era visul ei să

devin dansatoare. Dar, după vara aceea, nu părea să mai aibă niciun rost.

Dădusem greş.

Am tras adânc aer în piept, exalându-l încet, cu ochii închişi. Şiruri lungi de fete întinzându-şi picioarele pe bară, în poziții imposibile. Firimituri de sacâz sub tălpile mele. Aerul este greu din cauza mirosului de transpirație şi a concentrării. Apoi, mai e şi muzica. Întotdeauna e şi muzica.

Deschid larg ochii.

Optsprezece ani e mult timp pentru a trăi cu eşecul în suflet.

Trag un ultim fum din țigară înainte să o arunc. După care mă întorc pe călcâie şi intru.

— Mi-e teamă că e prea târziu să vă ocupați locul, mă informează tânăra plasatoare. Cu toate acestea, puteți să stați la balcon, până la încheierea primului act.

Conducându-mă pe scara principală, observ cum sacoul ei este exact cu o măsură mai mare, la fel cum era şi al meu pe când eram plasatoare la Phoenix.

— Eşti studentă? o întreb eu când ajungem sus.

Ea dă din cap că da.

— Cântăreață la Academia Regală. Sunt în ultimul an.

Mă gândesc la toate acele piese pe care le-am urmărit, stând în spate, în fotoliul de orchestră, cu sacoul care nu-mi era pe măsură.

— Succes! îi şoptesc eu pe când ea îmi deschide uşa şi intru.

Iar acolo, la adăpostul curburii călduroase şi întunecate a lojii, învăluită de muzica lui Ceaikovski, se întâmplă încă un lucru neaşteptat.

Stând acolo în întuneric şi urmărindu-i pe unii dintre cei mai talentaţi balerini din lume, realizez, treptat, că e în regulă că nu mă număr şi eu printre ei.

În niciun fel nu aş fi avut cum să o schimb pe mama. Indiferent cât de bine aş fi dansat.

Darcy Bussell face un salt de-a lungul scenei, sfidând gravitatea, sfidând toate legile naturii, şi mă cuprinde o bucurie mare şi ameţitoare.

Nu am dezamăgit pe nimeni. Cu atât mai puţin pe mine însămi.

Două zile mai târziu, sunt chemată pentru un al doilea interviu. Iar în după-amiaza aceea am devenit prima persoană portocalie care a fost vreodată angajată la Şcoala Regală de Balet.

U

Uniformitate

Mulţumită standardelor înalte de trai din Occident şi perfecţiunii vestimentaţiei din Vest produsă la scară largă,

un observator neexperimentat ar putea rămâne cu impresia că toate femeile se îmbracă la fel. Nu cunosc originea acestei forme moderne de modestie, care a cuprins populația feminină de la San Francisco până la Paris şi care pare să le facă pe femei să-şi dorească să semene una cu cealaltă, chiar dacă acest lucru înseamnă totodată să cheltuiască mai mulți bani pe haine, cosmetice şi coafeze! Dar dacă îți face într-adevăr plăcere să fii îmbrăcată exact ca restul lumii, atunci viitorul tău e promițător. Uniformitatea este subprodusul natural al unei societăți mecanicizate şi – cine ştie? – poate că, într-o zi, individualitatea va fi considerată o crimă. Între timp, poți oricând să te alături armatei.

Nu ne îmbrăcăm pentru persoana care suntem, ci pentru persoana care ne-ar plăcea să fim.

În Londra, străzi diferite şi părți diferite ale oraşului au uniforme diferite. Soho are şi el un cod vestimentar, la fel cum are City sau Kings Road. Apoi vin locurile unde aceste lumi se întâlnesc. Unul dintre ele este teatrul.

O reprezentație mult aşteptată va avea un public pe măsură de divers: oameni de afaceri conservatori, dame bătrâne şi bine îmbrăcate, studenți şic şi hipioți, boemi din Notting Hill, minimalişti îmbrăcați numai în Prada sau Armani, gay, hetero, tineri, bătrâni, cu toții amestecați la un loc şi totuşi bine definiți, ca şi cum ar purta etichete uriaşe în piept.

E vineri seara, pe la începutul lui iunie. Sorb dintr-un pahar cu vin alb nu prea rece, înghiontită din toate părțile, pe când stau la barul din Royal Court de la Ambassador Theatre şi vorbesc cu prietena mea, Sandy, care, într-un moment de pură premoniție casandriană, a reuşit să rezerve două bilete cu luni în urmă. Se joacă cu casa închisă, iar

barul geme de lume atunci când sună clopoțelul de începere şi când Sandy se hotărăşte, aşa cum fac de obicei femeile, că timpul ideal pentru a merge la toaletă este cu două minute înainte de ridicarea cortinei. Mulțimea dispare încet înăuntrul amfiteatrului, iar eu observ pe neaşteptate un profil familiar. Aparține unui bărbat îmbrăcat elegant. Se apleacă, ascultând cu mare atenție ceea ce spune un alt bărbat, mai tânăr decât el.

Parcă mi s-a şters memoria. Da, îl ştiu *sigur*, dar *de unde?*

Apoi are loc ceea ce se petrece uneori în clipe îngrozitoare sau frumoase, când totul în jur dispare: oamenii, zgomotul, sunetul clopoțelului, şi nu rămâne decât acel amănunt ciudat, de moment.

Îl cunosc pe bărbatul acela.

E fostul meu soț.

Îl urmăresc cu privirea, fascinată, pe când se întoarce şi, zâmbind, îl bate pe umeri pe prietenul lui.

Nu l-aş fi recunoscut.

Nu aş fi putut să-l recunosc.

Totul la el este complet şi absolut schimbat. Are părul scurt. Nu tăiat, cum ai spune după ce treci pe la frizer, ci *tuns*, ca atunci când ieşi de la Nicky Clarke[45]. Şi vopsit, blond-deschis, cu şuvițe de culoarea mierii. Poartă o pereche strâmtă de pantaloni din catifea maro-închis şi un pulover

[45] Stilist britanic, la mare căutare printre vedete şi care a pus mai târziu bazele propriului lanț de saloane de înfrumusețare (n. tr.).

Hugo Boss albastru-deschis, cu gulerul larg şi abia îndoit, de parcă atunci şi l-ar fi tras pe cap. Pe braţ îi atârnă neglijent o jachetă din piele neagră, frumos croită, iar în picioare are o pereche de pantofi de la Camper, din piele întoarsă şi talpă de cauciuc.

Nu e doar îmbrăcat, ci aranjat, stilat.

Iată-l pe bărbatul în şifonierul căruia se găseau numai cămăşi cumpărate de mama lui de Crăciun de la Marks&Spencer, purtate fără să fie călcate, cu manşetele roase şi zdrenţuite până când cădeau de pe el, la propriu. Care simţea o durere fizică atunci când trebuia să-şi cumpere o pereche nouă de pantofi. Iar acum este transformat, zburând ca un fluture pe deasupra barului aglomerat ca să-şi lase paharul, purtând ceea ce e la modă sezonul ăsta: pantofi din piele întoarsă şi talpă de cauciuc, fără nicio urmă de disconfort sau ironie.

E un om nou, dar unul pe care îl pot recunoaşte.

Este uniforma. O ştiu. Am mai văzut-o înainte.

Mintea îmi este goală, spulberată cu totul. Dacă nu mă mişc, n-o să mă vadă. Aşa că încremenesc în loc, atât de nemişcată, încât până şi scaunele şi mesele din jurul meu par animate. Îi urmăresc cu privirea, ţinându-mi respiraţia, cum îşi croiesc drum spre amfiteatru, flecărind, deloc conştienţi de prezenţa mea. El se mişcă cu o neaşteptată lejeritate, de parcă ar pluti pe scări. Sunt scârbită şi totodată fascinată.

Brusc, Sandy e din nou lângă mine, căutând în portofel biletele, panicată că nu are bani ficşi pentru vânzătorul de programe şi gândind cu voce tare ce ar fi mai bine: să-şi

împăturească haina şi s-o ţină sub scaun sau s-o lase la garderobă. Înainte să-mi dau seama, ne-am ocupat locurile, înghesuindu-ne lângă un cuplu de turişti germani care-şi ţin rucsacurile pe genunchi. Luminile se sting, iar eu îmi dau seama că încă mai am în mână paharul cu vin încălzit.

Nu-mi aduc aminte nimic din primul act. Vrând să localizez capul fostului meu soţ, îmi petrec tot acel timp căutându-l printre oamenii din public, încercând să-i disting frizura cea nouă printre frizurile din jurul lui. Am impresia că-l văd, apoi că mă înşel. Şi vreau să-l văd. Să mă holbez la el. Nu pot – sau mai degrabă nu vreau – să-mi cred ochilor. Aşa că rămân cu privirea fixată mai degrabă către întunecimea amfiteatrului decât către scena puternic luminată. Publicul se apleacă, fiind captivat, râde atunci când trebuie, rămâne cu respiraţia tăiată în punctul culminant, însă eu tot nu-l pot găsi.

În sfârşit, actul întâi se încheie şi luminile se aprind.

— A fost uimitor! izbucneşte Sandy, pe deplin fermecată. Nu crezi că a fost de-a dreptul uimitor?

Îi zăresc. Iată-i acolo, înaintând spre mijlocul culoarului. Râd.

— Incredibil, murmur eu.

Sandy se ridică, netezindu-şi fusta.

— Mergem?

La prietenul lui mă uit acum. Aceeaşi tunsoare, aceiaşi pantofi, însă tânăr, mult mai tânăr decât am crezut. Faţa lui este hiperîngrijită. Oare se pensează? Poartă o pereche de

blugi Diesel şi un tricou mulat şi negru. Au trecut de noi. Îmi ţin respiraţia. Sandy mă împinge spre capătul rândului nostru şi ajungem fix în spatele lor. Parfumul cu care s-a dat tânărul mă învăluie, proaspăt şi uşor, după care văd cum îi atinge uşor cu mâna spatele fostului meu soţ.

E un gest minor: rapid şi degajat. Dar mă face să rămân încremenită în loc. Totul se petrece ca într-o reluare a unui prim-plan pe care n-aş fi vrut niciodată să-l văd. Privirea îmi stăruie, dar nu asupra mâinii, ci asupra reacţiei soţului meu.

Sau a lipsei acesteia. Aparent, este perfect normal pentru el să fie astfel atins.

Nu pot să mai fac niciun pas înainte. Mulţimea se adună pe treptele din spatele meu.

— Eşti bine? mă întreabă Sandy împingându-mă uşor.

Dar eu parcă sunt lipită de podea.

— Mi-am uitat programul, bălmăjesc eu şi mă întorc, mergând împotriva curentului, cât mai departe de bar. Vreau doar să-mi iau programul.

Mă împiedic de trepte, trec de rândul meu şi ajung în faţa scenei, unde mă aplec spre spaţiul rezervat orchestrei, cu inima bătându-mi cu putere.

Ştiu. Ştiu acum.

Dintotdeauna am ştiut, dar acum sunt sigură.

Nu poți judeca o carte după copertă, dar poți să afli o mulțime de lucruri despre o persoană după pantofii pe care îi poartă.

V

Văluri

În prezent cam demodate (şi nu pot să-mi imaginez de ce), vălurile sunt unele dintre cele mai frumoase podoabe feminine. Dacă vrei să devii pe dată seducătoare, misterioasă şi incredibil de sofisticată, vălurile îți vor servi scopul în mod admirabil. Şarmul unic al acestui accesoriu constă în capacitatea lui de a o face şi pe cea mai simplă şi ştearsă femeie să arate ca Anna Karenina sau cel puțin ca Greta Garbo. Şi tocmai faptul că o parte a feței este ascunsă privirii creează o anumită senzație de înfrigurare care captivează şi intrigă în acelaşi timp. Nu contează dacă alegi un văl mare şi gros sau unul fin şi delicat dintr-o fâşie de tul. Femeile care poartă văluri au un trecut, o taină. Şi ce ar putea fi mai elegant decât asta?

— Dar eu nu port pălării! protestez. Nimeni nu mai poartă pălării în zilele noastre!

— La Ascot[46] se poartă, spune Colin hotărât. Nici nu o să te lase să intri dacă nu ai o pălărie pe cap, aşa că mai bine te-ai obişnui cu ideea. Acum, fii drăguță şi dă-mi şmirghelul, te rog!

---

[46] Ascot Racecourse – pistă de curse (n. red.).

Mă aplec şi scotocesc prin colecția de unelte, cârpe murdare şi poțiuni toxice pe care Colin le foloseşte pentru a da jos stratul de vopsea din sufragerie. Dau peste ceva aspru şi maro şi i-l întind.

— O să fie atât de plictisitor! mă bosumflu eu. Nici măcar nu ştiu de ce trebuie să merg la evenimentul ăsta stupid. Petrecerile corporatiste s-au dovedit a fi incredibil de neinteresante!

— Ei bine, începe Colin, înmuind pensula în terebentină şi aplicând un strat zdravăn pe perete, nu te-a pus nimeni să accepți slujba de la Şcoala Regală, nu-i aşa? Ai fi putut oricând să refuzi şansa de a avea un salariu mai mare, de a lucra într-un mediu plăcut al uneia dintre cele mai importante instituții artistice din țară şi de a avea şi mai multe perechi fantastice de pantofi. Nu te-a forțat nimeni. Mediocritatea absolută şi întoarcerea la o viață de lenevire cruntă sunt doar la un telefon distanță.

— Bine, am prins ideea.

Mă trântesc într-un fotoliu.

Colin mă priveşte cu severitate.

— Nu te trânti pe fotoliu când vorbeşti cu mine, domnişoară! Şi oricum, ce te-a apucat? Ar trebui să fii mulțumită, încântată! Majoritatea fetelor ar fi extaziate să meargă la Ascot şi să mai fie şi plătite pentru asta!

— Majoritatea, îl corectez eu cu amărăciune.

El se încruntă.

— Dar ce are asta a face cu orice altceva?

— Are cu totul! Doamne, pur şi simplu nu înțelegi!

Îmi îngrop fața în mâini într-o răbufnire teatrală.

Colin lasă jos pensula şi mă priveşte îngrijorat.

— Cineva e cumva înainte de menstruație?

— Nu! izbucnesc eu. Şi nu-mi mai vorbi de sus!

— Cred că mă descurc destul de bine, îmi dă el replica. Mai ales dacă iei în considerare faptul că îmi împart locuința cu Dr. Jekyll şi domnişoara Hyde[47]. Într-o clipă eşti în al nouălea cer că ai primit slujba visurilor tale, iar în următoarea scuipi flăcări din cauză că cineva te duce la cel mai râvnit eveniment social şi tot ce trebuie să faci este să porți o pălărie! Sincer, ai fost cam prost dispusă tot weekendul, şi dacă nu trebuie să-ți vină ciclul, atunci ai face bine să ai o scuză bună!

Rămânem în tăcere, încruntându-ne unul la altul.

— Îmi pare rău, spun eu în cele din urmă. Doar că e mult... mult mai greu decât am crezut. „Cum pot să-l fac să înțeleagă?” Problema e, Col, că nu sunt englezoaică.

— Am veşti pentru tine, Louise. Niciodată n-ai fost.

— Ha, ha. Nu, vorbesc serios. Fetele astea sunt, cum să spun, englezoaice de profesie. De parcă tot ce contează

---

[47] *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde* este un film SF, de groază, o producţie americană din 1931 (n. red.).

pentru ele este să arate cât sunt de englezoaice. Pentru început, toate au nume precum Flora, Poppy, Hyacinth sau Ginista. E ca şi cum aş lucra într-o seră[48]. Iar slujba asta e doar ceva cu care să-şi piardă timpul înainte să se mărite cu iubiții lor de la oraş. O slujbă pe care au obținut-o cu ajutorul lui tăticu', care îl cunoaşte fie pe directorul artistic, fie *este* directorul artistic.

— Miaaaaaaaaau, Ouise! Lasă ghearele deoparte!

— Nu e vorba că ele n-ar fi de treabă, recunosc eu, încercând (fără succes) să mă stăpânesc. Sunt de treabă într-un fel ciudat, mutant. Pare că tot ceea ce facem noi este să-i distrăm pe tații şi mamele foştilor lor colegi de şcoală. De exemplu: şeful departamentului de investiții bancare de la Goldman Sachs este tatăl celui mai bun prieten al Florei. Îşi petrec toată seara vorbind despre fiul acestuia, student la Eton, şi despre fratele ei, student la Harrow. A doua zi, el rezervă o lojă pentru toată stagiunea şi donează un cec atât de gras, încât sunt obligați să-i graveze numele pe toată clădirea – şi vreau să spun pe *toate* părțile ştiute şi neştiute!

— Şi ce are asta mai exact de-a face cu tine?

— Nu mă pot compara cu ele, Col! Pur şi simplu nu mă pot compara! Plus că, adaug eu cu amărăciune, toate au nişte picioare *şi* nişte țâțe, încât e prea, prea nedrept!

El zâmbeşte.

— Eşti invidioasă.

---

[48] Poppy – mac, Hyacinth – zambilă, Ginista – grozamă (în eng., în original) (n. tr.).

— Bineînțeles că sunt invidioasă! urlu eu. Dar sunt şi depăşită de situație! Nu mă descurc în societatea asta unde se discută numai frivolități. Nu am fost niciodată la vânătoare, nici la curse, nici la Annabel's sau la Tramps[49] şi nici nu mi-a fost vreodată publicată fotografia în *Harpers&Queen*. Nimeni nu m-a invitat niciodată la reşedința lui de la țară şi nici n-aş şti ce să fac odată ajunsă acolo! Sunt din Pittsburgh, pentru numele lui Dumnezeu! Iar acum mergem la Ascot ca să distrăm clienți de la BP[50] şi de la Reuters, şi parcă văd deja că o să fie iadul pe pământ, cu pălării, reguli şi chestiuni private despre care un străin nu ştie absolut nimic.

El îmi strânge uşor genunchiul.

— Louise, tocmai de aceea sunt fetele astea atât de utile în ceea ce priveşte profesia lor; creşterea şi educația lor garantează faptul că au numeroase relații. Dar pe tine te-au angajat dintr-un motiv bine întemeiat. Îți sugerez să-ți vezi de treaba ta. Eşti prea bătrână pentru porcăriile astea. În plus, dragă, şi regret să fiu el cel care îți spune, este chiar neplăcut. Mă priveşte cu subînțeles. Acum fă-mi o favoare şi curăță mizeria de nedescris pe care ai făcut-o în bucătărie. Andy vine pe aici mai târziu şi nu vreau să creadă că locuiesc într-o cocină.

Şi cu asta se întoarce la pensula şi la terebentina lui.

---

[49] Cluburi de noapte private şi de lux (n. tr.).

[50] British Petroleum – una dintre primele şase din topul celor mai mari companii de petrol şi gaze naturale la nivel mondial (n. tr.).

Două zile mai târziu, lenevesc la birou, alegând roşiile prea moi din sendvişul meu cu bacon, salată şi roşii, ce are calorii numărate, şi încerc, fără tragere de inimă, să fac scrisoarea standard de cerere de donații să sune mai vioaie, fără a fi însă patetică; chiar atunci intră Poppy, de un metru optzeci, şi mă invită să o însoțesc la cumpărături de pălării. O încrengătură ciudată de brațe şi picioare, pare o girafă ruşinată pe când îşi dă bretonul lung din ochi şi îmi zâmbeşte timid.

— Nu am absolut *nimic* de purtat! Se sprijină de biroul meu şi trage de manşetele bluzei, într-o încercare zadarnică de a le face să-i acopere încheieturile. Adică, aş avea pălăria aia oribilă de la nunta soră-mii de anul trecut, dar a ținut morțiş să fie lila.

Brusc, se aude un țipăt de dincolo de peretele despărțitor dintre birouri.

— Nuuuuuuu! De după el se iveşte capul blond al Florei, tuns într-un bob perfect. *Nici* nu mi-ai spus că Lavender s-a măritat!

— Să-ți spun? face Poppy dându-şi ochii peste cap. Dar ai fost *acolo!*

— Oh! Pare şocată să audă asta. Le-am dat cumva suporturi pentru cărțile de vizită în formă de porc?

— De ananas, o corectează Poppy.

— De ananas? Asta nu-mi stă în fire. Se încruntă, mestecând cu spor un capăt de creion. Cu cine m-am dus?

— O, Flora! Eşti atât de uitucă! A stat în internat de pe la vreo trei ani, îmi şopteşte Poppy mie, acoperindu-şi gura cu mâna. Le-ai dus suporturi de argint în formă de ananas pentru cărțile de vizită, cumpărate de la Smythson şi te-ai dus cu Jeremy Bourne-Houthwaite. Adu-ți aminte, cândva ai fost practic logodită cu el.

În ochii de un albastru-deschis ai Florei se citeşte o licărire.

— Ah! Buzilă Houthwaite, fireşte!

Şi amândouă încep să chicotească incontrolabil.

— Buzilă?

Nu sunt sigură că vreau să ştiu.

— Ascultă, Louise, avea cele mai imense buze, mă lămureşte Flora. Adică, să fii sărutată de el era ca şi cum ai fi fost sărutată de un labrador. N-am fost în viața mea atât de mozolită!

Şi încep să chicotească şi mai tare, până când Poppy aproape că se îneacă. O bat uşor pe spate.

— Deci, dacă voi, fetelor, vă duceți la cumpărături, aş vrea atâââââât de mult să vă însoțesc, se milogeşte Flora.

— În regulă. Unde mergem? întreb eu.

— Lock's, spun ele într-un glas, după care strigă „Jinx" şi încep pur şi simplu să se cutremure de râs, bătând cu picioarele în podea.

Din acest moment, presimt că o să am o experiență extracorporală.

— Lock's e pe strada St James, explică Poppy. Este *locul* unde trebuie să te duci dacă vrei o pălărie potrivită.

Mă fixează serioasă cu privirea, lucru care, trebuie să recunosc, e destul de ciudat venind din partea ei; Poppy şi seriozitatea sub orice formă nu sunt parteneri compatibili.

— Nu vrei o pălărie *elegantă*, nu-i aşa? (Pronunţă cuvântul „elegant" la fel cum derbedeii din fotbal spun „poponar".)

— Ei bine, nu... şovăi eu.

Dar în gândul meu îmi spun că exact o pălărie elegantă vreau. Cea mai elegantă şi mai uimitoare pălărie pe care o pot cumpăra banii.

— Nu, vrei o pălărie *potrivită!* Flora o aprobă dând din capul ei blond cu o vigoare surprinzătoare. O pălărie englezească adevărată! adaugă ea apăsat, vrând parcă să strecoare în conversaţia noastră obişnuită un cuvânt de recunoaştere mason.

Iată-l, cuvântul cu E. Cedez numaidecât.

— Cum să nu, absolut! mă conformez eu, copleşită de senzaţia ciudată că din clipă în clipă ar putea să înceapă să intoneze *Rule, Britannia!*, iar eu nu ştiu versurile.

Zâmbesc, iar ele îmi întorc zâmbetul. (Acesta e noul meu mecanism de apărare pentru a face faţă unei situaţii care mă depăşeşte. Ceea ce înseamnă că îmi petrec toată ziua rânjind ca o neroadă.) Nu sunt prea sigură ce înseamnă „potrivită" sau „englezească", dar evident este exact opusul lui „elegant", care, din motive neînţelese de mine, de o străină ca mine, nu se încadrează în peisaj. Dacă voi

supraviețui acestei sesiuni de cumpărături, voi fi inițiată în tainele unuia dintre cele mai înşelătoare elemente ale codului vestimentar englezesc al înaltei societăți.

— Fără pălării elegante pentru mine! izbucnesc eu vesel. Şi poate că şi puțin cam devreme.

Abia după-amiază târziu ajung eu să aflu ce înțeleg Flora şi Poppy prin „pălărie englezească adevărată" şi încep să regret entuziasmul meu prematur. Toate sunt de dimensiunile unor mici planete.

— Uite, probeaz-o pe asta, spune Flora îndesându-mi pe cap o pălărie gigantică, roz bombon.

Îmi alunecă până la sprâncene, iar când se opreşte, borul uriaş mi se pleoşteşte apatic deasupra umerilor.

Ele fac un pas în spate ca să mă admire.

— E uimitoare! exclamă Poppy. Pur şi simplu uimitoare!

Încerc să mă poziționez astfel încât să pot cuprinde întreaga pălărie în oglindă, însă reuşesc cumva, cu borul meu incredibil de mare, să dărâm un maldăr de pălării de paie de la vreo jumătate de metru depărtare de mine.

— Pare puțin cam mare, fac eu o observație.

— Mare? se încruntă Flora. Dar asta e şi ideea!

— Un bor mare face şoldurile să-ți pară mai mici, explică Poppy. Şi, şopteşte ea conspirativ, nu trebuie să-ți mai coafezi părul.

— Iar dacă e de dimensiuni gigantice, nici machiaj nu îți mai trebuie! adaugă Flora.

— Înțeleg. O pălărie ca asta te scuteşte şi de îmbrăcăminte.

După care mai probez câteva bonete la fel de intimidante şi bag de seamă că, deşi stăm bor lângă bor, între noi este aproape un metru distanță. După care îmi pică fisa. La fel ca garduriile vii sau ziarele pentru cititul în metrou, pălăriile acestea au în primul rând rolul de a proteja intimitatea purtătorului – încă o dovadă a impenetrabilei rezerve englezeşti.

Sunt mult mai atrasă de o colecție mică din colț: nişte pălării cu boruri scurte, şic, care să fie purtate ştrengăreşte într-o parte de o femeie sigură pe ea. Sunt viu colorate, ca nişte pietre prețioase: verde ca smaraldul, albastru ca safirul, roşu rubiniu, împodobite cu pene ce se răsucesc în forme îndrăznețe în jurul capului.

— De astea ce spuneți? îndrăznesc eu.

Poppy strâmbă din nas.

— Puțin cam elegante, nu crezi?

Flora se duce la stand şi ia una.

— Asta nu o să te ajute deloc în privința şoldurilor.

— Mie îmi plac.

Ce-i cu obsesia asta a englezoaicelor pentru şoldurile lor? Într-un impuls de sfidare, probez una.

Ca să fiu sinceră, arăt puțin cam ridicol. Până şi eu pot vedea asta. Pana verde smarald, care părea atât de izbitoare în contrast cu manechinul alb şi fără păr, țâşneşte în sus, de parcă mi-ar creşte de la ceafă. Îmi atârnă ciudat pe un ochi, cu un vârf ascuțit ca de lamă ce amenință să împungă pe oricine se apropie prea mult. Oricum aş aşeza-o, îşi păstrează aceeaşi rigiditate sculpturală, făcându-mă să arăt mai degrabă ca o cântăreață amatoare decât ca o femeie fatală.

Poppy îşi strânge buzele. Flora îşi îngustează ochii.

— Sincer, pălăria asta parcă se străduieşte prea mult, spune Poppy.

— Are dreptate, e de acord Flora.

Apoi dă lovitura de grație:

— Arată prea comună.

Nu există insultă mai mare decât acuzația de a fi comun. Până şi eu, cățeluşul exilat de pe tărâmul celor liberi, de pe meleagul celor drepți, mă cutremur în sinea mea la auzul acestei afirmații atât de categorice. Şi, desigur, puține sunt lucrurile considerate a fi mai comune în rândul englezilor din înalta societate decât acelea care se străduiesc prea mult. La urma urmelor, străduința aparține clasei muncitoreşti. Ruşinată, dau jos pălăria de pe cap şi subiectul este închis.

Poppy şi Flora îşi aleg pălăriile în doar câteva minute, trebuind să se hotărască între cele imense şi cele vulgar de imense, în timp ce eu rătăcesc indiferentă.

— Te întorci la birou? mă întreabă Poppy, pe când Flora face semn unui taxi.

(Nu sunt în stare să meargă pe jos şi să-şi care şi cutiile cu pălării în acelaşi timp.)

— Eu, ăăă... cred că o să arunc o privire şi la Fortnum, mă bâlbâi.

Pe când le urmăresc cu privirea cum se urcă vesele în taxi şi se îndreaptă spre Piccadilly, mă simt mai dezamăgită ca niciodată.

La Fortnum pierd vremea prin magazin. La primul etaj au un raion de pălării asemănător celui de la Lock's, aşa că încerc încă o dată să aleg una din gama celor cu borurile largi. Privesc sfioasă de sub o creaţie odioasă de culoare pastel, când brusc aud din spatele meu o voce care exclamă:

— Draga mea, cu tot respectul, dar nu te reprezintă deloc.

Mă întorc şi dau de o doamnă în vârstă, mică de statură şi foarte elegant îmbrăcată. Poartă o haină crem din caşmir, iar pe dedesubt un costum Chanel de culoarea fildeşului, cu o croială clasică, în mână având o geantă pătrată şi rigidă, model piele de aligator. Îmi zâmbeşte, iar ochii ei incredibil de albaştri strălucesc ştrengăreşte.

— Fireşte, nu e treaba mea, spune ea, cu un distins accent austriac. Totuşi, urăsc să văd pe cineva atât de tânăr preocupat cu o asemenea nebunie. Trebuie să mărturisesc, continuă ea, că e destul de rar ca o persoană de vârsta ta să se uite la pălării. Aveam impresia că sunt considerate *prea trecute*.

— Mă duc la Ascot, o lămuresc eu, dându-mi jos din cap articolul vestimentar criticat. Am nevoie de o pălărie, iar fetele cu care mă duc vor purta toate aşa ceva. Nu ştiu prea bine care sunt aşteptările, cum e... cel mai bine.

— Înțeleg, mă aprobă ea din cap. Eşti americancă?

— Da, sunt, mărturisesc eu, de parcă ar fi fost secretul meu ruşinos.

Se întinde cât de sus poate (ceea ce înseamnă vreun metru jumătate).

— Englezoaicelor le stă bine cu genul acesta de pălării; sunt înalte şi nu le place să-şi piardă mult timp cu aranjatul părului. Ți-aş sugera să porți ceva mai la modă, de dimensiuni mai mici. Poate ceva cu văl.

Se întoarce şi îmi întinde o pălărie mică, de culoare bleumarin, de al cărei bor e prins uşor un voal.

— Cam aşa ceva.

O pun pe cap. Într-o secundă, mă simt complet izolată. Voalul creează o barieră între mine şi lumea exterioară, dând impresia unei modestii superioare, care este seducătoare şi totodată impenetrabilă. Dar şi incredibil de şic.

Doamna zâmbeşte triumfătoare.

— Vezi? Acum e mult mai bine!

Nu pot să-mi dezlipesc ochii de la propria oglindire, arăt ca o vedetă de cinema. Dar încă nu sunt hotărâtă.

— Problema e că, ştiți, toate celelalte fete or să poarte un cu totul alt stil. Ar putea fi cam deplasat, cam prea...

Ea îmi face semn cu mâna să mă opresc.

— După cum am mai zis, nu e treaba mea. Dar experiența îmi spune că e mai bine să nu încerci prea mult să te asemeni englezilor. La urma urmelor, în tagma englezilor nici măcar englezii nu au acces. Şi nu te vor respecta doar pentru că vei vrea să faci parte din ea.

Şi zicând asta, se întoarce şi dispare printre lenjeria de damă, făcându-se complet nevăzută între halatele de caşmir şi cămăşile de noapte din bumbac egiptean.

Brusc, mă cuprinde panica: singurul glas al rațiunii de care am avut parte în acea zi a amuțit.

— Stați puțin! strig eu fugind după ea.

Aproape instantaneu mă trezesc față în față cu ceea ce pare a fi un travestit, unul din şefii de raion. (Spun travestit, pentru că femeia e mare cât un fundaş de la echipa Noii Zeelande, îndesată într-un costum din poliester mult prea mic.)

Încrucişându-şi brațele uriaşe pe piept, mă fixează cu privirea.

— Doamna ar dori să cumpere pălăria? mă întreabă ea, ridicând cu subînțeles dintr-o sprânceană păroasă şi omnipotentă.

Îmi pun mâna pe creştet şi, atingând pălăria bleumarin, simt cum mi se înmoaie picioarele.

— Oh, îmi pare rău! Nu mi-am dat seama... mă bâlbâi eu simțind cum fața îmi ia foc. Afişez un zâmbet pe care eu mi-l închipui a fi unul cuceritor. Eu doar... doar căutam pe cineva şi am uitat că am pălăria pe cap şi... şi am...

Nu ține. Mă priveşte de parcă aş fi o infractoare. Încep să mă simt ca o infractoare.

Chicotesc prosteşte.

— Ei, haide! Doar nu crezi sincer că aş fi... (cum s-o spun?) aş fi *sustras* pălăria?

Femeia continuă să se uite la mine fără să clipească şi scoate aer pe nări într-un fel care îmi aminteşte de un taur înfuriat gata de atac.

Schimb tactica.

Îmi smulg pălăria de pe cap şi i-o vâr sub nas, sfidătoare.

— Poftim! Îmi dau ochii peste cap şi încerc să par cât mai indignată şi superioară. Poftim pălăria! Acum te rog să mă scuzi, dar chiar trebuie să plec.

Tocmai când mă pregăteam să o iau la sănătoasa şi să cobor în fugă scările în încercarea sinucigaşă şi frenetică de a-mi recăpăta libertatea, mica mea prietenă austriacă îşi face apariția.

— Cum rămâne, o cumperi? întreabă ea, necunoscând situația stânjenitoare în care mă aflam. Este chiar alegerea cea mai bună.

Sunt pe cale să-i răspund, când îmi dau seama că ceva s-a întâmplat cu vânzătoarea. E roşie la față şi tremură toată.

— Lady Castle! Sprâncenele ei monstruos de păroase se ridică până la limita părului. Îmi cer iertare... o simplă neînțelegere, vă asigur... vreau să spun că... ce plăcere să vă întâlnesc!

Lady Castle dă din cap în direcția ei, continuând să o ignore.

— Este alegerea cea mai bună, nu crezi?

— O, da... Vânzătoarea e disperată să pară cât mai amabilă. Fără îndoială, este un model unic... ăăă... foarte... foarte sofisticat...

Urmăresc cu privirea cum cea care înainte mi-era duşman acum se face preş dinaintea acestei femei.

— Lady Castle, vă mulțumesc atât de mult că m-ați ajutat să aleg. Îmi recuperez pălăria, smulgându-i-o triumfătoare vânzătoarei din mâini. Sfatul dumneavoastră a fost neprețuit.

— Nu a fost niciun deranj, mă linişteşte ea. Am multă experiență în treburi de-astea. Cândva, o astfel de pălărie cu voal mi-a fost de mare ajutor. Te pune în valoare şi te face să pari misterioasă. Te deosebeşte de restul femeilor.

— Ei bine, tocmai asta e problema, mărturisesc eu. Deja mă simt exclusă, puțin cam prea mult. Tot ce voiam era să mă integrez.

Ea scutură energic din cap.

— Integrarea e pentru şcolărițe. Să fii diferită nu este o crimă, draga mea, este o calitate.

Eu ridic din umeri şi zâmbesc timid.

— Nu sunt prea sigură.

Lady Castle pare contrariată.

— Cum să nu! Eşti o fiinţă individuală! O femeie cu un trecut, cu o istorie. Nimeni nu poate să ţi le ia!

Sunt fascinată. Vorbeşte cu atâta pasiune, cu atâta convingere, încât mă cuprinde încă o dată sentimentul că nu vreau s-o las să plece.

— Îmi permiteţi să vă ofer o ceaşcă de ceai?

Fraza rostită îmi pare, până şi mie, ca o replică dintr-un roman de P.G. Wodehouse din vremuri de mult apuse.

Ea îmi acceptă invitaţia fără să şovăie o clipă, de parcă ar fi cel mai obişnuit lucru să ieşi la ceai cu o străină pe care de-abia ai cunoscut-o în raionul cu pălării al unuia dintre cele mai renumite magazine. Această remarcabilă siguranţă de sine este exact ceea ce-mi lipseşte mie. Astfel, după ce cumpăr pălăria, coborâm la splendida ceainărie Fortnum de la parter, unde Lady Castle, promptă şi fără urmă de regret, comandă un ceai şi nişte prăjiturele şi brioşe.

O urmăresc cu privirea şi o ascult captivată cum îmi povesteşte tot ce a făcut ea în Anglia, în vreme ce, fără pic de efort, serveşte ceaiul cu uşurinţa unuia care face asta zilnic.

— Englezii sunt nişte oameni minunaţi. Îi iubesc, spune ea, adăugând o felie de lămâie în ceaşca ei de ceai. N-aş mai fi în viaţă dacă nu ar fi fost englezii. Pur şi simplu. În timpul războiului am fost trimisă din Austria în Anglia pe când eram doar un copil. Mama m-a urcat într-un tren şi am

plecat. Am fost singura care a supraviețuit. Singura norocoasă, repetă ea cu blândețe. Nu ştiu de ce am avut eu atâta noroc, dar cert este că am avut. Englezii sunt familia mea acum. Stoarce cu grijă feliuța de lămâie, presând-o cu lingurița de peretele ceştii din porțelan. Dar, ca în orice familie, nu e întotdeauna uşor.

— Dar acum sunteți o lady! remarc eu emfatic. Mai mult ca sigur că acest lucru face diferența!

Din nou, pare surprinsă.

— Dar, draga mea, dintotdeauna *am fost* o lady. Chiar şi atunci când eram doar o copilă sfrijită, o imigrantă care nu ştia o boabă de engleză! Nu a fost nevoie să aştept să mă mărit cu un lord ca să devin o lady!

— Ceea ce vreau să spun, mă străduiesc eu să-i explic, este că acum sunteți o lady, adică ați intrat în rândul lor... nu mai sunteți o străină.

— Străină, nestrăină... pui prea mult preț pe lucrurile astea. Ia o înghițitură din ceaiul ei Darjeeling, fără să-şi dezlipească privirea pătrunzătoare de la mine. Reacția oamenilor, şi în asta constă greşeala, nu ține de faptul că eşti diferit, ci că te simți *ruşinat* pentru că eşti diferit.

Zâmbeşte şi îşi pune pe farfurie încă o tartă cu fructe.

— Ah, prăjiturile astea! Sunt mult prea bune! O să trebuiască să postesc diseară ca să compensez. Fă lucrurile cu stil, Louise! Propriul stil. Şi crede-mă, nimănui nu o să-i pese de unde vii.

Întorcându-mă la birou, pălăria se dovedeşte a fi în ochii fetelor mai degrabă un eşec decât un succes.

— Este atât de serioasă!

Flora o întoarce pe toate părțile, ținând-o de parcă ar fi o bombă.

— Da, cu siguranță este foarte matură, conchide şi Poppy. Eşti o femeie mult mai curajoasă decât mine, mai adaugă şi mi-o înapoiază repede.

O pun la loc în cutie, neafectată de comentariile lor.

— Vrea cineva o ceaşcă de ceai? mă ofer eu.

— O, da, te rog! răspund ele într-un glas, entuziasmate cum numai englezii pot fi când vine vorba de ceai.

În seara aceea, pe când îmi aşezam cutia cu pălăria sus pe şifonier, mă cuprinde puternic senzația că am mai întâlnit-o cândva pe lady Castle. Mă aşez pe marginea patului şi mă concentrez. De cine îmi aduce aminte?

Brusc, îmi dau seama. Deschid larg şifonierul şi dezgrop dintre haine volumul *Eleganța*. Încep să-i răsfoiesc paginile pline cu sfaturile atât de prețioase şi mereu actuale. Lady Castle îmi aduce aminte de Madame Dariaux, iar atunci îmi dau seama, cu o strângere de inimă, cât de mult mi-a lipsit. Pentru mine era o persoană cât se poate de adevărată şi, chiar şi atunci când m-am îndoit de precizia înțelepciunii sale, ea mi-a rămas alături. A fost prostesc din partea mea să o alung. Curățând cu grijă cartea de praf, o pun înapoi la locul ei de cinste de pe noptieră.

Când ziua cea mare soseşte, descopăr că lady Castle a avut dreptate. Asortez pălăria cu o rochie bleumarin de mătase, cu o croială foarte simplă şi cu un sacou la culoare. Pălăria este, fireşte, vedeta spectacolului. Pe bună dreptate: în marea de pălării cu borurile de un metru, mă face să par distinsă şi rezervată. Dispun şi de marele avantaj de a putea să mă strecor cu uşurinţă prin mulţime, ceea ce-mi oferă, fără îndoială, un plus de eleganţă. Vălul însuşi creează un efect cât se poate de neaşteptat. Îmi oferă o alură pe care n-aş fi putut-o nicicând prezice. Pe bărbaţi îi face incredibil de atenţi, îi fascinează, în timp ce pe femei le intrigă. Îndreptându-mă spre Flora şi Poppy, care se află vizavi de zona Royal Enclosure, o văd pe Flora cum efectiv rămâne cu gura căscată pe sub pălăria ei roz bombon, cu borurile extraordinar de largi.

— O, Louise! exclamă ea strângându-mă cu disperare de braţ. Arăţi exact cum mi-ar fi plăcut mie să arăt dacă aş fi putut!

Şi pentru prima oară, le văd într-o lumină complet diferită. Amândouă par extrem de vulnerabile în puzderia intimidantă de costume şi rochii de designer; mici şi plăpânde, neavând altceva decât pălăriile lor imense ca să le protejeze. Cuvintele lui lady Castle îmi vin în minte: străin, nestrăin, nu contează deloc.

Este o zi lungă, emoţionantă şi obositoare. Vremea, care la începutul lui iunie este de obicei atât de mohorâtă şi deprimantă, se dovedeşte azi a fi încântătoare, iar clienţii par să se simtă cu adevărat bine. E aproape ora patru când reuşesc să am câteva clipe de linişte. Mă plimb încet prin

mulțime, întrebându-mă dacă să risc să pariez şi eu, când deodată zăresc un chip cunoscut.

— Bună!

E tânărul care mi-a dat biletul la repetiția pentru spectacolul de balet pe treptele operei, numai că de data aceasta e îmbrăcat la costum.

— Bună! îmi răspunde el radios. Ce s-a întâmplat, ai obținut jobul?

— Da, da, l-am obținut şi voiam să-ți mulțumesc mult pentru că mi-ai dat biletul! Nu-ți pot spune cât de grozav a fost!

Mulțimea se strânge în jurul nostru, împingându-ne în direcții diferite, în timp ce clopotul răsună.

— Ascultă, trebuie să mă duc repede ca să pun un pariu pentru bunicu', înainte să înceapă cursa următoare, strigă el peste vacarmul produs de îmbulzeală. Ai vrea ceva de băut?

— Nu pot, strig şi eu, pe când clopotul bate din nou. Trebuie să mă întorc la locul meu într-un minut. Fugi, altfel îți ratezi şansa!

El o ia din loc, croindu-şi cu greu drum până la cea mai scurtă coadă, dar, înainte să-l pierd din vedere, se întoarce şi strigă pe deasupra mulțimii: „Apropo, arăți absolut incredibil!", ceea ce stârneşte o reacție plină de voie bună din partea domnilor din jurul lui: „Aşa e, aşa e!"

El rămâne în loc pentru o clipă zâmbindu-mi, după care dispare în marea de oameni.

Simt furnicături în tot corpul, iar în drum spre Royal Enclosure, pasul mi-e vesel şi săltăreţ.

Ascot este o desfătare pentru ochi în ceea ce priveşte ţinutele la modă, unele dezastruoase, altele fermecătoare. Totuşi, în ciuda varietăţii, sunt surprinsă să văd că puţine femei poartă pălării cu văl. De altfel, din câte am văzut, lady Castle e singura care poartă aşa ceva. Este vorba de o tocă micuţă şi argintie, cu o plasă neagră, extraordinar de fină, care îi acoperă faţa. În josul ei, buzele desenate perfect cu un ruj roşu mat se unesc într-un zâmbet jucăuş, iar ea îmi face discret cu ochiul.

— Sunt de-a dreptul impresionată! Mă ia de braţ pe când mă apropii. *Tu* arăţi ca o lady. Celelalte poate că *sunt* nişte lady, dar tu *arăţi* ca una. O adevărată Wallis Simpson[51]! Oribilă femeie, fireşte, dar atât de frumos îmbrăcată, cum nici nu-ţi imaginezi! Acum, spune ea conducându-mă către pavilionul ei, trebuie să-mi dai voie să te prezint unor persoane. Am sentimentul că îi vei găsi foarte interesanţi. Mă întoarce cu faţa către un bărbat îmbujorat, îndesat şi mic de statură, care ţine în mână paharul de şampanie de parcă ar fi o halbă de bere. Acesta este Fredrick von Hassel, Louise. Domnul von Hassel are o pasiune pentru muzica timpurie.

---

[51] Ducesă de Windsor de origine americană, s-a căsătorit cu regele Eduard al VIII-lea, care din această cauză a fost nevoit să renunţe la tron, devenind astfel ducele de Windsor (n. tr.).

El îmi întinde o mână asemănătoare cu o labă mică şi roz, pe care eu i-o strâng.

— Fredrick colecționează tablouri de Caravaggio, continuă lady Castle. Am înțeles că Opera Regală vrea să pună în scenă o nouă reprezentație a lui *Orfeo*, aşa-i?

Înainte să am şansa de a deschide măcar gura, domnul von Hassel mi-o ia înainte.

— Nimeni nu ştie să pună corect în scenă o operă de-a lui Monteverdi! spune el pe un ton răstit. Toți încearcă să-şi „lase amprenta". Să actualizeze povestea. Este o istorisire măreață despre dragoste şi moarte! strigă el şi fața i se înroşeşte din ce în ce mai mult. Nu pot să sufăr reprezentațiile astea! Sunt împotriva lor! Absolut împotrivă!

Iată una dintre acele ocazii în care un văl îți este cu adevărat de folos. Clipesc. Zâmbesc. Îmi permit să-mi şterg reverul de scuipatul domnului von Hassel, după care adaug încet:

— Mare păcat. Mai ales că însuşi Caravaggio este inspirația noului spectacol şi mi-ar plăcea să ştiu ce credeți despre el.

Bănuiesc că farmecul exagerat al vălului îmi dă curajul să mă întorc pe vârfuri şi să plec. Gesturile îndrăznețe, la fel ca păstrarea tăcerii, sunt mult mai uşor de făcut din spatele unui zid de plasă. Mă prinde din urmă într-o clipită.

— Caravaggio? se bâlbâie el. Vă rog, sunt foarte nerăbdător să aflu mai multe!

Reprezentațiile lui von Hassel de muzică timpurie sunt unele dintre cele mai aclamate din întreaga stagiune de iarnă a fiecărui an. Sunt profunde, intime şi minunat puse în scenă. De cele mai multe ori, spectacolele se țin cu casa închisă. Biletele se vând cu luni înainte. Aşa că trebuie să-ți faci rezervare din timp.

Asta în cazul în care vrei să ceri un loc în loja Castle.

W

Weekenduri

După cinci zile de sufocare treptată în oraş, un număr din ce în ce mai mare de orăşeni evadează la țară la sfârşit de săptămână pentru a-şi umple plămânii de aer curat vreme de patruzeci şi opt de ore. Prin urmare, în jurul acestei dorințe bucolice de a petrece timpul liber s-a clădit o întreagă industrie şi niciodată până acum nu s-au mai vândut atât de multe haine sport.

Totuşi, este important de observat că patruzeci şi opt de ore petrecute într-o casă la țară necesită cam tot atâtea haine cât o vacanță în străinătate, iar dacă doreşti să fii un oaspete plăcut şi sociabil, niciunul dintre articolele din bagaj nu va fi opțional.

Acesta va cuprinde un trening frumos, fie din tweed, fie, pe timpul verii, din bumbac, pentru plimbări, o pereche comodă de pantofi fără toc, o pereche solidă de cizme pentru umblat, un halat frumos pentru casă, din mătase – în care sub nicio formă să nu-ți faci apariția, nici măcar la micul dejun –, o pereche de pantaloni cu o cămaşă asortată, strânsă pe corp, un pulover sau un cardigan călduros, o rochie lungă de seară pentru cine formale

sau chiar şi una mai scurtă, mai informală, pentru cinele în familie, o rochie uşoară din bumbac şi o pereche asortată de sandale în caz că vrei să explorezi împrejurimile, o pereche de pijamale bărbăteşti din mătase şi, cel mai important, un termofor cu un înveliş moale, un săpun preferat şi o rezervă secretă de biscuiți. (Nu se ştie când şi dacă vei avea timp să mănânci!)

Această listă va fi mai lungă şi mai complexă în cazul în care gazda aşteaptă de la tine să participi la cine ştie ce activitate sportivă. Fireşte, călăritul presupune să-ți pregăteşti de acasă cizmele şi pantalonii speciali, la tenis va trebui să fii îmbrăcată cu o fustă albă, tricou alb, tenişi şi, indiferent de ce ai face, nu uita să-ți iei şi racheta, crosele de golf sau orice alt echipament necesar unui joc bun. Nu vei face o impresie prea plăcută dacă vei fi nevoită să împrumuți echipament de la gazdă sau de la ceilalți oaspeți.

Aşa că ia aminte şi fii pregătită. Weekendurile petrecute departe de casă pot fi un Waterloo pentru multe prietenii. Şi poate că vei ajunge să te întrebi dacă merită efortul. Nici eu nu sunt o femeie care să prefere activitățile exterioare, dar întotdeauna mă întorc nespus de revigorată şi de mulțumită după un astfel de sfârşit de săptămână, asta doar pentru că îmi dau seama cât de minunat şi de uşor este să trăieşti la oraş!

După evenimentul de la Ascot, am căpătat o reputație de sofisticată printre cei de la birou. Pe Flora şi pe Poppy le-am poreclit Fetele Flori, iar ele îmi spun mie Shanghai Lil[52], în onoarea succesului meu cu vălul.

---

[52] Titlul cântecului din muzicalul *Footlight Parade* (1933) care s-ar traduce prin „Micuța din Shanghai” (n. tr.).

— E nevoie de mai mult de un bărbat ca să-mi schimb numele în Shanghai Lil, fredonează Poppy în fiecare dimineață când ajung la birou cu latte-ul meu dublu în mână.

Eu îi fac cu ochiul şi cânt, cu o voce cu două octave mai jos, versurile de început ale melodiei *Falling în Love Again*, până când ajunge să zgârie prea rău urechile ca să mai continui. Încetul cu încetul, începem să ne obişnuim unele cu celelalte, apoi să ne apreciem, iar în cele din urmă să devenim prietene. În ciuda mediilor diferite din care provenim, descopăr curând că micuțele mele „Floricele" au tot atâtea vicii ascunse ca şi mine: singura ambiție a lui Poppy este să întâlnească un bărbat alături de care să poată purta tocuri înalte, pe care să-l cucerească, cu puțin noroc, la lecțiile de salsa, în vreme ce Flora nutreşte o obsesie periculoasă pentru reluările serialului *Dallas*. Când ne plictisim (ceea ce se întâmplă des), ne distrează cu o interpretare uimitoare a personajului Sue Ellen, care îşi revine din leşin, interpretare pe care Poppy o consideră mult prea realistă ca să fie firească.

Aşa că nu sunt complet luată prin surprindere atunci când, în august, într-o marți după-amiază toridă de marți, Poppy mă întreabă degajată dacă nu aş vrea să-mi petrec weekendul împreună cu ea şi Flora la casa de vacanță a părinților ei din Berkshire.

— Nimic pretenții os, adaugă ea. Avem şi noi şansa să mai respirăm nişte aer curat, plus că e foarte linişte acolo. Putem lenevi cât vrem...

Gândul de a evada din Londra în oaza verde şi răcoroasă a zonei rurale englezeşti este mult prea copleşitor pentru a fi exprimat în cuvinte. Deja îmi închipui mese de ceai aşezate sub coroana deasă a unui nuc, hamacuri legănându-se uşor în adierea

vântului, cine în aer liber, sub cerul înstelat, acompaniate de corul greierilor şi de cel al fetelor îmbrăcate în rochiţe albe cu eşarfe albastre din satin... Dar să reluăm, că mă abat mult de la subiect.

— Sună grozav! oftez eu.

— Super! spune Poppy. Plecăm mâine-seară direct de la serviciu. Flora o să conducă, aşa că îţi sugerez să nu mănânci prea mult până ajungem... *dacă* ajungem! Serios, Louise, adaugă ea jovială, mă bucur atât de mult că vii! E vorba doar de o mică petrecere.

Petrecere? Mă simt aproape şocată. Un weekend departe de casă e una, o petrecere e o cu totul altă mâncare de peşte.

Ea îmi citeşte groaza de pe chip.

— Doar ceva lipsit de importanţă, mă linişteşte ea repede. Or să fie doar fratele meu şi soţia lui, mama, tata, sora mea Lavender şi soţul ei, care e un plicticos şi jumătate şi cam libidinos, aşa că stai departe de el, celălalt frate al meu, care tocmai a fost exmatriculat de la Eton, deci să nu pomeneşti nimic care să aibă de-a face cu liceul, prieteni din liceu, planuri de viitor legate de facultate, ani de pauză, cărţi, uniforme, prinţul William, rugby sau alcool de faţă cu părinţii mei. De fapt, cel mai bine ar fi să nu-l bagi deloc în seamă. Asta facem cu toţii. E mai simplu aşa. Apoi mai suntem tu, eu, Flora şi fratele Florei, Eddie, care cântă la pian, bunicii mei, sora mamei, Hazel, verişoara mea Daisy, prietena ei Sacha şi posibil cei doi Drew, prieteni de-ai mătuşii mele şi care au de gând să divorţeze. Zâmbeşte cu veselie. Deci, nimeni special. O să fie *atât* de tare!

— Tare, îi ţin eu isonul. Foarte, foarte tare!

Dar inima mi se strânge ca o cizmă de cauciuc uzată şi goală.

N-am înţeles niciodată ce e asta să te duci acasă la altcineva. Chiar şi când eram copil, nu prea mă simţeam în largul meu la petrecerile în pijama. Şi ce e o astfel de adunare dacă nu o mare petrecere în pijama pentru adulţi? Intru în panică dacă nu mănânc ce vreau, când vreau şi sunt extrem de irascibilă când vine vorba să împart baia cu alţii. Să te furişezi în toiul nopţii pe coridoare, să asculţi pe la uşile băilor dacă dinăuntru dă cineva vreun semn de viaţă, să încerci să te uşurezi cât mai silenţios ca să nu se audă prin pereţii subţiri ca hârtia, toate acestea îmi dau fiori pe şira spinării. Pe lângă astea, sunt îngrozită la gândul că va trebui să particip la cine ştie ce sport care se practică la ţară şi care necesită ani de antrenament. Şi îmbrăcăminte specială. Mă refer la călărit, vânătoare sau golf. Parcă îi şi văd pe toţi îmbrăcaţi impecabil în costume de vânătoare, sărind peste garduri, în timp ce eu de-abia mă târăsc la vreun kilometru în urma lor.

— O să fie genial, exclamă Poppy entuziasmată. Şi putem să jucăm şi *mima!*

Viaţa poate fi uneori atât de nedreaptă!

— Ce mai pot să fac? mă bag eu sub birou, şoptindu-i în telefon lui Colin, deja am spus că mă duc!

— Scumpo, normal că te duci! Sincer, nu mai fi aşa de prostuţă. Toată şmecheria e să fii pregătită.

— Col, nu înţelegi, şuier eu printre dinţi. Nu ştiu să trăiesc în comun. Mi-a luat luni bune să mă obişnuiesc cu tine şi cu Ria!

El oftează.

— Bine. Diseară, când ajungi acasă, ne gândim cum facem şi te ajut să împachetezi, în regulă? Dar nu dai înapoi! Adevărul este că Ria stă la sora ei weekendul ăsta, aşa că eu şi Andy vom avea în sfârşit casa la dispoziția noastră; deja a plecat la Marks&Spencer, iar eu pot să aleg ce filme să urmărim.

— Bine, bine, ne-am înțeles, am acceptat eu.

E bine de ştiut că măcar unul dintre noi are o viață amoroasă.

Când ajung în seara aceea acasă, Colin mă întâmpină de la uşă cu un pahar rece ca gheața de vin Chablis.

— O, îngerul meu! exclam eu prăbuşindu-mă recunoscătoare pe canapea. De unde ai ştiut?

— Eu ştiu mereu, rânjeşte el aşezându-se lângă mine. Acum, uite ce e, sper că nu te superi, dar ți-am împrumutat puțin ghidul de modă, cartea lui Madame Icsulescu, doar ca să-mi fac o idee. Şi am mai adăugat şi eu câteva. Uite la ce m-am gândit eu că vei avea nevoie, nişte lucruri strict necesare.

Şi îmi întinde câteva pagini de A4.

Mă uit la el.

— Cred că glumeşti.

El zâmbeşte.

— Mai ia o înghițitură şi încearcă să ai mintea deschisă, bine?

Lista este atent împărțită pe categorii de „stil”.

- Pentru plimbări:

- 1 pereche blugi – nu prea uzată
- 1 pulover simplu din caşmir
- 1 tricou alb (+2 rezervă)
- 1 pereche mocasini pentru condus

— De fapt, nu o să conduc eu, Col.

— E doar o sugestie. Vrei nişte chipsuri?

— Da, te rog.

Dispare în bucătărie.

- Pentru mersul prin împrejurimi:
- 1 pereche cizme cauciuc
- 1 impermeabil
- Aceeaşi pereche de blugi, încă un tricou, un pulover din caşmir

— Dar asta e imposibil! Nu am cizme de cauciuc şi, cu atât mai puțin, un pulover din caşmir. Iar impermeabilele sunt urâte până la Dumnezeu!

— Când eşti la Roma, Louise... Simpli sau cu caşcaval şi ceapă?

— Caşcaval şi ceapă, te rog.

Mă întorc la lista pe care deja am început s-o urăsc.

- Pentru oraş şi pentru seară:

- 1 rochie simplă din bumbac (de mers în oraş)
- 1 rochie lungă, plină şi simplă pentru cinele formale

— O rochie lungă, plină şi simplă? Ai văzut măcar *vreodată* aşa ceva? Eu nu. Situaţia devine din ce în ce mai sumbră. Col, doar nu crezi că lumea o să se îmbrace elegant pentru cină... nu?

El apare ţinând în mână un bol plin cu chipsuri, pe care mi-l întinde.

— Nu se ştie niciodată.

- Pentru dormit:
- 1 pereche pijamale de lungime medie şi un halat asortat
- Papuci
- Sutien şi chiloţi asortaţi şi curaţi – în cazul în care cineva intră peste tine din întâmplare

— Col!

— I se poate întâmpla oricui, Louise.

Îşi întinde picioarele lungi în timp ce crănţăne în gură un chips.

- Pentru sport:
- Tricou şi pantaloni de tenis, tenişi, rachetă
- Cizme de călărie (se pot împrumuta)
- Costum de baie

Las lista din mână. Capul îmi vâjâie.

— Asta e mult prea mult! Nu pot să mă duc acum şi să-mi cumpăr tricou şi pantaloni de tenis, cizme de călărie şi nici măcar de cauciuc! Adică, sunt sigură că o să mă lase în pace când o să vadă că nu am echipamentul necesar...

El rămâne cu privirea aţintită asupra mea. O tăcere apăsătoare se aşterne între noi.

Încerc o altă abordare.

— Trebuie să mai fie şi alţi invitaţi care să nu participe la călărit, la vânătoare sau la mai ştiu eu ce fac oamenii ăia la ţară. O ţinută specială pentru plimbat? Pur şi simplu nu pricep. Adică, nu cred că toată lumea o să aibă pijamale asortate cu halatul şi nici nu o să-şi piardă noaptea albindu-şi chiloţii pentru cazul în care încuietoarea de la baie e stricată. Doar n-oi fi eu singura!

El ridică din umeri.

— Uite ce e, mi-ai cerut ajutorul, ţi l-am dat. Ce pot face eu dacă astea sunt hainele pe care le poartă oamenii când merg la ţară? N-ai decât să te duci cu o singură pereche de pantaloni, dar dacă toată lumea se schimbă pentru cină, ce-ai să faci atunci?

Tocmai mă pregătesc să-i răspund, când Ria intră pe uşă.

— Ce se întâmplă aici?

Se trânteşte pe canapea lângă mine şi se serveşte cu nişte chipsuri.

Oftez din adâncul inimii.

— Poppy m-a invitat în weekend la casa ei de la țară şi s-a dovedit că o să fie o mare petrecere, cu o grămadă de necunoscuți, eu nu sunt sigură ce să iau cu mine şi de ce am nevoie, iar Colin încearcă să-mi dea o mână de ajutor...

Ria ia o înghițitură din vinul meu.

— Ei bine, sper că ai o pereche de cizme de cauciuc.

La naiba!

Mai târziu, în aceeaşi seară scotocesc după geanta mea de voiaj, albastră, din nailon, şi o arunc pe pat. Am cumpărat-o din aeroportul din Los Angeles prin anii '80, pe când adunasem

prea mulți papuci din plastic ca să-mi mai încapă în valiză. Zace deschisă în toată gloria ei de prost gust, ca o gură prăfuită şi jerpelită, acoperită cu abțibildurile companiilor aeriene şi cu etichete de zbor. Dezlipesc etichetele inutile, dar tot arată ieftină şi ridicol de stridentă. Sunt evident neinspirată.

Apoi deschid şifonierul şi mă gândesc ce pot să iau cu mine dintre hainele pe care le am. O pereche de blugi Diesel evazați, un cardigan Morgan scurt, o rochie dreaptă din piele, care face mai mult zgomot când mă mişc decât o demonstrație militară în Red Square.

Apoi îmi amintesc: Colin a consultat-o pe vechea mea prietenă, Madame Dariaux, atunci când a alcătuit lista. Aşezându-mă pe pat, deschid la litera „W" şi îi citesc sfaturile.

Ia seamă şi fii pregătită.

Mi se înmoaie picioarele. La urma urmelor, Colin are dreptate.

Pe când stau acolo, cu cartea în mână, mă întreb dacă voi ieşi vreodată de sub tutela lui Madame Dariaux. Tocmai când am impresia că am învățat ce e de făcut, apare o dilemă nouă şi neaşteptată. O parte din mine tânjeşte să azvârle câteva perechi de pantaloni curați în geanta mea albastră de nailon şi cu asta basta. Şi totuşi, nu pot. Am mers prea departe. Dacă am învățat ceva, acel ceva este că a fi elegant înseamnă să ai voința de a face un efort în plus pentru a pătrunde în spiritul lucrurilor – al vieții – cu entuziasm şi grație. La urma urmelor, dacă aşa se îmbracă lumea când pleacă la țară, nu o să mor dacă fac şi eu o încercare.

Bat la uşa Riei.

— Da?

Îmi bag capul prin deschizătură.

— Ştii pe cineva care are nişte cizme de cauciuc de dat cu împrumut?

Ea zâmbeşte.

— Cred că sora mea are o pereche. O să văd ce pot face.

Iată că a sosit şi după-amiaza de vineri, iar eu, după o zi întreagă de negocieri frenetice şi rugăminți, am reuşit în cele din urmă să-mi împachetez lucrurile într-o geantă de mărime rezonabilă (asta dacă folosim cuvântul rezonabil cu sensul lui cel mai generos). Sunt destul de sigură că sunt bine pregătită cam pentru orice situație, în afară de tenis, caz în care m-am hotărât să pozez într-un spectator fascinat. Cu toate că nu voi fi niciodată acuzată de afişarea eleganței supreme a stilului şic şi lejer al modei de la țară, cel puțin mă pot consola cu faptul că bluza de pijama se asortează cu pantalonii de pijama, că am reuşit să-mi împachetez o rochie care nu o să se şifoneze prea tare şi că mi-am luat şi două perechi de pantofi, una pentru exterior şi alta pentru interior. Tocmai mă felicitam în sinea mea pentru cât de bine m-am descurcat, făcând

totul de una singură, când Flora opreşte Beetle-ul ei decapotabil şi galben-închis sub geamul biroului şi începe să claxoneze.

— A venit!

Chipul lui Poppy radiază de fericire pe când se apleacă pe fereastră şi face cu mâna. Apoi îmi amintesc brusc singurul lucru pe care l-am uitat.

— La naiba, la naiba, la naiba! Nu-mi vine să cred!

— Ce e? mă întreabă Poppy, grăbindu-se să-şi stingă calculatorul şi să activeze robotul telefonic.

— Ascultă, am uitat să iau un cadou pentru părinții tăi. Îmi iau portofelul din poşeta de paie roşu cireaşă şi o zbughesc pe uşă. Fii drăguță şi pune-mi şi mie geanta în portbagaj. Nu-mi ia mai mult de un minut, jur! Spune-i Florei să aştepte!

Şi o iau la fugă pe scări spre ieşirea angajaților.

Unul dintre marile avantaje de a lucra la Opera Regală de Balet este că te afli chiar în centrul Covent Garden. Îmi ia doar cincisprezece minute să ajung la Penhaligon's[53], să cumpăr un set de lumânări parfumate împachetat de cadou şi să mă întorc la maşina unde mă aşteaptă Flora şi Poppy.

— Gata?

Flora porneşte motorul şi îşi pune ochelarii de soare roz din plastic.

— Gata! strig eu trântindu-mă pe scaunul din spate.

Maşina se pune brusc în mişcare, ratând la mustață un vânzător ambulant de ziare, şi pornim la drum, gonind prin Londra în lumina pestriță a amurgului, spre un loc mai verde şi mai plăcut.

Undeva între Oxford şi Reading, ieşim de pe drumul principal şi pătrundem, întocmai ca Alice în

[53] Parfumerie englezească (n. tr.).

Ţara Minunilor, într-o încrengătură ireală şi impenetrabilă de drumuri secundare care se împletesc de-a lungul ţinutului, îmbrăţişând gardurile vii pe măsură ce şerpuiesc de la un sat cu nume bizar la altul. Three Mile Cross, Rotherfield Peppard, Nettlebed, Russell's Water, Gallowstree Common[54] – denumirile lor nu sunt atât destinaţii, cât drumuri încă neumblate dintr-o călătorie magică şi mistică, demnă de J.R.R. Tolkien sau C.S. Lewis. Lăsăm în urma Tutts Clump, trecem chiar pe lângă Rotten Row şi ne îndreptăm către o destinaţie numită Sheffield's Bottom[55], unde Flora coteşte la dreapta. Ieşim de pe drum şi o luăm pe o şosea pietruită de vreo jumătate de kilometru, mărginită de-o parte şi de alta cu nuci bătrâni. Pe măsură ce ne apropiem de casă, copacii lasă locul unei peluze al cărei

[54] Răscrucea de Trei Mile, Rotherfield Piper, Pat de urzici, Apa lui Russell, Spânzurătoarea publică (n. tr).

[55] Pâlcul de copaci, Calea bătută, Dosul lui Sheffield (n. tr.).

covor verde este tăiat la milimetru, iar acolo, sub ochii noştri, se întinde reşedinţa familiei lui Poppy: o casă imensă în stil Regina Anna, din cărămidă roşie şi cu ferestre ca de plumb, întregită de două turnuri înguste şi o pereche de capete de balauri fioroşi aşezate deasupra uşii din stejar masiv.

Nu sunt sigură dacă de vină este dimensiunea incredibilă a casei sau şofatul Florei, dar brusc simt că nu mai pot respira.

— Am ajuns!

Poppy sare de pe scaunul din faţă cu o agilitate surprinzătoare pentru o fată de dimensiunile ei.

— Dumnezeule, Poppy! Aici locuieşti?

— E frumos, conchide ea. Dar e plină de umezeală şi costă o avere să încălzeşti toată casa... nu e de-ajuns doar o cârpeală, cum fac eu la garsoniera mea din Notting Hill.

Împinge în faţă scaunul ca eu să pot coborî. Totuşi, picioarele îmi

tremură atât de tare, încât mă prăbuşesc în drum.

— Hopa sus! Flora mă ridică din pietriş, deloc impresionată (evident, oamenii obişnuiesc să cadă din maşini când conduce ea). Respiră adânc, Louise, o să-ți treacă. Nu e grozav aerul ăsta?

În clipa imediat următoare sunt înconjurată de câini. Nu doar de doi sau trei, ci de cel puțin doisprezece, de rase şi mărimi diferite, care sar, latră, te ling şi te adulmecă în felul ăla mult prea drăgăstos de care mai degrabă te-ai lipsi, mirosind puternic şi distinct a câini. În mijlocul acestui torent canin, o femeie, care nu părea să fi avut vreodată bărbie, îşi face apariția, eclipsând-o în înălțime până şi pe Poppy. Poartă o pereche de cizme din cauciuc, iar în mâini flutură nişte foarfece care par letale.

— Jos! porunceşte ea cu un glas cu care ar putea să conducă un imperiu (sau să-l distrugă). Jos, băieți! Jasper, nu! NU! Doar împinge-l deoparte, mă

instruieşte ea. Nu şi-a terminat încă dresajul şi e o *mare* bătaie de cap.

— Mami!

Poppy se apleacă pe deasupra puzderiei de cozi ce se agită în aer încercând să-şi sărute mama pe obraz. Totuşi, acest nobil efort este împiedicat nu numai de câini, ci şi de însăşi doamna Simpson-Stock, care face un pas în lături, evitând astfel orice formă de contact fizic. Mişcarea o dezechilibrează pe Poppy, care aterizează greoaie pe umărul mamei sale.

— Serios, Poppy! pufneşte ea împingând-o la o parte. Ca de obicei, la fel de neîndemânatică!

— Aşa e, mămică, chicoteşte Poppy. Doar mă ştii!

— Bună, Flora!

Mâna „mămicii” ţâşneşte în faţă de parcă ar fi fost pe arcuri. Scutură mâna Florei cu aşa o violenţă, încât bobul ei blond se zgâlţâie în sus şi în jos, iar ochelarii de soare îi zboară de pe

cap, pierzându-se în marea de câini. Apoi îşi întoarce furioasa ei ospitalitate către mine.

— Iar tu trebuie să fii americanca! strigă ea strângându-mi mâna în acelaşi mod zdruncinător de creieri.

— Louise, mami. O cheamă Louise, o corectează Poppy.

— Da, bine, Louise, bine ai venit la Lower Slaughter. Simte-te ca acasă. Avem doar câteva reguli aici. Prima: cina este de la 19.30 la 20.00. Fix. A doua: nu hrăni câinii! Şi-aşa sunt destul de graşi, nu, băieţi? Nu-i aşa, iubiţeii mei frumoşi? Daaaaa! A treia: străinii nu au voie în camera cu arme de vânătoare. Nu de alta, dar dacă cineva o să-şi zboare creierii, aş prefera să fie un membru al familiei. Ai înţeles?

— Absolut. Şi în familia noastră avem o regulă asemănătoare pentru camera cu arme, glumesc eu.

Ea mă priveşte fără să schiţeze vreun gest.

Nimeni nu scoate niciun sunet. Până şi câinii şi-au dat seama că am făcut-o de oaie şi încremenesc cu cozile în aer. Undeva în depărtare, un păun scoate un sunet straniu. Vântul adie printre frunzele nucilor. Timpul, care nu aşteaptă pe nimeni, pare obişnuit să stea în loc pentru doamna Simpson-Stock.

— Da, bine, cum zici tu, spune ea în cele din urmă, iar filmul începe să ruleze din nou. Poppy o să vă conducă la camerele voastre. Mă aştept că de data asta chiar să *dormi* în a ta, Flora, adaugă ea, ridicând cu subînţeles din sprâncene, gest în urma căruia Flora e cuprinsă de valuri de roşeaţă şi de chicoteli nervoase.

Într-o încercare disperată de a repara gafa pe care am făcut-o, îi întind cadoul de la Penhaligon's.

— Acestea sunt pentru dumneavoastră, şi afişez un zâmbet care întruchipează esența servilismului. Doar o mică atenție prin a-mi exprima recunoştința.

— Îți foarte mulțumesc, răspunde ea tăios, luând cutia şi vârând-o sub braț, fără ca măcar să-i arunce o privire. Trebuie să fie lumânări parfumate sau săpun. Toți îmi aduc numai lumânări parfumate şi săpun. Cu siguranță că sunt cea mai curată şi mai frumos mirositoare femeie din Christendom. Dar eşti foarte drăguță. O tânără bine-crescută. Nu mă aşteptam la aşa maniere din partea unui american. Acum trebuie să termin de curățat de uscături tufişurile astea de trandafiri până la cină. Țineți minte, 8 fix! Şi, Poppy, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai sta aşa cocoşată! Haideți, băieți!

Şi se îndepărtează cu paşi greoi, înconjurată de mulțimea de câini.

Rămânem cufundate în tăcere preț de o clipă, mai mult şocate decât altfel, până când Poppy scoate un oftat adânc.

— Nu-i aşa că e o scumpă? Deja nu mai poate după tine.

— Eşti favorita ei, o aprobă şi Flora. I-au trebuit doi ani până să-mi adreseze mie vreun cuvânt.

Poppy scoate genţile din portbagaj. Îl închide trântindu-l şi îşi ia lucrurile.

— Intrăm ca să vă arăt ce e pe aici?

Eu mă holbez la grămada de bagaje. Ceva lipseşte.

— Unde e geanta?

Ea şi Flora se uită una la cealaltă.

— Care geantă? întreabă Flora.

Simt cum mi se face un gol în stomac.

— Cea albastră de nailon pe care am avut-o cu mine la serviciu. Cea pe care te-am rugat să o pui în portbagaj.

Iar se aude păunul ăla nenorocit.

Poppy deschide gura, după care o închide la loc. Pare confuză.

— Dar când ai spus să-ți duc la maşină geanta, am crezut că e vorba de aia, îmi explică ea arătând spre poşeta mea roşie de paie. Am crezut că aia e geanta ta de weekend.

Îmi simt gâtul uscat.

— *Aia* e poşeta, spun eu pe un ton grav.

Tăcere.

— E o poşetă *îngrozitor* de mare, încearcă şi Flora să fie de ajutor.

Dar nu reuşeşte.

— Ups! Poppy râde stânjenită, bătându-mă pe spate puțin cam prea tare. Nu contează. Poți să împrumuți nişte haine de la

mine şi de la Flora. Sunt sigură că o să-ți găsim ceva!

Mă cuprinde disperarea. Toată strădania mea de a încerca să mă adaptez cu uşurință dispare imediat.

— Haide, Louise! Nu fi atât de abătută! spune Flora. Nu e un capăt de țară! Sunt sigură că am nişte chiloți pe care pot să ți-i împrumut, iar pantalonii ăia pe care îi ai pe tine – şi se uită la blugii mei „nu foarte evazați" – ei bine, sunt sigură că sunt numai buni... cina nu o să fie, ăăă, *prea* formală, iar dacă nu te duci la călărit cu ei...

Vocea i se pierde pe măsură ce începe să înțeleagă realitatea de a-ți petrece un weekend întreg la Lower Slaughter cu nimic altceva în afară de o pereche de blugi şi un cardigan.

Rămânem în tăcere o clipă, uitându-ne la locul gol de pe stradă unde ar fi trebuit să se afle geanta mea.

— Îmi pare rău, se scuză Poppy abia şoptit, punându-şi braţul în jurul umerilor mei şi conducându-mă uşor către uşa de la intrare. O scoatem noi cumva la capăt, îţi promit.

Dar, oricât de binevoitoare ar fi, nu mă pot gândi decât la faptul că ele sunt cu vreo cincisprezece centimetri mai înalte decât mine. Cum o să mă descurc eu fără perechea mea împrumutată de cizme de cauciuc şi fără rochia care nu se şifonează?

Poppy mă conduce într-o cameră din aripa de est a casei, decorată cu tapet înflorat în stilul de dinainte de război, având genul acela de tavan înclinat şi podea cu scânduri aşezate inegal, ce parcă sunt gata să-l atace şi pe cel mai docil dintre oaspeţi. Patul geme în semn de protest pentru că m-am aşezat pe el.

— E o baie chiar la capătul holului, iar camerele noastre sunt lângă a ta. Vocea lui Poppy e caldă şi duioasă, ca atunci când vrei să alini vreo rudă

bătrână. De ce nu te odihneşti puţin şi o să vin eu să-ţi bat la uşă când e ora cinei?

— Minunat! Mă forţez să zâmbesc. O să mă întind puţin.

Ele pleacă, iar eu mă prăbuşesc pe pat. O briză blândă intră prin fereastra deschisă şi simt cum deodată mă dezumflu ca un balon, sfârşită. Spre ruşinea mea, lacrimi înţepătoare mi se adună în colţul ochilor. Lacrimile unei fete de opt ani, care e dezamăgită şi vrea să plece acasă. E inutil să mă împotrivesc. Mă fac ghem pe pat şi mă dau bătută. Toate speranţele mele cu privire la un nou triumf strălucitor ca acela de la Ascot se risipesc. În ciuda tuturor planurilor mele atent ticluite, nu am luat niciodată în calcul aşa ceva. O să sfârşesc prin a fi stânjenită şi prost îmbrăcată pe parcursul întregului weekend, târându-mă de colo colo în aceleaşi haine, ca un om al străzii, timp de trei zile. De frustrare, lovesc perna cu pumnii şi un nor de pene se

ridică, acoperind plapuma şi o parte din podea.

Asta-mi mai lipsea! Suspinând cu amărăciune, mă aplec şi încerc zadarnic să strâng penele prăfuite care zboară în jurul meu.

Şi iată-mă aici, târându-mă în genunchi, înecându-mă într-o mare de autocompătimire şi rimel rezistent la apă când, treptat, aud sunetul unei melodii cântate la pian ce pătrunde prin fereastra deschisă. Începe uşor, delicat, construindu-se pe o serie de teme complexe. În curând, capătă forţă, ca în cele din urmă să explodeze într-un şir de octave, care se îngrămădesc furios una peste alta, pentru ca apoi să scadă iar, să se domolească, să se piardă şi să-şi reia ciclul încă o dată.

Îngenunchez pe podea, înmărmurită. Poate că e doar o înregistrare sau cineva a dat drumul radioului. Însă, după un timp, piesa se termină, dar o bucată mai dificilă se repetă. E

cântată iar şi iar, până când interpretul capătă încredere şi limpezime. Atunci îmi dau seama, şocată, că muzica e cântată live.

Mă opresc din plâns. Sau, mai bine spus, pur şi simplu uit să mai plâng. Ridicându-mă de pe podea, deschid uşa dormitorului şi mă furişez în josul scărilor, ghidându-mă după muzică asemenea unui copil hipnotizat de flautul fermecat, păşind cât mai uşor cu putință, ca să nu rup vraja.

Majoritatea oaspeților sunt afară, jucând crochet sau stând tolăniți pe şezlonguri. Casa e pustie. O adiere caldă de zefir pătrunde prin ferestrele deschise, adunând şi eliberând perdelele fără zgomot, cu nişte mâini invizibile, aproape în acelaşi ritm al muzicii.

La capătul scărilor dau colțul şi merg de-a lungul coridorului până când ajung într-o încăpere îngustă, încadrată de un perete numai din sticlă şi de un altul cu o bliblioteca ce porneşte din

podea şi atinge tavanul. La capătul cel mai îndepărtat al încăperii se află un pian mare şi elegant, de pe la începutul secolului al XVIII-lea, marca Steinway. Iar acolo, inconfundabil, chiar şi privit de la spate, se află tânărul pe care l-am întâlnit pe treptele operei.

Cântând cu o furie teribilă, fără să-i pese de ce se întâmplă în jurul lui, degetele sale lungi alunecă pe clape cu o viteză incredibilă, într-o clipă atacându-le, în următoarea mângâindu-le, într-o demonstrație uimitoare de geniu tehnic şi interpretativ. Siguranța cu care cântă nu poate fi numită altfel decât eroică. Niciun gest nu este calculat sau şovăitor. Până şi pasajele mai lente dau dovadă de o capacitate de implicare şi de o dăruire nemaiîntâlnite în viața de zi cu zi. Rămân o clipă în uşă. Nimic, nici măcar vreo intervenție divină, nu ar fi în stare să-l distragă, aşa că mă furişez înăuntru.

Pe când stau într-un colţ ascultând, are loc o transformare uimitoare. Umerii mi se destind şi mi se apleacă. Ghemul din stomac începe să se desfacă şi, treptat, devin conştientă de răsuflarea mea, acum regulată. Ultimele raze ale amurgului, de un roz şocant de aprins, se răsfrâng peste peluză, punându-i tânărului în evidenţă linia umerilor şi luminându-i părul negru. Razele strălucesc peste trăsăturile lui fine ca un nimb auriu; prea frumos ca să fie adevărat.

Doar că el chiar este.

Şi apoi, ca prin minune, până şi mirosul persistent al câinilor dispare, fiind înlocuit de parfumul delicat al trandafirilor târzii de vară, purtat de vânt prin uşile de sticlă deschise.

Nu ştiu cât timp am stat acolo, poate câteva minute, poate o jumătate de oră, dar, după o vreme, el se opreşte din cântat şi se întoarce.

— O, bună! Zâmbeşte. Mă bucur să te văd aici! Stai de mult acolo?

— Da, adică nu... şovăi eu, nu suficient de mult. Cânţi atât de frumos!

— Mulţumesc. Îşi lasă capul într-o parte, ruşinat. *Balada nr. 4*, Chopin. Preferatul meu. De fapt, nu, se corectează el, nevrând să lase să-i scape o astfel de informaţie incorectă. Beethoven este preferatul meu, apoi urmează Chopin, Brahms şi nu pot să-l omit nici pe Rahmaninov. Îţi place? Şi începe să cânte câteva note din *Concertul pentru Pian nr. 4* al lui Rahmaninov. Nu e uimitor? Iar bucata asta... şi se lansează într-un alt pasaj, este pur şi simplu cea mai frumoasă dintre toate! strigă el peste coardele vibrânde ale pianului. N-ai cum să n-o iubeşti!

— Da, e uimitor, recunosc eu râzând.

Pasiunea şi încântarea lui sunt contagioase.

— Aşteaptă şi ai să vezi! Aşteaptă! Ascultă octavele astea! Şi atacă clapele, cu degetele abia atingându-le. Am văzut pe cineva care şi-a rupt degetele cântând bucata asta – de necrezut! Şi-a ruinat întreaga carieră! Zâmbeşte din nou, de parcă acestea ar fi fost cele mai bune veşti din lume. Ştii vreo piesă de-a lui Prokofiev?

— Doar *Romeo şi Julieta* şi *Dragostea celor trei portocale*, mărturisesc eu.

— Ador *Romeo şi Julieta!* Pentru o clipă am impresia că o să plesnească de atâta entuziasm. Scena în care moare Mercutio – atât de tragic!

Şi începe din nou să cânte, umplând încăperea cu marşul greoi şi dramatic de la sfârşitul actului al doilea, ţinând locul întregii orchestre cu o transpunere completă pentru un singur pian.

Cuibărindu-mă într-un fotoliu din apropiere, mă fac comodă, desfătându-mă în lumina

entuziasmului şi a incredibilului său talent.

Nu-mi aduc aminte când am văzut ultima oară pe cineva bucurându-se de ceva atât de mult, atât de deschis. Poate că vârsta mea e de vină sau cercul de oameni în care mă învârt, dar aproape toţi cunoscuţii mei sunt nişte cinici plini de aspiraţii. Ne aflăm la capătul experienţelor noastre, fumând ţigări şi încercând să-i convingem pe ceilalţi că am văzut aia, am făcut aialaltă şi că oricum nu a fost cine ştie ce. Să fii pasionat de ceva e considerat un lucru cu totul lipsit de interes, asta dacă nu cumva eşti văzut ca un adevărat inadaptat. Iar în cazul în care vreunul dintre noi se entuziasmează cu adevărat, acest lucru se întâmplă sub o presiune stânjenitoare şi de scurtă durată. Faptul în sine e considerat nerealist, un fel de nebunie care te cuprinde şi pentru care trebuie să te scuzi a doua zi. „Viaţa reală" este, la urma urmelor, o treabă mai degrabă serioasă şi plictisitoare. Şi cu cât e mai serioasă şi mai

plictisitoare, cu atât e mai „reală”.

Nu ştiu cum am ajuns cu toţii la concluzia că aşa ar trebui să se comporte adulţii, dar, pe măsură ce-l urmăresc cântând, simt cum mă apucă o durere în capul pieptului: o dorinţă intensă de a mă elibera de veşnicul meu pesimism şi de a-l da în schimbul bucuriei simple care se află dinaintea mea. Extazul pe care îl aud chiar acum.

Termină scena morţii lui Mercutio şi începe pasajele curgătoare, dar rău prevestitoare, ale scenei balconului, când aud pe cineva traversând podeaua de lemn.

— Aici erai! Îmi ridic privirea şi o văd pe Flora stând lângă mine, într-o rochie înflorată. Te-am căutat peste tot. E aproape ora cinei. Îmi întinde o mână şi mă ajută să mă ridic din fotoliu, trăgându-mă în sus cu o smucitură zdravănă, demnă de echipa de rugby a fetelor. Văd că l-ai întâlnit pe fratele meu

Eddie. Eddie! strigă ea. Încetează odată, pentru numele lui Dumnezeu!

El se opreşte din cântat şi se întoarce indignat.

— Ah, tu erai, Hoaşcă Bătrână, spune el făcându-i cu ochiul.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, Risipitor de Spațiu, îi dă ea replica rânjind. Sper că nu te-a plictisit până n-ai mai putut, Louise. Ar fi în stare să cânte la pianul ăla până când îți vine să-l omori în bătaie, n-am dreptate?

El dă din cap fericit.

Ea se uită la mine şi se încruntă.

— Vai, Louise, ce s-a întâmplat cu tine? Arăți absolut înfricoşător! Eşti plină de pene şi ți s-a scurs rimelul pe față! Ce i-ai făcut, brută? Şi se întoarce spre Eddie, cu mâinile în şold.

— Nimic, jur! protestează el. Muzica e de vină! Muzica mea e renumită pentru că aduce lacrimile în ochii frumoaselor

doamne! Şi că, ocazional, provoacă şi năpârlire, adaugă.

Am uitat complet de criza mea de plâns şi de perna care explodase. Mă privesc într-una dintre uriaşele oglinzi aurii care atârnă între uşile duble. Arăt de parcă aş fi fost mânjită cu smoală şi acoperită cu pene de către un grup de miniaturişti.

— La naiba!

— Bine spus! râde Eddie.

Roşesc.

— Ei bine, n-au mai rămas decât câteva minute până la cină, spune Flora uitându-se la ceas. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, m-aş duce să mă spăl. Ți-am lăsat o fustă pe pat.

— Mulțumesc, îngaim eu gonind către uşă.

Nu pot ieşi din încăpere suficient de repede.

Pe când urc scările, gândurile mi se învălmăşesc în minte. Eddie, cel pe care l-am întâlnit

pe treptele operei, este fratele Florei! Şi e aici! De ce trebuie să fie ăsta weekendul în care nu am la mine nişte haine decente?

Dau fuga în baie, îmi stropesc faţa cu apă, curăţ urmele de rimel şi-mi scot penele din păr. Mai sunt trei minute până la opt. La naiba, la naiba, la naiba! Mă dezbrac de blugi, trag pe mine fusta lăsată de Flora pe pat şi mă privesc în oglindă. Cu faţa goală, fără o umbră de machiaj şi îmbrăcată cu un tricou, o fustă strâmtă, înflorată, şi cu nişte mocasini în picioare, arăt de parcă aş fi scăpat dintr-un azil pentru persoane cu nevoi speciale. Îmi vine să plâng de disperare. A mai rămas un minut. Fir-ar! Scot tricoul pe deasupra ca să acopăr betelia încreţită, iau rujul din poşetă şi-mi desenez o gură drăguţă şi roşie de clovn, pe care o şterg apoi cu un şerveţel. Ceasul cu pendulă din hol răsună ameninţător. Ora opt. Fir-ar să fie! Îmi iau cardiganul, mi-l arunc pe umeri şi o zbughesc din dormitor.

Alunec în josul scărilor principale, oprindu-mă când ajung la baza lor, căci nu ştiu încotro să o iau. Undeva din dreapta mea se aud râsete. Gonesc de-a lungul holului, iar zgomotul se aude din ce în ce mai tare. Uşa de la salon e doar la câțiva metri depărtare. Ceasul tocmai bate opt fix. S-ar putea să reuşesc! Apropiindu-mă de intrare, mă pregătesc să zâmbesc triumfătoare la oaspeții deja adunați când, deodată, mă izbesc de un zid de câini care sar în sus şi în jos. Înainte să-mi dau seama, mă prăbuşesc pe covor, înconjurată din toate părțile de patrupezi.

— Nu se aleargă prin casă! urlă doamna Simpson-Stock. De câte ori trebuie să mai repet? Jos, băieți, jos! Înapoi! Şezi! STOP! Vino, îmi întinde ea mâna şi mă ajută să mă ridic. Ai întârziat. Lume, lume, ea este prietena lui Poppy, Eleanor!

— Louise, mami.

— Da, bine, mă rog. E americancă, încheie ea ca un fel

de explicație, iar toți dau din cap înțelegători.

Poppy vine să mă salveze.

— Hai mai bine să te servesc cu un pahar de Pimm's şi să lăsăm prezentările pe mai târziu, îmi sugerează ea, luându-mă de braț şi conducându-mă către masa cu băuturi.

— Mulțumesc, ar fi grozav, spun eu cu jumătate de gură, ruşinată.

Pe când traversăm în linişte încăperea, o cercetez cât mai discret cu putință, uitându-mă după Eddie. E oare posibil să fi scăpat de ghinionul de a mă umili în fața lui pentru a doua oară? La acest gând, mi se ridică o povară de pe umeri. Într-adevăr, nu se află acolo. Mă simt atât de uşurată, încât reuşesc să-i zâmbesc chiar şi lui Poppy când îmi întinde paharul plin ochi cu un lichid dulce, de culoarea ambrei, la suprafața căruia plutesc bucăți de fructe şi felii de castravete.

— Noroc tuturor! toastează ea ridicându-şi paharul.

— Noroc! răspund ceilalți schimonosindu-şi fețele, astfel încât să poată bea lichidul fără să strice complicatul aranjament vegetal.

E ca şi cum ai sorbi dintr-o vază cu flori. Având în vedere experiențele mele anterioare, e mai bine pentru toată lumea dacă mă lipsesc.

Stau acolo, cu paharul în mână, încercând să mă integrez în rândul celorlalți oaspeți, când un tânăr foarte blond şi cu sprâncene imperceptibile intră țanțoş în încăpere. Poartă un tricou violet cu dungi albe şi o pereche de pantaloni galbeni canar din velur, de o culoare atât de aprinsă, încât la soare te puteai uita, dar la ei ba.

— Sal'tare! Numele meu este Piers şi sunt jumătatea mai bună a soției mele, Lavender, se prezintă el arătând spre o femeie cu nervii la pământ şi cu o expresie furioasă pe chip, care

stătea într-un colț, strângându-şi atât de tare paharul, încât ar fi putut cu uşurință să-l spargă. Deci, îmi aruncă el un rânjet, eşti americancă. Ia spune-ne, de ce preşedinții voştri sunt cu toții o adunătură de imbecili?

Încearcă să puncteze acest început de conversație sorbind puțin din băutura lui, însă comite o eroare de calcul şi se trezeşte în schimb cu o bucată de castravete în ochi.

Eu şoväi.

— Politica nu este chiar un subiect de interes pentru mine...

— Ei bine, ce vreau eu să ştiu... continuă el neabătut, este cum de le e permis să rămână în funcție când este limpede că sunt cu toții nişte mincinoşi? Vreau să spun că sunt nişte mormane ambulante de contradicții...

— Chiar nu urmăresc prostiile astea de actualități politice, îl întrerup eu, dorindu-mi să nu fi stat atât de aproape de mine. Nu

e un subiect în privința căruia să am o părere.

— Ei, în orice caz, îmi agită el în față un deget gros şi roz, ceea ce mă contrariază pe mine este cum de celui mai puternic om din lume, adică, vorbim de un om care are pe mână o putere nucleară, nu?, o putere mai mare decât a tuturor celorlalte țări la un loc, îi este permis să scoată pe gură ce vrea, inclusiv să mintă pe față Curtea Supremă a Americii, vreau să spun, la postul de televiziune național! De parcă în America totul ar fi o emisiune sângeroasă, la scară largă, de-a lui Oprah Winfrey! Şi ăsta e încă un lucru pe care îl urăsc! declară el nemulțumit, vocea lui răsunând în toată încăperea. Țara asta o să ajungă şi ea întocmai ca America! Ne-am pierdut complet identitatea națională. Am ajuns ca nişte imitații ieftine şi de mâna a doua a Țării Voastre! Arată spre mine acuzator. De parcă am fi al cinzeci şi treilea stat bastard şi neoficial! Vreau să spun, cum poți să-mi explici una ca asta?

Se întoarce către restul lumii pentru confirmare. Relații speciale cu Anglia! „Relații speciale” pe naiba! Din câte văd eu, toată chestia asta cu „relațiile speciale” înseamnă să facem ce ne dictați voi! Ba mai mult...

— O, mai taci, Piers! spune Lavender printre dinți, din colțul opus al încăperii. O plictiseşti de moarte pe biata fată. Şi pe toți ceilalți.

El îşi dă ochii peste cap.

— Nu-i adevărat, dragă. Eu şi Elsie purtăm o discuție foarte frumoasă şi civilizată despre preşedintele ei. Şi, ca să ştii şi tu, politica nu e plictisitoare, da? E plictisitoare pentru tine, care ai creierul de mărimea unui bob de mazăre şi nu pricepi cuvintele lungi, înlănțuite într-o propoziție.

Pentru un moment, am crezut că Lavender o să-i dea cu paharul în cap.

— Piers! Cum poți fi atât de nepoliticos? țipă ea. Dacă mă întrebi pe mine, preşedintele Statelor Unite nu e singurul imbecil!

— Limbajul, Lavender! Doamna Simpson-Stock o țintuieşte cu privirea. O doamnă nu înjură niciodată!

— Dar, mămico!

— *Niciodată!* mârâie doamna Simpson-Stock către fiica ei, iar Lavender se aşază brusc jos, de parcă ar fi fost unul dintre câinii mamei sale.

Se aşterne o linişte de mormânt. Ceilalți invitați, prea speriați ca să mai vorbească, rămân în picioare, ținându-şi paharele în mână ca nişte trofee de calitatea a treia, cu privirile ațintite cu o falsă fascinație asupra a ceea ce pare a fi un animăluț din lemn în mijlocul podelei. Piers scoate limba către Lavender. Ea îi răspunde ridicând două degete spre el când maică-sa nu e atentă, într-un gest plin de furie.

Doamna Simpson-Stock îşi întoarce cu faţa ceasul de la mână şi îl priveşte încruntată îndeaproape, aşa cum fac oamenii când nu au ochelarii la ochi.

— Serios, Flora! Unde e fratele ăla al tău? Nu putem să stăm aici toată noaptea făcând conversaţie de complezenţă!

— Fireşte că nu! chicoteşte Flora nervos, iar doamna Simpson-Stock îi aruncă o privire de care Medusa[56] ar fi fost mândră.

— Mă duc eu după el! mă ofer, disperată să scap de observaţiile usturătoare ale lui Piers. Cred că e în camera cu pian.

— Da, bine, mă rog... Şi mă trimite cu un gest al mâinii. Dar nu fugi pe holuri! Ai înţeles?

Dau ascultătoare din cap, îi întind paharul lui Poppy şi părăsesc încăperea.

---

[56] Fiinţă mitologică, descrisă ca fiind o femeie hidoasă, cu şerpi în loc de păr (n. red.).

Hoinăresc pe coridoarele lungi, până când dau de camera cu pricina, numai că de data asta e goală. Ies afară prin uşile duble, iar acolo, adormit într-un şezlong, îl găsesc pe Eddie.

E singura persoană pe care am văzut-o dormind cu zâmbetul pe buze.

Deschide brusc ochii şi zâmbetul i se lărgeşte şi mai mult.

— Am întârziat, aşa-i?

Dau din cap că da. Până şi vestea asta pare să-i producă o plăcere enormă. Îşi întinde galeş braţele deasupra capului.

— Ce-ar fi dacă te-aş răpi? Am putea să mergem până la pub-ul local şi să bem în sfârşit ceva împreună. Ţi-aş cumpăra chiar şi o pungă de chipsuri, se oferă el.

Sunt sincer tentată.

— Nu îndrăznesc. Deja am intrat în bucluc. Am fost prinsă alergând prin casă.

— Nu!!! exclamă el, simulând groaza. Nu-mi spune, chiar *prin* casă? Ai fost trasă pe dreapta?

— Mai rău. M-au prins câinii.

El se cutremură zdravăn.

— Ooo! *Scârbos!* Nemernicii ăia mici şi urât mirositori!

— Ai dreptate, îl aprob eu. Pur şi simplu au tăbărât pe mine.

El se apleacă, coborându-şi glasul.

— Se spune că îşi ia unul nou de fiecare dată când *El* are o aventură. Sunt doar nişte versiuni în miniatură, umblătoare şi cu cozi a propriei furii reţinute şi a trădării îndurate.

— Nuuuuuuuu seeeeee poateeeeee! Nici nu ştiam că există un *El!*

— E doar un zvon, ia aminte! Îşi atinge vârful nasului.

— Vrei să spui, în privinţa câinilor?

— Nu, a soțului. Îmi face cu ochiul. Vezi? Vezi ce izvor de cunoştințe sunt? Ce chipeş şi nonşalant? Şi plin de bârfe maliţioase? Cum poți să ratezi minunata ocazie de a fi singură cu mine la o porție de ouă scoțiene şi o partidă de darts?

— Dar sunt îmbrăcată ca o handicapată, îi atrag eu atenția, complet dezorientată şi încântată de insistența lui. Şi în plus... nu pot... ne aşteaptă cu toții cu paharele în mâini, pline cu... nu ştiu cu ce... salată de fructe şi apă cu zahăr. Nu putem *pleca* pur şi simplu.

Explicația îmi pare patetică până şi mie.

El mă examinează cu tristețe.

— Ăsta e spiritul care a cucerit Vestul? Care a păşit pe Lună? Care a bombardat Vietnamul de l-a făcut praf?

— Nu, recunosc eu.

— Aşa mă gândeam şi eu, comentează el grav. Ce ți-e şi cu lumea asta! Haide! suspină el.

Of, bine! Să ascultăm vocea raţiunii. Măcar dacă şi-ar vedea de treburile ei! Se ridică şi îmi oferă braţul cu o formalitate exagerată. Mergem?

Îl iau de braţ şi parcurgem din nou coridoarele lungi înapoi spre salon. Înainte să intrăm, mă strânge uşor de mână.

— Între noi fie vorba, îmi şopteşte el, să ştii că am ratat o ocazie numai bună de a le da cu flit oamenilor ăstora.

— Între noi fie vorba, îi răspund eu, cred că ai perfectă dreptate.

Şi cu asta, ne facem intrarea în salon, unde am avut parte de cea mai chinuitoare cină din viaţa mea.

Nu doar din cauză că farfuria mea e înconjurată de mai multe feluri de tacâmuri decât ştiu să folosesc sau că supa de vară Gazpacho este varianta rece a supei de roşii la conservă, singura diferenţă fiind nişte bucăţi de ceapă crudă pe deasupra, şi nici măcar din

pricina norului plutitor de păr de câine care îşi face apariţia odată cu fiecare fel de mâncare. Nu, cel mai dureros aspect este încercarea stângace şi greoaie de a face conversaţie, complicată încă şi mai mult de rigidele reguli ale codului de bune maniere, care spune să te întorci mai întâi spre vecinul din dreapta, apoi spre cel din stânga şi să-l întrebi cu tragere de inimă despre planurile sale pentru vacanţa de vară şi despre starea vremii.

Sufrageria, având grandoarea unei morgi în stil italian, este surprinzător de răcoroasă, în ciuda anotimpului. Stau tremurând între bunicul surd al lui Poppy şi Lavender, care e foarte beată.

Pentru a face o demonstraţie de bună-cuviinţă, se întoarce cu faţa spre mine.

— Pleci în vacanţă? îmi trânteşte ea întrebarea, fără să piardă din ochi sticla de vin alb ce face înconjurul mesei.

(În ciuda numărului de invitați, sunt doar două sticle de vin, unul roşu şi unul alb, iar tensiunea creşte pe măsură ce sunt trecute din mână în mână.)

— Nu cred. Tu?

— N-am plecat niciodată, scuipă ea vorbele cu amărăciune. Piers crede că ar trebui să economisim bani. Are impresia că o să avem copii, deşi nu-mi imaginez cum s-ar putea întâmpla una ca asta.

Nu prea ştiu ce să-i răspund, aşa că o urmăresc cum împătureşte şi despătureşte şervetul de bumbac din poală.

— Măcar a fost vreme bună, mă trezesc eu îndrugând.

— A naibii de frumoasă! Când în sfârşit ajunge în dreptul ei, apucă furioasă sticla de vin cu ambele mâini, turnându-şi în pahar ce a mai rămas. Mulțumesc lui Dumnezeu! Tot corpul ei se destinde.

Gazpacho este urmată de peşte, care arată ca o probă de

recoltare într-un vas Petri. Fâşii minuscule de somon afumat sunt împrăştiate pe grămezi de frunze de salată şi copleşite în totalitate de linguri generoase de maioneză şi castraveciori tăiaţi în bucăţi. Pe fiecare farfurie, într-un colţ, se află un mic triunghi din pâine neagră, prăjită şi cu colţurile rotunjite acolo unde a fost decupată coaja. Urmează nişte coaste de miel, cu garnitură de mazăre din conservă şi cartofi ţărăneşti, care reuşesc să îmbine calitatea distinctivă de a fi şi arşi, şi nefierţi în acelaşi timp. Porţia e de un platou la trei persoane; platourile cu cartofi se înalţă, ca nişte santinele, în jurul platourilor argintii şi reci cu carne. Bătaia pe sos e încă şi mai mare decât pe vin, iar rezultatul este că jumătate dintre meseni pot înota în farfuriile lor, în vreme ce noi, ceilalţi, suntem lăsaţi să ne descurcăm cu grozăvia fără pic de ajutor. Împungem, împingem şi tragem de miel până când se frânge în bucăţele gumoase, ce pot fi mestecate mai bine de

cincisprezece minute fără să se topească.

Bunicul lui Poppy se întoarce spre mine zâmbind.

— Pleci anul ăsta în vacanță? strigă el.

Supraviețuind o vreme în trupa de teatru local, unde cei de peste şaizeci de ani obişnuiau să țipe la actori dacă nu îi auzeau, mă consider un fel de maestră când vine vorba să mă descurc cu oamenii mai tari de urechi. Zâmbesc.

— Nu! îi strig şi eu. Anul ăsta nu plec nicăieri!

El se trage înapoi şi îşi îndreaptă cravata cu un gest defensiv.

— Nu trebuie să țipi! spune el cu un glas tunător. Nu sunt surd!

Toți din încăpere încremenesc, fixându-mă îngroziți cu privirea.

— Oh! Îmi pare rău! mă chinui eu să-mi găsesc vorbele. Nu am vrut să vă jignesc...

— Ce? face el pe surdul. Nu mai bălmăji, fato! Accentul ăsta american infect! Voi ăştia mereu aţi pronunţat prost cuvintele! Cum a zis şi Churchill: „Un popor divizat de o limbă comună.” Ha, ha, ha! Avea dreptate!

Deodată, un bob de strugure verde îl loveşte drept în cap.

— Hei! protestează el indignat.

Privesc în direcţia din care a zburat strugurele şi îl văd pe Eddie, care e cu ochii în propria farfurie, împungând boabele de mazăre cu o concentrare incredibilă. Nu îndrăzneşte să-şi ridice privirea spre mine, dar arată de parcă faţa lui ar putea exploda în orice clipă.

— Ce se întâmplă aici? întreabă bunicul lui Poppy. Ăla e un strugure? Eu de ce n-am un afurisit de strugure? Am luptat în război! *Merit* să am un strugure! Cine a ascuns strugurii?

— Tată, începe doamna Simpson-Stock dându-şi ochii peste cap, nimeni nu a ascuns strugurii. Sunt în mijlocul mesei! În mijlocul mesei! ridică ea automat vocea. Şi nu mai ţipa, deranjezi câinii.

— La naiba cu javrele astea! Se apleacă şi-şi însuşeşte un ciorchine, strângându-l protector la piept. Următorul nemernic care mai aruncă cu boabe de struguri o să primească mai mult decât se aşteaptă! ameninţă el, aruncându-le priviri suspicioase invitaţilor. În timpul războiului n-am văzut nici urmă de struguri. Nici de roşii. Poftim. Şi îmi dă jumătate de ciorchine. Dacă nu erau infanteriştii voştri prăpădiţi, niciunul dintre noi nu s-ar mai fi aflat astăzi aici, darămite să mai mâncăm şi struguri!

— Mulţumesc.

În mod evident, am crescut în ochii lui, cu toate că motivul rămâne un mister. Poate că „relaţiile speciale” dintre Anglia

şi America nu funcționează decât sub presiune.

Pe post de budincă e o chestie mare, cleioasă şi însiropată cu sherry, urmată de cafele reci, nu mai mult de un deget. La 9.47 ni se dă în sfârşit drumul. Doamna Simpson-Stock se ridică şi se retrage în salon, escortată de suita ei blănoasă. Noi, ceilalți, ne grăbim să o urmăm, lăsându-l singur pe tatăl ei, care îşi îndeasă struguri în gură, savurând mai degrabă faptul că îi are decât gustul lor.

Odată ajunşi în hol, Poppy se întoarce către mine.

— Ai chef de-un fum pe terasă? şopteşte ea.

Flora îşi descheie cardiganul şi lasă să se întrevadă o sticluță pe care o vârâse în betelia fustei.

— Haide! chicoteşte ea.

Şi toate trei lăsăm în urmă petrecerea, furişându-ne afară, în lumina lunii.

— Hai la stejar! şopteşte Poppy.

Şi, scoţându-ne din mers pantofii, alergăm de-a lungul peluzei reci şi umede către stejarul uriaş şi bătrân din mijloc. Ne aşezăm sub coroana lui de ramuri, gâfâind şi râzând.

— Doamne! Ce n-aş da pentru un tub de bombonele Smarties! oftează Flora, în timp ce sticluţa trece de la una la alta.

— Aaah! Sau o cutie uriaşă de biscuiţi cu ciocolată de la Cadbury's! spune Poppy.

— Deci, încep eu râzând, nu sunt singura care e lihnită!

— De fapt, răspunde Poppy, ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit aici. Când pun pe mine câteva kilograme, vin să-mi petrec weekendul aici. Mai ieftin decât la spa şi mult, mult mai eficient.

— Sau poate, Pops, adevărata chemare a mamei tale este să-i salveze pe cei care mănâncă prea mult, spune Flora. Câteva mese în familie la Lower Slaughter şi nu vei mai privi

mâncarea cu aceiaşi ochi. Ar putea să pună câinii de pază pe timpul nopții, ca să nu-i fugă clienții până la cel mai apropiat minimarket.

— E vreun minimarket pe aici? întreb eu, ridicându-mă în capul oaselor.

— La kilometri distanță, răspund ele într-un glas.

— Of, fac eu, întinzându-mă la loc. Biata Poppy! Să nu-mi spui că ai fost crescută cu mâncarea asta!

Poppy trage o duşcă zdravănă din sticluță şi o dă mai departe.

— Ce pot să spun? Eu eram singura de la internat care găsea că mesele de la şcoală erau raiul pe pământ. Plângeam de fericire când primeam varza călită, carnea ațoasă de vită şi porția de griş. Nu voiam niciodată să mă duc acasă în vacanțe.

Ne lăsăm pe spate şi privim în sus, la stele, printre crengile stejarului, ale cărui frunze se leagănă uşor în adierea

răcoroasă a vântului. Un cor de greieri cântă încetişor. Şi totul e cufundat în linişte, în afară de stomacurile noastre care chiorăie.

A doua zi de dimineață, mă trezesc în acordurile furtunoase ale *Sonatei pentru pian nr. 29* de Beethoven. Se pare că Eddie este o persoană matinală. Însă după ce mă trezesc, lucrurile încep să meargă din ce în ce mai prost. Mă împleticesc până la baie, aşa cum mi se întâmplă înainte să-mi beau cafeaua, şi descopăr că nu e apă caldă. Evident, doamna Simpson-Stock este o persoană plină de energie de dimineață. Se trezeşte la răsăritul soarelui, se revigorează cu un duş rapid, fără să poată înțelege de ce cineva ar avea nevoie de mai mult, formându-şi o părere extraordinar de ostilă în privința oamenilor a căror rutină matinală include asemenea extravaganțe precum băi şi duşuri fierbinți. Ca mulți alți englezi crescuți în timpul sau imediat după război, vede îmbăiatul ca pe cel mai mare lux, iar apa caldă ca fiind o

adevărată frivolitate. Dacă ții cu tot dinadinsul să o scoți din pepeni, tot ce trebuie să faci este să-i pomenești de obiceiul tinerilor de a se spăla pe cap în fiecare zi și o să o apuce o isterie întrecută doar de sentimentele ei legate de legile carantinei animalelor și de declinul Asociației femeilor.[57]

Așa că m-am chircit goală în cadă, în timp ce mă stropeam cu apa rece ca gheața care curgea din dușul prins de perete. E o modalitate de a te trezi repede.

Prefer cafeaua.

După aceea, îmbrăcată cu blugi și un tricou, cobor la parter în căutare de hrană. Dacă există vreo masă la care englezii excelează, atunci aceea e micul dejun. Visez la vase de argint

[57] O organizație pentru femei fondată în Canada în 1897 și apoi răspândită și în Anglia. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, scopul acesteia a fost să revitalizeze comunitățile rurale și să încurajeze femeile să producă hrană. De-a lungul timpului, organizația le-a ajutat pe femei să-și dezvolte noi abilități, având astfel șanse egale la educație. Astăzi e una dintre cele mai mari organizații bazate pe voluntariat din Marea Britanie (n. tr.).

umplute cu omletă aburindă, cârnați sfârâitori, şuncă, roşii la grătar, ciuperci cu smântână şi grămezi de pâine prăjită. În schimb, salonul unde se serveşte masa este gol. Niciun cârnat la orizont. Dau o tură prin bucătărie, unde găsesc o femeie masivă, cu mâinile în apă, spălând stive întregi de farfurii.

— Bună ziua! mă încumet eu.

De unde or fi apărut toate farfuriile astea?

— Bună ziua şi ție.

Nu se oboseşte să se întoarcă.

— Deci, ce fac oamenii pe aici pentru micul dejun? mă întreb cu voce tare.

— Se trezesc la timp, îmi răspunde ea tăios. Trebuie să fii jos până cel târziu la ora opt.

— Oh.

Zăresc în gunoi resturile de şuncă şi de ouă.

— Sunt cereale pe masă şi lapte în frigider, mă concediază ea.

Şi asta e tot.

Mănânc şi apoi mă duc în camera cu pian.

— Hei, îi strig eu lui Eddie, care cântă de zor.

— 'Neaţa! îmi răspunde el fără să se oprească.

— Unde e toată lumea? zbier eu.

— Afară, omoară chestii! Louise! Ascultă! Tema asta e cea mai bună!

— Omoară chestii? repet eu.

— Asta se face la ţară ca să te distrezi, spune el radios. Ştii tu, le fugăreşti, le împuşti, le pescuieşti, le prinzi în capcane... mai sunt cunoscute şi ca bucuriile vieţii de la ţară. Se opreşte o clipă, văzându-mă puţin cam pierdută. Nu toată lumea e plecată să măcelărească animale. Cred că Flora şi Poppy sunt în grădină şi se bucură de soare. Sau cel puţin aşa spun

ele. Cel mai probabil au leşinat în încercarea de a-şi reveni după nişte mahmureli misterioase.

— Mai bine m-aş alătura lor, chiar şi numai pentru a le încuraja puțin.

Nu vreau să-l mai deranjez.

— Mersi, Eddie.

— Sau, se opreşte el şi-şi ridică privirea către mine, am putea să mergem să ne plimbăm.

— Eşti sigur?

Am părut prea încântată?

— Absolut, răspunde el. Numai atât mă poate avea Beethoven pe zi şi cred că deja i-a fost de-ajuns.

— Atunci mi-ar plăcea, accept eu, doar că te avertizez: nu sunt o persoană care să se dea în vânt după activitățile în aer liber.

— O să fii bine, mă asigură el. Doar că... presupun că nu ai o pereche de cizme de cauciuc,

nu? Nu se ştie niciodată peste ce dai.

— Nu am.

Mă gândesc la perechea împrumutată, care stă comod la birou, laolaltă cu rochia mea de seară, tricourile de rezervă şi chiloţii curaţi.

— Ce uşurare! spune el rânjind. Sunt unele fete care poartă cizme de cauciuc şi mă bucur că nu eşti una dintre ele!

— Ce gen de fete?

— Cele care au întotdeauna o batistă curată, suma exactă pentru biletul de autobuz şi şosete de aceeaşi culoare. O fată care poartă cizme de cauciuc se teme să nu arate ridicol, îi e frică să nu se murdărească de noroi pe picioare, iar asta e un lucru oribil.

— Dar ai spus că avem nevoie de ele!

— Absolut, e o nebunie afară, Louise! Stă în dreptul uşilor duble, cu mâna la ochi: un

explorator neînfricat care priveşte dincolo de ţinutul de la capătul peluzei. Însă doar pentru că avem nevoie de ele nu înseamnă că le şi *vrem*. Le vom folosi doar la rugăminţile altora, sub presiunea exercitată de aceştia, lăsând să se înţeleagă pe deplin că iubim noroiul, că n-o să murim dacă ne folosim mâneca în locul batistei curate şi că întotdeauna putem lua taxiul în locul autobuzului. Pe scurt, cu integritatea noastră neatinsă.

— Integritatea noastră?

— Da, integritatea noastră ne cere să avem cizme, dar se oripilează când ni le însuşim.

Mă conduce de-a lungul unui coridor pe care nu l-am mai văzut până atunci.

— Asta-i cam trasă de păr, îl urmez eu râzând. Amuzant, dar nu are nicio logică.

— Auzi-te din nou! Logică, logică, logică! Ce e cu obsesia asta pentru logică? Nimic din ce

e cu adevărat frumos pe lumea asta nu are logică! „Să mergem, deci, acuma amândoi."

Îl citează pe Eliot, iar eu îi țin isonul.

— „Când seara s-a întins în zare peste noi / Ca un bolnav sub masca de eter, pe masă."[58]

Ajungem în camera cu încălțăminte. E un fel de debara imensă, plină de sus până jos cu cizme de cauciuc vechi şi desperecheate, de toate culorile şi mărimile posibile. De-a lungul pereților, cuiere de lemn țin rânduri întregi de impermeabile ceruite; ochii îmi lăcrimează de la mirosul lor.

— Dumnezeule, Eddie! Cum pot oamenii să poarte chestiile astea? exclam eu trăgând aer în piept şi ținându-mă de nas. Nici nu mă pot apropia de ele!

— Dar, vai, impermeabilul este în Anglia însăşi emblema vieții la

[58] *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*, T. S. Eliot, traducere de Ştefan Augustin Doinaş (n. red.).

țară! proclamă el pe măsură ce aruncă deoparte tot felul de vechituri de prin cameră. Respinge nu numai apa, dar şi orice fel de contact uman. Perfect!

Găseşte o cizmă neagră şi una verde pentru el şi două stângi şi roşii pentru mine. Nu e uşor să mergi cu două încălțări stângi; ai tendința de a te învârti în cerc. Doar întorcându-mi piciorul drept spre exterior la 90 de grade reuşesc să înaintez.

Începe să mă cuprindă deznădejdea.

— *Courage, mon amour!* recită el. Adu-ți aminte de integritatea noastră!

— Am două picioare stângi, îi reamintesc eu. Tu nu ai două picioare stângi!

El îmi aruncă o privire fermecătoare şi neconvențională. (Deja îmi fac o listă cu expresiile feței lui pe care să le analizez când nu sunt cu el.)

— „Îmbătrânesc... îmbătrânesc... Ar trebui un pic / Manşeta pantalonilor să mi-o ridic.”[59]

Scot limba la el.

Pornim la drum (sau mai degrabă el porneşte, eu şchiopătez) de-a lungul peluzei, până când ajungem la o potecă acoperită cu iarbă, ce dă spre malul unui râu.

— Simte aerul! suspină Eddie.

Cineva a trecut cu calul de dimineaţă, iar în jur miroase a balegă.

— Priveşte peisajul! exclamă el.

Ne oprim pentru un moment, ne uităm în jur, după care o luăm din nou la pas.

— Simte soarele pe faţă! radiază el de bucurie şi exuberanţă.

Amândoi ne ridicăm feţele spre cer, intrând drept într-un roi de musculiţe. Ocolim balega. Ieşim

[59] *Ibidem.*

de pe potecă pentru a scăpa de musculițe, dar şi pe acolo au trecut cai. Şi musculițele, şi balega sunt incredibil de enervante.

Piers, cel autoproclamat ca fiind jumătatea mai bună a lui Lavender, pescuieşte pe malul râului. Cumva a reuşit să încalțe singura pereche completă de cizme, şi-a schimbat pantalonii galbeni din velur cu unii din moleschin, ba poartă chiar şi o pălărie de pescar din tweed. Seamănă foarte mult cu un ofițer de poliție. Este evident că-şi cumpără hainele dintr-un magazin care are un raion cu „lucruri de purtat la țară". Îşi flutură mâna acoperită de mâneca impermeabilului, semn să facem linişte. Despre asta e vorba: un bărbat, un pârâu şi o haină urât mirositoare. Un moment de o frumusețe copleşitoare, aproape pastorală. Câteva clipe mai târziu, trage afară un peşte şi începe să-l lovească în cap până moare cu o mică bâtă din piele pe care o ține în buzunar.

Habar n-aveam că peştii ţipă, dar o fac.

— Asta a fost adorabil, pur şi simplu adorabil, spune Eddie. Ne întoarcem?

— Da, de ce nu! sunt eu de acord.

Cincisprezece minute de fericire bucolică sunt suficiente oricui.

Ajunşi înapoi acasă, ne descălţăm de cizme şi ne trântim pe iarbă. Prânzul pare la kilometri distanţă. Pe peluză, un meci încins de crochet se desfăşoară între doamna Simpson-Stock, tatăl ei şi Lavender. Jocul este îngreunat de participarea câinilor, care aleargă după fiecare minge şi pe care bătrânul îi priveşte ca pe nişte ţinte vii, trăgându-le nepărtinitor câte o lovitură de bată, nu fără un oarecare rezultat. La rândul lor, câinii i se asmut la picioare. Moţăind sub bătrânul stejar, siluetele Florei şi a lui Poppy sunt cam în aceeaşi poziţie în care le-am lăsat aseară.

— Şi acum ce facem? întreb eu smulgând leneşă un fir de iarbă.

— Hai să tragem un pui de somn, sugerează el.

Şi exact asta facem. El îşi scoate puloverul, îl face ghem şi îl pune sub cap. Unul lângă altul, cu ochii închişi, ne lăfăim în bătaia soarelui. După o vreme, încep să aud sforăitul uşor al lui Eddie. E un sunet minunat: un sforăit domol şi şuierător. Deschid ochii să văd dacă încă zâmbeşte. Şi da, zâmbeşte.

Zâmbesc şi eu şi închid din nou ochii.

„Ce ciudat!" gândesc în timp ce mă ia somnul şi pe mine. Cum se face că pot dormi alături de Eddie şi totuşi aveam nevoie de un pat de mărimea unui teren de fotbal ca să dorm alături de soţul meu? Mă cuibăresc mai aproape de el, iar el se întoarce şi mă cuprinde cu braţul. „Probabil de vină e aerul de ţară", conchid eu, pe jumătate adormită. Evident că are un efect contagios.

Şi aşa am învăţat că marele secret pentru a supravieţui unui weekend la ţară nu înseamnă haine potrivite sau echipamentul necesar, nici măcar o uriaşă şi secretă rezervă de mâncare. Are de-a face numai cu compania în care te afli.

În următoarea seară, eu, Poppy şi Flora ne întoarcem cu maşina la Londra. De pe bancheta din spate privesc pe fereastră la peticele verzi de câmpie care îmi trec prin faţa ochilor. Mă simt ciudat de melancolică şi agitată. Ar trebui să fiu în al nouălea cer de fericită că mă întorc la civilizaţie, dar nu sunt.

— Deci, începe Flora privindu-mă cu subînţeles prin oglinda retrovizoare, tu şi Eddie aţi fost de nedespărţit. Chiar îl placi, nu-i aşa?

— *Nu se poate!* râde Poppy. E un puşti drăguţ, dar prea tânăr pentru tine. Vreau să spun că are douăzeci şi patru de ani şi încă nu şi-a găsit o slujbă decentă! Nu-i pasă decât de

muzica lui. Doar nu vorbeşti serios, Louise!

— Ştiu asta. Flora doar mă tachinează. Vreau să schimbăm subiectul. Hei, de ce nu dăm drumul la radio?

— Sigur.

Flora butonează radioul. Îi surprind privirea în oglindă şi îmi zâmbeşte.

Nu, nu vorbesc serios, mă gândesc eu, pe când gonim pe autostradă. Tot ce spune Poppy e perfect adevărat.

Dar atunci de ce mă simt atât de nefericită?

Două zile mai târziu, ajung la serviciu şi găsesc pe birou trei trandafiri albi împreună cu un bilet de la Eddie, pe care scrie: „Încă îmi eşti datoare cu o băutură."

După o clipă, sună telefonul. E el.

— Alo, Louise?

E zgomot mare, anunțuri de trenuri.

— Mă auzi?

— Da, da, unde eşti?

— Sunt la gara Waterloo. Peste câteva minute mă urc în trenul spre Paris. Ai primit florile?

— Da, sunt superbe! Nu ştiam că pleci azi... Eddie... mă auzi? Semnalul se pierde, vocea nu i se mai distinge. Eddie?

— Spuneam că am vrut să-ți cumpăr mai multe, să-ți acopăr biroul de trandafiri! Data viitoare, Louise! Când mă întorc, o să... şi se întrerupe.

Pun trandafirii într-o vază pe biroul meu. Când încep să se ofilească, îi pun cu susul în jos. Iar când le cad petalele, le strâng şi le păstrez într-un plic.

Trece o lună.

Arunc plicul.

La urma urmelor, nu poate fi nimic serios.

X

Crăciunul[60]

Crăciunul este o ocazie foarte deosebită. Dacă există o perioadă din an când ar trebui să te simți bine, iubitoare, miloasă, atentă la nevoile celorlalți şi generoasă, atunci perioada aceea e cu siguranță Crăciunul.

E mai mult decât firesc ca înfățişarea ta să fie în concordanță cu aceste frumoase calități morale, ceea ce pentru o femeie obişnuită înseamnă o rochie nouă, o coafură drăguță şi, poate, un tratament de înfrumusețare. În funcție de tipul petrecerii la care e posibil să fii invitată, ținuta ideală este o rochie lungă sau scurtă şi, fără să fii mai împodobită decât pomul de Crăciun, este în regulă să depui un efort considerabil pentru a-ți crea o apariție splendidă.

Secretul este să nu uiți că aceasta este o seară foarte specială şi merită o rochie cu adevărat deosebită.

— Eşti sigură că o să te descurci de una singură?

Colin se opreşte în uşă, cu valiza într-o mână şi cu haina în cealaltă.

— O să fiu bine, răspund eu. E vorba doar de câteva zile.

— Dar e Crăciunul! Nu sunt doar câteva zile obişnuite. Sunt câteva zile de Crăciun! spune el îngrijorat.

---

[60] În engleză, în original, *Xmas* (n. tr.).

— E în regulă, îl liniştesc eu.

Claxonul unei maşini se aude de afară, iar Ria iese din camera ei, trăgând după ea un geamantan bombat şi două pungi mari, pline de cadouri frumos împachetate.

— Taxiul a sosit. Trebuie să mergem, Col! Eşti sigură că totul o să fie bine, Louise? Nu e prea târziu să te răzgândeşti şi să vii cu mine la Dorset, ai mei ar fi încântaţi să te primească. Serios, cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai mare e veselia.

Ria urăşte să călătorească, aşa că începe să o cuprindă panica. O urmăresc cu privirea pe când se încheie greşit la haină, cum îşi pune pălăria cu faţa în spate şi îşi scapă pe jos mănuşile.

— Cheile! Nu-mi găsesc cheile! La naiba, Col! Taxatorul e pornit! O să pierdem trenul şi o să fiu încuiată pe afară când o să ajung acasă!

— Ai căutat în buzunare?

— O, da, iată-le. Hai să mergem, taxatorul e pornit, Col!

— Dragă, este doar o maşină închiriată[61], nu are taxator. Mă îmbrăţişează. La revedere, scumpo, ai grijă! Nu uita să porneşti alarma şi sună-ne dacă te simţi singură. Numerele sunt lângă telefon. Încă mă simt îngrozitor că te las aşa, dar mai bine o duc pe asta mică la gară, înainte să plesnească de îngrijorare.

---

[61] În engleză, în original, *minicab* – un fel de taxi, care se închiriază numai prin rezervare telefonică şi care nu are licenţă să ia pasageri de pe drum (n. tr.).

O sărut pe Ria pe frunte şi îi aşez pălăria cum trebuie.

— Drum bun, scumpo, şi Crăciun Fericit!

— O să te sun! strigă ea pe când trage de bagaj şi de pungi în josul scărilor. O să te verific din oră în oră ca să mă asigur că nu faci vreo prostie!

Îi urmăresc cum se înghesuie în taxi. Îmi fac cu mâna. Le fac şi eu lor. Până şi şoferul taxiului face cu mâna. O clipă mai târziu, pornesc cu toţii prin ceaţa groasă a dimineţii reci, pierzându-se în zare. Închid uşa şi mă las alunecând în josul ei. Singură, în sfârşit!

Astfel de momente sunt atât de rare atunci când ai colegi de apartament! Şi, oricât ai ţine la ei, nimic nu se compară cu minunata şi preţioasa senzaţie de libertate care te cuprinde atunci când eşti singur. Intru în sufragerie, aprind luminiţele de pom şi îmi torn încă o cană de ceai. Apoi mă cuibăresc pe canapea şi îmi savurez libertatea.

Este 23 decembrie, ora 8.32. Foarte frig, dar uscat. Atât Colin, cât şi Ria au plecat oficial la casele lor pentru a petrece sărbătorile: Colin să-i întâlnească pentru prima oară pe părinţii lui Andy în locuinţa acestora din High Wycombe, iar Ria la cabana părinţilor ei din Dorset. Fiind recent divorţată şi fără un ban, o călătorie până în State în perioada asta aglomerată iese din discuţie pentru mine. Dar nu-mi fac griji. Acesta e primul Crăciun pe care îl petrec de una singură şi mă simt ciudat de entuziasmată. Iau o înghiţitură din ceai şi mă las fascinată de jocul luminiţelor din brad. Aş putea să fac orice, absolut orice. Aş putea să ascult muzica mea, să urmăresc ce vreau la televizor, să las vasele murdare în chiuvetă zile întregi. Am tot timpul din lume.

Trei ore mai târziu, mă aflu la birou.

— Ce faci aici? mă întreabă Flora. Ai uitat? Tu te numeri printre norocoşii care au liber de Crăciun, îți aduci aminte?

Ea face ghirlande din programe vechi şi are lipici în păr.

— A, nimic, mint eu. Nu vreau să-i spun că n-am nimic de făcut în ziua mea liberă şi astfel am ajuns să-mi pierd timpul la birou. Eram în trecere şi m-am gândit să urc şi să-mi verific mailul. Ai nevoie de ajutor?

Nu-mi mai aduc aminte când am făcut ultima oară o ghirlandă din hârtie. De fapt, nu cred că am făcut vreodată o ghirlandă din hârtie, dar ea arată de parcă s-ar distra şi e surprinzător cât de repede poate să se risipească mult aşteptata bucurie de a-ți lăsa vasele murdare în chiuvetă.

— Sigur. Îmi dă un teanc de fâşii de hârtie şi nişte lipici. Wow! Dacă aş fi fost în locul tău, nu m-aş fi apropiat de locul ăsta. M-aş fi dus să-mi fac cumpărăturile de Crăciun. N-am reuşit să fac asta până acum şi nu ştiu când o să am timp. Le-am promis mamei, surorii şi celor două fetițe ale ei că le duc să vadă *Spărgătorul de nuci* diseară, mâine-seară trebuie să merg la un bal de caritate... aş putea foarte bine să mă împuşc!

— Dar, în loc de toate astea, faci ghirlande de hârtie.

Se uită la mine.

— Louise, îmi iau slujba foarte în serios. Ferească Dumnezeu să mă eschivez de la îndeplinirea vreunei obligații, mai ales când are de-a face cu ridicarea moralului în birou şi a răspândirii voii bune cu ajutorul străvechiului

meşteşug al realizării ghirlandelor din hârtie. Sau al *modelării* lui, aşa cum ne place nou, meşteşugarilor, să îl numim. Ştii câte tentative de sinucidere pot fi evitate doar prin simpla decorare cu ghirlande de hârtie a mediului în care se află o persoană deprimată? Cel puțin cinci, aş zice. Tocmai ăsta e şi motivul pentru care le atârn şi eu pe aici.

— Deci ăştia suntem tu, eu, Poppy şi mai cine? Doi spectatori prost dispuşi?

— Recunoaşte, nimeni nu ne vizitează departamentul. Ar trebui să aducem cu forța doi depresivi până aici.

— Sau am putea să-i invităm pe Crispin şi Terrance de la Finanțe.

Rămânem o clipă în tăcere.

— Un bal de caritate, deci? Sună foarte important!

Ea se mută de pe un picior pe altul, stânjenită.

— Ei, nu chiar un bal, mai mult un *eveniment*...

— Poți fi mai puțin clară de-atât? Mi s-a terminat lipiciul.

Mi-l dă pe-al ei.

— Lipiciul ăsta face diferența dintre un profesionist şi un amator de fiecare dată.

— Bine, te poți opri acum.

— Hai să mai glumim puțin.

— Nu.

— N-am delooooc chef să mă duc, se plânge ea. Am fost implicată cu forța în toată treaba asta de Poppy, care a început din februarie anul trecut să vorbească despre amploarea pe care a luat-o consumerismul în perioada Crăciunului, până când nu am mai putut suporta şi practic m-a silit, prin nenumăratele ei argumente, să iau numaidecât o atitudine drastică în această privință!

— Calmează-te, fată!

— Nu înțelegi! Mi-a cântat „Ştiu ei că e Crăciunul?" până când am cedat! Obişnuia să şchiopăteze prin birou, spunând că este Micul Tim şi să-mi lipească bilețele pe cutia cu prânz pe care scria chestii de genul: „Hrăneşte-mă!" şi „Nu-ți face griji... o să supraviețuiesc eu... cumva!"

— Flora, intri în hiperventilație! Ce te-a obligat să faci?

— I-am spus că o să merg cu ea să le dau de mâncare săracilor. Îşi lasă capul în jos, ruşinată.

— Dar asta e admirabil, o încredințez eu.

— Aşa o fi, dar mi-aş da şi brațul drept numai să nu mă duc. Sunt rea! Chiar sunt!

Buza de jos îi tremură şi îşi îngroapă fața în mâini.

Eu mă uit la ea, suspicioasă.

— Iar te-ai uitat la reluările de la *Dallas?*

Ea mă priveşte prin despărțitura a două degete.

— Poate doar puțin.

— În orice caz, o să fie distractiv dacă vă duceți împreună, remarc eu, încercând să lipesc o fâşie de hârtie în jurul încheieturii mele, ca o improvizație de brățară.

— Ah! Dar asta e problema! Poppy a trebuit să se ducă acasă, la înmormântare!

Fâşia de hârtie mi se dezlipeşte cu zgomot şi zboară prin aer.

— Înmormântare? Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Unul dintre câinii mamei ei a murit weekendul trecut. Poppy zice că din cauze naturale, dar mama ei e convinsă că a fost ucis. Îți aduci aminte de Albert, cel cu malocluzie dentară şi cu infecție urinară? Mai mult ca sigur că bătrânul i-a făcut de petrecanie, pentru că potaia îşi luase obiceiul să facă pipi în papucii lui. Ea oftează. Dar s-a sfârşit acum.

Eu mă holbez la ea.

— Îi fac înmormântare câinelui?

Ea dă din cap aprobator.

— Cu coşciug deschis. Aveam de gând să trimit o coroană, dacă vrei, punem banii amândouă.

Englezii şi câinii lor au o legătură de care străinii ca mine nu pot decât să se minuneze. Mă decid să revin la un subiect mai familiar.

— Deci, trebuie să te duci de una singură şi să dai de mâncare săracilor?

Încerc să o atrag înapoi la subiectul ăsta.

Ea mă priveşte cu capul într-o parte.

— Gata, ştiu! De ce nu vii cu mine dacă tot nu ai altceva mai bun de făcut?

— Eşti dată naibii! Arunc spre ea cu o agrafă.

— Haide, Louise! O să fie distractiv, îți promit! Şi e chiar la colț, în subsolul bisericii Sfântului Martin din Tours. Noi am fi în prima tură, de la opt la zece, după care ai avea restul serii liber... te roooooooog!

Mă gândesc la vasele murdare din chiuvetă. Ce altceva am de făcut?

— Sigur.

Ea țipă de bucurie şi mă cuprinde cu brațele.

— Eşti un adevărat înger! Iar asta îmi aduce aminte că, în fiecare an, voluntarii organizează un concurs de costume. Tematica ar trebui să fie de sezon, iar eu m-am gândit că am putea să ne costumăm în îngeraşi. Magazinul cu felicitări de vizavi vinde nişte aripi mici şi argintii de înger, pe care le pui în spate, cu tiare asortate, iar eu am nişte cămăşi de noapte vechi şi albe pe care le putem lua peste blugi.

— Perfect. De ce nu te duci să cumperi nişte aripi? Şi, dacă tot eşti acolo, dă o tură ca să-ți faci şi cumpărăturile. Îți țin eu locul până te întorci. Flutur în aer lipiciul de parcă ar fi o baghetă magică. Acum du-te şi bucură-te că eşti liberă!

Nimic nu se compară cu puțină filantropie ca să faci o fată să se simtă entuziasmată.

Ne întâlnim la operă în seara următoare şi ne schimbăm la toaletă în costumele noastre improvizate de îngeraşi, îmbrăcându-ne cămăşile de noapte din flanelă pe deasupra blugilor şi punându-ne tiarele de plastic şi aripile. Trecând pe Long Acre şi îndreptându-ne spre Trafalgar Square, observăm atmosfera festivă. Mai degrabă plouă decât ninge şi, împărţind amândouă o umbrelă, ţinându-ne una de mijlocul celeilalte, reuşim să ajungem la timp. Coborâm la subsolul bisericii, unde se desfăşoară o adevărată activitate. Elfii servesc porţii de curcan, renii împart boluri cu supă, potârnichile sunt ocupate cu tăiatul unor felii groase din budinca de Crăciun. Primim imediat misiunea de a împărţi cafea şi ceai de la Fantoma Crăciunului Trecut, un bărbat pe nume Reg, cu barbă roşcată şi îmbrăcat într-o impresionantă robă stacojie de catifea.

În următoarele două ore nu ne oprim nicio clipă din treabă. Pregătim nenumărate ibrice de ceai şi cafea, reumplem cănile, cântăm colinde de Crăciun şi spălăm mormane de vase. Ajutăm la descărcarea proviziilor parcă nesfârşite, care continuă să sosească de la firmele locale: donaţii de sendvişuri, fructe şi legume proaspete, curcani întregi, haine, pături, conserve, ţigări şi pantofi. Punându-le una peste alta, în grămezi uriaşe, sunt repede luate şi reorganizate de o altă armată de voluntari înainte de a fi distribuite, ajungând uneori şi în bucătăriile din părţile mai puţin centrale ale Londrei care au mare nevoie de ele. Oamenii se abat din drumul lor, curioşi în privinţa activităţii noastre, şi sfârşesc prin a da şi ei o mână de ajutor: grupuri de studenţi, turişti, ba chiar şi oameni care nu sunt fără adăpost, ci doar strămutaţi. Mă simt bine. Preţ de câteva ore ne aducem şi noi contribuţia.

Sunt conştientă de un sentiment al unei abundenţe incredibile: nu doar a proviziilor, ci şi a energiei, a bucuriei şi a speranţei. Grăbindu-mă să umplu cană după cană, zâmbind şi râzând alături de nişte oameni cu care în mod obişnuit nici nu am contact vizual când trec pe lângă ei pe stradă, îmi dau seama că sunt fericită. O fericire pură, care până acum m-a ocolit.

Deodată, în mijlocul puzderiei de chipuri nerase, se iveşte un zâmbet cunoscut.

— Aşa deci, îţi închipui că poţi să dormi cu mine şi apoi să dispari fără urmă! exclamă Eddie cu un rânjet. O ceaşcă de ceai, te rog, dacă tot eşti aici. Repede, repede! Publicul meu mă aşteaptă!

Are un şervet de vase pe cap, iar în jurul corpului este înfăşurat cu o pătură mare, de un albastru-deschis.

— Eddie! Sunt conştientă de privirile aţintite asupra mea, în special de cea a unui bătrân care chicoteşte într-un colţ şi care a încercat în zadar toată seara să mă cucerească. Întâi de toate, ce cauţi tu aici? Credeam că eşti la Paris. Şi în al doilea rând, ce ai pe tine?

— Suntem costumaţi, nu-i aşa? Ei bine, eu sunt Pruncul Isus, iar astea sunt veşmintele cu care sunt înfăşat.

— Ai un şervet de vase pe cap. Ia stai puţin, ăla e şervetul nostru de vase! Eddie, ne-ai şterpelit şervetul!

El se îndreaptă de spate.

— Cineva de talia mea nu şterpeleşte şervete de vase, le delapidează. Dar ai noroc. Sunt dispus să ţi-l închiriez în

schimbul unei sume modice. Cu toate că ar trebui să te desparți de aura ta.

Roşesc.

— De cât timp te-ai întors? Şi vrei un cub sau două de zahăr? întreb eu, azvârlind spre el vreo două cubulețe.

— NU VĂ BATEȚI CU MÂNCARE! îl aud pe Reg cum zbiară din partea opusă.

Eddie se apleacă peste tejghea şi priveşte pe furiş în jur.

— Eu sunt Pruncul Isus, tu eşti evident un înger, ce-ai zice să mergem şi să ne întindem într-o iesle?

— He, he, he! chicoteşte bătrânul.

— Mi-a citit gândurile, rânjeşte Eddie.

Mă uit în ochii lui mari, negri şi zâmbitori.

— Eddie!

Pur şi simplu am rămas fără cuvinte.

— Da, îngerul meu? şopteşte el suav.

— Hei, credeam că eşti aici să cânți la pian! strigă Reg.

— După cum spuneam, publicul mă aşteaptă! mai zice el înainte să se dea la o parte, ca să îi lase să înainteze pe cei de la coadă, şi să dispară în mulțime.

Flora se apleacă spre mine.

— Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, dar era complet dezinteresat să fie voluntar în seara asta, până când a auzit că vei fi şi tu aici. Cred că te place cu adevărat, Louise. Şi te-am avertizat!

Roşesc din nou.

— Dar, Flora, când s-a întors? Şi ce ar putea să vrea de la o babornițǎ ca mine?

— S-a întors ieri, ceea ce înseamnă cam patru luni de lenjerie murdară. Şi nici nu vreau să mă *gândesc* ce ar vrea el să facă cu tine!

Inima îmi bate nebuneşte.

— Dar sunt cu nouă ani mai mare decât el!

— Îi plac femeile în vârstă, Louise.

— Vai, mulțumesc. Nu am avut până acum plăcerea dubioasă de a mă considera o femeie în vârstă. Nu sunt sigură că îmi place.

— Ei bine, spune ea în timp ce curăță o băltoacă fierbinte de ceai vărsat, dacă nu-l placi, e în regulă. Dar sincer, nu l-am mai văzut aşa entuziasmat de când cu Lara.

— Lara? Un val neaşteptat de gelozie mă cuprinde. Cine e Lara?

Ea zâmbeşte perfid.

— Doar o cântăreață la violoncel de care s-a despărțit primăvara trecută.

— O!

Mi-o închipui un fel de Jacqueline du Pré, frumoasă şi talentată.

— O vacă, dacă mă întrebi pe mine.

Stoarce cârpa în chiuvetă.

Mă uit de-a lungul încăperii. Eddie trage un scaun lângă o pianină veche din colț. După care începe gălăgia: ritmurile de jazz acoperă încăperea, la fel de contagioase şi pline de viață ca însuşi Eddie.

Când soseşte tura de la ora zece, Reg ridică o mână ca să reducă mulțimea la tăcere.

— Hei, linişte toată lumea! Vă mulțumesc! A sosit timpul să luăm o mică pauză şi să votăm cel mai bun costum!

Mulțimea aclamă.

— Acum, toată lumea să se alinieze, o să-mi pun mâna pe creştetul fiecăruia dintre voi şi o să lăsăm publicul să decidă!

Voluntarii se aranjează într-un şir strâmb şi dezordonat şi Reg trece pe la fiecare. Eddie interpretează bucăți potrivite de colinde pentru fiecare participant, iar când Reg ajunge în dreptul meu şi al Florei, cântă *There Must Be an Angel* al trupei Eurythmics.

La sfârşit, Reg însuşi e cel care câştigă; cu mantia lui stacojie din catifea şi cu râsul lui răsunător întruchipează perfect Fantoma Crăciunului Trecut. Iar eforturile îi sunt răsplătite.

— Ei bine, asta a fost tot, oftează Flora pe când ieşim din subsolul bisericii. Suntem oficial nişte oameni buni.

— Ce-aţi zice, frumoase domnişoare, să vă fac cinste cu ceva de băut? se oferă Eddie, trecându-şi câte un braţ pe după gâtul fiecăreia.

— Îmbrăcate aşa? O fi ajunul Crăciunului, dar nici măcar un înger nu o să fie servit dacă arată în halul ăsta!

— Dar ai uitat că eu *sunt* Pruncul Isus?Am relaţii! Taxi! strigă el făcând cu mâna unei maşini. La Ritz, om bun!

— Nu, Eddie! Nu se poate! Nu la Ritz! protestez eu. Nu îmbrăcaţi *aşa!*

Flora chicoteşte.

— Linişteşte-te, Louise! O să fie distractiv!

— Nu, nu. Nu şi pentru mine. Cred că o să mă retrag şi o să mă duc acasă. Ca să fiu sinceră, sunt cam obosită.

— O să-mi dau jos veşmintele cu care sunt înfăşat dacă vii! Eddie mă împinge către taxiul care ne aşteaptă cu uşile deschise. De fapt, o să-mi dau jos toate hainele dacă vii!

Brusc, mă simt agitată şi foarte stânjenită. Ce vrea tânărul ăsta chipeş şi talentat de la mine? De ce e atât de insistent? Deodată, mă cuprinde un impuls puternic de a-mi lua tălpăşiţa înainte de a risipi greşita şi prea frumoasa iluzie pe care el a proiectat-o asupra mea.

— Uite, un autobuz de noapte! Dacă fug, s-ar putea să-l prind! Noapte bună şi Crăciun Fericit!

Le dau amândurora un sărut scurt pe obraz şi încep să alerg de-a lungul pieței Trafalgar Square, cu aripile de plastic fluturându-mi în vânt.

— Stai puțin! Eddie fuge după mine, lucru care nu e deloc uşor atunci când eşti înfăşurat într-o pătură groasă de lână. Mă prinde de mână. Weekendul viitor ne adunăm pe iahtul meu. Vrei să vii?

— Iahtul tău?

Nu ştiu ce să-i răspund.

Autobuzul înaintează greoi, gemând sub povara etajului decorat pentru sărbători.

El mă strânge şi mai tare de mână.

— Te rog să vii, Louise. Şi nu fugi acum. Te putem duce noi acasă dacă vrei.

Stomacul mi se contractă de spaimă. Îl plac. Îl plac mai mult decât ar trebui. Asta e problema.

Autobuzul se opreşte în stație şi începe să se umple de călători.

— Nu, stai linişti... e chiar aici! Mă uit în ochii lui. Crăciun Fericit, Eddie, eşti un prunc Isus minunat... eşti minunat... în tot ce faci!

— Asta înseamnă că o să vii? insistă el.

Şoferul sună din clopoțel, iar autobuzul se urneşte din loc, îndepărtându-se de bordură.

Îmi smulg mâna dintr-a lui şi fug ca să-l prind din urmă.

— O să văd... o să vorbesc cu Flora şi o să te anunț! Crăciun Fericit! mai strig eu.

Înainte ca autobuzul să o cotească pe Whitehall, mă întorc şi îl văd stând încă de unul singur în mijlocul pieței Trafalgar Square, cu şervetul de vase tot pe cap.

Îmi croiesc drum până la etajul superior al autobuzului şi găsesc un loc liber lângă un bărbat care poartă pe cap o coroană din hârtie roşie şi care, beat mort, doarme salivând cu capul sprijinit de fereastră. Toată lumea e ocupată cu telefoanele lor, țipând, râzând sau urlând.

Trecem agale de Big Ben, de Parlament, după care urmează strada pe care am locuit atâția ani împreună cu fostul meu soț. Mă întreb ce o mai fi făcând şi dacă locul este neschimbat. Să cobor la următoarea stație şi să văd? Cum ar reacționa oare dacă mi-aş face apariția la uşa lui, îmbrăcată în cămaşa asta veche de noapte? M-ar recunoaşte măcar? Sau aş fi la fel de insesizabilă cum a fost şi el pentru mine în seara aceea la operă?

Stația următoare vine şi trece. Dar nu cobor. Nici măcar ca să arunc o privire. Autobuzul traversează podul spre Lambeth. Momentul a trecut.

Când ajung acasă, fac o baie şi pun să ascult CD-ul Riei cu balade de Chopin, care îmi aduc aminte de Eddie. Îmi încălzesc nişte supă şi mă aşez la masă, înmuind nişte pesmeți în supa mea cremă de roşii şi urmărind jocul luminițelor din brad.

Este o noapte de vis.

Şi mă gândesc la ce am făcut de am ajuns să stau aici, mâncând de una singură supă de roşii în ajunul Crăciunului, la cum n-am vrut să cobor din autobuz şi la toţi acei oameni de la biserică, mă întreb cu ce se ocupă Reg când nu e Fantoma Crăciunului Trecut şi dacă l-aş recunoaşte în cazul în care aş trece pe lângă el pe stradă, la Flora şi la Eddie şi dacă s-au dus sau nu la Ritz şi ce or fi făcând acum, la Oliver Wendt şi la cât de sigură am fost că el este jumătatea mea, la privirea lui când s-a uitat în urmă de pe bancheta din spate a taxiului, la slujba mea şi la cât de speriată am fost, la cât de mult m-am înşelat în privinţa tuturor, apoi la Colin şi la Ria, care sărbătoresc Crăciunul acasă, împreună cu familiile lor, şi la apartamentul nostru din Londra, cuibuşorul nostru de nebunii.

Şi mă cuprinde un val neaşteptat de fericire.

A meritat.

Totul a meritat. Să fiu aici, acum. Singură.

În seara aceea am adormit liniştită.

Y

Iahting[62]

Singurele lucruri care ar trebui să fluture în vânt la bordul unui iaht sunt velele lui. O fustă sau o rochie care ar face acelaşi lucru ar fi ceva cu totul nepotrivit. În consecinţă, o ţinută simplă, chiar puţin masculină, este cea mai

[62] În engleză, în original *Yachting* (n. red.).

recomandată. Destul de rar se întâmplă să ai parte de aventuri în largul mării, aşa că profită de ocazie. Scapă repede de rochiile de seară şi de pantofii cu toc înalt, dar nu renunța şi la umor, şi pătrunde în spiritul lucrurilor, fiind, mai presus de toate, un membru de echipaj şi un bun camarad.

Acum este şansa ta să le arăți tuturor că nu-ți este teamă să fii văzută fără machiaj, că nu laşi dezordine în urma ta, că eşti tot timpul într-o dispoziție excelentă şi că eleganța ta constă numai în simplitate. Dacă ai această ocazie (şi nu ai rău de mare şi ştii să înoți), va fi cu siguranță cea mai frumoasă experiență din viața ta.

Săptămâna următoare, când ajung la serviciu, găsesc pe birou o felicitare pe care scrie:

AM DEOSEBITA PLĂCERE SĂ VĂ INVIT LA PETRECEREA DE INAUGURARE A IAHTULUI LUI EDWARD JAMES

SÂMBĂTA ACEASTA LA ORA 14, DEBARCADERUL CHELSEA.

VĂ ROG SĂ VĂ CONFIRMAȚI PREZENȚA LA NUMĂRUL DE TELEFON 07771283112

Flora şi Poppy chicotesc pe când eu sprijin felicitarea de ecranul calculatorului.

— Voi vă duceți la bairamul ăsta? le întreb eu.

— Noi n-am fost invitate, răspunde Poppy.

Şi se pun iar pe chicotit.

În seara aceea, când ajung acasă, o sun pe Ria, care e încă în Dorset.

— Ce ar trebui să fac?

— Tu ce vrei să faci?

— Nu ştiu. Doar că... e atât de tânăr! Dumnezeule! *Douăzeci şi patru!* Oricum, de ce ar vrea să iasă cu mine?

— Chiar crezi că asta ar trebui să te preocupe pe tine? La urma urmelor, e adult. Ai încredere în el că ştie ce vrea. Şi ce contează atât de mult vârsta? Uită-te la Colin şi la Andy.

Mă gândesc o clipă.

— Poate pentru că tot timpul am crezut că bărbatul trebuie să fie mai mare... mai mare şi de preferat nu atât de atrăgător. Ca să fiu sinceră, eu vreau să fiu cea tânără şi atrăgătoare, cea care are controlul. Adică, ce perspectivă de viitor are el şi de ce m-aş obosi măcar să mă încurc acum cu un tip care poate că n-are niciuna? Ria, când el o să aibă *treizeci şi patru*, eu o să am *patruzeci şi trei!* O să fie tânăr şi în putere, iar pe mine o să mă preocupe ritmul meu cardiac!

— Uşurel, cowboy! Tot pomeneşti de cifrele alea de parcă ele chiar ar însemna ceva. Hai să o luăm de la început. Îl placi?

Zâmbesc. Nici nu pot să mă gândesc la Eddie fără să zâmbesc.

— O, e genial! Foarte deştept, *atât* de talentat, iar lucrul cel mai minunat la el este incredibilul său entuziasm! Totul cu el este o aventură. Şi cum cântă la pian, Ria, ţi-ar plăcea la nebunie!

O aud râzând la capătul celălalt al firului.

— Ascultă-te numai, Louise! De ce nu te concentrezi deocamdată asupra lucrurilor ăstora, intri în joc şi vedem ce se întâmplă pe parcurs?

Închid telefonul, încă agitată, şi decid să cer şi o a doua opinie. Colin stă întins pe canapea, răsfoind o revistă de body building numită *Pump*. (Cel puţin sper că e o revistă de body building.) Mă trântesc în fotoliu.

— Col, ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— M-aş culca cu el, bineînţeles. Din câte spui, pare minunat!

— Col, vorbesc serios! Ce ai face?

Mă priveşte cu toată seriozitatea.

— M-aş culca cu el. Ce credeai, că glumesc?

Dumnezeule, bărbaţii ăştia gay! Sau mai bine spus, bărbaţii. Punct.

— Dar dacă mă implic prea mult şi după aceea mă lasă pentru alta mai tânără?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Şi...?

— La naiba, Col! Aş fi *devastată!*

— Dar ăsta nu e un motiv să nu iei viaţa în piept, scumpo! O să fii rănită. Şi? Mare lucru! Ăsta e riscul pe care ni-l asumăm cu toţii. Care mai e scopul să trăieşti dacă-ţi este atât de teamă de suferinţă încât nu poţi să apreciezi diamantele rare care îţi ies în cale? Colin lasă revista deoparte pentru un moment. Cu toţii vrem să ne protejăm, dar concluzia este următoarea: nu putem. Pur şi simplu. Fie te poţi bucura de acest tânăr minunat şi interesant, fie te poţi ascunde, aşteptând să apară vreun individ plictisitor şi mediocru care o să te facă să te simţi în siguranţă. Şi izbucneşte în râs. Ţi-l aduci aminte pe Oliver Wendt?

— Eşti atât de crud! Şi nu e nimic în neregulă cu dorinţa de a te simţi în siguranţă... nu-i aşa?

— Draga mea, în dragoste nu e *nimic* sigur!

— Ei, nu ştiu ce să zic despre dragoste. Roşesc. E un pic cam devreme pentru asta.

El zâmbeşte.

— Da, mă rog. Ascultă la mine, Ouise, dacă nu profiţi de şansa asta, o să regreţi toată viaţa.

Restul săptămânii îl petrec într-o stare de confuzie, holbându-mă la invitaţie şi neştiind cum să răspund.

O petrecere de inaugurare a unui iaht. Nu-mi plac ambarcaţiunile de niciun fel. Dintotdeauna am avut oroare de mare. Urăsc gândul de a naufragia, de a fi înconjurat numai de apă şi fără nicio bucată de pământ la orizont.

Şi în plus, ce poartă o fată pe un iaht în toiul iernii?

— O să fie frig, mă avertizează Ria. Mi-aş lua ceva gros şi călduros, un pulover cu o jachetă bleumarin.

— Nu prea-mi place ce aud, mă strâmb eu. Încă puţin şi o să-mi spui că am nevoie şi de o pălărie de căpitan.

— Nu chiar... dar una drăguţă de lână şi poate şi o pereche de pantaloni groşi, tot din lână, nu ar strica.

— Cum se presupune că aş putea seduce pe cineva arătând ca un figurant din *Peter Grimes?*

Ea ridică din umeri.

— În largul mării o să fie foarte frig. Aş lăsa deoparte gândul de a seduce pe cineva şi m-aş concentra să fiu un bun camarad.

A fi un bun camarad. Din nou aceleaşi cuvinte, întâi din partea lui Madame Dariaux, iar acum din partea Riei. Mi se învârt în cap. Un bun camarad îşi ştie locul, acceptă lucrurile aşa cum sunt, pierde cu graţie, nu se dă bătut, nu se îmbufnează şi îşi ia jucăriile şi pleacă. Un bun camarad nu e acelaşi lucru cu un învingător.

Am oare curajul să fiu un bun camarad în dragoste? Sau cel mai bine este să nu intru deloc în joc?

Marţi sun în cele din urmă la numărul de pe invitaţie.

— Alo, Eddie?

— Bună, Louise.

— Sunt Louise.

— Ştiu, spune el.

— M-am gândit să te sun ca să-ți zic că mi-ar plăcea foarte mult să vin la petrecerea ta.

Îmi tremură mâinile. Oare vocea mea se aude normal?

— Super! Parcă îi şi văd zâmbetul de pe față. Mi-ai înveselit ziua! Vrei să vin să te iau eu?

— O, nu! „Păstrează-ți calmul”, îmi spun în sinea mea. La urma urmelor, tu eşti gazda şi o să ai o grămadă de făcut. O să vin la debarcader, ca toți ceilalți. Dar cum o să ştiu care e iahtul tău?

— O, o să ştii, râde el. Nu e foarte mare, e roşu şi îl cheamă *Hammerklavier*.[63]

Închid. Roşu e o culoare foarte ciudată pentru un iaht.

E sâmbătă. Sunt înfofolită într-o pereche de pantaloni negri şi un pulover crem şi gros pe care l-am împrumutat de la Colin. Incredibil de voluminos, dar şi foarte călduros. Mi-am strâns părul la spate într-o coadă de cal; machiajul este minim, ca nu cumva să mi se umezească ochii de la vânt. Nu se potriveşte deloc cu ideea mea de cum trebuie să arate o femeie la prima întâlnire. Arăt banal şi nu ies cu nimic în evidență. Intru în panică şi sunt cât pe ce să ies pe uşă încălțată cu nişte botine negre, cu toc cui, când Ria mă opreşte la uşă.

---

[63] Titlul complet este *Große Sonate für das Hammerklavier*, în traducere *Sonata pentru pian nr. 29* a lui Beethoven (n. tr.).

— Nu poți purta tocuri la bordul unei ambarcațiuni. O să se rupă.

Mă trimite înapoi în cameră ca pe un copil care a făcut ceva greşit. Încalț nişte adidaşi mai vechi, îmbrac o jachetă şi pe cap îmi pun o bască de lână, şi Ria îmi dă voie să plec, arătând mai mult ca o mascotă de la Michelin decât ca un invitat şic la o petrecere pe iaht.

E o zi incredibil de senină, iar vântul bate puternic. Mă opresc la Woolworth's, de unde cumpăr DVD-ul cu *Titanic* şi o sticlă de şampanie. La două fără zece mă aflu pe debarcaderul Chelsea, căutând un iaht roşu şi sperând din tot sufletul să nu fiu cea mai în vârstă persoană de la petrecere.

Dar sunt.

Dau de *Hammerklavier*, ancorat între două iahturi uriaşe şi probabil că nici nu l-aş fi observat, dacă nu aş fi auzit mai dinainte sunetul melodiei cântate la pian. Mă uit în jos şi o văd, cu o punte îngustă, lungă de vreo cincisprezece metri şi decorată cu luminițe de Crăciun şi cu steguleţele Angliei: nava de canal a lui Eddie. Nu pare să fie prea multă animație. Mă uit încă o dată la ceas. Poate că am venit prea devreme. Nu există sonerii pe astfel de bărcuțe sau cel puțin nu le văd eu, aşa că îl strig din toți răunchii vreo câteva minute în şir, cântecul de la pian încetează, iar Eddie îşi face apariția pe punte. Poartă un costum marinăresc foarte frumos croit şi o cravată superbă şi roz, din mătase.

— Ai venit! Arăți absolut uimitor! spune el.

Nu pot decât să râd.

— Ştiu sigur că nu este aşa. Nu ştiu cum se face, dar probabil am înțeles greşit invitația ta. Din câte vezi, sunt îmbrăcată pentru un voiaj în largul mării!

— Ți-ar face plăcere? întreabă el întinzându-mi mâna.

— Sincer, nu sunt sigură. Mi-e cam frică de apă. Îmi cer scuze că am venit mai devreme. Poate te pot ajuta cu pregătirile pentru restul oaspeților.

— A, bine. Da... Zâmbeşte şi se uită într-o parte. În privința asta... Dar hai mai bine să intrăm, e frig afară.

Îl iau de mână şi cobor în coca călduroasă a navei.

Pe dinăuntru arată ca o casă mică şi îngustă. E şi o cambuză care duce într-o sufragerie luminoasă şi surprinzător de spațioasă, iar la capătul ei o uşă care (presupun eu) dă în dormitorul de la proră. De-a lungul pereților există rafturi pline de cărți şi teancuri peste teancuri de partituri muzicale. Pe unul dintre pereți se găseşte şi o pianină, acoperită şi ea cu şi mai multe partituri. Podelele sunt acoperite de covoare orientale vechi. Mare parte din vasta lui colecție de CD-uri sunt puse unele peste altele pe pervazuri sau pe teancuri nesfârşite de cărți, împrăştiate peste tot. Singura suprafață liberă din întreaga încăpere este o măsuță rotundă din mahon. Acolo se văd farfurii şi tacâmuri frumos aranjate pentru două persoane.

— O! exclam eu surprinsă. E pentru mine? Adică, pentru noi?

El zâmbeşte timid.

— Dacă vei vrea să rămâi.

Nu prea reuşesc să înțeleg ce se întâmplă.

— Deci, nu mai vine nimeni la petrecerea ta?

— Nu, Louise, eşti doar tu. Sper că nu te superi.

— Înțeleg. Mă aşez pe brațul canapelei. Doar eu.

El dă din cap.

Nu vreau s-o spun, dar simt că trebuie. Mă uit în jos la mâinile mele, la golul unde obişnuia să fie verigheta.

— Eddie, ştii câți ani am, nu-i aşa? Am treizeci şi trei, cu nouă ani mai mult decât tine.

— Nu e genial? zice el zâmbind.

— Asta nu e tot. Sunt divorțată. N-am mai ieşit la întâlniri de ani buni. Sunt... sunt din Pittsburgh! Îmi pare rău dacă în vreun fel te-am făcut să crezi că sunt mai tânără... sau, nu ştiu... diferită de cum sunt în realitate. Eşti o persoană uimitoare şi te admir foarte, foarte mult.

El mă opreşte.

— Te desparți de mine? Nici nu am început să ieşim.

Simt cum mi se pune un nod în stomac, cum mă cuprinde senzația aceea de singurătate searbădă şi lipsită de orice speranță, un sentiment atât de apăsător şi familiar mie.

— Nu, nu am vrut să sune aşa de arogant. Doar că... sunt puțin confuză; nu ştiu de ce ai vrea să faci una ca asta. Adică, nu ştiu ce sau cine crezi că sunt, dar nu sunt... sunt

doar... Vocea începe să mi se piardă. Sunt doar... un... cartof.

El clipeşte des din ochi.

— Scuză-mă, ai spus că eşti un cartof?

Dau din cap aprobator; brusc, mă aflu din nou în Galeria Secolului XX, fiind o femeie umflată şi asexuată, la începutul vârstei de treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie gri şi fără formă, privind cu jind la lumea în alb şi negru de o neînchipuită frumusețe şi splendoare. Eddie e mult mai frumos, mai talentat şi mai elegant decât toate acele chipuri adunate laolaltă.

Mi se pune un nod în gât, ochii mă ustură şi izbucnesc în lacrimi, țipând:

— Cartof, Eddie, cartof!

Nu există cartofi eleganți.

— Ia-o uşurel, Louise! Vine mai aproape de mine. Ce înseamnă asta... ce e cu cartoful?

Mă ridic, disperată să plec de acolo.

— Cartof înseamnă că nu pot face asta. Înseamnă că... trebuie să plec, îmi pare rău... trebuie să plec...

El mă cuprinde în brațe.

— Asta e vreo vorbă din Pittsburgh? Haide, linişteşte-te! Gata, gata, îmi şopteşte el.

Miroase a flori şi a căldură, întocmai cum mirosea şi în ziua când am aţipit amândoi, îmbrăţişaţi, şi totul înlăuntrul meu se topeşte într-o copleşitoare dorinţă de a mă lăsa dusă de val, de a mă pierde adânc, tot mai adânc, în îmbrăţişarea lui.

Dar e prea mult.

„Te porţi prosteşte", îmi spune vocea din capul meu, repetând asta la nesfârşit. „E greşit." Şi brusc, simt că mă înec pe dinăuntru. Am pierdut din vedere ţărmul şi sunt înconjurată din toate părţile de apă. Intru în panică şi îl împing la o parte.

— Îmi pare rău, Eddie, îmi pare sincer rău.

Fug de lângă el şi ajung din nou în siguranţa uscatului.

Nu vine după mine.

Abia când mă aflu pe bancheta din spate a taxiului, plângând, îmi dau seama că încă mai am DVD-ul şi şampania.

Când ajung la apartament, Colin şi Ria sunt încă plecaţi. Dar pe masa din sufragerie mă aşteaptă un pachet, venit tocmai din State.

Este un cadou întârziat de Crăciun din partea mamei. E împachetat frumos în hârtie aurie şi legat cu o fundă albă din mătase. Pe sub fundă a strecurat un bileţel:

Hei, puştoaico,

Am găsit asta la mansardă alaltăieri şi m-am gândit la tine.

Îți amințeşti?

Dintotdeauna ai avut un stil al tău!

Ai mult curaj, Louise. Întotdeauna am fost mândră de asta.

Nu renunța acum. Ce-i mai bun de-abia de-acum vine.

Te iubesc. Mama

Îl desfac.

Iar acolo, pusă cu grijă printre straturi translucide de hârtie, se află jacheta din pene de marabu de culoarea smântânii pe care mi-a cumpărat-o când aveam doisprezece ani.

Z

Fermoare[64]

Fermoarele sunt începutul şi sfârşitul. Fiecare seară începe cu o soție care se roagă de soțul ei să îi tragă fermoarul, lucru pe care el îl face în grabă şi fără chef. Totuşi, dacă este o soție norocoasă şi deşteaptă, în aceeaşi seară o să-l facă să fie nerăbdător să-i desfacă din nou fermoarul!

— Eddie! Hei, Eddie!

---

[64] În engleză, în original *Zips* (n. tr.).

Acum e întuneric şi vântul s-a înteţit, agitând marea şi făcând-o să freamăte în valuri negre, care se sparg de pereţii ambarcaţiunii. Înăuntru e o lumină aprinsă, dar muzica nu răsună. Poate că a plecat, poate că e chiar cu altcineva, iar eu am ajuns prea târziu.

— Eddie, eşti acolo? *Eddie!*

Dar tot nu primesc răspuns. Mă gândesc că poate, deşi e acolo şi mă aude, nu vrea să-mi mai vorbească. Niciodată.

Am stricat totul.

Nu mai am ce face aici. Mă întorc şi o pornesc în josul debarcaderului, ţinând capul plecat din cauza vântului puternic şi încercând cu greu să înaintez împotriva mâinilor nevăzute care mă împing înapoi. Pretutindeni, amarajele sunt zgâlţâite, felinarele şi scripeţii sunt legănaţi înainte şi înapoi, de parcă în orice clipă ar putea fi smulşi şi purtaţi de vânt în noapte.

O rafală puternică mă izbeşte în plin. Dezechilibrându-mă, mă împleticesc şi, fiind întuneric, mă împiedic şi cad. Aterizez brusc, ca şi cum pământul mi-ar fi ieşit în întâmpinare şi m-ar fi lovit în faţă. Îmi julesc mâinile pe când încerc să le pun înainte ca să mă sprijin în ele, iar geanta îmi explodează la contactul cu pământul, conţinutul ei împrăştiindu-se în toate direcţiile.

La naiba! Mă înjur singură pentru că mi-am schimbat pantofii, căutând pe dibuite ca un orb mărunţişul pierdut, rujul şi cheile. Mai întâi de toate a fost o prostie din partea mea să vin. Ce idioată fuge de iubitul ei, ca apoi să se întoarcă peste câteva ore şi să mai vrea şi să-l găsească acasă, aşteptând-o? Părul mi se desface, jucându-mi în

jurul capului şi împiedicându-mă să pot vedea ceva în jur. Adunând ce am găsit şi punând totul înapoi în geantă, mă chinui să mă ridic în picioare, când un bărbat într-o haină cu glugă se apropie de mine prin furtună.

— Eşti bine? Ți-ai recuperat tot? strigă el.

Cunosc vocea asta. Stăm față în față.

— Nu, nu sunt bine, răspund eu. Chiar deloc.

El îşi coboară privirea. Vântul şuieră în jurul nostru cu o mie de glasuri, umplând aerul de şoapte.

— De fapt, am fost cât se poate de proastă şi am făcut o greşeală îngrozitoare, continui eu.

Preț de o clipă, el nu zice nimic.

În cele din urmă, îşi ridică privirea. Chipul lui are o expresie tristă.

— Nu pot fi altfel decât sunt, Louise. Dacă asta are să fie o problemă pentru tine, eu nu am ce face. Depinde numai de tine. Eu nu pot spune sau face nimic din ce ar putea să te facă să te simți în siguranță.

— O, Eddie! Dar nu vreau să mă mai simt în siguranță! M-am înşelat! M-am înşelat atât de tare!

Mă năpustesc spre el şi îmi îngrop fața la pieptul lui, cuprinzându-l cu brațele şi strângându-l tare.

— Te rog să mă ierți. Chiar dacă nu vrei să mai ieşi cu mine... chiar dacă vrei să fim doar prieteni. Prefer să faci

parte din viața mea indiferent de rolul pe care îl vei avea decât să te pierd de tot.

Mi se pare că stau acolo de o veşnicie cu brațele în jurul lui, înainte să mă cuprindă şi el. Rămânem acolo, îmbrățişându-ne în întuneric.

Apoi mă ia în brațe şi mă duce acasă.

— Să nu mai pomeneşti niciodată de cartofi cât timp suntem împreună.

Îmi sărută umărul, trăgându-mă mai aproape de el.

— Nu, niciodată.

Îmi frec nasul de pieptul lui.

— Dar ce înseamnă până la urmă?

— Nimic. E o parolă. Un cuvânt de scăpare. Înseamnă că e timpul să plec.

Sărut podul palmei lui şi degetele lui delicate şi istețe, unul câte unul.

Le retrage şi se sprijină de speteaza patului, fixându-mă intens cu privirea.

— Păstârnac, şopteşte el, duios. Păstârnac, Louise Canova.

Râd.

— Ce înseamnă?

— Rămâi. Şi mă sărută uşor pe buze. Rămâi.

Şase luni mai târziu, îmi despachetez cărțile, strecurându-le pe lângă CD-urile lui Eddie, când dau de un prieten vechi: un volum subțire şi gri, intitulat *Eleganța*.

Mă aşez pe marginea canapelei şi îl deschid. Are cotorul ros şi paginile zdrențuite la capete. Cartea se deschide la una dintre primele pagini, care mi se potriveşte de altfel destul de bine şi al cărei titlu este:

Vârsta

Există un proverb în franceză care spune că „Eleganța este privilegiul vârstei" şi, slavă Domnului, este perfect adevărat. Între copilărie, tinerețe, maturitate şi bătrânețe nu există o anumită zi de naştere care să o facă pe o femeie să se simtă că ar trece de la una la alta. Ea îşi păstrează în general tinerețea în măsura în care îşi păstrează aceleaşi interese precum cei tineri.

Fireşte că ar trebui să te aperi straşnic împotriva kilogramelor în plus, a ridurilor şi a bărbiei duble, dar este o bătălie pe care trebuie să o duci în gând, căci nici cel mai priceput chirurg nu poate să-ți redea tinerețea. Este mult mai bine să fim împăcate cu noi însene, fără să regretăm în zadar după o viață plină de răsplata eforturilor anterioare şi a bucuriilor pe care în sfârşit avem posibilitatea să le dăm mai departe şi altora, decât să ne îmbufnăm ca nişte fetițe, când suntem deja mult prea în vârstă pentru a juca acest rol infantil.

Eleganța poate fi obținută numai cu prețul a numeroase greşeli, de care cel mai bine e să-ți aminteşti cu mult umor. Iar în final, tocmai în clipele când ne uităm complet pe noi însene, suntem cele mai frumoase.

Închid cartea.

Aici e locul cel mai potrivit pentru ea, între o biografie a lui Glenn Gould şi o copie a operei *Preludiu şi Fugă nr. 48* de Bach.

Îmi place să cred că Madame Dariaux ar fi de acord.

Cuprins

- Despre autor
- A - Accesorii
- B - Frumuseţe
- C - Confort
- D - Fiice
- E - Sarcină
- F - Blană
- G - Prietene
- H - Soţi
- I - Garderobă ideală
- J - Bijuterii
- K - Tricotaje
- L - Lenjerie
- M - Machiaj
- N - Neglijeuri
- O - Ocazii
- P - Kilograme

- Q - Calitate/Cantitate
- R - Restaurante
- S - Sex
- T - Bronz
- U - Uniformitate
- V - Văluri
- W - Weekenduri
- X - Crăciunul
- Y - Iahting
- Z - Fermoare